

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JODIE KING

HONG-K
KIE

BE HIDE
AT THE

VERSE

HOLLOW WRATH

BOOK II OF THE HOLLOW TRIOLOGY

Created by Jodie King. Art by: <https://nameyourgame.com>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İçindekiler

TETİKLEYİCİ VE İÇERİK UYARILARI

Çalma Listesi

Önsözü

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Beşinci Altıncı

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

On Birinci Bölüm On

İkinci Bölüm On

Üçüncü Bölüm

On Dördüncü Bölüm

On Beşinci Bölüm

Flashback

On Altıncı Bölüm

On Bölüm Yedinci

Bölüm Bölüm Yirminci

BölümOn Sekizinci On

Dokuzuncu

Bölüm Yirmi Bir Yirmi

İki Yirmi Yirmi Bölüm

Bölüm Bölüm Yirmi

Bölüm Yirmi AltıÜç

Dört Beş

Yirmi Bölüm Yedinci

Yirmi Sekizinci Bölüm

Yirmi Dokuzuncu

Bölüm Otuzuncu Bölüm

Bölüm Otuz Bir Otuz

İki Otuz Otuz Otuz Otuz

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm AltıÜç Dört Beş

Sonsöz

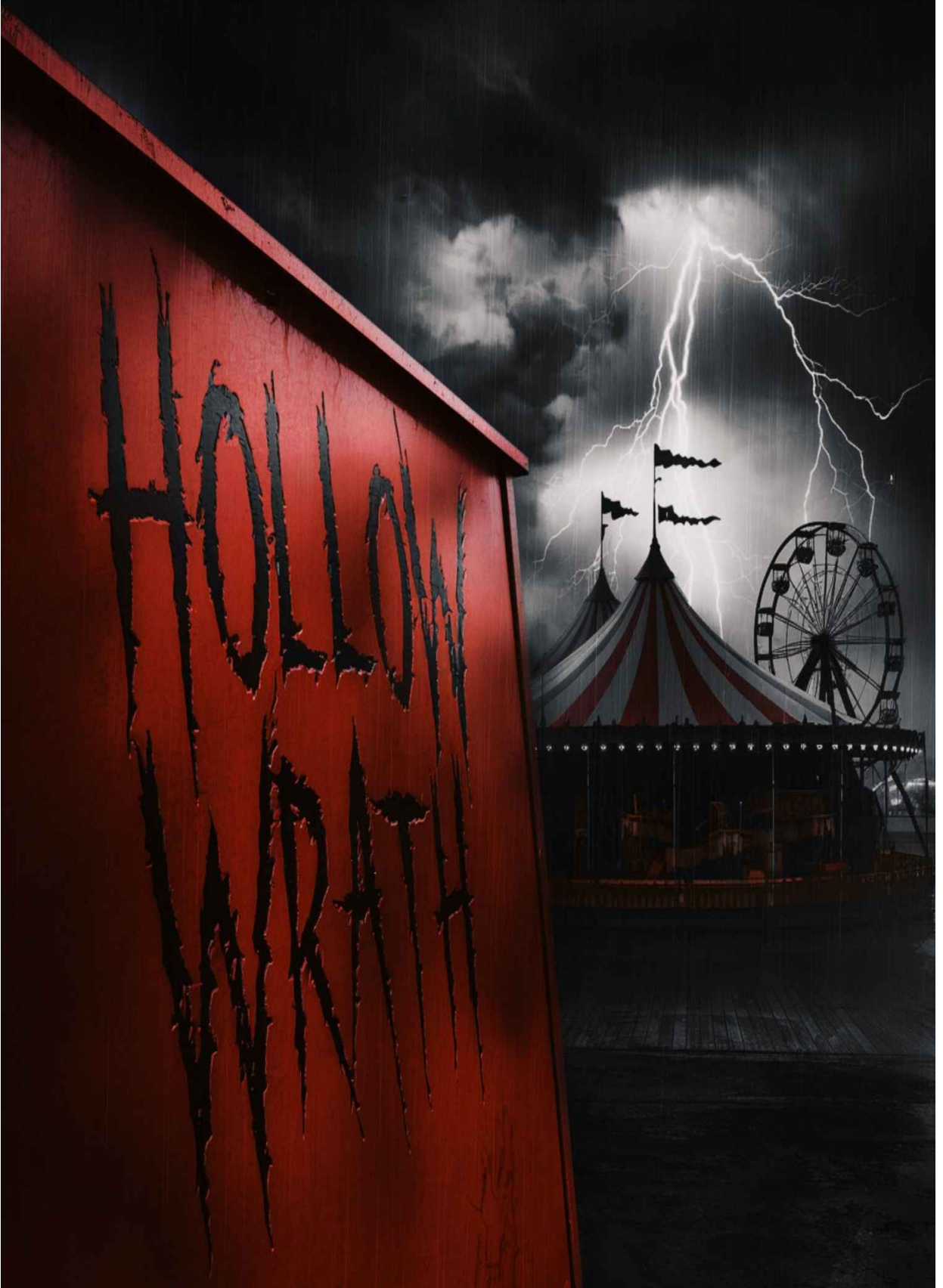
Hollow Wrath© 2025 Jodie King Tüm hakları saklıdır.

Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar tamamen hayal ürünüdür. İsimler, karakterler, ortamlar ve olaylar ya yazarın hayal gücü tarafından yaratılmış ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş bir kişi, olay veya yerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bir kitap incelemesindeki kısa alıntılar dışında, bu kitabın hiçbir bölümü, elektronik veya mekanik dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz veya çoğaltılamaz.

yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve toplama sistemi ile çoğaltılamaz.

Yazar ve kitapları hakkında daha fazla bilgi için: https://beacons.ai/jodie_king_author

TETİKLEYİCİ VE İÇERİK UYARILARI

Elli beş tetikleyici uyarının tam listesi için lütfen bu QR kodunu tarayın, buradan doğrudan web siteme yönlendirileceksiniz -

www.JodieKingAuthor.com

YAZARIN NOTU VE TETİKLEYİCİ UYARI:

Devam etmeden önce lütfen dikkatlice okuyunuz.

*Hollow **Gazabı**, Hollows Üçlemesinin İkinci Kitabıdır.* Bu seri, **Birinci Kitap: Hollow Hellion**'dan başlayarak **sırayla** okunmalıdır.

Her kitapta farklı bir çift ve *karanlık bir aşk* hikayesi yer almaktadır, ancak hikayeler birbiriyle derinden bağlantılıdır. İleriye atlamak büyük spoilerlara ve duygusal ve anlatısal etkinin kaybolmasına neden olacaktır. En iyi deneyim için lütfen baştan başlayın.

Sonla ilgili bir not:

Hollow Wrath derinliklerine dalarken, lütfen merkezdeki çift için **bir HEA ile bittiğini** bilin.

birlikte, bu genel hikaye hala bir üçlemenin parçasıdır ve doğal olarak *Üçüncü Kitap: Hollow Soul*'a yol açacak bazı **cevaplanmamış sorular ve açık konularla** karşılaşacaksınız.

Bu **geleneksel bir son dakika** gelişmesi **değil**, daha ziyade *The Hollows Üçlemesi* boyunca işlenen kapsamlı hikâyenin bir devamı.

Bunu fırtına öncesi sessizlik olarak düşünün.

Paylaşım sahneleri hakkında not: Paylaşım sahnelerinin herkese göre olmadığını farkındayım ve bu kitap bir **MF** ilişkisi olmasına rağmen, *Wrath, The FMC, Blush ve Soul* arasında bir **MFFM sahnesi** var. Bu sahne **sadece Yirmi Beşinci Bölümü** kapsıyor ve kolayca atlanabilir. Hikaye veya ilişkiler üzerinde hiçbir etkisi yoktur.

Şimdi, önemli bir içerik uyarısı yapalım:

Bu kitap *Hollow Hellion*'dan daha **karanlık**.

Platformlarımdaki sayısız uyarıya rağmen, *Hollow Hellion* ile mücadele ettiyseniz ve kendinizi hassas veya rahatsız hissediyorsanız, devam etmeden önce dikkatli olmanızı şiddetle tavsiye ettiğimi bir kez daha vurgulamak istiyorum. Tüm tetikleyici ve içerik uyarılarını yukarıdaki web sitemde bulabilirsiniz.

Hollow Wrath **açık, sayfa** tasvirler içerir:

- Psikolojik travma
- Necrophilia'dan yüksek oranda bahsediliyor
- Fiziksel, duygusal ve cinsel istismar
- Korku ve dehşet öğeleri
- Akıl Hastalığı
- Yoğun şiddet
- Baştan sona son derece açık cinsel içerik
- Bazı okuyucuları rahatsız edebilecek son derece tetikleyici içerik
- + Daha fazla.

Bu temalar incelikli ya da ekran dışı **değildir**. Hikayenin merkezinde yer alırlar ve sansürlenmeden tasvir edilirler. Lütfen ruh sağlığınıza öncelik verin ve kendinizi güvende hissetmediğiniz sürece devam etmeyin.

Bu kitap sadece 18 yaşından büyükler okunmalıdır.

Dil Üzerine Bir Not:

İngiliz bir yazar olarak, yazılarım doğal olarak **İngiliz ve Amerikan İngilizcesinin** bir karışımını içeriyor. Yazım farklılıkları fark edebilirsiniz (örneğin, *color* vs. *color*, *realise* vs. *realize*). Bu farklılıklar kasıtlıdır ve benim sözel geçmişimi yansıtmaktadır.

Bir yorum bırakmayı seçerseniz (şimdiden teşekkür ederiz!), lütfen bunu aklınızda bulundurun.

Bu son uyarınız. Riski size ait olmak üzere devam edin.

Cesaretiniz varsa sayfayı çevirin ve *Oddity ve The Hollows*'a tekrar hoş geldiniz.

- **Jodie King**

Çalma Listesi

Tanrıça - Hatchrr ve Deathrose FREAK -

Sub Urban

Wrath - Bury Tomorrow Sadistic -

Manic Kizzy

In The Shadows You'll Hear My Voice - KIRRA47 CODE

MISTAKE - CORPSE & Bring Me The Horizon Heavenly

Bodies - Arankai

Circus Psycho - Diggy Graves

Naughty - Manic Kizzy Wicked

Little Monster - Veda Joker

Coming - LUCKY DJ Animals -

Maroon 5

Gitmek ya da Kalmak - Uyku

Teorisi Lekesiz Mürekkep -

Istasha Cirque - Sub Urban

Monster Under The Bed - Manic Kizzy Novocaine -

Too Close To Touch & Bad Omens Emergence -

Sleep Token

Welcome To The Circus - Five Finger Death Punch

Nightmare - Ashes To New

Sympathy - Dokunmak İçin Çok Yakın

PRAY TO ME - DeathByRomy & Palaye Royale Break

Me! - Maggie Lindeman & Siickbrain Heartache - Ashes

To New

Benden Nefret Ediyormuşsun Gibi Becer

Beni - Jutes Daisy - Ashnikko

Another Life - Motionless In White Spiracle

- Çiçek Yüz

Teklif - Uyku Simgesi

Sessiz bir gösteri ucubesi tarafından becerilmenin nasıl bir şey olduğunu hiç merak ettiniz mi?

... Ve hayır, seni read'te bırakan hayalet hıyardan bahsetmiyorum.

Oddity Carnival & Cirque'e Hoş Geldiniz

Bu dengesiz hikayenin acısını siz çekeceksiniz...

Ruhunuzu kapıda bırakın, çünkü bunu yapmazsanız Gazap onu sizden çalacak ve istekli Küçük Cesedi gibi onun için yalvarmanızı sağlayacaktır.

Önsöz

Transit minibüsün arka kapıları bir iniltiyle açılır. hırpalanmış kollarından ve bacaklarından tutup arkadan çekerlerken içeriye yağmur yağıyor. Çıplak vücudu gevşek, başı sallanıyor, solgun tenine kan bulaşıyor. Sağanak, minibüsün metal kabuğuna saldırırken tıslıyor ve ağır nefes alışlarını maskeliyor.

"Öldüğüne emin misin?" İçlerinden biri içeriden havlıyor, sesi yağmurdan zar zor duyuluyor.

Dışarıdaki iki kişi hemen cevap vermiyor. Onu köprü'nün paslı bariyerine doğru sürüklüyorlar, botları hareket ettikçe su birikintilerine sıçırıyor. İçlerinden biri bileğini kavlıyor, iki parmağını soğuk tenine bastırıyor. Hiçbir şey yok. Dokunuşunun altında hiçbir yaşam kıpırtısı yok.

"Evet!" Sonunda biri geri sesleniyor.

Diğeri nefesinin altından bacaklarındaki tutuşunu değiştiriyor. "Neden o kadar ileri gitti ki? Annem bunun için bizi öldürecek." Sesi gergin.

"Hiç öğrenmezse olmaz." Kardeşi çenesini bariyere doğru eğiyor. "Burada bulunamayacak. Ayrıca, bunu hak etti."

Aralarında kalın ve ağır bir sessizlik uzanıyor. Fırtına etraflarında uğulduyor, rüzgâr bir uyarı gibi bol giysilerini çekiştiriyor.

"Peki ortadan kaybolmasını nasıl açıklayacağız?"

"Yok amına koyayım," sesi keskin ve kesin. "Yıllardır kendini öldürmeye ya da kaçmaya çalışıyor. İnsanlar böyle düşünecek." Tutuşunu sıkılaştırıyor, kasları geriliyor. "Şimdi kapa çeneni ve onu daha yükseğe kaldır."

Birlikte onu kenara doğru çekerler. Köprü aşağıdaki suyun üzerinde beliriyor, aç ve bekliyor. Yeterince yükseldiğinde, bırakmadan önce ona son bir kez bakıyorlar.

Arabella'nın cansız bedeni köprüden aşağı düşer, fırtınalı gece tarafından yutulur. Uzun siyah saçları yukarı doğru savrulur, rüzgarda birbirine dolanır, ta ki-

Sıçrama.

Zifiri karanlık nehre kemik kıran bir güçle çarpıyor, yüzey şiddetli dalgalarla etrafını kırıyor. Çarpmanın etkisiyle suda bir şok dalgası oluşur, ardından sessizlik. Yavaşça batmaya başlar, kanı ürkütücü sarmaşıklar halinde yayılır.

Derinlikler onu alır. Karanlık onu bütünüyle yutuyor. Kalp atışı yok. Ses yok. Hava için mücadele yok.

Uyan, Arabella. Uyan.

Yumuşak sözcükler boşlukta yankılanıyor, silik ama acil. Saniyeler uzamaya devam ediyor.

Aniden-

Gözleri faltaşı gibi açıldı. Dudaklarından sessiz bir çığlık kopuyor, ağzından baloncuklar fışkırıyor.

Birinci Bölüm - Şimdiki Zaman

Arabella

Kilitli olduğum kafesin soğuk zemininde yatarken, bakışlarımı karanlığın sonsuz boşluğuna sabitliyorum. tek bir yaşam fısıltısı bile yok. Ne ayak sesleri, ne uzak sesler, ne de umut. Günler geçti, belki daha da uzun, ve hala Kyro'dan ya da başka birinden bir iz yok.

Bileklerim ham olana kadar bu zincirleri tırmaladım, her açığı test ettim, her kası gerdim, ama faydası yok. Bu prangalardan ve kafesten kaçamaz. Kyro bundan emin, ikinci kez kaçmama izin vermeyecekti. Ama her şeyin bu kadar uzun süre bu kadar sessiz olması alışılmadık bir durum. Suyum bitti ve sanki burada ölüme terk edilmiş gibiyim.

Birden konağın içinden gelen sessiz ses duyuyorum ve zayıf kollarımla bedenimi yavaşça yukarı itmeye başlıyorum. Ağır ayak sesleri koridorda ilerlerken, her kapının teker teker açıldığını duyuyorum. Ta ki benimkinin hemen dışında durana kadar.

Arkamdaki sert parmaklıklara yaslanıp dizlerimi göğsüme çekiyorum. Kapı kolu durmadan önce bir saniye dönüyor, sonra kilidin içinde bir şey duyuyorum. Kaşlarım çatılıyor ve kapının arkasında kimin içeri girmiş olabileceğini merak etmeye başlıyorum. Genellikle Kyro anahtarını kullanır.

Son bir klik sesiyle topuz tekrar dönüyor ve kapı itilerek açılıyor ama parlak bir ışık beni anında kör ediyor ve gözlerimi kapatıp yüzümü başka yöne çevirmeme neden oluyor.

"İsim?" Tanımadığım bir erkek sesinin sordüğünü duyuyorum.

Cevap vermiyorum. Aylarca ışıksız kaldıktan sonra bu lanet ışık beni çileden çıkarıyor. Feneri doğrudan üzerime tutuyorlar ve ben de gözlerimi kısarak ışığın ötesini görmeye çalışıyorum.

"İsim?" Tekrarlıyor ama ses tonunda artık bir keskinlik var. Cevap verirken ön kolumla ışığı engelliyorum.

"En azından şu lanet feneri gözlerimden uzaklaştırabilir misin?" Homurdanıyorum.

Hafifçe kıkırdıyor, derin ve sinir bozucu.

"Evet, sen osun. Tıpkı onun gibi konuşuyorsun."

Ben daha ne demek istediğini anlayamadan ışığa doğru döndü ve yere ağır bir şeyin düştüğünü duydum.

Bulanık gözlerimle, kafesin önünde ve kilidi kırmak için kesici aletler kullanmasını izliyorum. Kafesin kapısı gıcırdayarak açılıyor ve içeri eğilip ayak ve bileklerimdeki kilitleri kesiyor.

"Giyin, seni ona götüreyim," diyor geri çekilip ayağa kalkarken. "Şu çantada birkaç kıyafet var. Git bir duş falan al. Burada başka kimse yok. Ben dışarıda bisikletimle bekliyor olacağım."

Kafam karışmış bir halde nihayet başımı kaldırıp önümdeki yabancıya bakıyorum ve göğsümün sıkıştığını hissediyorum. Parlayan siyah beyaz spiral gözlerden biri bana bakıyor, diğeri ise siyah bir göz bandıyla örtülmüş. Yüzü kafatası benzeri hatlarla ve girdaplarla boyanmış.

"Kimsin sen? Sesim kime benziyor? Beni kime götüreceksin?" Mırıldanıyorum, her şeyden sonra ona güvenmek konusunda isteksiz hissediyorum.

Başını yana eğiyor, gözleri beni inceliyor. "Giyin Arabella."

Adımı söyledikten sonra odadan çıkmak için dönüyor ve ben de parmaklıkları destek olarak kullanarak kafesten sürünerek çıkıyorum.

"Bekle," diyorum, sırtı bana dönük durduğu için devam ediyorum. "Bana cevap vermedin."

Başını çeviriyor, omzunun üzerinden yan gözle beni süzüyor.

"Ben Hellion, ama çoğu kişi bana Cehennem der. Seni kız kardeşine götürüyorum. O şerefsiz Kyro öldü."

Ondan bahsettiği anda kalbimin durduğunu hissediyorum. Yaşıyor mu? Ama daha fazla soru soracak vaktim yok. Bana özgürlük sunarak kapıyı aralık bırakıp çıktı.

İkinci Bölüm

Yüzü boyalı yabancının motosikletinin arkasında, omuzlarını kavradığımda motorun gürültüsü içimde titreşiyor, parmaklarım deri ceketine hafifçe giriyor. Yolun iki yanındaki yüksek ağaçlar bizi karanlığa gömüyor ama gözlerim ıssız ormanı tararken bir renk titreşimi dikkatimi çekiyor.

Parlak, yanıp sönen ışıklar ağaçlardaki boşluklardan kalp atışı gibi geçiyor. Kırmızılar, maviler ve beyazlar geceye karşı yanıp sönüyor. Dar bir yolda sola sapıyor ve ben öne doğru eğilip omzunun üzerinden bakıyorum, tam o sırada büyük bir şey belirliyor, bir karnaval.

Girişin üzerinde korkunç, ürkütücü bir tabela yükseliyor, soyulan boyası yanan harfleri zar zor bir arada tutuyor. Etrafındaki ampuller düzensiz patlamalar halinde titriyor, ölmekte olan ateş böcekleri gibi vızıldıyor.

Oddity Carnival & Cirque'e Hoş Geldiniz

Bisiklet doğruca kapılardan geçiyor, bilet gişesi yok, kimse bizi durdurmuyor. Tabelanın altından geçtiğimiz anda bir ses dalgası üzerime çöküyor. Ama bu, akordu biraz bozuk, tuhaf, çarpık bir buharlı org melodisi. Kahkahalar , ama kopuk kopuk, çılgınca, sanki biri sıkılmış dişlerinin arasından ya da çok geniş bir ağızla kıkırdıyormuş gibi.

Durup motoru durdurduğunda, sehpayı tekmeliyor ve ben de motordan iniyorum. Hâlâ kafeslenmiş ve yönümü kaybetmiş gibi hissediyorum, kollarımı kollarımdan daha da aşağı çekerken onun sigarasını yakmasını izliyorum.

Neden ondan kaçmadığımı bile bilmiyorum. Aylarca süren taciz ve işkenceden sonra aptalca onun bisikletine bindim ve kaçmak istediğimi bile hissetmiyorum. Beni kız kardeşime söylediğinde hiçbir şey beni durduramazdı. Gerçekten burada olup olmadığını bilmem gerek. Onunla birlikte. Bu ürkütücü karnavalda.

"Sen onun erkek arkadaşı mısın?" Cesurca soruyorum ve soru dudaklarımdan çıkar çıkmaz duraksıyor.

Onun için önemli biri olduğunu hissediyorum ya da tam tersi. Yoksa neden Kyro'nun malikanesine girip beni serbest bıraksın ve ona götürmeyi teklif etsin? Neden bana bir çıkış yolu versin ki?

Kapüşonunu kafasına geçirip burun deliklerinden duman çıkarıyor ve yan gözle beni süzüyor.

"Erkek arkadaş mı?" diye soruyor yavaşça, sanki dilinin ucundaki kelimeyle oynuyormuş gibi, sanki tadı yabancı ya da iğrenç bir şeymiş gibi. "Ben erkek değilim ve kesinlikle onun arkadaşı da değilim."

Başını , şimdi bana bakıyor. "O benim küçük bebeğim. Benim için bir 'kız arkadaştan' çok daha fazlası."

Bilmece gibi sözleriyle kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum ve o da kaşlarını kaldırıyor.

"Bu soruna cevap oldu mu?"

Çenemi kaldırarak onu şüpheyle taradım.

"O güvende mi? Onu zincire , değil mi?"

Boyalı dudakları hafifçe seğiriyor, sonra başını sallayıp başka tarafa bakıyor.

"Sadece biz..."

Sözünü kesiyor ve ben neredeyse gözlerimi deviriyorum, zaten tam olarak ne demek istediğini biliyorum. Ama bunların hiçbiri mantıklı değil. Kyro nasıl öldü? Kız kardeşim neden burada, *onunla* birlikte? Bu tedirgin edici, ürkütücü görünümlü adam, ama ben başka bir soru soramadan, elini cebine atıp bir tomar para çıkardı.

"Açlıktan ya da susuzluktan ölüyor olmalısın. Git kendine bir şeyler al. Gücüne ihtiyacın olacak. Yakında buraya döneceğim. Kaçıp gitme."

Parayı dikkatlice almadan önce tereddüt ediyorum, sonra dönüp kalabalığın arasına karışmasını ve bir hayalet gibi kaybolmasını izliyorum. Karnaval onu bütünüyle yutuyor ve beni zihnimde dönüp duran binlerce cevapsız soruyla orada bırakıyor.

Paraya bakıyorum, sonra iç çekiyorum ve cebimin derinliklerine itiyorum. Yemek düşündüğüm son şey. Midem tamamen boş ama düşüncelerim karmakarışık.

Karnavalın derinliklerinde gezinmeye başladığımda, ürkütücü bir his üzerime çöküyor ve bunun herhangi bir karnaval olmadığı hemen anlaşılıyor. Bu bir *korku* karnavalı.

Tek koklayabildiğim tatlı tereyağı ve ölümcül bir şey. Eğlence kabinleri tuhaf ödülleriyle dolu, kancalardan sarkan sahte kopmuş uzuvlar, çatlak yüzlü cam gözlü bebekler gibi

Raflardan alaycı bakışlar ve her hareketimi izliyormuş gibi görünen acı dolu ifadelere maskeler.

Yiyecek satıcıları da temaya uygun olarak her şeyi kalın kırmızı sosa bulayarak her lokmanın kanlı görünmesini sağlıyor.

Sanatçılar karanlıkta pusuya yatmış, saldırmak için mükemmel anı bekliyor ve kalabalığın içinden çılgınlık yükseliyor.

Yırtık pırtık Viktorya dönemi elbisesi giymiş bir kadın, ben yanından geçerken paslanmış bir et satırını bir kafesin parmaklıkları boyunca sürüklüyor, gülümsemesi çok büyük, beyaz gözleri çok ölü.

Yüzüne bulaşmış boyası ve iğne gibi keskin dişleriyle ayaklıklar üzerinde dengede duran bir palyaço gözüme çarpıyor ve gölgelerin arasına karışmadan önce bana göz kırptıyor.

Burası sadece insanları korkutmaya çalışmıyor. Bu başka bir şey, ama ileriye dönük plan yapmadan önce Harley'i görmem gerektiğini bildiğim için düşüncelerimi bir kenara itiyorum.

Odağımı ileriye doğru zorlayarak çatlak zemine basıyorum, pürüzlü yüzey ayaklarımın altında çıtırdıyor. Sonra başımı kaldırıyorum ve kaldırır kaldırmaz onu görüyorum, bu da tamamen durmama neden oluyor.

İleride, karanlık ve sisli gökyüzünün altında, göz korkutucu büyüklükte bir sirk çadırı duruyor. Kırmızı ve beyaz çizgili kumaşı solmuş ve lekelenmiş, renkleri yaşla birlikte matlaşmış. Yapı yer yer sarkmış, kenarları eski, unutulmuş bir kostümün etekleri gibi yıpranmış.

Başımı yana eğip rahatsız edici manzarayı inceliyorum. Bir gariplik var ama gözümü alamıyorum. Sanki beni çağırıyor.

Daha önce hiç sirke gitmedim. Afişlerini, yanıp sönen ışıklarını, hayattan daha büyük sürpriz ve gösteri yeteneklerini gördüm ama bir tanesinin içine hiç adım atmadım. Ve şimdi önünde durduğumda, görüşüm kenarlarda bulanıklaşıyor, odağım daralıyor.

"Evine hoş geldin."

Kulağıma bir fısıltı geliyor, bir kadın sesi, alçak ve ruhani, dönüyorum, yarı yarıya ürkütücü sanatçılardan birinin benimle dalga geçmesini bekliyorum. Ama gözlerim karnavalı tararken, yakınlarda hiçbir şey ya da hiç kimse yok.

kadar.

Onunla.

Biraz uzakta duruyor, artık uzun olan sarı saçları rüzgârda hafifçe dans ediyor. Hellion eğilip kulağına bir şeyler söylüyor. Ama ona bakmıyor. Sanki bir hayalet görmüş gibi bana bakıyor.

Dökülmemiş gözyaşları mavi gözlerinde parlıyor ve boğazımda kalın ve boğucu bir yumrunun yükseldiğini hissediyorum. Lanet olası bir yıldan fazla. Onu son gördüğümünden bu yana bir yıldan fazla zaman geçti, kaçtığımızdan ve özgürlüğün tadına baktığımızdan bu yana.

Ama burada.

Güzel. Sağlıklı. Sonunda... özgür.

Onun için istediğim tek şey buydu. Bu yüzden her şeyi riske atmaya ve onu neredeyse öldürecek olan kâbustan çıkarmaya hazırdım.

Kız kardeşimin, ablamın, ben odasına onun yanına atılana kadar varlığından bile haberdar olmadığım ablamın defalarca tecavüze uğradığını duymak, asla hazırlıklı olamayacağım bir dehşetti.

Aramızdaki duvarlar inceydi ama ona yardım edebileceğim kadar ince değildi. Sadece her şeyi dinlememe yetecek kadar.

Ağlamaları. Çığlıkları. Sonrasında gelen sessizlik.

Bunu durdurmak için her şeyi yapardım. Onu serbest bırakmak için her şeyi.

Ve yaptım.

Kyro tarafından yeniden yakalandıktan sonra, o cehennemin içinde bir yıl daha geçirdim, hâlâ hayatta olduğunu, Kyro'nun onu tekrar ele geçirmediğini ve gerçekten kaçtığını umdum. Bu yüzden onu burada, tam önümde görmek göğsümden ağır bir yükü kaldırdı.

Aniden ileri fırlıyor, bana ulaşabilmek için insanları yolundan itiyor. Olduğum yerde sabit duruyorum, nabzım kulaklarımda atıyor, ta ki sonunda zayıf bedenime çarpana kadar.

Dengede durmaya çalışarak bir adım geri atıyorum ama kolları beni öyle sıkı sarıyor ki neredeyse nefes alamıyorum. O siyah saçlarımın arkasını okşayarak omzuma doğru ağlarken ben de ona sarılıyorum.

"Çok üzgünüm Ara," diye fısıldıyor hıçkırıklar arasında.

Geri çekilip sıcak yüzünü kavıyorum, gözlerim onunkileri arıyor, kendiminkilerin aynası.

"Özür dileme. Sen yanlış bir şey yapmadın." Onu temin ederim, o pis sapığın yaptığı şey için özür dilemesinden nefret ediyorum.

Biz.

Bakışları yüzümde geziniyor, şimdi her özelliğimi inceliyor, ve bazı yönlerden bana ne kadar benzediğini fark ediyorum. Sonra elini yanağıma koyuyor, parmakları titriyor.

"Ne oldu lan?" diye burnunu çekiyor, sesi duygusallıktan boğuluyor.

Derin bir nefes almadan önce gözlerimin rahatladığını hissediyorum.

"Uzun bir hikâye ama artık buradayım. Birlikteyiz ve önemli olan da bu."

Başını sallıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Seni sonsuza dek kaybettiğimi düşündüm. Hatta gerçek olmadığını ve bazı şeyleri hayal ettiğimi düşünmeye başladım."

Bir kolumu omuzlarına dolamadan önce usulca gülümsüyorum ve onu yakındaki bir banka doğru yönlendiriyorum. Otururken, omzunun üzerinden, şimdi başka insanlarla birlikte olan Hell'e bir bakış attığını yakalıyorum.

Sonra bana dönüyor, yüz ifadesi değişiyor, dinlemeye hazır.

"Kaçtığımızda ayrıldık," diye açıklıyorum. "Ama ben yakalandım ve başka bir yere götürüldüm."

Başını eğmeden önce gözleri bir anlığına kapanıyor, çenesi geriliyor.

"Merak etme Harley," diyorum omzunu hafifçe sıkarak. "Seni bırakmamalıydım," diye mırıldandı, suçluluk duygusu içine işlemiştir.

Her kelimeyi.

"Neden?" Başımı sallıyorum. "Sen özgürlüğü hak ediyordun. O hasta piçlerin sana yaptıklarını bir yıl boyunca her gün dinlemek zorunda kaldım. Bundan nefret ettim. Ve ne olursa olsun seni oradan çıkaracağımı biliyordum."

"Canını yaktı mı?" diye soruyor, dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor.

Duruyorum. Sadece ona bakıyorum. Çünkü sonuçta, bunun gerçekten bir önemi var mı? Benim yaşadıklarım, onun ellerinde çıktıklarının yanında hiçbir şey. Ve şimdi mutlu görünüyor. Bunu acımla lekelemeyeceğim.

Omuz silkip bakışlarımı indiriyorum. "Normalde yapmayacağı bir şey değil.

Beni biraz hırpaladı ama sana yaptığı gibi değildi."

Duraksıyor, parmakları kucagında kenetleniyor. "Hiç..." diye devam ediyor, sorusunu tamamlayamıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, başımı sallamadan önce geçmişimin bana baskı yapmasına izin veriyorum. "Hayır. Açıkçası neden orada olduğumu bile bilmiyorum. Belki de sadece sana sahte bir umut vermek için? Kafadan çatlaktı."

"Şey," diye nefes alıyor, sesi şimdi daha sert, "o artık öldü."

Başımı kaldırıyorum, gözlerim uzaktaki Cehennem'e kayıyor.

"Biliyorum," diyorum ona dönüp bakarak. "Erkek arkadaşın Ben."

O da dönüp ona bakıyor, yüz ifadesi değişiyor

Uzak bir şey, derin bir şey. Mırıldanırken gözünü bile kırpmıyor, "O bir erkek arkadaşın çok daha fazlası. O benim her şeyim."

Onu inceliyorum, ışığını, yaşadığı her şeye rağmen iyi bir şeyler yayma şeklini alıyorum. Ve uzun zamandır ilk kez içimde sıcak bir şeyler kıpırdıyor.

Acaba bir gün ben de o noktaya ulaşabilecek miyim? Mutluluk mu? Çok uzun zamandır hissetmediğim bir şeydi ve o zaman bile hep kısa sürmüştü. Bunun gibi duygular benden koparıldı, öyle ki nasıl bir his olduğunu unuttum.

"Seni mutlu görmek güzel, Harley," diye dürüstçe ifade ettim.

Sonunda gözlerini Hell'den çekip bana odaklanıyor, yüzünde okunamayan bir şey titreşiyor. "Neden senden hiç haberim olmadı?" diye soruyor. "Babamı ölmeden önce hiç tanımadım ama annem senden hiç bahsetmedi."

Nefes veriyorum, omuzlarım hafifçe geriliyor. "Doğduğum anda koruyucu aileye yerleştirildim. Kyro beni yirmi bir yaşındayken bir barınakta yaşarken buldu ve yanına aldı."

Bu bir çeşit gerçek. Bir gün ona her şeyi anlatacağım. Ama şimdi değil. Şu anda sadece bu ana, bu kırılgan ama güzel ana tutunmak istiyorum.

"Benden daha mı gençsin?" diye soruyor, kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpıyor.

Başımı eğiyorum, hafifçe sırtıyorum. "Hatırlamıyor musun? Bu konuşmayı duvarın arkasından yapmıştık. Ben sadece on bir ay küçüğüm."

Gözlerini kırpttırıyor, başını yavaşça sallıyor. "Orada geçirdiğim son birkaç yıla dair pek bir şey hatırlamıyorum. Her şey bulanıklaştı."

Çok iyi anladığım için başımı sallıyorum. Konuştuğumuzda her zaman çok şaşkın kendinde değildi.

"Kai'yi kim öldürdü?" diye sorduğunda derin bir nefes aldım.

"Zincirimi kurtardıktan sonra senin için geldim. Seni oradan çıkardım.

Ama sen zayıftın, zar zor ayakta durabiliyordun. Bizi gizlice kaçmaya çalışırken yakaladı..." Sözümü kesiyorum, anılar çok canlı bir şekilde gözümün önünden geçiyor ve devam etmeden önce yutkunuyorum. "Bana vurdu ve o zaman sen..."

Tekrar duruyorum, o anın görüntüleri, kaos, kan ve o anda nasıl hissettiğim. Bir daha kimseye zarar vermeyeceğinden emin olmak istedim. Ayrıca, sonrasında olanlar. Kyro'nun nasıl tepki verdiğini.

Oğluna yaptıklarımız yüzünden beni yakaladığı anda öldüğümü sandım. Beni o kadar kötü dövdü ki günlerce hareketsiz kaldım ama beni öldürecek kadar değil. Odak noktasının çoğu Harley'i bulmaya kaymış gibiydi ve ben sadece çürümeye bırakıldım... artık işe yaramıyordum.

Benim için ne tür oyunlar oynadığından tam olarak emin değilim. Bazen, tertemiz takım elbiseli adamlar gelip beni açık artırmaya çıkarmış gibi inceliyorlardı. Beni yolundan çekmek istediği açıktı ama bu süreçte benden kolay para kazanabileceğini düşünüyordu. Neyse ki iş o noktaya hiç gelmedi.

"Ama sanırım ikimiz de sakatlama biraz fazla ileri gittik." Bitiriyorum.

Keskin, titrek bir nefes alıyor ve atmosfer geriliyor. Yavaşça banktan kalkıyorum, vücudum yıllarca taşıdığım acıdan dolayı ağrıyor.

Yapılması gereken şeyler var. Yüzleşmem gereken şeyler. Çok uzun zamandır yoktum ama şimdi onun güvende ve mutlu olduğunu biliyorum, bu her şeyi değiştiriyor. Bir gün onu tekrar ziyaret edebilirim.

Tam arkamı dönecekken elinin bileğime yapıştığını hissediyorum ve bileğime bakıp kocaman gözleriyle karşılaşıyorum.

"Lütfen gitme," diyor çaresiz bir sesle. "Seni tekrar kaybedemem. Burada, bizimle kal."

Sözleri mideme bir yumruk gibi indi ve karnavala, ışıklara, gürültüye, kaosa bakmadan önce kafam karışmış bir şekilde göz kırpttırıyorum.

"Burada mı?" Emin olmadığımı hissederek soruyorum.

Başını sallıyor, ayağa kalkarken tutuşu sıkışıyor. "Demek istediğim, burada yaşadıktan sonra oldukça berbat bir yer ve dış dünya için normal , ama aslında çok rahatlatıcı. Buradaki insanlar birbirine bağlı. Birbirlerini kolluyorlar."

Sertçe yutkunurken zihnim dönüyor. Bunu hiç düşünmemiştim. Kalmamı isteyeceğini düşünmemiştim. Ama ona bakarken, gözlerindeki , kaybetmeye dayanamadığı bir şeyin son halkasıymışım gibi bana sarılışına bakarken, kendimi tereddüt ederken buluyorum.

Burada kalamam. Kalabilir miyim?

"Bir süreliğine de olsa, eğer istediğin buysa sana yerleşecek bir yer bulana kadar. Küçük kız kardeşimin gitmesine ve tüm hayatı boyunca yaşadığı gibi yaşamasına izin veremem, değil mi? Artık sorumluluklarım var ve biz bir aileyiz. Aslında, sahip olduğum tek aile sizsiniz."

Kaşlarını kaldırıyor, gözlerinde yumuşak, şakacı bir meydan okuma var ama bu sözlerinin derinliğini gizlemiyor ve bir an için dudaklarımda bir sırtış seğirmesi hissediyorum.

"Tamam," diyorum sessizce, neredeyse hiç düşünmeden, aklım yetişmeden kalbim karar veriyor.

Kolunu benimkine doluyor. "Seni kişiyle tanıştırmama izin ver," diyerek beni kalabalığa doğru yönlendiriyor.

Eğlence kabinlerinden birinin yanında durduğumuzda nabzım hızlanıyor ve gözlerim önce Hell'e, sonra başka bir adama kayıyor, yüzü ürkütücü bir boyayla gizlenmiş, gözlerinde yeşil girdaplar var ve dövmeler sarmaşıklar gibi derisinin üzerinde geziniyor. Ama onun yanındaki, en uzaktaki adam beni olduğum yerde donduruyor.

İçimde bir şeyler değişiyor, sanki evrenin kendisi odaklanmış gibi. Kan kırmızısı, spiral gözleri benimkilere kilitlendiğinde bir ürperti omurgamı yalıyor. Kendimi geri çekemiyorum. Sanki beni sapkın bir transa , tek bir kelime bile etmeden sürüklüyor.

O uzun. Hem de çok uzun. Geniş omuzlu, kabustan fırlamış gölgeli bir figür gibi diğerlerinin üzerinde yükseliyor. Koyu kahverengi saç dalgaları alnına dağınık bir şekilde dökülüyor. Yüz boyası Cehennem'inkine benziyor ama bir şekilde daha koyu, daha tedirgin edici.

Gözlerinden damlayan mürekkep gibi akan siyahlık bakışlarını . Pürüzlü, dikişe benzer bir desen, korkunç bir şeyi tutuyormuş gibi ağzının üzerinde uzanırken, yanakları boyunca kıvrılan desenler yüz hatlarının keskinliğini vurguluyor.

"Bu benim küçük kız kardeşim Arabella," diyor Harley ve beni Hell'in arkadaşları olduğunu tahmin ettiğim adamlarla tanıştıyor.

Göz ucuyla, yeşil gözlü olanın zar zor aşağıya baktığını görüyorum ve oyununa dönmeden önce onaylarcasına hafifçe çenesini kaldırıyor. Ama yine de ona pek dikkat etmiyorum.

Çünkü ben de kırmızı gözlü olanla sessiz, göz kırpmayan bir bakışa kilitlenmiş durumdayım. Ve o da başka tarafa bakmıyor. İkimiz de geri adım atmayacağız.

Tuhaf bir sıcaklık tenimi karıncalandırıyor, bir şey nefesimi tutuyor karanlık çatırtılar arasında Biz.

Bir şey Onunla ilgili her şey dikkatimi çekiyor, görünmez zincirler gibi beni yerimde tutuyor. Bakışlarım ben durduramadan hareket ediyor, merak gözlerime ihanet ediyor. Siyah deri bir ceket giyiyor, kapüşonu yukarı çekilmiş, gölgeler sanki oraya aitmiş gibi garip yakışıklı yüzüne yapışıyor. Ama fermuarı yontulmuş yüzünü gösterecek kadar açık, altında mürekkepli vücut.

Şeytanın kendisi tarafından hazırlanmış bir deney gibi görünüyor. Sanki Şeytan bununla çok ileri gitmiş gibi. O kadar karanlık bir yaratık ki cehennem bile onu tükürdü ve tutmayı reddetti. Ama bu sadece görünüşü değil, tüm aurası. Bunu hissedebiliyorum. Ölümcül ve boğucu, bu mesafeden bile.

"Bu Hollow Soul," diye devam ediyor Harley, eliyle yeşil gözlü, sarı saçlı adamı işaret ederek.

"Ve bu da Hollow Wrath." Sözlerini bitiriyor ve sonunda bana doğru bakan kırmızı gözlü adamın adını söylüyor.

Hollow Wrath? Adı bu mu?

Tanrım, bu adamların tuhaf isimleri var.

"Onlar burada, Oddity'de sanatçılar. The Hollows olarak bilinirler." Bu isimlerini ve korkunç görünüşlerini açıklıyor o zaman.

Gözlerim daha da alçalıyor ve Wrath'ın birkaç gümüş yüzükle süslü dövme parmaklarının hafif bir titremeye nasıl uzandığını fark ediyorum

Sanki bir şeye tutunuyormuş gibi sıkı yumruklar haline gelmeden önce. Muhtemelen kendisine.

Tuhaf. Evet, kesinlikle garip biri.

Birden Harley kolumdan tutup beni diğer yöne, sirke doğru sürüklemeye başladı.

"Noir, ne yapıyorsun?" Hell sesleniyor ve omzumun üzerinden baktığımda Wrath'ın ortadan kaybolduğunu ama Hell'in arkamımdan geldiğini fark ediyorum.

"Noir? Noir kim?" Harley'e bakmadan önce sordum. "Bu benim buradaki adım."

"Burada mı çalışıyorsun?"

Bana bakmadan önce hafifçe sırtıyor. "Sana hiç dansçı olduğumu söylemedim mi?"

Hayal meyal hatırlıyorum ama cevap verme şansım yok çünkü farkına bile varmadan sirkin içindeyim.

Burada farklı bir atmosfer var. Kırmızı ve beyaz kumaş alçaktan sarkıyor ve etrafı boğucu bir gibi sarıyor. Ağır rutubet kokusu burun deliklerime sızıyor ve başka bir şeyle karışıyor. Eski bir şey, yüzeyin altında neredeyse bir şey.

Hell'in ağır botları yetişirken Harley hızla ilerliyor. Bir perdeyi geri çekerek içerideki gizli bir odayı ortaya çıkarıyor ve biz de içeri giriyoruz.

İçeri girer girmez beni serbest bırakıyor ama fark etmiyorum bile. Havada yoğun bir tütsü, dumanlı, sarhoş edici bir koku var. Kristaller loş, titrek mum ışığı altında parlıyor, garip, gizemli nesnelerle birlikte dolapları kaplıyor. Tanımadığım ama bir şekilde kendimi çekilmiş hissettiğim şeyler.

"Madam!" Harley bağılıyor ama ben dikkat edemeyecek kadar büyülenmiş durumdayım.

Hell göz ucuyla içeriye adım attığında, etrafımı saran güzel ve unutulmaz eserlerin büyüüne kapılarak bir adım öne çıkıyorum. Parmaklarım narin, antika görünümlü bir kolyenin üzerinde geziniyor, koyu kırmızı merkezi yakındaki bir mumun ışığında parlıyor.

Odanın uzak ucunda başka bir perdenin keskin bir şekilde geri çekildiğini gördüğümde, bakışlarım yavaşça sarkıttan uzaklaşıyor ve

içeri giren yaşlı bir kadının üzerine düşüyorlar.

Ona dönmeden önce elimi geri çekiyorum. Siyah saçları, gri çizgilerle önünden aşağı dökülüyor. Kırmızı ve altın rengi kadife elbisesi onu zamansız bir güzelliğe büründürüyor.

Beni gördüğünde duraklıyor ve koyu renk gözleri benimkilere yerleşiyor, beni biraz rahatsız hissettiren bir derinlikle inceliyor.

Gördüğüm sadece merak değil, tanıma. Sanki beni zaten tanıyor ve ruhumun her karanlık köşesini görmüş gibi. Ama ben onu tanımıyorum. Onu daha önce görmüş olsaydım kesinlikle tanırdım.

"Madam, sizi kız kardeşimle tanıştırmak istiyorum. Arabella." Harley anons ediyor ve odadaki gerginliğin değiştiğini hissedebiliyorum.

Madam tek kaşını kaldırıyor, yüzü okunmuyor, ifadesi mükemmel bir şekilde kontrol ediliyor.

Ses çıkarmadan hareket ediyor, devasa meşe masanın etrafında süzülüyor, sadece elbisesi yere fısıldıyor. Göz temasını hiç kesmiyor ve tam önümde durduğunda omuzlarımı dikleştirerek yerimde kalmaya zorluyorum kendimi.

Bakışları yüz hatlarımın üzerinde geziniyor. Sonra tam elini kaldırıp parmakları saçlarıma dokunacakmış gibi dururken aniden geri çekiliyor. Nefesi kesiliyor ve parmakları avucunun içine kıvrılıyor. Ve odaya girdiğinden beri ilk kez yüzünde bir şey titreşiyor.

Korku gibi bir şey. Bu çürümüş, boktan dünyada doğduğum günden beri onu ne zaman göreceğimi bilecek kadar çok gördüm.

"Kız kardeşin mi?" Madam soruyor ve Noir onun yanında durup bana bakıyor.

"Evet, çok güzel değil mi?"

İçten içe sızlanıyorum. Kendimi güzel olmaktan çok uzak hissediyorum. Bu yüzden kız kardeşimin iltifatına tepki vermedim. Vücudum yaralı, bereli ve yetersiz beslenmiş; burada durabilmek için verdiğim tüm savaşların bir haritası.

Ama zihnim? O kendi liginde kırık bir ligde. Paramparça. Çarpık. Eskiden olduğu şeye zar zor benzeyen bir şeye dönüştü. Yapmam gerekenleri yerine getirmeden önce yeniden inşa etmek, yeniden kazanmak ve olmak için yapmam gereken ciddi işler var.

Madam etrafımda dönmeye başlıyor, gözleri tehlikeli bir şeyi inceliyormuş gibi her santimimde geziniyor, ama ben sadece ileriye bakıyorum.

"Bakın Madam, düşünüyordum da-" diye söze başlıyor Noir, sesi kararlı, ama Madam tereddüt etmeden sözünü kesiyor.

"Hayır."

Oda durur, bu tek kelimenin ağırlığı tutulan bir nefes gibi bastırır.

"Ama..." Noir tekrar dener ama Madam yerinden kımıldamaz.

"O burada kalmayacak, Noir."

"Ama neden? Lütfen, yapabiliriz."

"Hayır dedim!" Madam son ve bir tokat attı.

Bakışlarım Noir'a kayıyor ve o da gözlerinde ateş, çenesi sıkıca kenetlenmiş bir şekilde Madam'a bakıyor.

Madam yine etrafımda dolaşıyor, ama bu sefer yan gözle onu izliyorum, hareketlerini, duruşundaki gerginliği izliyorum.

"Etrafında çok karanlık bir enerji var," diyor sakince.

Tamamen sessiz kalarak kaşlarımı kaldırıyorum ama Noir ellerini havaya kaldırarak alay ediyor.

"Ne oluyor ! Hepimiz öyle değil miyiz?"

"Noir..." Hell'in sesi arkamdan alçak bir uyarı gibi geliyor ve bana hâlâ orada olduğunu hatırlatıyor.

"Hayır, cehennem!" Noir ısıyor, hayal kırıklığı taşıyor. "O benim kız kardeşim. Benim sorumluluğumda!"

"Belki de en iyisi budur, güzel kız. Bizim için planlarım var. Ona güvenli bir yer ayarlayabilirim." Cehennem'in sesi derin ve güven verici.

Noir'a bakıyorum ve açıkça üzüldüğünü görebiliyorum.

"Planlar mı?" Burnunu çekiyor, sesi kararsız. "Ama..."

"Seni tüm bunlardan biraz uzaklaştıracaktım. Sadece sen ve ben. Ama onu buldum ve onu sana getirmem gerektiğini biliyordum."

Derin nefes alıyorum, midem bulanıyor. Ona yük olmak ya da mutluluğuna engel olmak istemiyorum.

"Sorun değil. Gidebilirim." Dedim ama Noir başını salladı.

"Hayır. Sen buraya aitsin. Benimle birlikte. Bizimle," sesi daha yumuşak

Şimdi. "Burada Blush'la kalabilirsin. Tren. Ve geri döndüğümde
_"

"Hayır kelimesinin nesini anlamıyorsun, Noir?"

Madamın sesi odayı bir kırbaç gibi kesiyor ve o devam ederken hepimiz ona bakıyoruz. "Onun hiçbir yeteneği yok ve ben yabancıları barındırmam. Bunun farkındasınız."

"Yabancılar mı?" Noir tekrarlıyor. "Peki ben neyim o zaman?"

Madam ona döndüğünde yüzündeki ifade sakın ve okunaksızdır.

"Kaybolmasına izin vermek istemediğim bir yeteneğin var. Ve derinlerde bir yerde, sen hep buraya aittin."

Yumruklarım iki yanımda sıkılı, bakışlarım yere düşüyor.

Hell bir adım öne çıkarak durumu kontrol altına alır. "Noir, Arabella, bana ve Madam'a bir dakika verin."

Madam sinirli ama onu dinlemeye istekli bir şekilde sertçe nefes verir ve dönüp masasına doğru ilerler.

Noir ve ben ayrılmak için döndüğümüzde, onun Hell'e baktığını ve Hell'in de ona küçük bir baş selamı verdiğini fark ediyorum.

Sirkin dışında dururken Noir bana bakıyor, gözleri yumuşacık. "Onun için üzgünüm. Genelde böyle değildir."

Kenara bakarken derin bir nefes alıyorum.

"Yani, kendine göre sebepleri var ve belki de haklıdır. Belki de burada olmamalıyım, Noir. Tuhaf yeteneklerim yok. Bu hayat hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Hayır cevabını kabul etmeyerek başını sallıyor.

"Öğrenebilirsin. Ben de bilmiyordum."

Ona bakıyorum ve kız kardeşimin düşündüğümde çok daha inatçı olduğunu fark ediyorum. Beni yanında tutmak için verdiği mücadeleyi takdir etsem de, buranın gerçekten benim için olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Cehennem bunu çözecektir. O her zaman istediğini alır," diyor ve meydan okurcasına çenesini kaldırıyor.

"Buraya nasıl geldin?" Gözlerim onunkileri ararken soruyorum. "Seni o mu kaçırdı?"

Kaşları bir saniyeliğine birbirine çarpıyor, sonra şimdi evim dediği yere bir göz atıyor.

"Hayır, ama bu uzun bir hikaye. Buraya yerleşir yerleşmez size anlatmayı planladığım bir hikaye. Ve eminim senin de anlatacak bir hikayen vardır."

Birden Hell'in çadırdan çıktığını fark ediyorum ve durmadan önce bize doğru yürüyor.

"Eee?" Noir araştırıyor, gözleri beklentiyle parlıyor.

Hell elini sakince kaldırıyor, dövme parmaklarının arasında bir dizi anahtar sallanıyor. Metal, titreyen ışıkların altında parıldıyor ama ben ne işe yaradıklarını anlayamadan Noir heyecanlı bir çığlık atarak ayağa fırlıyor ve kendini onun kollarına atıyor.

Onu zahmetsizce yakalıyor ve omzunun üzerinden bakışları bana yöneliyor. İşte o an, her şey kafama dank ediyor. Her şey oluyor. Burada, bu çılgın yerde kalıyorum ve bundan kaçış yok.

"Teşekkür ederim! Teşekkür ederim!" Noir'in sesi adamın deri ceketinde boğuklaşıyor, sanki takdirini onun içine sıkıştırabilecekmiş gibi sıkıca kavıyor.

"Bu bir deneme, küçük bebeğim," diye mırıldanıyor Hell saçlarına karşı, sesi bir uyarı taşıyor.

Noir, sanki söyledikleri pek anlaşılmamış gibi hızla başını sallıyor ve onu tekrar ayağa kaldırdığı anda bana dönüyor, mavi gözleri muziplikle parlıyor.

"Gel hadi! Seni Hollows'un karavanına götürelim. Sana uyacak kıyafetlerim var, en azından alışverişe falan gidene kadar."

Hell ve Noir'ın arkasından, sirkin hemen arkasına sıkışmış bir karavan parkının kenarına ulaştığımızda etrafa bir kez daha bakıyorum. Sıra sıra karavanlar çakıl ve çimenlerin üzerine yayılmış, göz alabildiğine uzanıyor, kapıları ve pencereleri ip ışıklarının yumuşak parıltısıyla aydınlanıyor.

Ampuller derme çatma sokak lambaları gibi bir karavandan diğerine bağlanıyor. Orman buraya daha da yaklaşıyor ve gölgeler ağaçların arasına yayılıyor, dokunduğu her şeyi karartıyor.

Geride kalıyorum, bakışlarım bir kez daha Hell ve Noir'a kayarken adımlarım yavaşlıyor. Adam tipik baskın erkek özgüveniyle yürüyor, kolunu kızın omuzlarına dolamış, onu kendine doğru çekiyor. Sanki oraya aitmiş gibi, sanki bu dünya, bu yer ve o, başından beri olması gereken yermiş gibi ona doğru eğiliyor.

Peki ya ben? Nereye ait olduğumu bilmiyorum. Henüz bilmiyorum. O yaşlı kadın belli ki beni burada istemiyor.

Zihnim tüm bunlardan önce, Kyro tarafından alınmadan önceki bir zamana geri dönüyor. Bir zamanlar biri hakkında böyle hissettiğim, ruhumu güvenilebileceğime inandığım birine teslim ettiğim zamanlara. Bunun kırılmaz bir şey olduğuna inanmıştım ama güven kırılğan bir şey ve göz açıp kapayıncaya kadar paramparça oldu.

Bu anı beni derinden yaralıyor ve ihanetin yeniden su yüzüne çıktığını hissettiğimde, öfke midemde erimiş lav gibi sıcak ve fokur fokur kaynıyor. Kaynıyor, eski ama asla unutulmamış. Bu şeytanlarla yüzleşecek kadar özgür hissetmeyeli, ateşi küllerimin altına gömmek yerine hissetmeme izin vermeyeli o kadar uzun zaman oldu ki.

Her şeyimi elimden alanların peşine düşmeye hazırdım ama öfkemi intikama dönüştüremeden beni aldılar. Ve böylece planlarım yerle bir oldu.

Hep birlikte farklı bir kabusla karşı karşıyaydım, tekrar hayatta kalıp kalamayacağımı bilmiyordum. Kaçıp kaçamayacağımı bilmeden. Ama şimdi buradayım. Ve tekrar ayaklarımın üzerinde durabildiğim an, hiçbir şey ve hiç kimse beni durduramayacak.

Ani bir ürperti omurgamdan yukarı fırlıyor, hızlı ve alışılmadık bir şekilde, beni olduğum yerde durduruyor. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Sanki karanlık bir varlık etrafımı sarmış, bedenimi görünmeyen bir ağırlıkla kaplamış ve içgüdülerim arkamda bir şey olduğuna dair zihnimi tırmalıyor.

İzliyorum. Bekliyorum.

Noir ve Hell durduğumun farkında olmadan ilerlemeye devam ediyor ve ben yavaşça, temkinli bir şekilde başımı çevirip omzumun üzerinden yan gözle bakarken nabzım beklenmedik bir şekilde kaburgalarımın çarpıyor.

Uzakta, sirk çadırının hemen yanında bir figür hareketsiz duruyor. Gölgelerle kaplı, uğursuz bir siluetten başka bir şey değil ve kalbimin çok hızlı atmasından dolayı keskin bir gümbürtü hissediyorum.

Sonra, daha net görebilmek için başımı tamamen çevirdiğimde, gözleri aniden açılıyor, kırmızı spiraller karanlığın içinde kavruluyor ve nefesimi kesen bir yoğunlukla benimkilere kilitleniyor. Vücudu saldırmaya hazır, gerginlik her santimini sarmış durumda.

Gazap.

Gözlerimi deviriyorum ve burnumdan titrek şekilde nefes vererek tekrar öne doğru bakıyorum. Bu adamın nesi var böyle? Özgürlüğümü onun gibi birinin beni tekrar karanlığa sürüklemesine izin verecek kadar geri almadım. Buraya lanet bir gösteri manyağıyla oyun oynamaya gelmedim.

Tereddüt etmeden ellerimi kaldırıyorum, kapüşonumu başımın üzerine çekiyorum ve bakışlarının ağırlığını görmezden gelerek yürümeye devam ediyorum.

Bırak izlesin. Bırak beni denesin.

Üçüncü Bölüm

Parlak siyah, iki katlı karavanın içine adım atıyorum, *The Hollows* kelimeleri yan tarafına pürüzlü boya darbeleriyle sıçramış. Karavanın tuhaf bir atmosferi var, sanki karanlığı soluyor ve ona dokunmaya cesaret eden her bir ışık zerresini yutuyor.

Noir merdivenleri koşarak çıkıyor, sesi arkasından geliyor.

"Mutfakta bekle, Ara. Sadece bir dakika sürecek!"

Ben cevap veremeden gözden kayboluyor ve ben solumdaki köşeyi dönmeden önce küçük bir iç çekiyorum, bakışlarım etrafımda geziniyor. Etrafıma bakıyorum, her şeyin siyah olduğunu fark ediyorum - duvarlar, mobilyalar, hatta hava bile siyah.

Hell'i mutfak masasında oturmuş, bir şeyler yazarken telefonuna odaklanmış halde görüyorum. İçeri girdiğimde beni onaylamıyor, ben de daha da içeri giriyorum, parmaklarım tezgahı sıyrıyor, sonra iki yanımdaki kenarları kavrayıp ona yaslanıyorum.

Sessizlik uzar, ta ki Cehennem başını kaldırmadan konuşana kadar.

"Bir süreliğine ayrılırsak burada iyi olacak mısınız?" Ses tonu rahat, ama altında bir şey var, okunamayan bir şey.

Cevap vermiyorum. Sadece onu izliyorum, sessizliğim o kadar uzun sürüyor ki sonunda başını çeviriyor ve dönen gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Burası..." Nefes veriyor, bana odaklanmadan önce etrafına göz gezdiriyor. "Tuhaflik. Bu..."

Birden ön kapı açılarak duvara çarpıyor ve karavanda bir dalgalanma yaratıyor, ikimizin de dikkati kapıya yöneliyor.

Wrath kapı aralığında duruyor, kıpkırmızı gözleri beni tekrar gördüğü anda üzerime kilitleniyor. Parmaklarım ahşap tezgâha saplanıyor, tırnaklarım girintiler bırakacak kadar derine batıyor ama tepki vermeyi reddediyorum. Bunun yerine başımı yana çevirip kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum.

Göz ucuyla Hell'in yer değiştirdiğini, sandalyesinde geriye yaslanmadan önce bakışlarının ikimiz arasında gidip geldiğini görüyorum,

Telefonunu masanın üzerine koyuyor. Yerleşiyor ve gözlemliyor.

Gazap sonunda hareket ediyor, adımları yavaş ve dikkatli, her biri göğsümde yeni bir gerginlik dalgası yaratıyor, midemde bir düğüm oluşuyor ve her adımda daha da sıkılaşıyor.

Dikkati hiç dağılmıyor, sabit ve tam beni geçeceğini düşündüğüm anda önümde duruyor.

Sertçe nefes alıyorum, ciğerlerim aniden çok küçük geliyor. Onun yüksek varlığı zaten loş olan mutfakta kalan azıcık ışığı da engelliyor, üzerime bir gölge düşürüyor, aramızdaki boşluğu yutuyor. Ona bakmayı reddediyorum, gözlerim sağımda anlamsız bir noktaya sabitleniyor ve bedenimi hareketsiz kalmaya zorluyor.

Ama onu hissediyorum. Bana dokunmadan bile her zerresini hissediyorum.

Gözümü korkutmaya, beni sinirlendirmeye çalışıyor ve dürüst olmak gerekirse, gerçekten de öyle.

Ama bir erkek ne kadar cesur ki? Ben aptal değilim. Bir erkeğin ilgisini bir mil öteden hissedebilirim. Yine de, onun incelemesi altında küçülemem. Burada olmaz. Cehennemin önünde olmaz. Noir'in onunla geçirdiği zamanın tadını çıkarmasını istiyorum ve endişelenmesinin sebebi ben olmayacağım.

Bu yüzden, cesur bir güvenle, bakışlarımı kilitlendiğim boş noktadan uzaklaştırıyorum ve acele etmeden vücudunu taramasına izin veriyorum.

Sonunda başımı gözleriyle buluşacak kadar geriye eğdiğimde, hareket boynumu zorluyor, o kadar uzun boylu. Gözlerimiz çarpıştığı anda çenesi sıkılıyor, oradaki kaslar esniyor.

Bakışları yüzümde gezinirken meydan okurcasına kaşlarımı kaldırıyorum, ifadesi soğuk ama hayranlıkla karışık.

Sonra Noir'in merdivenlerden inen ayak seslerini duyuyorum ve aşağıya ulaştığında durup benimle Gazap arasında gelişen garip, elektrikli sahneye bakıyor.

Aniden öne doğru adım atıyor, sert vücudu benimkine bastırıyor. Dokunduğumuz yerde beklenmedik, istenmeyen bir sıcaklık kıvılcımlanırken nefesim kesiliyor. Vücudum içgüdüsel olarak kaskatı kesiliyor, tüm kaslarım kilitleniyor ama tek hissedebildiğim derimin altında karanlık ve tehlikeli bir şeyin kıvrıldığı.

Göz ucuyla Noir'in tepkisini yakalıyorum. Paniğe kapılıyor ve bana doğru aceleyle bir adım atıyor ama bana ulaşmadan Hell ayağa kalkıp onun önüne geçerek yolunu kesiyor.

"Kuralları biliyorsun güzel kız," diye mırıldanıyor Hell, sesi yumuşak ama sert. "Onun burada kalmasını sen istedin."

"Ama o değil." Noir'ın sesinde tam olarak anlayamadığım bir şey var. Korku. Gerçek, elle tutulur bir korku. "O-"

Sözünü kesiyor, ama bu benim içime bir huzursuzluk salmaya yetiyor.

Ne demek istiyor bu?

Hareketsiz ve sessiz kalıyorum ama kalp atışlarımın kulaklarımda attığını duyabiliyorum.

Wrath'ın bakışları benimkileri tutarken, beni içine çekiyormuş gibi görünen kırmızı spiraller dönüyor, odanın geri kalanını boğuyor, Hell ve Noir'ın sesleri arka plandaki gürültüye karışıyor. Ve sonra, yavaşça, o kadar dikkatlice ki tüylerim diken diken oluyor, yüzünü boynumun yanına indiriyor. Nefesinin sıcaklığının tenimde gezindiğini hissediyorum ve gözlerim irkilerek kapanıyor.

Aman Tanrım. O... O beni kokluyor mu?

Eğer burada yeni olmasaydım, muhtemelen ona siktirip gitmesini söylerdim. Hatta belki de bana dokunma ve kişisel alanıma bu kadar yaklaşma cüretini gösterdiği için dizimi doğrudan taşaklarına geçirirdim.

Ama benim yok.

Korktuğum için değil, hayır, öyle değil. Ama Noir'ın iyiliği için bu durumda sıkışıp kaldım ve o uzaktayken bu lanet olası adamdan korkmayacağımı ona göstermem gerekiyor.

Sonra, hiçbir uyarı olmadan, Gazap değişir. Hızlı. Çok hızlı.

Ben durdurmak için bir şey yapamadan eğiliyor, bir kolu belime dolanıyor, diğeri kolumu kavırıyor. Ve tek, zahmetsiz bir hareketle, hafifçe paketlenmiş bir çantadan daha ağır değilmişim gibi beni omzunun üzerinden atıyor.

Ani hareket ciğerlerimdeki nefesi kesiyor ve görüşüm eğiliyor, yıldızlar içimdeki enerji eksikliğinden dolayı dağılmış ateş böcekleri gibi kenarlarda patlıyor.

Beni mutfaktan çıkarmaya çalışarak yürümeye başlamadan önce neler olduğunu anlamaya ancak bir saniye ayırabiliyorum. Beni kaçırmaya çalışıyordu.

"Gazap..." Hell'in sesi kısa bir mesafeden gürlüyor, alçak sesle uyarıyor.

Öfke bir anda durur.

Kolu hala sıkıca kalçalarımın arkasına , parmakları içime bastırıyor, sanki kendisiyle savaşıyor, beni bırakmak istemiyor. Sanki oynamak istediği değerli bir oyuncakmışım gibi.

Sonra, her şeyin başladığı kadar hızlı bir şekilde beni yere indiriyor, bedenim onunkinin önünden aşağı kayıyor. Bacaklarım çözülüyor ve içgüdüsel olarak deri ceketini kavriyorum, yumruklarım kendimi sabitlemek için malzemenin içine giriyor.

Bakışlarımı onunkilerle buluşturmadan önce başımı eğerek yavaş ve kararsız bir nefes alıyorum. Gözleri şimdi kocaman, hayal kırıklığı yüzeyin hemen altında kayıyor.

Ceketini beni yakıyormuş gibi bırakıyorum ve ellerim uzaklaştığı anda yanımdan geçip tek kelime etmeden arkamdaki bir odada kayboluyor.

Noir aceleyle yanıma gelip beni nazikçe bir koltuğa oturatarak, "Buyur, otur," diyor.

Ben yerleştim, o devam etti. "Onun için üzgünüm, o biraz..."

"Dengesiz." Cehennem onun cümlesini bitiriyor, yumuşak bir şekilde araya giriyor. Açık sözlülüğüne şaşırarak ona bakıyorum.

"Dengesiz mi?" Hala nefesimi toplamaya çalışarak alay ediyorum. "Daha önce birinin böyle tanımlandığını hiç duymamıştım."

Hell bir kaşını kaldırıyor, yüzünde bir eğlence ifadesi belirliyor ve ben biraz utanarak kenara bakıyorum.

"Eğer kendimi bu kadar zayıf hissetmeseydim, hiç şansı olmazdı."

Hell hafifçe kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Belki de her şeye rağmen Oddity'den yanasın," diye düşünerek karşıma oturuyor. "Ama sakın onu hafife alma. Asla. Az önce kendini buradaki en psikopat piçin hedefi haline getirdin."

Dirseğimi masaya koyuyorum, gözlerim kapalı bir şekilde alnımı ovuyorum.

"Peki bu ne anlama geliyor?" Neden olduğundan emin olmasam da soruyorum.

Gizli ilgi, belki. Ya da belki de daha önce hiçbir şeyin geldiğini görmediğim, etrafımdaki insanlara karşı kör ve naif olduğum durumlarda bulunduğum içindir ve sonunda bunun için daha kötü olan hep ben oldum.

Hell arkasına yaslanıp derin bir nefes veriyor ve bakışları masanın ucunda duran Noir'a kayıyor.

"Bu şu demek..." Noir söze başlar, ancak sözünü bitiremeden Hell hızla ayağa kalkar, varlığı aniden onun üzerinde yükselir.

Bileğinden tutup onu benden uzaklaştırmadan önce gözleri onunkilere kilitleniyor. Kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor, ani çıkışları beni endişeli hissettiriyor. Wrath'ın yine orada dikildiğini görmemeyi umarak arkama bakıyorum. Neyse ki görmüyorum.

Noir ve Hell'in diğer odada fısıldaştıklarını hayal meyal duyuyor, sözlerini yakalamak için zorlanıyorum.

"Onun bu işe körlemesine girmesine izin veremezsin, Hell," diye çıkışıyor Noir, sesi endişeyle gergin.

"Kimse sana ne ve kim olduğumu söyledi mi?" Hell karşılık verir, sesi keskin ve özür dilemezdir.

"Evet, aslında. Blush bana küçük bir bulundu."

"Peki yardımı oldu mu? İstedğim şeyi yapmamı engelledi mi? İstedığimi elde etmemi engelledi mi? Seni."

"Ama bu aynı şey değil, bunu sen de biliyorsun! Onunla daha yeni tanıştı ve neredeyse gözümüzün önünde onu götürüyordu."

Yüzüm buruşuyor, duvarların arasından süzülen kelimeler zihnimin yarışmasına neden oluyor. Başımı eğiyorum, yorgunluk üzerime çöküyor, düşüncelerim çok hızlı dönüyor.

"Bırak onu, bebeğim." Hell'in sesi alçalıyor ama hâlâ sert bir tonu var. "Onu gördüğüne göre ne senin ne de benim yapacağımız hiçbir şey bu saçmalığı durduramaz. Hepimiz gibi onun da bunu kendi başına çözmesi gerekiyor. Onun ne olduğunu ve buranın ne olduğunu."

Yeterince içtiğimi hissederek kendimi sandalyeden itiyorum ve seslerinin geldiği yöne doğru ilerliyorum. Karanlık oturma odasının eşğine geldiğimde, ikisi de bana doğru dönüyor.

"Bakın, teşekkür ederim, ama bu yarına kadar bekleyemez mi?" Sesim yorgun, bakışlarım gidip geliyor.

"Dürüst olmak gerekirse, şu anda tek istediğim sıcak bir duş ve biraz uyku."

Hell elini ceketinin cebinden çıkarıp Noir'a bir dizi anahtar uzatmadan önce küçük bir bakış alışverişinde bulunurlar.

"Fragman 666," diyor Hell, sesi her türlü duygudan yoksun. Noir başını geriye çeker, yüzü dehşete dönüşür ve Hell yumuşak bir kıs kıs güler.

"Sicko," diye mırıldanıyor, ardından kaşlarını çatıyor, burnunu ona doğru çeviriyor, ama adamın eğlenen sırtışı kaybolmuyor.

"Bu tavrın bana ne yaptığını biliyorsun Noir," diye veriyor Hell, sesi alçak ama yüklü. "Devam et."

Noir bana doğru gelmeden önce dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor. Eğilip merdivenin dibinden bir çanta alıyor. Hell bana başıyla bir selam veriyor, Noir kapıyı açmadan önce gözleri bir an için dışarıda kalıyor ve ikimiz de soğuk geceye adım atıyoruz.

Dördüncü Bölüm

Ormanın hemen kenarında yer alan karanlık, تنها bir karavana yaklaştığımızda Noir yanımda "İşte " diye cıvıldıyor. "Blush'tan çok uzakta değilsin, bu da beni daha iyi hissettiriyor."

Sesindeki bir şey beni etkiliyor ve duruyorum, koluna uzanıyorum, parmaklarım bileğinin etrafında hafifçe kıvrılıyor. Yüzünü bana dönüyor, ben onunla yüzleşirken gözleri benimkileri arıyor.

"Bak," diyorum, sesim şimdi daha sakın ve hissettiğimden çok daha kararlı. "Kırılgan olduğumu düşündüğünü biliyorum. Ve yalan söylemeyeceğim, bu gece ben de öyle hissediyorum. Ama benim için endişelenmene gerek yok Noir. Kısa sürede kendime ."

"Peki senin normal halin ne Ara?" Başını eğerek soruyor, gözleri beni çözmeye çalışıyormuş gibi kısılıyor.

Derin nefes alıyorum, omurgam düzeliyor, çenem kalkıyor.

"Ben sadece benim. Ve inanın bana, bir daha hiçbir yerde, hiçbir erkekten bir bok almayacağım."

Dudaklarında şeytani ve kurnaz bir sırıtma beliriyor, ama sonra ifadesi değişiyor ve kollarımın üst kısmını kavlıyor, elleri sıkı, yüzü aniden ciddileşiyor.

"Cehennem beni öldürebilir, tam anlamıyla değil ama..." İç çekiyor, devam etmeden önce tereddüt ediyor. "Yarın seni bazı şeyler hakkında uyarmam gerekiyor. Bu yer hakkında. Burası sıradan bir sirk ya da karnaval değil Ara. Bu..."

"Korku." Onun yerine ben bitiriyorum ve yüzü düşüyor. "Buraya girdiğim anda kokusunu alabildim, Noir. gibi kokuyor. Ve sonra o çılgın adam? Gazap mı? O sadece bunu doğruladı."

"Bu korku, evet, ama bundan biraz biraz daha fazla. Bu aşırı, gerçek hayat korkusu. Burada ayda bir kez Karanlık Gece adında bir gece düzenleniyor... ve bu gece sahip olduğunuz tüm sınırları zorlamak üzere tasarlandı."

Başımı sallıyorum, sözleri suyun içindeki taşlar gibi içime batıyor, yorgunluğun sisi altında ağırlaşıyor.

Kollarımı bıraktığında, gölgeli manzaraya bakıyorum, bu sırada uzaktan bir gök gürültüsü yuvarlanıyor.

Fırtına yaklaşıyor.

"Belki de, sadece belki de, o zaman tam olarak olmam gereken yer burasıdır."

Bir kolunu benimkine dolayarak beni daha yakına çekmeden önce omuzları rahatlamış bir şekilde sarkıyor.

"Bana kesinlikle bazı şeyler öğretti. Ders ve güç. Ama sadece en iyi şekilde" diyor karavana doğru ilerlerken. "Burası mı? Normal değil. Gerçek dünyaya göre değil ve kesinlikle zayıflar için değil. Eğer izin verirsen seni çiğner."

Duraklıyor, sesi yumuşamadan önce gözlerinde uzaklara bakan bir ifade var. "Cehennem bana kendim hakkında çok şey öğretti. Onun yöntemiyle. Ve bunun için... Ona ne kadar teşekkür etsem azdır. Her şeyi ona borçluyum. O beni kurtardı.

birden fazla şekilde."

Dürüst olmak gerekirse, benim de Cehennem'e teşekkür etmem gereken çok şey var ve edeceğim de, ama nedense aklım ben daha durduramadan Gazap'a atlıyor. Sanki beni zaten tanıyormuş gibi bana bakışı. Sanki bana sahipmiş gibi beni omzunun üzerinden atışı. Burada benim için sorun olabilecek tek kişinin o olduğu hissine kapılıyorum.

"Ya Wrath?" Kapıya giden kısa basamaklara ulaştığımızda soruyorum ve Noir omuz silkerek duraksıyor.

"Dürüst olmak gerekirse mi? Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Tek bildiğim dilsiz olduğu... ve muhtemelen cehennemden bile beter olduğu."

Ona boş gözlerle bakıyorum. "Dilsiz mi?" Yankılanıyorum. Başını sallıyor. "Konuşmuyor."

Kapıyı iterek açtığında aklımdaki düşünce hala duruyor. Daha önce hiç konuşmayan bir adamla tanışmamıştım. Bu işleri çok daha karmaşık hale getiriyor. Yoksa öyle mi? Gördüğüm her şeyden sonra, erkeklerin ellerinde katlandığım her şeyden sonra, neler yapabileceklerini tam olarak biliyorum. Bunu defalarca kanıtladılar. Sözleri, vaatleri, lanet yalanları. Dürüst olmak gerekirse, bir daha asla bir erkeğin sesini duymamaktan mutlu olurum.

Işık düğmesini çevirirken arkasından içeri giriyorum, sonra yanından geçip küçük oturma odasını gözlerimle tarıyorum. Dekor tamamen siyah, küçük kanepeler, yerler, hemen sağdaki mutfak tezgahları, yine de beyaz duvarlar biraz aydınlık sağlıyor, aydınlık ve karanlık arasında mükemmel bir denge.

"Oldukça iyi, değil mi?" Noir kapıyı kapatırken arkamdan söylüyor.

Havada hafif bir serinlik var, misk kokusuyla karışıyor, ama temiz ve aylardır içinde bulunduğum kafesten çok daha iyi.

"Geç oldu," diye devam ediyor çantayı yere bırakarak. "Neden bir duş almıyorsun, ben de gitmeden önce sana sandviç ya da başka bir şey hazırlayayım. Birkaç gün sonra, kendini daha iyi hissettiğinde seni tekrar görmeye gelirim. Çok uyuyacağını tahmin edebiliyorum."

Onun ilgisiyle göğsümde bir sıcaklık yayılıyor, bu beklenmedik ama güven verici.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce, sesim içten. "Benden vazgeçseydin ne yapardım bilmiyorum..."

Başımı eğip kendimi savunmasız hissettiğimde, parmaklarım kapüşonumun kollarıyla oynasırken kelimeler kesiliyor.

Noir yaklaşıyor, sesi sabit. "Çok şey atlattın Ara. Bana baktığın gibi kendine de iyi bak. Artık birlikteyiz ve önemli olan tek şey bu."

Duraklıyor, bir sonraki sözleri midemde garip bir düşüşe neden oluyor.

"Artık seni benden alabilecek kimse yok."

Ben cevap veremeden öne doğru bir adım ve bir annenin kızına yapacağı gibi alnıma nazik bir öpücük konduruyor.

Başını koridora doğru eğerek, "et," diye emrediyor.

Yanından geçip kısa koridorda ilerlemeden önce son bir kez gözlerimi onunkilere dikiyorum.

Sağ tarafımdaki kapıya ulaşip iterek açıyorum ve ışık düğmesine basıyorum. Küçük banyodan loş bir ışık yayılıyor ve siyah duvarlara yumuşak bir parlaklık veriyor.

Bir tuvalet. Lavabonun üzerinde aynalı kapılı bir dolap. Küçük bir pencere ve bir küvet. Ama sıradan bir küvet değil. Eski moda ve narin altın ayaklar üzerinde duruyor. Böyle bir karavandan ziyade gotik bir korku romanında bulmayı bekleyeceğiniz türden. Yine de üzerinde, duvardan sarkan modern bir duş başlığı var.

Yavaşça nefes verip içeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıp kilidi son bir kez tıklatarak mühürlüyorum. Doğruca duşa doğru ilerliyorum, küvetin üzerine eğilip düğmeyi çeviriyorum. Elbisemin eteğini kavırıyorum.

büyük boy siyah kapüşonlumu başımdan geçirip bir kenara atıyorum. Sonra eşofmanlarıma geçiyorum.

Şimdi tamamen çıplak bir halde aynanın karşısında duruyorum, başım eğik ve tereddüt içindeyim, sonunda kendimi dönüştüğüm şeyle yüzleşmeye zorluyorum.

Kendimi son gördüğümünden bu yana çok uzun zaman geçti ve beklendiği gibi yaşılandım, ama hala gencim. Gerçi bir süredir yaşım hakkında pek düşünmemiştim. Sanırım şu anda en az yirmi üç yaşında olmalıyım.

Suluk gri, buz mavisi gözlerimin altında yaşıyor; yılların travması, gitmeyi reddeden gölgeler gibi tenime kazınmış. Elmacık kemiklerim eskisinden daha fazla çıkıntı yapıyor. Açlık beni oymuş, zar zor tanıdığım birini şekillendirmiş. Uzun, düz siyah saçlarım kesik ve yaralı göğüslerimin üzerine dökülürken bakışlarım aşağıya doğru kayıyor.

Çelimsiz görünüyorum. Zayıf. Lanet olası zayıf. Ve gördüğüm her nefret ediyorum.

Gözlerim kollarımdaki sigara ve ip yanıklarının üzerinde gezinmeye devam ediyor. Ama sonra beni en çok rahatsız eden izde duruyorlar. Kyro onu kolumun üst iç kısmına yakmış ve beni hâlâ anlamadığım bir şeyle damgalamıştı. Ama bildiğim tek bir şey var, o da gitmesi gerektiği.

Kendimi arkama dönmeye zorluyorum, yansımama bakmadan önce saçlarımı bir omzumun üzerinden süpürüyorum. Yaralı ip yanıkları hala küçük belimin her iki yanını sarıyor ve oraya nasıl geldiklerine dair anılar, en kötü kısımlara takılmış bozuk bir film makarası gibi zihnimde yanıp sönüyor.

Aşağıya bakmaya zahmet etmiyorum. Buna gerek yok. Orada ne olduğunu biliyorum. Kalçalarımın üstündeki, kırımın altındaki izler solmadı. Zaman onları silmedi, asla da silmeyecek ve bu artık birlikte yaşamayı öğrenmem gereken bir şey.

Başımı eğerek saçlarımın yerine düşmesine izin veriyorum ve küvete girip duş perdesini etrafına çekmeden önce derin bir nefes alıyorum.

Sabuna uzandığımda ılık su beni anında kucaklıyor. Kendimi suyun içine bırakıyorum, suyun cildimin üzerinden akıp gitmesine izin veriyorum, sonra ime kıvrılıyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum ve çenemi dinlendiriyorum

onlara karşı. Hiçliğe bakarken görüşüm bulanıklaşıyor, her zamanki gibi sessizliğin içinde kayboluyorum.

Sadece nefes al. Sadece var ol.

Çalınan parçalarım için yas tutmama hiçbir zaman gerçekten izin vermedim. Bir zamanlar olduğum kız çoktan gitti. Parçalara ayrıldı, zalim eller ve daha da zalim niyetler tarafından yontuldu.

Bazen nefeslerim arasındaki sessiz boşluklarda onu arıyorum, ama bulduğum tek şey eskiden olduğu kişinin gölgeleri, artık bana ait olmayan bir sesin soluk ve uzak yankıları.

Ağlamaklı gözlerimi kapatıyorum, sanki kendimi bir arada tutabilirmişim, sanki acıyı durdurabilirmişim gibi kollarımı kavriyorum.

Belki de o kız ölmüştür.

Belki de benim öldüğüm gece o ölmüştür.

Belki de bu, bu içi boş, duygusuz lanet varoluş, benden geriye kalan tek şeydir. Yeniden doğuş, daha güçlü bir şeye değil, uyuşmuş bir şeye. Hâlâ nefes alıyorum. Hala hareket ediyorum. Ama içten içe ölüyüm.

Ama şimdi başarısız olmayacaksın,

Ara. Ayağa kalk. Daha iyi ol. Ve sıçıp batır.

Kelimeleri ruhumda lanet bir ilahi gibi tekrarlıyorum, zavallı olduğumu fısıldayan travma dolu sesleri bastırmaları için onları zorluyorum. Bir hiç olduğumu.

Ama artık değil. Güçlenmemeyi kendime borçluyum.

Avuçlarımla gözlerimi siliyorum, sonra yanımdaki sabuna uzanıyorum. Yıkama ve tıraş bittikten sonra yavaşça ayağa kalkıyorum, duşu kapatıyorum, tıraş bıçağı hala elimde.

Dışarı çıkmadan önce siyah bir havluya uzanıyorum ve bu pisliği cildimden temizlemeye yardımcı olacak bir şey bulma umuduyla dolaba yönelirken onu sıkıca sarıyorum. Ama kapıyı çekip açar açmaz, ayna yanımda bir şey yakalıyor, pencerede bir hareket titreşimi. Yakalamak için çok hızlı.

Gözlerim ona doğru kayarken nefesim boğazımda düğümleniyor ama tek gördüğüm boşluk. Ağır yağmur damlalarının cama vurduğu siyah bir boşluk.

Şu an aklımı kaçırıyor olamam.

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor, bu doğal bir tepki, ama derin bir nefes alıp kendimi sakinleştiriyorum, sonra tekrar dolaba odaklanıyorum

"Çok şükür," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, bir sağlık kiti görüyorum.

Onu aşağı çekip kutuyu açıyorum, her şeyi hazırlamaya başlıyorum, doğru bir şeye doğru ilk adım. Hızlı bir hareketle küçük siyah tıraş bıçağını açıyorum, ince gümüş bıçak donuk bir çınlamayla lavaboya düşene kadar muhafaza parçalanıyor.

Zaten kendimden parçalar kaybettim, bir tane daha olsa ne olur?

Kolumun iç kısmındaki izin etrafını temizledikten sonra tıraş bıçağını izin üzerine koyuyorum. Elim şiddetle titriyor ama daha fazla tereddüt etmeden bıçağı derime bastırıyorum.

Olabildiğince derine batırırken sıktığım dişlerimin arasından keskin bir tıslama çıkıyor, kan anında yükseliyor ve aşağı damlıyor.

Bıçağı sürüklerken, eti keserken, üzerimde yeri olmayan izi oyarken acı elektrik gibi, bembeyaz ama heyecan verici.

Acı bedenimi kavururken gözlerim kapanıyor, acı dayanılmaz hale gelene kadar mükemmel bir daire çiziyor ve bıçak parmaklarımdan kayarak lavaboda takırdıyor.

Başımı eğmiş, ayaklarımdan dibindeki kıpkırmızı havuzu, kolumdan aşağı akan, parmak uçlarımdan damlayan parlak kırmızı damarları izlerken nefesim kesiliyor.

Bakışlarımı yaraya doğru kaldırdığımda, yağlı etin hâlâ zar zor tutunmuş olduğunu görüyorum. Pervasız bir adrenal dalgasıyla beslenen keskin bir nefesle, titreyen parmaklarımla kalan eti yakalıyorum ve doğrudan koparıyorum.

Boğazımdan bir çığlık kopuyor, acı içimde patlarken başımı geriye atıyorum.

"Siktir!" Gözlerimi ısırdım.

Yırtık eti lavaboya atıp kenarlarından tutarak kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bir süre sonra yarayı dikmeye başlıyorum, ipliğin her çekilişi koluma yeni rahatsızlık dalgaları gönderiyor. Son dikişi de sonra bölgeyi temizliyor ve etrafına sıkıca bir bandaj sarıyorum.

Yavaşça nefes veriyorum, pisliği temizlemek için hareket ederken bedenim hâlâ titriyor. Kan lavaboya, yere sıcıyor ama hiçbir şey kalmayana kadar hepsini siliyorum.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra, bir zamanlar bedenimi izinsiz olarak lekeleyen et parçasını nihayet kaldırıyorum ve tereddüt etmeden tuvalete atıp sifonu çekiyorum.

Girdabın onu bütünüyle yutmasını, aşağı çekmesini, varlığımdan çıkarmasını izliyorum. Ve tatmin olduğumda arkamı dönüp banyodan çıkıyorum ve mutfağa doğru ilerliyorum.

Beşinci Bölüm

Gazap

Oturma odasının pencerelerinden birinin önünde duruyorum, tek kırmızı gözümle çerçevenin etrafını gözetliyorum, nefesim sığ. Yağmurlu gece etrafımı sarıyor, beni karanlıkta örtüyor, ama mutfığa girerken tek gördüğüm o, bir havludan başka bir şeye sarınmamış, siyah saçlarının nemli telleri sırtına yapışmış. Damlıyordu. Çıplak. Savunmasız. Güzel.

Parmaklarım seğiriyor, tırnaklarım avuç içlerimi ısıracak kadar sıkı yumruklara dönüşüyor. Çenemi sıkıttığım, dişlerimi gıcırdattığım, beni tüketmekle tehdit eden sadist, katil içgüdüyle savaştığım için çenem ağrıyor.

Tek yapmam gereken içeri girmek, o havluyu küçük bedeninden sökmek ve ölene kadar onu şiddetle becermek. Hepsi bu kadar. Dehşet verici mutluluğun kısacık bir anı ve sonsuza dek benim olacak.

Sikeyim.

Burada olmamalıydım ve izlememeliydim. Burada bile olmamalıydı. Ama onu gördükten nasıl uzak duracağım? Daha önce hiç direnmek zorunda kalmamıştım. Hiç kendimi almaktan, mahvetmekten, silmekten alıkoymak zorunda kalmadım. Görüyorum, istiyorum, alıyorum. Bu hep böyleydi.

Onu gördüğüm anda içimde bir şeyler paramparça oldu. İçimde garip bir his vardı ve ben asla hissetmem. İçimde hiçbir duygu yok, ama ona daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde çekildim.

Benim için yaratılmıştı. Parçalanması ve altımda öldürülmesi gerekiyordu. Ama sonra Noir kız kardeş dedi ve ilk kez neredeyse tereddüt gibi bir şey omurgamda kaymaya başladı.

Suçluluk değil. Asla lanet olası suçluluk. Sadece hasta, çarpık bir komplikasyon.

Hell'in konuşmasına gerek yoktu. Bunu gözlerinde gördüm. Sessiz uyarısını ve emrini.

Onu öldürme.

Hayatımızda ilk kez, kendimi zincirlememi ve olduğum hasta canavarı tasmalamamı istiyor.

Çekip gitmeliyim ama gitmeyeceğim. Yapamam. Çünkü şimdi, onun benim için asılmasına duyduğum açlık daha da kötü. Parmaklarım o narin boğazı sarmak için kaşınıyor, kavrayışımın altında yaşamın son nabzını hissetmek, amına tecavüz ederken onun hareketsiz ve sessiz kaldığını görmek için.

Kardeşim için her şeyi yaparım. Ama bu? Bu çok fazla ve o da bunu biliyor.

Mutfak tezgahına doğru ilerleyip Noir'ın gitmeden önce yaptığı sandviğin önünde durduğunda odaklanmış bakışlarım onu hiç terk etmiyor. Duraksıyor, o güzel buz mavisi gözlerinin ardında bir savaş var, ama sonunda pes ediyor ve sandviçi kaldırıp en küçük ısırtığı alıyor.

Dikkatim kolunun üst kısmına sarılmış bandaja kayıyor ve gördüklerimin görüntüleri zihnimde canlanıyor. Kan, vücudunun nasıl titrediği ve kendini yırttığında nasıl güzel bir çığlık attığı.

Ve lanet olsun, beni sertleştirmek ve neredeyse kırmak için yeterliydi. Bunun çığlığını düşündükçe içimde karanlık bir şey kıvrılıyor. Kendi ellerimle ona nasıl tekrar böyle çığlık attırabileceğimi.

Ağzım. Sikim. Lanet bıçağım.

Islak parmaklarım yine yanlarımda karıncalanıyor, altımdaki bedeninin hayali hissini duyumsuyorum. Ona yine böyle hissettirebilirdim, ama farklı türde bir acı ve çaresizlik. Vücudunu sadece bizim anlayabileceğimiz şekilde boyayabilirdim.

Yavaşça nefes , kontrollü ve ölçülü bir şekilde.

Hayır. Dengesiz zihniyetimi dizginlemeye çalışarak kendime söylüyorum. Henüz değil. Asla olmaz.

Yarısından fazlasını yedikten sonra sandviçi bırakıyor ve yağmur sıçramış pencereme doğru ilerliyor, hala çiğniyor. Kanepenin üzerine diz çöküp siyah perdelere uzandığında hafifçe geri çekiliyorum ama o kapatamadan ben ışığa çıkıyorum.

Gözleri irileşiyor, geriye doğru uçup yere yuvarlanırken korku dolu bir ciyıklama çıkarıyor. Şimdi dizlerinin üzerinde, başımı yana eğerek onun korkmuş tepkisini gözlemliyorum. Siyah saçları

Başı aşağıdayken yüzünü kapatır, havluyu vücudunun etrafında yeniden ayarlar.

Ne güzel bir manzara. Dizlerinin üstünde, sadece benim için.

Ağır ağır nefes aldığını, göğsünün keskin patlamalarla inip kalktığını görebiliyorum. Ama saçlarını gözlerinden uzaklaştırdığında, çok daha heyecan verici bir şeyle karşılaşıyorum - aramızdaki boşluğu kesen şeytani bir bakış ve tek yapabildiğim büyülenmiş bir şekilde bakmak.

O mükemmel biri. Ete kemiğe bürünmüş bir çelişki, aynı anda hem biraz cesur hem de biraz korkmuş. Ama aynı zamanda sinir bozucu. Mutfağında onunla yüzleştüğimde bunu hissedebiliyordum, sanki hiç şansı yokmuş gibi ayaklarını yere basışını. Gözleri meydan okuyarak yanıyordu, bana meydan okuyor ve meydan okuyordu.

Sahip olduğu her şeyle benimle savaştacak, ama bunun benim en sevdiğim kısım olacağını bilmiyor.

Aniden hareket ediyor, ayakta dururken vücudu kaskatı kesiliyor. Pencereye doğru fırlarken gözlerim hareketlerini takip ediyor, tam perdelere uzanırken parmakları titriyor ve hızlı bir çekişle perdeleri kapatarak beni dışarıda bırakıyor.

Ya da en azından öyle düşünüyor.

Çenem geriliyor, içimde yavaşça yanan bir küçümseme duman gibi kıvrılıyor. Bir elimi cebime sokuyorum, dövme parmaklarım bıçağımın yıpranmış deri sapına sürtünüyor. Bıçağı çekip çıkarıyorum, avucumun içinde çeviriyorum ve loş ışığın kıvrımlı kırmızı bıçağa vuruşunu izliyorum. İsmim siyah deri kabzanın derinliklerine kazınmış, ne olduğumun bir imzası.

Hollow Wrath.

Boş, sessiz ve ölümcül.

Bu ismi bana onlar vermedi, ben zor yoldan kazandım. İçimde çılgınlıkların yankısından ve ardından gelen sessizlikten başka bir şey kalmadı. Yumuşak bir şey olmayı bıraktığım gece Gölge bana bunu fısıldadı.

İntikam ve hiçlik arasındaki boşluktan doğduğumu söylediler. Öfkem sadece boş değildi, öfkeli ve açtım.

Bu renkli lensleri takıyorum çünkü normal göz bebekleri gördüğüm cehennem için yaratılmamış. Kırmızı parlıyorlar çünkü kötülüğü sadece izlemiyorum, ondan görüyorum. Ben onun lanet olası tanımıyım.

Sakince dönüyorum, içimde içeri girme dürtüsü mırıldanırken başımı eğiyorum ama acele etmiyorum. Buna gerek yok. Ölçülü adımlarla ilerlemeye başlıyorum, karavanın etrafında bir gölge gibi dönüyorum, botlarım çamurlu su birikintilerine batıyor.

İçeride, kalbi küt küt atıyor. Bunu
hissdebiliyorum. Olduğu yerde güvende
olduğunu düşünüyor.
O değil.

Artık onu gördüğüme göre asla olmayacak.

Diğer taraftaki pencerenin önünde durdum ve işte oradaydı. Oturma odasının ortasında durmuş, sırtı bana dönük, az önce baktığım pencereye bakıyor. Nefesini kontrol etmeye çalışırken omuzları inip kalkıyor. Gömmek için çok uğraştığı korku şimdi yüzeye doğru tırmanıyor.

Kafası karışmış. Ama endişelenme, benim küçük cesedim. Benim de öyle. Bu karmaşada beraberiz.

Bıçağımı kaldırıyorum, bardağa yaklaştırdığımda kenarı parlıyor.

Tap.

Tap.

Dok

un.

Donup kalıyor, vücudundaki gerginlik kopma noktasına kadar çekilmiş bir iplik gibi kıvrılıyor. Ve birkaç saniye sonra dönüyor, geniş, çılgın gözleri benimkilere kilitleniyor. Aramızdaki gerilim çatırıyor, ikimizi de bu ana, bu hastalıklı ve mükemmel simetriye hapsediyor.

Göz temasını kesmeden bıçağı parmağımın ucuna bastırıyorum ve kesiyorum. Acı, elimi kaldırmadan önce tenimde kısa süreli bir sıyrık oluşturuyor, kan ılık bir şekilde yağmurdan ıslanmış cama bulaşıyor.

MERHABA.

Gözleri tekrar tekrar harflerin üzerinde geziniyor, zihni bunu anlamaya çalışıyor. Yağmur kanı damlatıyor, tüyler ürpertici, kıvrımlı sarmaşıklar gibi aşağıya doğru iz bırakıyor ama yine de tepki vermiyor. Ben de devam ediyorum.

Yavaş ve bilinçli vuruşlarla kanayan parmak ucumu bir kez daha bardağa bastırıyorum.

SENI YALİYORUM.

Yüz ifadesinin dehşetten şaşkınlığa geçişini izliyorum.

Senden *hoşlanıyorum* mu demek istedim? Tam olarak ne yazdığımı mı kastettim? Hecelemeyi beceremiyor muyum? Sorular onun küçük güzel zihninden geçiyor, bunu dudaklarının hafifçe aralanmasından ve kaşlarının hafifçe çatılmasından anlayabiliyorum.

Bakışları benimkilere yöneliyor ve korku yerine daha kararlı bir şey yerleşiyor. Gözleri daralıyor, sadece benim fark edebileceğim kadar, sonra gevşiyor ve yavaşça yaklaşıyor.

Tam pencerenin önüne geldiğinde diz çöküyor, yüzünü benimkiyle aynı seviyeye getiriyor ve aramızda sadece cam varken bu beni delirtiyor. Karanlığın içimde kıvrıldığını, kan dolaşıma karıştığını, aramızdaki kırılğan bariyeri parçalamam için bana fısıldadığını neredeyse hissedebiliyorum. Kırıkların arasından uzanmak, ona dokunmak, ellerimin altında onu hissetmek ve çığlık atmasını sağlamak için.

Kırmızı gözlerimin içine bakıyor ve ne korku ne de öfke var, sadece boş, duygusuz bir boşluk var. Şimdi benimle oynuyor. Artık onu okuyamıyorum ve bunun farkına varmak içimde açıklanamayan bir heyecan yaratıyor.

Bir an sonra eğiliyor, o kadar yaklaşıyor ki nefesinin buğusu soğuk cama yayılmadan önce ağzının nasıl zorlukla açıldığını görebiliyorum. Sonra dikkatlice elini kaldırıyor ve parmağını buğunun içinde gezdiriyor.

SIKTIR GIT.

Dudağımın seğirdiğini hissediyorum. Neredeyse bir sırtıış, ama hissettiğim kadar çabuk kayboluyor.

Oh, benim küçük cesedim. Neye başladığın hakkında hiçbir fikrin yok.

Dişlerim birbirine çarparken gözlerim kararıyor, içime bir gölge giriyor. Sahip olduğu cüret ve cesaret ama yine de kiminle yattığına dair hiçbir fikri olmaması aramızdaki bu şeyi daha da heyecan verici kılıyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan bıçağımın ucunu cama vuruyorum ve o da geri çekiliyor, nefesi kesiliyor.

Sakince yüzeye bastırıp aşağı doğru sürüklüyorum ve her bir harfi dikkatle oyarken cam protesto edencesine inliyor, sesi yüksek ve gıcırtilı, neredeyse bir çığlık gibi.

BENİM ZEVKİMLE.

Yumruğumu cama indirmeden önce elimdeki bıçağı hızla çeviriyorum. Darbe camda şiddetli bir sarsıntıya yol açıyor, çatlaklar bir örümcek ağı gibi dışa doğru parçalanarak kenarlara doğru ilerliyor. Ses patlayıcı, sessiz gecede sağır edici ve ani şiddetime tepki olarak geri çekiliyor.

Dilim dışarı fırlamadan önce dişlerimi hırıldayarak gösteriyorum, ucunun her iki tarafını delen iki gümüş çember, dilimi yavaşça ve kasıtlı *olarak yalamak* kelimesinin üzerinde gezdirirken parlıyor, şimdi ona tam olarak ne demek istediğimi anlatıyorum.

Kanım tat alma tomurcuklarıma bulaşıyor, zengin ve metalik, camdan aşağı süzülen yağmurla karışıyor. Gözleri daha da açılıyor ama kaçması gerektiği gibi kaçmıyor. Orada öylece oturuyor, bana bakıyor, beni ve bir sonraki hareketimi anlamaya çalışıyor.

Başımı çevirirken bıçağı sıkıca kavriyorum, bakışlarım solumdaki ön kapıya kayıyor. Çürük bir plastik parçasından başka bir şey değil. İyi bir tekme, ve ben içeride olurdum.

Sanki tehditkâr düşüncelerimi sezmiş gibi, beni kızdırmamaya çalışıyormuş gibi yavaş ve temkinli bir şekilde yer değiştiriyor. Ayağa kalkıp geri adım atarken kıpkırmızı gözlerim ona takılıyor ama artık fazla düşünmüyorum. Sadece hareket ediyorum.

Ona yakın olmak için çılgınca bir ruh haliyle kapıya doğru koşarken botlarım ıslak zemine çarpıyor. Elim kapı koluna çarpıyor, tutuşumun altında takırdıyor, ama bunu yaptığım anda buzlu camın arkasında onun silüetini görüyorum ve duruyorum.

Nefesim sert ve hızlı çıkarken parmaklarım esniyor, kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Birkaç saniye sonra şaşırtıcı bir şekilde elimi çekiyorum.

Deri ceketimin içine uzanarak yırtık bir kâğıt parçası ve kalem çıkarıyorum, elim sert ve hızlı hareket ederek üzerine tırtıklı harfler çiziktiriyor.

Her zaman tek gözün açık uyu, küçük ceset. Huzur içinde yat.

Sonra çömelip kapının altından geçiriyorum.

Bekliyorum, sonunda uzanmadan önce isteksizliğini izliyorum ve onu aldıktan sonra kendimi gölgelere geri adım atmaya zorluyorum, arkamı dönüyorum ve sık ormanlık alanda kayboluyorum.

Kısa bir mesafe yürüdükten sonra 'in Parçalanmış İn'in önünde durduğunu gördüm. Çoğunlukla yalnız çalıştığım ve insanlara korkunç şeyler yaptığım bir yer. Ağaçlarla çevrili küçük, yıkık dökük bir kulübe gibi görünüyor, bir korku filminden fırlamış gibi, ama içinde ve altında çok daha kötü bir şey yaşıyor.

Ağır botlarımın ıslak, çatırdayan toprağın üzerindeki sesini duyar duymaz bana doğru dönüyor, dudaklarından bir sigara sarkıyor. Burnundan uzun bir duman çıkarıyor, yanından geçerken beni dikkatle izliyor, bakışlarından kasıtlı olarak kaçınıyor.

Fırsatını bulduğu anda, birdenbire taşaklarımı ateşe veren bu piliç hakkında sorular sormaya başlayacağını biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, umurumda bile değil. Duymak ya da açıklamak istemiyorum. Sadece ne istiyorsam onu istiyorum.

Onunla.

Doğruca çürüyen ahşap kapıya nişan alıyorum ve menteşeleri canlı bir şey gibi inleyerek kapıyı itip açtığımda çürümenin kokusu beni karşılıyor.

Hava bayat, teninize sızan ve orada kalan türden bir ölüm taşıyor. Etrafıma bakıyorum, tavandan sarkan zincirler, paslı kancaları sallanıyor, sanki babalarının evde olduğunu biliyorlarmış gibi birbirlerine fısıldıyorlar.

Hell içeriye girip kapıyı kapatırken zemin ağırlığımla gıcırıyor ama ben onu fark etmiyorum bile. Doğruca arkadaki ağır, pas lekeli kapıya doğru ilerledim, kolu kavradım ve keskin bir çekişle açmaya zorladım.

Dik merdivenlerden yükselen koku çok daha kötü - kir, küf ve ölümcül bir şey. Sadece biz katillerin alışabileceği iğrenç bir koku.

Ama asıl iş yeraltında gerçekleşiyor.

Metal merdivenlerden koşarak iniyorum, kısa koridordan geçip solumdaki kapıyı iterek açıyorum.

Kırmızı gözlerim ayrı cerrah masalarına bağlanmış, vücutları tamamen hareketsiz olan çifte kilitleniyor. Sadece gözleri hareket ediyor, geniş ve dehşet dolu bir şekilde bana bakıyor.

Deri ceketimi çıkarıp bir sandalyeye fırlatıyorum, tam Hell arkamdan içeri girip kapıyı tıkırtıyla kapatırken üstüm çıplak kalıyor.

"Peki ben ne için buradayım?"

Dolaptan bir çift siyah lateks eldiven alıp dövmele parmaklarıma geçiriyorum. Bakışlarım önce ona, sonra yanındaki küçük, top büyüklüğündeki nesneye, sonra da adama kayıyor ve ona sadece gözlerimle talimat veriyorum.

Hell bombanın içine yerleştirilmesini istediğimi zaten bildiği için ona bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor.

"Ve bunu kendiniz yapamadınız mı?"

Siyah iplikli uzun, keskin bir iğneyi elime alıp başka tarafa bakarken çenem sıkılıyor. Kendim yapabilirdim ama ellerim bu gece ameliyat için yeterince sağlam değil. Onu gördükten sonra olmaz. Onu çok erken öldürebilirdim, bu yüzden buraya gelirken Hell'e mesaj attım.

Hell iç geçirdi, ceketini silkti, kollarını sıvadı ve istediğimi yapmaya hazırlandı.

"Ne bok yemeye buradalar?" Hala bastırarak ve havadan sudan konuşmaya çalışarak soruyor.

Gözlerim önümdeki kadına kayarken cevap vermiyorum, şişmiş, dehşete düşmüş gözleri yaşlarla dolu, benimkilere kilitlenmiş. İkisinin de yapabildiği tek şey bu. Lanet olası felçliler. Sadece ilaçlarla ve ölmek üzere olan damarlarına bağlı tüplerle hayatta tutuluyorlar.

Hareket edemezler, çığlık atamazlar, duyamazlar bile. Bunu çoktan hallettim. Ses telleri ve kulak zarları koptu. Gerçekçi olmak gerekirse, beni kızdırmasınlar diye yaptım ama kızdırıyorlar. Zaten çok uzun süredir hayattalar ama henüz zamanı gelmedi.

Bana bakış şeklini sevmiyorum. Sanki içimde olmayan bir ruhu arıyormuş gibi yalvarıyor. O yüzden bu gece, Cehennem o bombayı yerleştirirken, ben de onun sinir bozucu yeşil gözlerini sonsuza dek dikeceğim.

Genelde onları çıkarırdım ama müşteri, ölümünden önceki korkusuna tanıklık edebilmek için onları olduğu gibi saklamamı istedi.

Tipik sadist.

İğneyi sağ gözünün üzerine yerleştiriyorum, elim titriyor ve Hell'in durakladığını, küçük odanın diğer ucundan beni izlediğini fark ediyorum. Düşüncelerini neredeyse duyabiliyorum. Yargılarını. Sorular dilinin ucunda uğulduyor ama dişlerimi sıkıp başımı bir kez sallıyorum ve Arabella'nın güzel yüzünü aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Bu daha önce olmamıştı. Lanet gözlerine baktığım andan itibaren bana bir şeyler yaptı. Evet, her zaman tedirgin bir orospu çocuğu olmuşumdur ve içimde bu sapkın ihtiyaç var, ama bu farklı. Derimin altında, damarlarımda dolaşiyor, hislerimi kararsız hale getiriyor.

"İyi misin?" Hell alçak sesle soruyor.

Ona yan gözle bakıyorum, beni bu kadar iyi okuyabilmesinden nefret ediyorum.

Onu bir kez daha zihnimin karanlık köşelerine iterek yeniden odaklanıyorum ve elim aşağı iniyor, keskin iğne kadının alt kapağını delip alttan kancalıyor ve üstten itiyor. Sıkıca çekiyorum, iplik derisini kesiyor ve gözünü sıkıca kapatmaya zorluyor. Kan anında fışkırıyor, gözyaşlarına karışıyor ve ince kırmızı yollar halinde yüzünün yan tarafına doğru akıyor.

Geniş, cam gibi ve dehşet içinde donmuş diğer gözü bana bakıyor, ama uzun süre değil. İğneyi tekrar batırıyorum, bu sefer daha yavaş, ipliği gereğinden fazla güç kullanarak hassas etine doğru sürüklüyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Hell itiyor, elleri kan içinde, sesi aklımı tamamen yitirmek üzere olduğunu bildiğinde yaptığı o sahte sakinlikle karışık.

Bunun hakkında konuşmak mı? Sanki konuşmadığımı bilmiyor. Evet, bazen konuşmayı seçiyorum ama sadece onunla ve Soul'la. O zaman bile nadiren ve çok az. Tek kelime ya da en fazla birkaç cümle, daha fazlası değil. Ben ve Soul'un kelimelere ihtiyacı yok. Kimsenin anlayamayacağı kendi berbat versiyonumuzu imzalarız.

Ama Hell? İmzalamasına gerek yok. Beni çok iyi okuyan, istemediğim şeyleri anlayan bir yeteneği var ama yine de zorluyor, açılmasını istemediğim yaralara parmaklarını sokuyor.

Dış dünya için en psikopat orospu çocuğu, buradaki herkes tarafından korkulan biri, ama ben ve Soul için o sadece ağabey.

Hollow'ların lideri ve bu rolü sanki kara kalbinin atmasını sağlayan tek şeymiş gibi üstleniyor.

Beni sayamayacağım kadar çok kez uçurumun kenarından döndürdü ama bu daha az sinir bozucu yapmıyor.

"Hayır," diye homurdanıyorum, keskin, alçak ve uyarı dolu bir sesle, cevabı alıp yoluna devam etmesini umarak.

Ama neden zorladığını çok iyi biliyorum. Bu Noir ile ilgili. Aralarında bir şey var, garip, birbirleri olmadan nefes alamama saçmalığı. Anlıyorum, Noir ona bir şeyler hissettiriyor ve o da sanki son akıl sağlığınımış gibi buna tutunuyor. Peki ya kız kardeşini öldürmem? Evet, bu o ipliğı ikiye ayırır.

"Ben ve Noir yarın yola çıkıyoruz," diyor bombayı adamın içine yerleştirip organlarının arasına sıkıştırırken. "Sırf seni durdurmak için her şeyi iptal etmek zorunda mı kalacağım..."

Dişlerim gıcırıyor, kaslarım yerine kilitleniyor ve gözlerim ona dikiliyor. Bana bakmıyor bile, sadece ellerini adamın vücudunun içinde gezdirmeye devam ediyor, parmaklarının arasından kan fişkırıyor, yüzü gergin.

"Oynayamazsın demiyorum," diye mırıldandı. "Sadece onu hayatta bırakma."

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Ne zaman bir hatunu becersem, öldürücü ellerim hep onun boynunu bulur. Bu bir içgüdü, içimde öyle derinlere gömülmüş bir kaşıntı ki, çok geç olana kadar onu kaşıdığımı bile fark etmiyorum. Sıkıyorum, ışığın titreyip sönmesini izliyorum, vücudunun altımda gevşediğini hissediyorum. Mesele kontrol bile değil. Tam olarak değil. Bu anla ilgili - yaşam ve ölüm arasındaki değişim, fısıldanan lanet bir sır gibi onlardan sızma şekli. Beni o kadar tahrik ediyor ki, almayı bırakmadığım sadist bir uyuşturucu gibi.

Başka türlü nasıl yapacağımı bilmiyorum. Hiç . İstesem bile durabileceğimi sanmıyorum. Bu bir dürtü, içime öyle işlemiş bir ihtiyaç ki DNA'ma işlenmiş bile olabilir.

İmkansız istiyor.

Hiçbir kadının benden sağ çıktığını sanmıyorum.

Bu yüzden yapabiliyorsam uzak duruyorum ve kendime saklıyorum, ta ki dürtü çok güçlenene, özlem çok yüksek olana kadar. Sonra geri dönüyorum.

aynı döngüde. Hunt. Sikiş. Öldür. Ve ben tatmin olana kadar sikişmeye devam et.

Sonra, eğer gerçekten kendimi kaybettiysem, boşluğun o kadar derinlerindeysem ve başka hiçbir şeyin önemi yoksa, onları yerleştirip saklayabilirim bile. Ya da kendimi duygusal hissediyorsam, onlara küçük bir tabut veririm, yatmadan önce anlatılan bir masal gibi güzel ve sıkı bir şekilde içine sokarım.

Cehennem bunu anlamıyor. Bu hastalığın ne kadar derin olduğunu bilmiyor. Çoğu zaman mecbur olduğu için öldürüyor. Evet, bundan zevk alıyor ama ben öldürüyorum çünkü buna *ihtiyacım var*. Çünkü bedenlerinin ellerimde soğukluktan başka bir şeye dönüşmediğini an, hiç şüphesiz bunu yapmam gerektiğini biliyorum.

Omuzlarımı yuvarlayarak talebini itiyorum, uğraşmadığım diğer her şey gibi çürümesini istiyorum.

"Söylediğini duymak istiyorum, Wrath." Cesetten uzaklaşıp ellerini bir bez parçasına sildi. "Çok şey istemiyorum ama bu... Senden bunu istiyorum."

Nefesimin altında hırlayarak son ipi keskin bir çekişle sıkıca çekiyorum. Bekliyor, gözleri lanet kafatasımın yan tarafını deliyor, ona ihtiyacı olan şeyi vermemi bekliyor. Güvence.

Tanrı aşkına. Adam ciddi.

"Peki," diyorum sırf onu sırtımdan indirmek için dişlerimin arasından ısırarak, kanlı iğneyi metal tepsinin üzerine fırlatıyorum, çınlama sesi odada yankılanıyor.

Başka biri olsaydı, bana ne yapacağımı söyleyebileceklerini düşündükleri için çoktan bıçağımı boğazlarına dayamış olurlardı. Ama burası cehennem, o yüzden görmezden geliyorum.

İşini bitirip cevabımdan tatmin olmuş gibi göründükten sonra bana doğru bir adım attı, eli omzumu buldu ve sertçe sıktı. Teşekkür etme ve muhtemelen onu duyduğumdan emin olma şekli.

Tepki vermiyorum ve istediğini elde ettiğini düşünmesine izin veriyorum. Dönüyor, ceketini alıyor, omzuna atıyor ama kapıda durduğunda gözleri geriye kayıyor, sanki gittiği anda kırılmayacağımdan emin olmak ister gibi. Sonra da gidiyor.

The Dismembered Den'de geceyi bitirdikten sonra kendimi burada buluyorum. Yağmur kıyafetlerimi ıslatıyor, siyah saçlarımdan damlıyor ve elimdeki bıçaktan aşağı kayıyor. Nefes alışım yavaş, düzenli ve kontrollü, ama ya içim? İçerisi tam bir kaos.

Karavanı karanlık. Işık ya da hareket yok. İçeride uyuyor ve savunmasız.

Parmaklarım seğirirken dişlerimi sıkıyorum. Onu görmem gerek.

Sadece gözlerindeki kavgayı değil, itaatsizliği değil, o camın arkasından bana zaten benim değilmiş gibi bakmasını değil. Hayır. Bu versiyonuna ihtiyacım var. Sessizliğe ve yumuşaklığa. Onunla ne yapacağıma karar vermeden önceki an.

İnliyorum, başımı eğip yağmurun boyalı yüzümü ıslatmasına izin verirken gözlerim geri dönüyor.

Belki ona dokunurum, soğuk parmak uçlarımda teninin sıcaklığını hissederim, çenesinin şeklini izlerim, elimi boğazına bastırırım ve hayatının sabit nabzını hissederim.

İhtiyaç içimi yakıyor, derinlere iniyor, kaburgalarımı yırtıyor, ciğerlerimi sıkıyor, taşaklarımda zonklamasına neden oluyor.

Kendimi durduramadan bıçağım hızla ileri saplanıyor, ucu ölümcül bir hassasiyetle dayanıksız kilide giriyor ve ben de dönüyorum.

Tıklayın.

Diğer elimle kolu aşağı bastırıyorum, kapıyı yavaşça açıyorum, bıçağımı sıkıca kavriyorum ve içeri giriyorum.

Kısa koridorda sessizce ilerliyorum, tam olarak nereye gittiğimi biliyorum. Yatak odasının kapısını avucumla dikkatlice iterek açıyorum ve onu gördüğüm anda gözlerim ona kilitleniyor.

Eşiğin altında duruyorum, onu içeri alırken başımı eğiyorum. Yüzüstü yatıyor, kollarını yastığın altına sokmuş, yüzünün yarısı omzuyla gizlenmiş.

Uzun, siyah saçları çarşafın üzerine dökülüyor ve loş ışık sütyensiz memesinin yan kıvrımını yakalıyor, yumuşak ve ezilmiş

şilte. Çarşaf sırtına yapışmış, kışının hemen üstündeki çıplak tenle alay ediyor.

Başlığımı indirip yatağın yanına çömelmeden önce ileri doğru adımlar atıyorum. Bakışlarım onu boydan boya tarıyor, nefesinin nazikçe yükselip alçalmasını izliyor. Sıcaktı. Ondan dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum. Beni çağırıyor, uzanıp parmaklarımı etine bastırmam için beni cezbediyor.

Nabzım hızlanıyor, içimde yavaş, ark bir heyecan dönüyor. Burada olduğumdan haberi yok. Bir canavarın yanı olduğunu bilmiyor. Bakışlarım komodine kayıyor ve notumun yanındaki küçük şişeye takılıyor. Parmaklarım şişenin etrafına dolanıyor ve onu soluk ışığa doğru kaldırıyor. Avucumun içinde çeviriyorum, gözlerim etiketin üzerinde geziniyor.

Uyku ilaçları.

Oh, küçük ceset. Benim aptal, aptal küçük cesedim. Ne yaptın lan sen?

Odak noktam tekrar ona dönerken çenem titriyor. Baygındı. O kadar huzursuz olmuş olmalı ki, sırf bundan kaçmak için kendini uyuşturmuş. Sadece benden kaçmak için.

Ama daha da kötüsü? Şimdi bu andan faydalanmanın ne kadar kolay olacağını biliyorum. Mücadele yok. Korku yok. Sadece onun cansız bedenini becermek. Düşünce derinlere gömülüyor ve kendimi geri koymaya zorlamadan önce elim şişenin etrafında sıkılıyor.

Bunun yerine ona uzanıyorum, soğuk parmaklarımın arkası yanağını sıyırıp yüzünün yan tarafından aşağı iniyor.

Hiçbir şey yok. Titreme yok, ürkme yok. Sadece derin, ilaçlı bir uyku. Teni yumuşak, tıpkı düşündüğüm gibi. Kendi ellerimdeki pislikle, yaptığım şeylerle ve yok ettiğim insanlarla tam bir tezat oluşturuyor.

Yavaşça saçlarını tarıyorum, kapalı gözlerinden temizliyorum ve uzun, koyu kirpikleri yanaklarının üzerinde dalgalanıyor. Zihnim lanet bir savaş alanı. Güzelliğin ötesinde, ölümün israfı. Çok narin ve benim. Şimdiye kadar bildiğim her şey için bir sınav olacağını şimdiden söyleyebilirim.

Sadece ölülerden zevk alan bir sapık olduğum için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyor ve bu gece bunu yapmak için burada değilim. Ama bu, onu tekrar görmeden önce izimi bırakmak ve onunla çarpık oyunlar oynamak istemediğim anlamına gelmiyor.

Geri çekiliyorum, yavaşça yükseliyorum, vücudum kısıtlamayla gergin. Bıçağım kotumun içinde kayboluyor, yerini daha az ölümcül ama aynı derecede kalıcı bir şey alıyor. Sözcüklerimin yetersiz kaldığı yerde işaretleyicim ve can simidim.

Sırılsıklam ve ağır deri ceketim kollarımdan kayıyor ve ölü bir ağırlık gibi yere düşüyor. Yatağın alt kısmına dikkatlice tırmanırken nabzım çarpıyor, mum ışığında uzanan bir gölge gibi onun gövdesine doğru sürünürken yüzüm alçak.

O kadar yakınımda duruyorum ki, saçlarımın dalgalı tellerinden yağmur damlaları solgun tenine damlıyor. Bakışlarım açlıkla, onu zar zor gizleyen çarşafın altındaki şeklinin üzerinde geziniyor. Bana kıyasla çok küçük. Çok kırılgan. Ve lanet olsun, onu kolayca kırabilirim. Onun küçücük amını parçalamayacağım.

Ağırlığımı bir koluma veriyor, diğer kolomla kalemi dişlerime götürüyor ve kapağını ısırarak çıkarıyorum. Sonra yavaş ve bilinçli vuruşlarla mürekkebi tenine bastırıyorum. Geriye dönük kelimelerim kalın, siyah bir yazıyla onu lekeliyor, etini hiç kırmadan kelimeleri vücuduna kazıyor.

Son vuruştan sonra, kapağı tekrar takıyorum ve kotumun içine sokuyorum. Sikim artık ağırlaşmış ve zonkluyor, her hareket ettiğimde kışının yumuşak kabarıklığına sürtünüyor ve dayanılmaz bir ağrıya neden oluyor.

Karanlık bakışlarım onu bir kez daha yutarken göğsümden karanlık ve hayvani bir hırıltı yükseliyor.

Gitmek zorundayım. Şimdi. Kendimi tamamen kaybetmeden önce.

Yüzümü eğerek alnımı onunkinin yan tarafına bastırıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve son bir kez onun tadını çıkarıyorum. Sonra, kendime hakim olabilmek için son kalan gücümü de kullanarak yataktan fırlıyorum. Botlarım yere iner inmez ceketimi kaptığım gibi kapıya yöneliyorum.

Eşikte duraksayarak ona bakıyorum ve onun yaşayan ilk kişi olduğunu fark ediyorum. Şimdilik. Bir an boş boş göz kırpıyorum, tüm varlığımı sorguluyorum, gözlerimi önümdeki karanlık koridora çevirip ayrılırken mideme alışılmadık bir his yerleşiyor.

Altıncı Bölüm

Arabella

"Ne ?" Tanımadığım bir sesin beni uyandırdığını duyuyorum.

"Bilmiyorum. Geriye doğru görünüyor." Noir cevaplar.

, kollarımdaki donuk zonklama kendini belli ediyor ve tüm zaman boyunca önümde uyuduğumu, uzuvlarımın yastığın altında uyuduğunu fark ediyorum. Kendimi dirseklerimin üzerine ittiğimde vücudum itiraz ediyor, göz kapaklarım uykudan ağırlaşıyor.

"Ne yazıyor?" Sabahın parlak ışığı panjurların arasından sızarken gözlerimi kısarak mırıldanıyorum.

Başımı çevirip yatağın yanındaki Noir'a ve onun yanında duran siyah ve pembe saçlı başka bir kıza bakıyorum. Hemen cevap vermiyorlar, sadece bakıyorlar. Yorgun bakışlarım aralarında gidip geliyor, içimi bir huzursuzluk kaplıyor.

"Ne?" Tekrar ediyorum, cevap bekliyorum.

Siyah-pembe saçlı kız sırtıyor, kollarını kavuşturmuş. "Sanırım çıplak uyumayı bırakmanın zamanı geldi, güzelim."

Gözlerim alıştığında, kıvrımlı vücuduna ve güzel yüzüne bakıyorum. Pembe irisleri, bronz tenine ve dolgun siyah dudaklarına karşı doğal olmayan bir şekilde parlıyor. Yürüyen bir çelişki gibi görünüyor, ölümcül bir şeye sarılmış yumuşak bir şey.

Sonra bakışlarım göğsüme düşüyor, göğüslerim hala altımda olduğu için rahatlıyorum ama iki gün boyunca uyumuş olmalıyım.

Çarşafın hâlâ kırımını ve bacaklarımı örttüğünü bilerek, "Üzerimde hâlâ külot var," diyorum.

Kız kıkırdıyor, başını eğiyor. "Böyle devam edersen uzun sürmez."

Noir, "Yüzün kızarsın," diye homurdanarak onun sözünü kesti. "Şaka yapmanın sırası değil. Bu da ne böyle?"

Sesindeki bir şey midemi bulandırıyor ve başımı çevirip ona bakıyorum. Noir sert bir şekilde sırtımı işaret ediyor ve ihtiyacım olan tek onay bu.

Parmaklarım beyaz çarşafı kavırıyor, ayağı kalkmaya çalışırken onu kendime doğru çekiyorum ve birkaç gece öncesini düşünürken nabzım kulaklarımda atıyor.

Gazap.

Dışarıda gizlenip beni izlediğı ve alay ettiğı anısı bir yük treni gibi üzerime geliyor.

Saçlarımı öne doğru çekiyorum ve uzun gardırop aynasına doğru koşuyorum, korku göğsümde kalın ve boğucu bir şekilde birikiyor.

Önüne geçer arkamı görmek için dönüyorum ve kısılmış gözlerim dikkatle çizilmiş yazıyı tarıyor.

"Ne yazıyor?" Noir yaklaşarak soruyor.

Sessizce okumadan önce zorlukla yutkunuyorum:

"Bu küçük ceset Oddity'ye gitti. Bu küçük ceset onun evinde saklandı. Bu küçük ceset içerde güvende olduğunu sanıyor ama benim küçük cesedim asla ama asla yalnız değil."

Her kelime içimden bir duygu dalgası gönderiyor, her biriyle çenem geriliyor. Harfler dikkatli, zalimliklerinde neredeyse zarif ve omurgamdan aşağı bir ürperti yükselirken çarşafı kavrayışım sıkılaşıyor. Burada sikişiyordu. Beni uyurken izliyordu.

Ne tür bir hasta ucube...

"Onu öldüreceğim," diye homurdanan Noir bunu fark ettiğinde topuklarının üzerinde dönerek oradan ayrılıyor.

Başımı eğerken gözlerim sıkıca kapanıyor.

"Dur," diyorum, içimdeki öfkeye rağmen sesim sabit.

Tereddüt ettiğini duyuyorum, ayak sesleri kapının hemen önünde duruyor. Bir an hareketsiz duruyor, sonra yavaş yavaş dönüp bana bakıyor ve gözlerimiz kilitleniyor.

"Buraya sorun çıkarmaya gelmedim," diyorum kaşlarımı kaldırarak ve bakışlarını aynaya dikerek. "Ve o hâlâ Hell'in arkadaşı. Onu bana bırakın."

Noir sadece göz kırpıyor, öfkesi yüzeyin altında kaynıyor, ama diğer yandan Blush kıkırdıyor ve ellerini havaya kaldırırken başını sallıyor.

"Eğer kim olduğumuzu düşündüğünden bahsediyorsak," diyor. "Üzgünüm kızım ama hiç şansın yok. Bu noktada kendi cenazeni bile planlayabilirsin."

Başımı çevirip ona tamamen bakmadan önce yansımasına kaşlarımı çatıyorum.

"Saygısızlık etmek istemem Blush ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diye çıkışıyorum, omuzlarıma beklenmedik bir ağırlık çöküyor.

"Tatlım-" Blush söze başladı ama ben onun sözünü kestim.

"Hayır," sesim keskin ve kesin. "Kim olduğu umurumda değil. Oynamak mı istiyor? Hadi oynayalım. Bir kurşunun düzeltmeyeceği bir şey değil."

Acımasız tehdit ben durduramadan dudaklarımdan dökülüyor, evcilleşmemiş tarafım ortaya çıkıyor, ama neyse ki Noir'in gözleri hayranlığa yakın bir şeyle parıldıyor, sanki hala beni anlamaya çalışıyormuş gibi, Blush ise tüm bu iğrenç senaryodan hala açıkça eğleniyor.

"Tavrını ve cesaretini sevdim, bebeğim. Seni burada çok ileriye götürecek. Buna ihtiyacın olacak," diyor Noir'ı dürtmeden önce şeytani bir sırıtışla. "Siktir, o senden daha alıngan."

Gözlerimi deviriyorum ve gardıroba doğru dönüyorum, yerdeki çantamın önünde diz çökmeden önce çarşafı üzerime örtüyorum.

"O lanet hapları almamalıydım. Nasıl bu kadar sersem olabildim..."

"En azından ölmedin," diye ekliyor Blush kayıtsızca. "Belli ki eline fırsat geçmiş ama kullanmamış."

Etrafımdaki dünya yavaşlıyor gibi görünürken donup kalıyorum, elim gömleğimin hemen üzerinde duruyor. Omzumun üzerinden Blush'a, sonra da en az benim kadar şaşkın olan Noir'a bakıyorum.

Blush aramızda bakışıyor, yüzü eğlenmekten inanmamaya dönüyor.

"Bekle... ikiniz de , değil mi?"

"Neyi biliyorsun?" Noir sorarşüphe içindedir.

Blush'ın ifadesi değişiyor ve sonra yumuşak bir nefes veriyor, gözleri farkına vararak genişliyor.

"Bu Wrath bir nekro mu?"

Kelimeler havada asılı kalıyor ve zihnim kekeliyor. Nekro da neyin nesi?

Noir bana bakıyor, aynı derecede şaşkın, ikimiz de neden bahsettiğini anlamaya çalışıyoruz. Blush'ın eli uçarak

Ağzını açıp, dudaklarına asla tam olarak ulaşamayan çılgın bir kıkırdamayı bastırmaya çalışıyor.

"O sadece ölü amları siker."

İçimdeki her şey hareketsizleşiyor, kanım damarlarımda donuyor ve sözlerinin anlamı içime işledikçe bedenimden çekiliyor.

"Ne? !" Noir soluk soluğa.

Gözlerimi kapatıyorum, kelimeleri kafamdan atmaya çalışıyorum ama boğazımın arkasında ekşi bir tat gibi yapışıp kalıyorlar. Bekle bir dakika. Ne? Ölü insanları mı beceriyor? Gerçekten duyduğum şey bu mu? Demek istediğim, geçmişte televizyonda gördüğünüz o garip belgesellerde çılgınca şeyler izledim, ama şimdi gerçek hayatta biriyle uğraşacağımı hiç düşünmemiştim.

"Yani ölülerin üzerinden iniyor ve konuşmuyor mu?" Parmaklarım gömleği çantadan çıkarmak için uğraşırken herkesten çok kendime mırıldanıyorum. "Harika."

Blush kayıtsızca omuz silkiyor, ses tonu hala benim hoşuma gitmeyecek kadar soğuk.

"Dediğim gibi, seni zaten öldürmedi. Bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum." Ama sözleri beni daha iyi hissettirmiyor.

Yakınından bile geçmedi. "Bana aynı anda iki kızla birlikte olmaktan hoşlandığını söylemiştin! Hayır.

iki ölü kız!" Noir hayal kırıklığı içinde bağılıyor, ölümcül durum sonunda onun üzerine iniyor.

"Ayrıca hayatıma değer verdiğimi ve bu yüzden ona asla yaklaşmayacağımı söyledim." Blush karşılık verir.

Ne hakkında konuştuklarını ve bu tür bir şeyin onlar için neden normal olduğunu merak ederek aralarında bakışıyorum. Kendimi neyin içine soktum ben? Burası nasıl bir yer? Zihnim çalkalanıyor, tüm bu çılgınlığı anlamaya .

En kötü kısmı mı? Blush'ın az önce Wrath hakkında söylediklerinden mi yoksa neredeyse onunla oynamak isteyen bir parçamdan mı daha çok rahatsız olduğumdan emin değilim.

"İşte bu, bugün gitmiyorum!" Noir ellerini önünde sallayarak duyurdu.

İşte o zaman anladım. Burada, bu nekro herifle yalnız kalacağım. Ama siktir et. Benim alanımı işgal etmek mi istiyor? Beni korkutmaya mı çalışıyor? Ayağımı yere vurmanın zamanı geldi.

Hızla ayağa kalkıyorum, Noir'la yüzleşmek için dönüyorum ve ona doğru ilerlerken gözleri benimkilere kilitleniyor. Yanından geçerken bileğinden tutup onu kapıya doğru çekiyorum.

"Kendimi kaybetmeden önce şu sırtımdan alın!"

Banyo aynasının önünde durup Noir sırtımdaki kalemi silerken ben de dişlerimi fırçalıyorum.

"Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun? Yaşadığın onca şeyden sonra?" Noir soruyor, bakışları yansımadaki benimkine kayıyor.

Eğiliyorum, diş macununu lavaboya tükürüyorum ve gözlerimi onunkilere çeviriyorum.

"Her şeyle başa çıkabiliyorsam, onunla da başa çıkabilirim, değil mi? Bizim bu. Biz kızlar sürekli bir şeylerin üstesinden geliriz." Nefes alıyorum, diş fırçasını yere .

Noir sessiz kalıyor, sessiz bir anlayış gibi ve devam etmeden önce kelimelerimi düşünüyorum, sesim alçak.

"Güven bana. Ben hallederim. Burada benim için endişelenmene gerek yok. Gazap benden zorla ya da isteyerek alabileceğini düşünebilir ama yanılıyor. Çünkü sonuçta bu onun seçimi değil. Kendi zihnimde, beni kimin bitireceğine sadece ben karar veririm."

Noir'in dudaklarına yumuşak bir gülümseme dokunuyor, ince ama açık, sanki benimle gurur duyuyor ve belki de sonunda şüphelerinden kurtulmaya başlıyor. "Tamam," diye nefes alıyor, kelimenin ardından yavaşça başını sallıyor. "Bugün, Seni Oddity Cirque'e götürüyorum. Seni gerçekten bu işe sokmanın zamanı geldi. Kendini hazırla, bir şeyler yediğinden emin ol ve seninle orada buluşalım."

Başımı sallayarak karşılık veriyorum, o dışarı çıkarken başımı eğiyorum, kapı arkasından kapanıyor. Gözlerimi tekrar aynaya çevirmeden önce birkaç saniye daha izliyorum.

Omuzlarımı dikleştirerek kendime bakıyorum. Şimdiden daha iyi hissediyorum. Haplar beni bedenimin ve zihnimin türden derin bir uykuya zorlayarak yardımcı oldu. Bunu kendi başıma yapmaya çalıştım.

ama kafam susmuyordu. Gemişimle dolup taşıyordu. Bu yer. Noir. Gazap'ın sinsi yolları.

şimdi onu gördüğümde onunla yüzleşmenin zamanı geldi. Beni gördüğüne ve küçük oyununa çekebileceğini pişman olacak. Bunun için burada değilim. Gerçekçi olmak gerekirse sadece Noir için bir süreliğine buradayım, kendimi geliştiriyorum ve sonra buradan gidiyorum.

Gücümü daha hızlı geri kazanmak için kendimi bir şeyler yemeye ve içmeye zorladıktan sonra karavanımdan çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Bakışlarım önce kırık kilide, sonra da yanından geçerken çatlamış pencereye kayıyor. Isınmak için ellerimi büyük boy kapüşonumun içine sokuyorum, ilerlemeye devam ederken sinirli bir hırıltı çıkarıyorum.

Treyler labirenti önümde uzanıyor, yoğun sisin içinde sonsuz. Her adım daha yavaş, daha ağır geliyor, ta ki bir şekil ortaya çıkana kadar -Sağımda duran Hollows karavanı.

Sirk çadırından gelen bir müzik uğultusu sabahın serin havasını doldururken, geçerken bir anlığına ona bakıyorum, ama sadece arka giriş olduğunu tahmin ettiğim yere doğru kayana kadar ilerlemeye devam ediyorum.

Kırmızı-beyaz çizgili kumaşlarla kaplı kısa, karanlık bir koridorda ilerlerken, garip bir şey soğuk bir örtü gibi üzerime çöktüğünde adımlarımı yavaşlatıyorum.

Sonra duruyorum, gözlerim etrafı tarıyor, daralıyor ve tarıyor.

Hangi cehennemde ? Şimdiden beni izliyor, biliyorum. Görünmez eller gibi vücudumun üzerinde dolaştığını hissedebiliyorum. Ama nerede?

Başımı omzumun üzerinden kaldırıyorum ve geldiğim yerden içeri sızan gün ışığının donuk parıltısından başka bir şey görmüyorum.

İleriye bakarken düşüncelerim tekrar karavanıma geldiği zamana dönüyor. Onun yanındayken soğukkanlılığımı korumak için ne kadar çabaladığımı, sanki bir anlamı varmış gibi kendimi nasıl bir arada tuttuğumu... Ama o, ikimizi de kadar zorlayabileceğini görmek için bu meydan okumayı bir anda paramparça etti.

Daha önce de tehlikeli erkeklerle tanıştım. Kendilerini kurt sanan ve baskın hissetmek için seslerini yükselten erkeklerle. Ama Wrath'ın denemesine bile gerek yok.

Sadece onun varlığı bile içimde bir şeyleri huzursuz ediyor. Yaptığı şeyleri yaparken, kırmızı bakışları olmaya çalıştığınız her şeyi kesip geçerken kendinizden emin olmak zor.

Tek bir bakışı bile içime bir korku salıyor, ama bu sadece korku değil. Başka bir şey de var. Henüz çözemediğim bir şey.

Entrika belki de - çünkü daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyor. Yaptığı her şeyde farklı, farklı görünüyor ve bu farklılık tam da düşüncelerimi ona geri sürükleyen şey.

"Ara!" Noir'in sesi düşüncelerimin arasından geçerek koridorda yankılanıyor ve neredeyse sıçramama neden oluyor.

Başımı kaldırıyorum ve o önde duruyor, elini kaldırarak yanına gelmem için bir işaret yapıyor. "Buradan."

Kısa bir mesafeden sonra aydınlık bir giyinme odasına giriyorum. Çizgili kumaş hala duvarlar boyunca uzanıyor, ancak burada alan renklerle dolup taşıyor.

Sol tarafta cesur kostümler asılı, vahşi ve dramatik, sahne malzemeleri ise köşelerde dağınık, kaotik yığınlar halinde duruyor. Sağ tarafımda, duvarda sıralanan vintage makyaj masalarının aynaları, puslu ve rüya gibi bir ışık saçan parlayan ampullerle çerçevelenmiş.

Daha da içeri giriyorum, gözlerim her şeyi tarıyor, odanın hipnotik enerjisine . Başka bir aleme adım atmak gibi. Fantezi ve çılgınlıkla bir araya getirilmiş, dış dünyadan gizlenmiş bir yer. Kendiniz görene kadar kimsenin anlayamayacağı ya da varlığına inanamayacağı bir yer.

Birdenbire, keskin bir parmak tıkırtısı uğultulu atmosferi yararak herkesi hareketin ortasında dondurur. Eller yarı kaldırılmış, fırçalar askıya alınmış, korseler yarı bağlanmış ve odaya bir sessizlik çökmüştür.

Madam süzülerek yanımdan geçerken arkama bakıyorum, aynı zahmetsiz zarafetle hareket ediyor, sanki adım attığı her alanın sahibiymiş gibi. Kostümlere doğru ilerlerken benimki de dahil olmak üzere tüm gözler onun üzerinde, bakışları dikkatle üzerlerinde geziniyor. Parmakları sanki özel bir şey arıyormuş gibi kumaşları sıyrıyor.

Sonra durdu ve raftan bir parça aldı. Bilgili gözlerle bana dönmeden önce onu kaldırıp inceliyor.

Yaklaştığında hareket etmiyorum ve önümde durur durmaz bakışları yüzümde geziniyor, oyalanıyor ve değerlendiriyor.

"Siyah ve altın rengi giyeceksin. Altın rengi lenslerle." Sesi yumuşak ve nihai. "Son derece karanlık ama büyüleyici olduğun düşünülürse..." Bakışları çerçevemde gezinirken sözleri kesiliyor. "...aura." Bitiriyor.

Kıyafetleri ellerime tutuşturuyor ve ben onları alırken dikkatini omzunun üzerinden Noir'a ve arkasında durup onu izleyen Blush'a çeviriyor.

"Burada, Oddity'de ona Aurelia denecek."

Noir ve Blush heyecanla gülümsüyorlar, ama ben gözlerim kıyafete kilitlenmişken bunu fark etmiyorum bile. Siyah bir korse ve ona uygun küçük bir tütü. Karmaşık altın süslemeler, zarif, neredeyse kraliyet detaylarında.

Aurelia.

İsmi zihnimde evirip çeviriyorum, yabancı ama garip bir şekilde ağır.

"Yeteneklerini test edin ve sirkte güçlü olduğu yönleri görün," diye devam ediyor Madam, sesi ölçülü ve katı. "Ama eğer hiç yeteneği yoksa..." Sözünü kesiyor, karanlık bakışları beni olduğum yerde sabitliyor. "...sadece bir bilet kızı olabilir."

Yüzümü boş ve okunmaz tutarak kaşlarımı kaldırıyorum. Hala onun soğuk, dile getirilmemiş yargısının bana baskı yaptığını hissedebiliyorum, o garip ve istenmeyen hoşnutsuzluk ses tonuna zehir gibi yerleşiyor.

Dönüşmek üzere olduğum bu yeni karaktere bürünmemi izlemek istemeyerek yanımdan geçiyor ve tek kelime etmeden soyunma odasını terk ediyor.

Blush aniden uzanıp bileğimi kavlıyor ve beni bir enerji patlamasıyla makyaj masasına doğru çekiyor.

"Harika görüneceksin!!" Hevesle çılgık atıyor.

Kostümün bir süre güreştikten sonra aynada kendime bakıyorum. Noir arkamda duruyor, korsenin kurdelelerini daha sıkı çekerek ciğerlerimdeki havayı zorluyor.

Vay anasını. Bunun içinde nasıl performans sergiliyorlar? Zor nefes alıyorum.

Siyah balık ağları kısa bacaklarıma yapışıyor ve minik, katmanlı tütü belimde genişliyor. Korse sık, gövdemi bir zırh gibi şekillendiriyor, altın danteller ipek kumaşın üzerinde zarif desenlerle kıvrılıyor. Fırfırlı altın rengi bir süs üst kısmı kaplıyor, göğüslerimi çerçeveliyor ve benim hoşuma gitmeyecek kadar yukarı itiliyor. Ama... havalı görünüyor, sanırım.

Sanki gündelik bir iş için değil de abartılı bir maskeli balo ya da Cadılar Bayramı için giyiniyormuşum gibi hissediyorum. Sanki henüz tam olarak anlamadığım bir role adım atmışım gibi, ama elimden gelenin en iyisini yapmaya hazırım. İnsanları haksız çıkarmayı seviyorum ve Madam şu anda listenin başında yer alıyor.

"Tamam," diye nefes alıyor Noir, benimkini çalarken tüm oksijenini kaybetmiş gibi benden uzaklaşıyor. "Şimdi boyalara ve temas noktalarına geçelim."

"Yapabilir miyim?" Bir şeyler üzerinde kontrol sahibi olmaya çalışarak soruyorum.

"Elbette," diye kabul ediyor Noir, gözleri aynada benimkilerle buluşuyor. "Seninle orada buluşalım mı?"

Başımı sallıyorum, sonra boyalara ve altın rengi kontaklara bakıyorum.

Noir ve Blush soyunma odasından çıkıyor, beni burada eğitim gününe hazırlanan diğer birkaç kızla baş başa bırakıyorlar. İnce bir boya fırçasını kaldırıp siyah boyaya batırıyorum.

"Ne kadar zor olabilir ki?" Mırıldanıyorum. "Cadılar Bayramı makyajı. Aynı şey, değil mi?"

"Görünüşe göre Madam aklını kaçırıyor. Başka bir yabancıyı işe aldı." Sağımda bir kız dudak büküyor ve ben de bana bakan bir gruba yan gözle bakıyorum.

"Acaba Gölgeler bunu yapmaya devam ettiğini biliyor mu? Bir gün bu insanlar hepimizi ifşa edecekler çünkü onlar buraya ait değiller."

Duraksarken kaşlarım çatıldı. Gölgeler mi? Kim bu lanet olası... Ve neden onlar...

Nefesimin altından homurdanıyorum, sözlerini bir kenara itiyorum ve dikkatimi tekrar yansımana veriyorum. Şimdiden kavgalara giremem. Daha da yaklaşıp soğuk boyayı tenime bastırırken fırça sabit duruyor.

Yavaşça ve dikkatlice, gözlerimi koyu siyahla halkalıyorum, pigmenti eriyen mürekkep gibi düzensiz, ürkütücü çizgilerle aşağı doğru çekmeden önce keskin, kanatlı kenarlara doğru dışarı doğru sürüklüyorum. Etkisi unutulmaz, bakışlarımı çukurlaştırıyor, gözlerimi daha karanlık ve neredeyse çökük gösteriyor.

Sonra dudaklarıma geçiyorum, onları zengin bir siyahla kaplıyorum. Sonra köşelerinden hafifçe aralıyormuş gibi narin fiskeler atıyorum. Dudaklarım daha dolgun görünüyor, ama yanlış, kötülüğün eşliğinde bir şeye doğru gerilmiş.

Tatmin olmuş bir şekilde parmak ucumu altın rengi göz farına bastırıyorum ve göz kapaklarımın üzerine sürerken ışıltı tenime yapışıyor.

siyahın çukurlarında yakalıyor. Aynı altın rengini dudaklarımın kıvrımları boyunca izliyorum, siyahı parlatacak kadar karıştırıyorum. Arkama yaslanıp yansımayı inceliyorum. Oyuk gözleri.

Damlayan yoğunluk. Dudaklar, keskin ve doğal değil. Tamamen insan olmayan bir şeye aitmiş gibi görünen bir yüz.

Bayıldım.

Sonra bakışlarım kabında yüzen kontakt lenslere düşüyor, minik altın küreler sıvının içinden bana bakıyor.

Kahretsin. Daha önce hiç koymamıştım ve düşüncesi bile midemde bir şeylerin çalkalanmasına neden oluyor.

Sol tarafımda kızların yine benim hakkımda fısıldaştıklarını duyduğumda, gözlerimi yere indiriyorum, çenemi sıkıyorum, boya fırçasını masaya vurmadan önce öfkem kabarıyor ve başım dönüyor.

"Neden lanet çeneni kapatmıyorsun..."

Hepsinin kapıya baktığını, yüzlerinin donduğunu, odanın sanki bir şey içeri girmiş ve tüm enerjisini emmiş gibi aniden sessizleştiğini gördüğümde kelimeler ağızımda ölüyor.

Kalın, doğal olmayan bir durgunluk havada yılan gibi kıvrılıp boğazıma dolarken, yavaşça başımı kapıya doğru çeviriyorum ve içimdeki her şey kilitleniyor.

Orada durmuş, bana bakıyordu. Kırmızı dönen gözler beni delip geçiyor, karanlık ve kopuk, tek bir kelime etmeden vücudumun her santimini yutuyor.

Bakışlarım onun gömleksiz vücudunda gezinirken nefesim kesiliyor, nabzım kaburgalarımın çılginca vuruyor. Siyah ve kırmızı mürekkebin kalın, sivri sarmalları vücudunda kıvrılıyor, her oyulmuş kas üzerinden kayıyor, kollarından aşağı uzanıyor, kaburgalarını sarıyor, boynuna dolanıyor. Göğsü yükselip alçalıyor, her nefes alışında karın kaslarının derin ve acımasız kesikleri esniyor.

Siyah eşofmanları tehlikeli bir şekilde aşağıya sarkıyor, kalçalarının derin kıvrımlarıyla alay ediyor, koyu renk saçlarının gölgesi göbeğinden aşağıya doğru uzanıyor-

Ve lanet olsun. Biliyorum. O terlerin altındaki şeyin de en az geri kalanı kadar korkunç bir yapıya sahip olduğundan hiç şüphem yok. Bu kadar yoğun, bu kadar büyük, bu kadar gerçek dışı bir adamın bacaklarının arasında aynı derecede korkunç ve şok edici bir şey taşımamasına imkân yok. Bu doğanın kanunu.

Gözlerim tekrar yukarı fırlıyor, ama her iki meme ucundaki gümüş piercinglerin parıltısını yakalamadan önce değil. İçimde karanlık ve tanıdık olmayan bir şey kıvrılıyor.

Tanrım, bundan etkileniyor muyum?

Yüzüne baktığımda, unutulmaz boya hala yüz şekillendiriyor, uğursuz çizgiler çene çizgisini çerçeveliyor ve keskinleştiriyor, ama şimdi daha önce kapüşonunun altında saklı olanı görüyorum.

Saçları tepeden uzundu, koyu kahverengi dalgalar dağınık bir şekilde öne doğru düşüyor, neredeyse bakışlarını kapatıyor ve kulaklarının etrafını yalıyordu.

Dün gece her şey deri, karanlık ve etrafındaki havayı boğan ezici bir varlıkla örtülü olduğu için onu zar zor fark ettim.

Ama şimdi? Şimdi, onu ışıktta görüyorum.

Kahretsin.

Neden garip bir şekilde seksi?

Fark etmeme izin vermem gerekenden çok daha ateşli. Birdenbire bu dengesiz, ölümcül estetiğe mi kapıldım? Çünkü sanırım öyle olabilirim.

Hayır. Kendine . Ölü kızları beceriyor, unuttun mu?
Ölüm buna değmez, o da değmez.

Bakışları benimkilerden ayrılıp yavaşça köşede toplanmış, sanki bir fark yaratacağını düşünüyorlarmış gibi birbirlerine sokulan kızlara kayıyor.

Hiçbir şey söylemiyor ve yüzü sanki ölümlü bile değilmiş gibi boş kalıyor. Göğsünden alçak, derin bir hırıltı yükseliyor, sessiz ama uyarı dolu ve dişleri bir anlığına parlarken ses havada geziniyor, tehlikeli bir parıltı hepsinin irkilmesine neden oluyor.

Daha fazlasına ihtiyaçları yok. Keskin bir nefes, bir gıcırta ve ardından gelen çılgınca bir koşuşturma. Kapıya doğru koşuyorlar, birbirlerine takılıp düşüyorlar, çaresizce dışarı çıkmaya çalışıyorlar.

Onlar gider gitmez, sessizlik odaya bir tuğla duvar gibi çarpıyor ve kırmızı gözleri tekrar benimkilere kilitleniyor. Sertçe yutkunuyorum, sonra telaşsız adımlarla göğsümü sıkacak şekilde hareket ederken dişlerim gıcırıyor.

Ben daha kaçmayı akıl edemedim o çoktan çok yakınımaya gelmişti ama bu beni durdurmadı. Sağa doğru kaçıyorum, kaymayı umuyorum

yanından geçip kapıya yöneldi ama kolu hızla dışarı fırladı. İri eli boğazıma dolanıyor, boğazımı tamamen boğuyor, elik gibi kavrayışıyla beni çok az bir çabayla içine çekiyor.

Sırtım vücudunun ön tarafına çarpıyor, onun sıcaklığı kat kat giysilerimi yakıyor, gövdesi beni bütünüyle yutuyor. Parmakları boğazımı sıkıyor, derinlere bastırıyor, nabzımın kafatasımın içinde atmasına yetecek kadar havayı kesiyor.

Tırnaklarım koluna batıyor, kazıyor, muhtemelen kan çekiyor ama hiçbir şey fark etmiyor. değil; muhtemelen hoşuna gidiyor.

Tanıdık, istenmeyen bir his sarmal olurken panik hızla vücuduma buz gibi yayılıyor. O geceden beri hiç bu kadar sert dokunulmamıştım ve zihnim karşı koyamadan bedenim hatırlıyor. Bir adam çok hızlı hareket ettiğinde irkilmeyi bırakmam çok uzun zamanımı aldı ve şimdi tekrar başlarsam lanetleneceğim.

Çünkü bu o zaman değil. Ve o da onlar gibi değil.

Ben eskiden olduğum kişi değilim. Ve onunla başa çıkabilirim.

O daha büyük ve daha korkutucu olabilir ama benim olmayacağım tek şey onun küçük kurbanı olmak. Bu akıl oyununda o benim olacak.

Bakışlarım önümüzde duran aynaya kayıyor ve gördüğüm manzara karşısında nefesimi tutuyorum. Başa aşağı eğik, uğursuz gözleri her santimimde geziniyor.

Köprücük kemiğimin kıvrımı, göğüslerimin kabarıklığı, parmaklarının boğazımın derinliklerine bastırması, sahiplenmesi, dizginlemesi ve sahiplenmesi gibi her parçamı içine çekiyor.

Başparmağı daha sert bastırıyor, derimin altındaki çılgın nabız atışlarını hissediyor ve gözleri kapanmadan önce yavaşça geri dönüyor, sanki korkumun ve hayatımın ritminden zevk alıyormuş gibi.

Sonra, hiç uyarmadan, gitmeme izin verdi.

Bir adım geri çekildiğinde keskin bir nefes alıyorum ve elim boynuma doğru uçuyor, hala orada kalan sıcak dokunuşunu ovmaya çalışıyorum.

Öfke hızla vücudumu dikenli tel gibi sarıyor ve ben daha düşünmeden boya fırçasını makyaj masasından kapıyorum.

Dönüyorum, kolumu kaldırıyorum ve tereddüt etmeden sivri ucunu gözüne doğru sürüyorum. Ama bileğimi kırmızı gözüne birkaç santim kala yakaladı.

temas etti ve tek bir acımasız hareketle kolumu arkamdan bükte, beni kaldırdı, kıcıımı makyaj masasına çarptı ve vücudumu ona doğru sürükledi.

Yer yok. Hava yok. Sadece coşku, cinsel gerilim ve zar zor zaptedilen lanet bir öfke.

Göğsüm kabarak ona bakarken, yakınlığımdan ve onun baskınlığından dolayı midemin çukurunda sıcak bir şey birikiyor, ama tüm gücümle onu itiyorum.

Tanrım, bu psikopat tarafından tahrik edilmenin zamanı değil. Yüzünü yüzüme yaklaştırdığında başım daha da geriye eğiliyor, dişlerinin arasından alçak ve uyarı dolu bir hırıltı çıkıyor.

"Seni de tehditlerini de sikeyim," diye , kaşlarını çatarken ağzım onunkine değiyor.

Kıpırdamıyor, gözünü kırpmıyor, sanki gözlerimin ardındaki her kötü niyeti okumaya çalışıyormuş gibi beni tutuyor. Ama bu oyunu iki kişi oynayabilir.

"Bana ölü kızları becerdiğini söylediler." Yüzüm ifadesizleşerek söylüyorum.

Yavaş ve hesaplı bir şekilde kayıyorum, kalçalarım amımın onun kasıklarıyla buluşmasına kadar eğiliyor, kendimi uzunluğu boyunca sürüklüyorum.

Gözleri anında düşüyor, aramızdaki temasa odaklanıyor ve çenesindeki kasın seğirdiğini görüyorum.

"Ne var biliyor musun? Beni istiyor musun?" Zehirli şekerle nefes alıyorum. "O zaman al beni. Tam burada, hemen şimdi."

Gözleri tekrar benimkilere dikiliyor, vahşi ve tehlikeli ama ben ona sürtünmeye devam ediyorum.

"Eğ beni, Wrath. Beni çığ ve sert bir şekilde becer ama hâlâ hayattayım. Eğer istersen iyi bir kız olur ve senin için ölü taklidi yaparım." Kirpiklerimi ekliyorum, nefesim tekrar dudaklarını sıyrana kadar eğiliyorum. "Ya da siktir git ve zamanımı boşa harcamayı bırak."

Tepkisi o kadar hızlı ve ani ki, verecek zamanım bile olmuyor.

Bir saniye önce orada oturuyordum, sonra eli saçlarımın arkasına dolandı ve beni acımasız bir tutuşla sürükleyerek makyaj masasından çekti.

Ben daha ne olduğunu anlamadan, eğilip önümdeki soğuk yüzeye çarpıyorum ve onun gücü nefesimi kesiyor. Dudaklarımdan sert bir nefes kaçıyor, kalbim göğsümde çarpıyor, vücudum bir sonraki hamlesine hazırlanıyor.

Hay sikeyim. İşler çabuk kızıştı.

Orada yatıyorum, aramızda asılı duran tehditle neredeyse onu bekliyorum. Üzerimde ağır bir şekilde nefes alıyor, karanlığın nabzı ondan yayılıyor ve umutsuzca bunu gerçekten yapmamasını umuyorum.

Titreyen eli saçlarımdan ayrılıyor, yavaş yavaş sırtımdan aşağı inmeden önce bir saniye daha dokunuyor. Yan gözle onu izliyorum, her kıvrımımı inceleyen ve her şeyi içine alan geniş gözlerindeki açlığı

Daha önce sahip olamadıkları şeyleri arzulayan erkekler gördüm. Bunu saklamaya çalışmıyorlar; bazıları gururla taşıyor. Cesur ve hak sahibi olanlar ise sanki reddetmek kişisel bir suçmuş gibi çirkinleşiyor. Bu tanıdık ve iğrenç bir şekilde tahmin edilebilir.

Ama Wrath... o tamamen başka bir şey.

Sırıtmıyor. Konuşmuyor. Diğerleri gibi hareket bile etmiyor. Sadece çok sabit ve çok yoğun gözlerle izliyor.

O an, bunun sadece bir arzu olmadığını anladım. Şehvetin çarpık bir şekli bile değil.

Bana hayran.

Bir kadına hayranlık duyan herhangi bir erkek gibi değil. Daha çok bir koleksiyoncunun bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü narin bir şeye gözlerini dikmesi gibi. Ya da ben kutsalım ve harap olmuş bir dünyadaki son güzel şeyim - dokunmak için çok nadir, kaybetmek için çok tehlikeli. Ve çoktan ona ait olduğuma karar verdi.

Gurur verici olmalı ama değil.

Bana bakışında rahatsız edici ve tedirgin edici bir şey var. Sanki akli bambaşka bir yerde, beni kabul etmediğim pozisyonlarda hayal ediyor. Belki de içimdeki travmadan kaynaklanıyor ama şu anda bile bunu hissedebiliyorum.

Sadece beni mahvetmek istemiyor. Beni elinde tutmak istiyor ve bunun için kendini parçalayacak.

Bir anlık sessizlikten sonra, kendini tuttuğunu hissediyorum, nedeninden emin değilim, ama bu onun büyük ellerinin

belime kadar.

Bir hırıltıyla beni sıkıca kavıyor ve sertçe aşağı doğru çekiyor, kığım kalçalarına çarpıyor ve ikimize de neler olabileceğinin tadını sunuyor.

Onun sert aletinin bana doğru bastırıldığını hissettiğim anda, amımda yıllardır yaşamadığım bir sıcaklık zonklaması oluşuyor.

Kahretsin, bu bana geri tepiyor.

"Gazap..." Başlıyorum ama gözleri yan profilime doğru parlayarak beni durduruyor.

Eli yine saçlarımı buluyor, ama bu sefer başımı kaldırıyor ve kafa derimi çekerken tıslıyorum. Vücudumun üzerine eğilip aletini bana daha da bastırırken gözlerim aynada onunkilerle buluşuyor.

Birden dişlerinin arasında bir kalem beliriyor ve gözlerimiz kilitli kalırken, kapağı ısırarak tükürüyor. Yüzü benimkinin yanındayken kalemin ucunu aynaya götürüyor ve yansımamın üzerine zar zor anlayabildiğim düzensiz bir yazıyla yazmaya başlıyor.

Seni öyle acımasızca becereceğim ki, çığlıkların bile merhamet umudunu yitirecek, diye sert vuruşlarla karalıyor, kontrolü kayıyor ve kelimeler, gerilim, omurgamdan aşağı bir titreme gönderiyor.

Her geçen saniye ondan ve üzerinde durduğu uçurumdan yayıldığını hissedebiliyorum.

Aklını kaçırıyor.

Ama bu benim tavrıma engel değil.

"Öyle mi? O zaman neden şimdiye kadar yapmadın, necro? Beni neden öldürmedin?" Nefes veriyorum, koca gövdesi üzerime bastırırken ciğerlerime zar zor yeterince hava alabiliyorum. "Beni uyurken izlediğinde yapabilirdin ve bunu biliyorsun. Senin mükemmel küçük kurbanın olabilirdim."

Sözlerini siliyor, bana cevap verirken yan profilimi yakalamak için başını hafifçe çeviriyor.

Çünkü ölüm merhamet olur. Ve ben senin yaşamayı tercih ederim. -Benden başka bir şey olmak istemediğini unutana kadar bana bağlı kalacaksın.

Kelimeleri okurken çenem nefretle geriliyor. Sonra bir kaydırma daha ve ardından bir yazı daha, ama kırmızı gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor, ona verdiğim her ifade kırıntısını takip ediyor.

Ellerimle binlerce kez ölmeni izleyebilecekken, her seferinde soğuk, cansız bedenini yeniden diriltebilecekken, neden seni ki?

Cevap vermiyorum. Benimle dalga geçtiğini anlayabiliyorum. Öyle olmalı çünkü söylediği her şey tamamen ve tamamen delice.

Kaydır.

Ama eğer o dürtüye kapılırsam ve aptalca senin değerli küçük hayatını alırsam. Ölü, işe yaramaz amcığını becermekle kalmazdım; tek hissedebildiğim çürüyen, çürüyen kemiklerini siken sert sikim olana kadar seni tekrar kazmaya devam ederdim. Ancak o zaman gitmene gerçekten izin vereceğim.

"Sen hastasın," diye bağıyorum, sesim keskin ve kesik, tükürüğümü yansımasına doğru savururken aynaya sıçramasını izliyorum.

Bir saniyeliğine sessizlik oldu, karanlık bakışlarını ona doğru çevirip, bir meydan okumaya bakan bir adam gibi tükürüğüme bakarken sadece benim ağır nefes alışım.

Sonra bana ne kadar ahlaksız olduğunu gösteren bir şey yapmaya karar veriyor. Öne doğru eğiliyor ve yapmak üzere olduğu şeyin cüretkârlığı karşısında midem bulanıyor.

Delikli dili dışarı ve yavaş yavaş tükürüğümün üzerinde kayarak onu topluyor ve tadına bakıyor.

"Tanrım," diye ürperiyorum, bu tuhaf hareket bana yanlış bir şey yapıyor.

Sonunda geri çekildiğinde, aramızdaki hava tiksinti ve inkar edilemez bir arzuyla ağırlaşıyor. Göz temasını kesmeden kalemi tekrar kaldırıyor, eli sadece sınırları olmayan bir adamın hissedebileceği türden bir çılgınlıkla hafifçe titriyor.

Bir dahaki sefere lanet ağzıma nişan al.

Bir kez olsun nutkum tutuldu ve şu anda oynadığımız bu oyunun kuralları olmadığını ve bir kez olsun sesimin çıkmadığını fark ettim. Cidden benim ölümüm olabilir.

Kaydır.

Kontrolün sende olduğunu sanıyorsun ama burada hiç yok. Benimleyken yok. İplerini elinde tutan benim ve sen de benim küçük kuklam gibi benim için dans edeceksin. Nasıl istersem, ne zaman istersem. Artık benim olduğunu anla.

Sadece yansımasına bakıyorum, yüzümde bir kaş çatma oluşuyor ve sessizliğimi hemen anlıyor ve camı tekrar kaydırıp yazmasına neden oluyor.

Sessiz olmanı tercih ederim, küçük ceset. Çünkü güzel küçük ölü şeyler karşılık vermez.

Bununla birlikte, kalemi boğazıma götürüyor, başımı daha da geriye çekiyor ve kalın, siyah, tek bir çizgi çiziyor.

Zalim, sessiz sözleriyle boğazımı kestikten sonra kapatıyormuş gibi, çizgi boyunca teker teker küçük dikişler eklemeye başladığında içimden kaçan iniltiye engel olamıyorum.

İşi bittiğinde kalemi aynaya götürüyor ve ucunu her bir gözümün üzerinde gezdirerek ruhumu X'leyormuş gibi küçük siyah çarpılar çiziyor.

Ve hemen üstünde, o düzensiz, saplantılı karalamasıyla şöyle yazıyor:

Gördün mü, çok güzel ve benim 4'üm.

Bir söz gibi.

Bir uyarı gibi.

Aşk notu kılığına girmiş bir lanet gibi.

"Asla senin olmayacağım," diyorum sonunda hayal kırıklığı içinde. "Sen beni öldürmeden önce ben seni öldüreceğim."

Başını çevirirken derin bir nefes alıyor, alnını benimkinin yan tarafına bastırıyor, gözleri kapalı, sanki kalan her bir kısıtlama parçasına tutunmaya çalışıyormuş gibi.

Kaydır.

Sikeyim. Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme, küçük ceset. Bunu amcığını parçalamak için izin almak olarak algılayabilirim.

İç çekerek gözlerimi deviriyorum, aynısından daha fazlasına hazırım, ta ki eli tekrar hareket edene kadar, kaydırıyor ve sonra aniden taktik değiştiriyor, sert bir şekilde.

Seni Oddity'de gördüğüm an benim olmuştun. Sana aşık olmadım. Yere yığıldım.

Kaydır.

Sıcaklığa muhtaç, ölmek üzere olan bir şey gibi sana doğru kıvrıldığım her şey.

Onun beklenmedik g zelliikteki karanlık   irleri karşısında nefesim kesiliyor, gözlerim her bir harfin, her bir kelimenin bir öncekinden daha çılgınca izini sürerken açılıyor.

"Ben... Ben yapamam..." Sesim ancak fısıltıya dönüşüyor, kalan azıcık meydan okumamı toparlamak, onu durdurmak, bir şeyler yapmak için umutsuz bir çaba sarf ediyorum.

Kaydır.

Sen beni içten dışa     ten bir saplantısın, Allure. Bu lanet bir açlık ve ben hiç bu kadar boş ve a  hissetmemi tim. Beslen. Besle beni.

Gözleri kapalı, sanki inanmak için kelimeleri görmesine gerek yokmuş gibi. Onların do rulu undan emin.

  imde bir şeyleri ateşe veriyorlar ve tamamen b y leniyorum. Derinlerde bir yerde ve kırılan her şeyin altında, bu kelimeler ağır ve nihai bir şekilde yerle iyor.

Korkmalı ve hareket etmeliyim. Kendi kendine nefes almaya ba lamadan önce aramızda oluşan bu şeyi kırmaya  alı malıyım.

Kendimi onun delili inin sessiz rahatlı ına daha fazla kaptırmadan önce -bir tık sesi geliyor ve her zamanki inatçı,   pheci tavrım yerine oturuyor. Bir yanım temkinli ol ve hiçbirine inanma diye bağırıyor.

"Planın bu mu?" Nefes alıyorum, sesim sessiz ve titrek.

Gözleri yava a açılıyor, aynadaki benimkilere kilitleniyor; sakın ama mesafeli.

"Belki bana bu güzel, boktan kelimeleri yeterince söylersen, onlara inanmaya ba layabilirim, ha?" Devam ediyorum, sesim sertle iyor. "Belki de beni  ld rmene yetecek kadar gardımı indiririm. beklemedi im bir anda.   ler böyle mi yürüyor, Wrath?"

Aynada ona dik dik bakıyorum, yansımam titriyor. "Diğerlerine de böyle mi yaptın? Ben sadece başka bir beden miyim? sikip g mebilirsin? Ben de senin için onlardan biri miyim?"

Onunki  rkm yor, hareket etmiyor, yazmıyor, gözünü bile kırpmıyor. Sadece aynı tehlikeli bakışlarla beni izliyor, sanki çok uzaklarda bir yerdeymi  gibi.

Ka larım   keyle geriliyor, sonra onun pençesinde kıvranıyorum, şimdi çılgınca, vücudumun her santimi boşluk için çığlık atıyor.

" ekil !" Havlıyorum.

Ve sonra, sonunda bıraktı ve geri adım attı. Birden ayağa fırladım, onunla yüzleşmek için döndüm, parmağım sert göğsüne sertçe saplandı, boynum gözleriyle doğrudan buluşmak için geriye döndü.

"Bir şeyi çok ama çok açıklığa kavuşturmama izin verin," diye tıslıyorum gergin dişlerimin arasından. "Yakın zamanda ölmeyi planlamıyorum. Beni öldüremezsiniz. Zaten içimde bir ölü var. Çoktan gitmiş olanı alamazsın. Tebrikler, kırılmayacak kadar kırılmış bir kaltak buldun."

Bir an için kırmızı gözlerinde bir parıltı gördüğümü sanıyorum, ama sonra öne doğru bir adım atıyor, vücudu benimkiyle aynı hizaya geliyor. Ve bir anda nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

"Ben... Ben..." Söylemeye başlıyorum ama bir elini kaldırıp yavaşça boynumun kenarından geçirirken boğazımda düğümleniyor. Nazik, neredeyse fazla nazik.

Sıcaklığı tenime işliyor, sanki onun gibi birine, bu kadar soğuk ve korkutucu birine ait olmamalıymış gibi, ama orada ve göğsüm kabarıken, bedenim hainleşip açığa çıkarken gözlerim kapanıyor. Eli, parmakları saçlarıma girene kadar hareket etmeye devam ediyor, bir avuç alıyor ve çekerek başımı geriye yatırıyor.

Gözlerimi açtığımda kalemi çoktan diğer eline geçmişti, sonra ucunu göğsüme götürdü ve son bir şey daha başladı.

Ne yazdığını göremiyorum ama izin veriyorum, çünkü aptalca, yanıtını istiyorum. Onun çılgın mantığını istiyorum.

Bakışlarım yüzünde geziniyor ve Tanrım, keşke gezinmeseydi. Siyah boyaya, parlayan kırmızı gözlere dalıyor, tüm bunların altında neye benzediğini merak ediyorum. Koyu renk saçları ne kadar yumuşak. Garip bir şekilde parmaklarımı geçirip çekmek istediğim saçlar.

O delinmiş dili sürerken.

Tanrım. Aklını çukurdan çıkar.

Düşük bir hırıltı çıkarıyorum, gözlerimi başka yöne çeviriyorum, o bitirene kadar kendimi başka bir yere bakmaya zorluyorum.

Bu gerçekleştiğinde, saçlarımı serbest bırakarak doğruldu ve göğsüme baktım, ama geriye doğru yürürken çıkardığı ses bakışlarımı yukarı çekti.

O geri çekilirken göz göze geliyoruz, ta ki sonunda dönüp soyunma odasından çıkana kadar. Beni şaşkın, sarsılmış, nefes nefese ve belki de utanç verici bir şekilde biraz tahrik olmuş bir halde bırakarak.

Kendime baktığımda, yine tersten yazdığını fark ediyorum, bu yüzden aynaya dönüp okumak için eğiliyorum.

*Sesim olmadan konuştuğum ilk kişisin, Dokunduğum
ve kendi seçimimle hayatta bıraktığım ilk kişisin.
Zihnimin çözüldüğünü ve açıldığını hisseden ilk
kişi, Yaşayan ama yine de eli kolu bağlı olan ilk
kişi.*

*Derinlerde gömülü olana ilk tanık olan sensin- Ve
sen sonsuza dek saklayacağım küçük ceset .*

Nefesim boğazımda düğümleniyor, şiiri güzel bir zehir gibi içime sızıyor. Böyle olmasına izin verdiği tek kişinin ben olduğumu söylüyor ve bu hem sarhoş edici hem de boğucu bir his olarak içimde kıvrılıyor.

İçime hastalıklı bir şey yerleşiyor, sanki o lanet canavarı daha önce kimsenin cesaret edemediği bir şekilde çözmek ve onunla alay etmek istiyorum. Çok yaklaştırmaya devam etmek ve herkesin kaçtığı şeyi dürttüğümde ne olacağını görmek istiyorum.

Yapmamam gerektiğini biliyorum. Daha iyi bilmeli ve ne olursa olsun ondan uzak durmalıyım. Ama bir parçam bunu istemiyor. Beni bir şey için istediği açık ve bu başlı başına onun üzerinde zaten sahip olduğum bir güç.

Hızlıca makyaj mendiline uzanırken ellerim şiddetli bir şekilde titriyor ve bir tanesini çıkardıktan sonra yazının üzerinde bir süre bekletiyorum, onu tutmanın cazibesi içimi kemiriyor.

Ama yapamam. Kalmasına izin veremem. İçeri girmesine izin veremem.

Gözlerimi aynaya kaldırıyorum, kelimeler üzerinde son bir kez daha oyalanıyorum, kendimi onu temizlemeye ve tenimdeki son izini silmeye zorlamadan önce.

Temizlendikten ve nihayet lenslerimi taktıktan sonra sirk kıyafetimi düzeltiyorum, kendimi sabitlemek için derin bir nefes alıyorum ve aynaya son bir kez bakarak Oddity eğitimimin ilk gününe başlamaya hazır bir şekilde ayrılmak için dönüyorum.

Yedinci Bölüm

Gazap

Ana çadırda bisikletimin üzerinde otururken, Noir ile birlikte onu izliyor, olası bazı yetenekler üzerinde çalışmaya çalışıyorum. Bakışlarım kilitlenmiş, sabitlenmiş ve yaptığı her hareketi takip ediyor. Vücudunun nasıl kıvrıldığını ve kontrol için nasıl savaştığını. Buraya ait değil, henüz değil, ama deniyor. Hem de çok.

O kostümün içinde çok iyi görünüyor, hem de çok iyi, siyah ve altın rengi vücudunun her hattına yapışıyor, boyalar yüzünü ürkütücü, güzel bir kabus gibi gizliyor.

Benim güzel kabusum.

Bunu ona söylemek istedim. Bir Oddity kızı olarak mükemmel göründüğünü düşündüğümü ve onun buraya, bana, bize ait olduğuna inandığımı doğrudan duymasını istedim. Söyleyebilseydim, . Ama bunun yerine, her zamanki gibi sessiz kaldım ve o anda aklımdan geçen delilikleri yazdım.

Karşılığında da en iyi yaptığı şeyi yaptı, sabrımı sınadı.

Ben sessizlik ve ölümden yontulmuş, sessiz, çarpık bir pisliğim. Ya o? O hayatın inatçı nabzı, getirdiğim sessizliğe meydan okuyor. Eğer ben mezarsam, o da hala dışarı çıkmaya çalışan, gömülü kalmayı reddeden çürümüş bir beden.

Benimle savaşılabileceğini ve dünyanın yüzüne tükürerek hayatta kalabileceğini sanıyor, ama ben karanlığında zincire vuracağım, itaatsizliğinin solup öleceği derinliklere sürükleyeceğim.

Parmaklarım seğiriyor, her zamanki rahatsız edici dürtü derimin altına kayıyor. O korseyi lanet olası dişlerimle küçük bedeninden sökmek, dişlerimi batırmak, izlerimi etine gömmek ve bana yaptıklarının her saniyesini ona hissettirmek istiyorum.

Yavaş. Acı verici. İşkence.

Ya da belki sert, hızlı ve vahşi olacağım.

Yarağımı göt deliğine o kadar sokuyordum ki, yoğunluğundan bayılıyordu ve o gevşekken onu becermeye devam etmeme izin veriyordu. Sanırım bu hala bir çeşit hastalık olarak sınıflandırılabilir.

Eğer çok fazla araştıran biriyseniz, normal bir zihniniz varsa işkence. Ama ne yazık ki onun için, benim yok.

Burada hepimiz biraz tuhafız.

Ve bu benim verdiğim zevk ve acı türüdür. Dış dünyada kimsenin konuşmaktan hoşlanmadığı sadist, tuhaf şeyler. Aklınızın arkasında çürüyen, titreşen, serbest bırakılmak için yalvaran türden. Ve ben artık buna dayanamıyorum. Kendimi kaybedip tam olarak istediğimi almam an meselesi.

O ruhu öyle bir lekeleyeceğim ki, zaman bile dokunmaya ya da silmeye cesaret edemeyecek. Kendimi onun içine o kadar derin gömeceğim ki, beni sonsuza dek kemiklerine kazınmış gibi hissedecek.

Onu sadece parçalara ayırmak istemiyorum, onu sadece benim evcilleştirebileceğim ve ihlal edebileceğim bir şeye dönüştürmek istiyorum.

"Sen de mi?" diye homurdanıyor Soul, kendi bisikletiyle yanımdan geçerken, sesinde alaycı bir ton var. "Bir kardeşimi daha kaybediyorum, değil mi?"

Başımı ona doğru savururken çenem sıkılıyor, dişlerim gıcırıyor, parmaklarım kalçamda hızlı, rahatsız edici işaretlerle hareket ediyor ve bakışları harekete düşüyor.

Siktirip gitmeye ne dersin? Ben sadece ölü amcık sikerim, unuttun mu? Sana zincirlerime asılmış gibi mi görünüyor?

Soul derin ve karanlık bir kahkaha atıyor, sırtışı yüzünü çok geniş bir şekilde bölüyor. Neon yeşili gözleri tekrar ona kayıyor, vücudunda geziniyor ve beni kızdırmak üzere olduğunu şimdiden biliyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, buraya geldiğinde berbat, hatta zayıf görünüyordu, ama şimdi?" Eşofmanının içinden sikini kavrayarak inliyor. "Şimdi bizden biri gibi görünüyor, onu ezip geçerdim."

İçimde yeni bir şey sıcak ve öfkeli bir şekilde alevleniyor. Orman yangını gibi yayılıyor, derinleri yakıyor. Kıskançlık böyle mi hissettiriyor? Sahiplenme mi?

I. Yapma. Lanet olsun. Sevmiyorum. Sevmiyorum.

Ben daha her şeyi sindiremeden ya da onun hakkında böyle konuştuğu için parmaklarını kırıp kırmamaya karar vermeden Soul çenesini kaldırıp keskin bir ıslık çalıyor.

"Hey, yeni kız!" Onun yüksek, iğrenç sesi Çadır.

Dönüyor, güzel altın gözleri bize kilitleniyor, ben ve Soul arasında gidip geliyor. Yanımıza gelmesi için eliyle işaret ediyor, yavaş ve sıradan, sanki onu çağırıyormuş gibi.

Derin nefes alıyorum, bisikletimin bir kolunu sıkıca kavıyorum. Onu öldüreceğim.

Tereddütle ona bakıyorum ve bunun kötü bir fikir olduğunu zaten biliyormuş gibi şüpheli görünen Noir'a bakışını izliyorum. Ama aptalca, benim küçük cesedim bize doğru yürümeye başladı.

Hareket ettikçe bakışlarım onun üzerinde geziniyor, vücudunun şeklini, korsenin belini nasıl kavradığını ve file kaplı bacaklarının onu henüz sahip olmaması gereken bir güvenle nasıl taşıdığını izliyorum.

Soul'un önünde duruyor ve herif sırtarak elini uzatıyor, Soul da önce yan gözle bana bakıyor, sonra elini Soul'un elinin içine sokuyor.

"Şu haline bak," diye homurdanan Soul onu kendine doğru çektikten sonra sanki onu inceleme hakkına sahipmiş gibi etrafında döndürüyor.

Acele etmiyor ve onun dudaklarındaki küçük, gururlu gülümsemeyi yakalıyorum. İlğiden hoşlanıyor ama Soul'u benim kadar tanımıyor. Sadece oyun oynamıyor, bunu benimle dalga geçmek ve bir şeyi kanıtlamak için yapıyor.

"Sana henüz bir isim verilmedi mi?" Yeşil spiralleri beyaz sarı saçlarının arkasından onunkilere doğru parlayarak soruyor.

Başını sallıyor, bana bir kez daha baktıktan sonra dikkatini Onu.

"Aurelia."

Aurelia mı? Hayır. Ona Allure denmeliydi.

O da tam olarak .

Yürüyen bir baştan çıkarıcı, kurtulamadığım lanet bir büyü. Beni bir tür transa soktu ve dizlerimin üzerine çöküp ona tapınmak mı yoksa bu yüzden onu öldürmek mi istediğimi bilmiyorum.

"Ee, Aurelia," diye sırtıyor Soul, başını içeri taşıyan Ölüm Küresi'ne doğru eğerek. "Sana numaralar öğrettiklerini görüyorum, ama sana kendi numaramı göstermeme ne dersin?"

"Numara mı?" diye soruyor, başını hafifçe eğiyor, altın rengi bakışlarının ardında merak kıvılcımları çıkıyor.

"Evet," diye mırıldanıyor Soul, sırtışı genişliyor. "Burada, Oddity'de hilelerin kralıyım. Ama daha da fazlası var. Sana numaralar

inanamazsınız. Öyle numaralar ki kalçalarınız titreyecek..."

Bunun tam olarak nereye gittiğini biliyorum.

Ben daha düşünmeden göğsümden bir hırıltı kopuyor, elim bileğine doğru fırlıyor. Onu kendime doğru çekiyorum, küçük bedeni sert bedenime çarpıyor ve dudaklarından yumuşak bir nefes çıkıyor. Parmaklarım beline giriyor ve tereddüt etmeden onu kaldırıyorum, ağırlığı ellerimde neredeyse hiç yok.

Kıçını koltuğuma atıyorum, tam da ait olduğu yere, bana bakıyor. Kalçaları benimkilerin üzerine sarkıyor, sıcak amcığı sikime bastırıyor ve nefesi kesiliyor, gözleri ani öfkemden irkiliyor.

Hafif bir kıkırdamayla uzaklaşırken Soul'a bakıyorum.

"Biliyordum amına koyayım!"

Daralmış gözlerle her hareketini takip ediyorum, kaslarım gerilmiş, boğazını parçalamak için bir sonraki sebebi bekliyorum. Ama sonra bisikletten inmeye çalışarak kayıyor ve dikkatim tekrar ona yöneliyor.

O uzaklaşmadan ellerim kıçına kenetleniyor, onu daha da içime çekerken parmaklarım içeri giriyor. Bu hızlı hareket onu daha da yaklaştırıyor, o kadar yaklaştırıyor ki hızlı ve titrek nefesleri dudaklarıma çarpıyor.

Avuç içleri göğsüme bastırıyor, titriyor, itiyor - benden kaçmak istiyor.

Ama yapamıyor çünkü bakışlarım onu olduğu yerde kilitliyor, karanlık, cüretkâr ve hipnotize edici. Çadır etrafımızda tamamen sessizleşiyor, boğazları sıkı ve havayı çalan türden ve bunu hissedebiliyorum - izleyen her orospu çocuğunun içindeki şok.

Hiç kimse... hiç kimse beni bir kızla görmedi. *Asla.*

Vücudum, sanki onun sahibiymişim ve her türlü hakka sahipmişim gibi onu kafeslerken olmaz. Evet, şüphesiz hakkımdaki korku hikayelerini duymuşlardır. Çok yaklaştığımda kızların nasıl ürktüğünü görüyorum.

Ama Aurelia, o farklı. Onda bir şey var, taşaklarımı bir mendeneye sokan, büken, sıkı bir şey.

Ve bundan nefret ediyorum. Ama duracak kadar değil.

Bu yüzden bakışları görmezden geliyorum, fısıltıların arka planda taze çürümenin etrafında dönen sinekler gibi vızıldamasına izin veriyorum çünkü odak noktam o ve ona kendi isteği dışında dokunduğumda ellerimde nasıl canlı görüldüğü.

Çenesi kalkmadan önce boğazının sallanışını izliyorum, bakışları dudaklarım ve gözlerim arasında gidip geliyor.

"Çek o lanet ellerini üzerimden ve bırak beni," diye ısırtıyor, dişleri gıcırıyor ama sadece bizim duyabileceğimiz kadar sessiz.

Elbette cevap vermiyorum. Onun yerine harekete geçiyorum. Ellerim kıcının kıvrımlarında geziniyor, parmak uçlarım file çoraplarının üzerinde sertçe geziniyor, kalçalarının arkasına doğru ilerlerken boşlukları çekiştiriyor. Dizlerinin arkasından sıkıca kavrayarak onu bacaklarını belime dolamaya zorluyorum.

Benimle tekrar kavga etmek üzereyken sağ tarafta bir şey dikkatini çekiyor ve ikimiz de başımızı çeviriyoruz. Madam girişte duruyor, sigara içiyor, katmanları sıyıran bakışlarıyla bizi izliyor.

Aurelia'nın elleri şimdi omuzlarımı , aramızdaki küçük boşluğa bakmadan önce kulağıma ağır ağır nefes alıyor, rahat etmeye çalışıyormuş gibi temkinli bir şekilde kayıyor, ama yaptığı tek şey durumu kendisi için daha da kötüleştirmek.

Sikim eşofmanımın içinde çoktan taş gibi olmuş, yakınlık ve sıcaklığın etkisiyle dikkat kesilmişti. Kendi aklı varmış gibi amının kıvrımına doğru seğirdiğinde, temasla sarsılıyor ve kendini hızla kaldırıyor, ama bir elimi kalçasına sıkıştırıyorum, onu yere sabitliyorum, nabız gibi atan ihtiyacımı hissetmeye zorluyorum.

Diğer elimle motorumun koluna uzanıyorum ve motoru çalıştırıyorum, hırıltısı aramızda titreşiyor. Aurelia başını kaldırıyor, dudakları tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaşıyor, gözleri yüzümde geziniyor.

"O şeyle beni dürttüğüne dikkat et, sirk çocuğu. Onu kaybedersen çok yazık olur, değil mi?" diye mırıldanıyor, sesi kanımı yakan bir şeyle damlıyor.

Saf. Küçük. Lanet olası. Ceset.

İki saniye. O külotu yırtmak, onu motorumun üzerine yatırmak ve o *şeyin* dar amcığı için ne kadar yararlı olabileceğini göstermek için gereken tek *şey bu*. Soğuk zeminde cehenneme kadar sert bir sikişe ihtiyacı olduğu açık. Cesaretini bir kademe azaltabilir.

Sikimi alabilir. Sırf tepkisini görmek için ona gümüş bir tepside, kan kırmızısı bir fiyonkla sarılmış olarak sunabilirim. Yine de vücuduna başka şeyler sokmama engel olmazdı. Hazır başlamışken dilimi, yumruklarımı ve lanet olası deliliğimi de alabilir.

Aslında, beni öldürmek zorunda kalacak. Evet. Bu onun tek umudu çünkü ben durmayacağım. Onu hayatta tutan tek şeymiş gibi adımları haykırana kadar durmayacağım.

Benimle dövüşmek mi istiyor? İyi o zaman. Ama kazanmak istiyorsa, beni kendi elleriyle gömmek zorunda kalacak.

Aurelia asi davranmayı seviyor, söyleyecek çok fazla şeyi olan küçük, şirret bir serseri, ama vücudunun ona nasıl ihanet ettiğini gördüm - gergin, nefessiz ve tahrik olmuş. Yemin ederim, şu anda parmaklarımı külotunun içine soksam, daha önceki etkileşimimizden dolayı hâlâ sıırılsıklam olurdu.

Dudaklarıyla yalan söyleyebilir, ama o damlayan, yalvaran Amcık.

Acıyor amına koyayım. Onu kandırıyor. Ve ben daha başladı.

Keskin sözleri bana bakışıyla örtüşmüyordu. İtiraf etmese bile, benim gibi kötü bir orospu çocuğunun ilgisini çekiyor ve bu da aramızdaki bu itme ve çekmeyi sadece direnmeyi kalmıyor, aynı zamanda onu kırmayı çok daha zevkli hale getiriyor.

Ona açıkça istediği tepkiyi vermek yerine hırlıyorum ve ileri bakıyorum, bisikleti daha sıkı sarılmasını sağlayacak kadar sarsıyorum, kolları ve bacakları etrafımda kilitleniyor.

Billy Ölüm Küresi'nin kapısını açıyor ve ben de içeri girmeden önce rampayı çıkıyorum.

"Ne... Bu da ne?" diye mırıldanıyor kulağımın dibinde ve bu ses beni neredeyse çıldırtıyor. Sesinde şimdi korku var, kafa karışıklığı ile bağlanmış ve bir şekilde o şımarık ağızdan döküldüğünü duymak için en sevdiğim lanet şeylerden biri haline geliyor.

Kapının kapanmasını ve ışıkların kırmızıya dönmesini beklerken, kolumu sırtının küçük kısmına dolayarak onu kendime çekiyorum ve bu lanet olası motoru sabit tutacaksam kilitli ve hareketsiz kalması gerektiğini açıkça belirtiyorum.

Buradaki en iyi motosikletçi sayılıyım, sayamayacağım kadar çok solo hareket yaptım ama bunu motorumun önünde biriyle hiç yapmadım. Soul'un bunu yüzlerce kez yaptığını ve kolaymış gibi gösterdiğini gördüm. Ama bu alıştırma değil. Ya bu işi beceririm ya da ikimizi de öldürürüm.

Küre kırmızı renkte parlar parlamaz ve müziğin bas sesi derin ve kemikleri titretircesine düşer düşmez, ellerim parmaklıkları sıkıca kavrayarak motoru kükretiyorum. Kafes lastiklerin altında titriyor, çelik sanki başına gelecekleri biliyormuş gibi inliyor.

Yüzünü boynumun kenarına gömüyor, kollarını bana doluyor, sonunda bunun ne kadar ciddi olabileceğini anlayan iyi bir kız gibi sarılıyor.

Sonra, hiçbir uyarı olmadan, hareket ediyorum. Gazı çeviriyorum ve havalanıyorum, dünyanın dibinde dar bir daire çiziyorum ve her geçişte ivme artıyor, dünya bulanıklaşıyor. Yukarı doğru açı yapmaya başlıyorum, lastikler duvarı kavırıyor ve tırmanmaya başlıyorum.

Kısa süre sonra yanlara doğru asılı kaldık, yerçekimi bizi unutmuş gibi kürenin dikey eğrisi boyunca uçuyoruz. Kürenin merkezinde dönüyoruz, sert, hızlı, acımasız, onun vücudu benimkine karşı eriyor.

Aramızdaki sıcaklık, gerilim ve güven birbirine karışıyor ve saklamaya çalıştığı her titremeyi hissediyorum, tırnakları omuzlarımı ısıyor, derimi parçalıyor.

Rotaya ve hayatta kalmamıza odaklanmam gerekirken, tek düşünebildiğim dudaklarının boğazımı okşaması, sanki onu bu dünyaya bağlayan tek şey benmişim gibi.

Öldürmek için yapılmış bir kafeste ölüme meydan okuyoruz. Ve yemin ederim, şu anda, o bana sarılmışken kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Ama daha fazlasını istiyorum. Onun da hissetmesini istiyorum. O güzel boğazından çıkan çılgılığı duymak istiyorum, çığ ve gerçek ve lanet olası benim.

Ben de her zamanki gibi pervasızca bir şey yaptım. Sadece bir saniyeliğine gazı kestim ve motor tekledi, bizi biraz fazla hızlı bıraktı, ikimizin ağırlığı virajda yana doğru kaydı. Çılgılığı anında kopuyor, keskin ve paniklemiş, çelik duvarlarda yankılanıyor.

İstediğim her şey vardı. Güzel, kaotik, *mükemmel*.

Tekrar gaza basıyorum ve kaymayı düzeltiyorum, kafesi sarsan şiddetli bir hız patlamasıyla yükseliyorum.

Şimdi zirveye doğru dönüyoruz, olması gerekenden daha hızlı, güvenli olandan daha hızlı, ama umurumda değil. İşte böyle öğreniyor: Ya Gazap'la birlikte gidecek ya da onunla birlikte düşecek.

Birden gülmeye başlıyor ve bu, göğsüme bir adrenalin iğnesi gibi çarpıyor, çoktan öldüğünü düşündüğüm bir şeyi karıştırıyor. Kahkahası yükseliyor, vahşi, gürültülü ve neredeyse aklı başında değil. Kırılmış olması gerekiyordu. Ama şimdi kimin daha kaçık olduğunu bilmiyorum. Ben mi, yoksa bana yapışmış, sanki bu lanet olası huzursuzluk için doğmuş gibi kıkırdayan kız mı?

Bir süre durmaksızın döndükten sonra başlıyorum, dünyanın dibine varana kadar motoru daha sıkı daireler çizerek aşağı yönlendiriyorum ve motoru kapatıyorum.

İlk başta hareket etmiyor, sadece boynuma doğru nefes alıyor, sıcak ve hızlı. Sonra başını yavaşça kaldırıyor, sanki bir şeyden uyanıyormuş gibi. Gözleri hemen benimkileri buluyor, cam gibi ve kocaman açılmış, ama dikkatimi çeken siyah, dolgun dudaklarındaki belli belirsiz gülümseme.

Hâlâ taktığını fark ettiği anda kayboluyor. Yüzü yana dönükken boğazını temizliyor, maskesi sanki az önce benim için gülmemiş ve ellerimde canlanmamış gibi yerine kayıyor. Sonra başını yana çeviriyor, beni geçip Madam'la bakışlarını kilitliyor.

Birkaç saniye sonra, duygusuz bakışları tekrar bana kayıyor, yavaş ve kasıtlı bir şekilde, eğilmeden önce boyalı yüzümün her santimini tarıyor. Elleri göğsümde geziniyor, pürüzsüz ve telaşsız, ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi.

"Fena değil, sirk çocuğu," diye mırıldanıyor, sesi alçalmış ve alayla ıslanmış, güzel altın gözleri karanlıkla parlıyor. "Az önce bana hayatımın en sert sürüşünü yaşattın."

Beni test ediyor ve işe yarıyor. Ya tamamen delirmiş ya da ölmek istiyor. Soyunma odasında benimle konuşma şeklinden, ne tür hasta olduğumu zaten bildiği belliydi. Ve şimdi burada, sanki patlamayı hissetmek istiyormuş gibi ağzını sigortamın üzerinde itiyor, dürtüyor ve sürüklüyor.

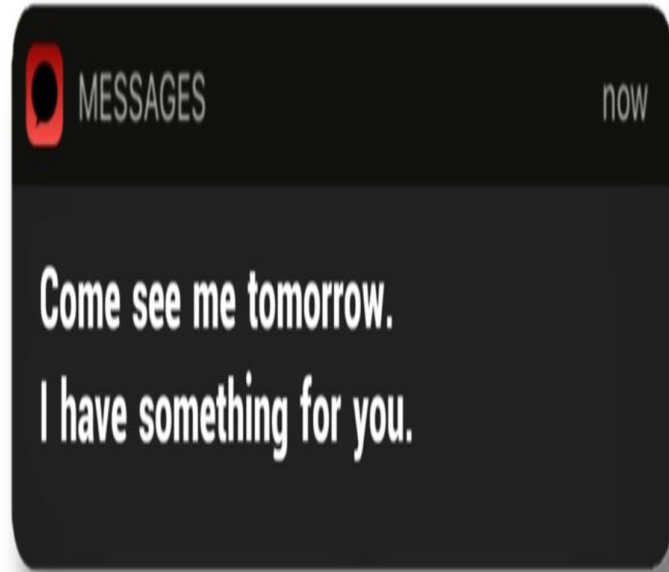
Noir ortaya kadar parmaklarımın kalçalarımnda titrediğini, aletimin onu boğma düşüncesiyle terlerimin içinde sertleştiğini hissedebiliyorum. Onun varlığı anı bir tuzak kapısı gibi altımdan çekip alıyor ve bir anda kafese geri dönüyorum.

Aurelia bisikletten inerken elleri yine omuzlarımı buluyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Ayağa kalkar kalkmaz dönüyor ve tek kelime etmeden uzaklaşıyor, sanki hiçbir şey olmamış gibi sanki derimin altında bir ateş yakmamış ve yanıktan uzaklaşmamış gibi doğruca sirkin karşısındaki kızlara doğru ilerliyor.

Ellerime bakıyorum, parmaklarım titriyor ve onları yumruk haline getirmeden önce geriliyor, tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor.

Cehennem ve Noir gider gitmez, ona asla unutamayacağı bir ders vereceğim.

Birden telefonum cebimde titriyor ve ona uzanıyorum. Ekran aydınlanmaz, kırmızı bakışlarım kelimelerin üzerinde geziniyor.

Onu reddedip eşofmanımın içine geri iterken çenem sıkıştı.

O günün ilerleyen saatlerinde The Hollows'un karavanının dışında, Hell'in Mustang'inin arkasında dururken o da bagaja çantaları yüklüyor.

"Oddity'de her şey senin ellerinde, Wrath," diyor bir çantayı yere atarak. "Ben yokken liderliği sana bırakıyorum."

Dişlerim gıcırıyor ve yüzümü çeviriyorum. Ne yaptığını çok iyi biliyorum. Sırtıma yeterince bok yığarsa belki küçük cesedimi unutacağımı sanıyor.

Hayır. Lanet olsun. Olmuyor.

Başını çevirip bana bakıyor, bir yandan da bagaja bir çanta daha tikiştiriyor.

"Bunu aldın mı?"

Ona belli belirsiz bir baş selamı veriyorum, göz göze gelmiyor ya da zar zor hareket ediyorum.

Karavandan çıkan Noir dikkatimi çekiyor ve dışarıda durup sanki yüzümden bir şeyler okumaya çalışıyormuş gibi uzaktan bana bakıyor.

Orada donmuş gibi dururken mavi gözleri keskinleşiyor, içinden sessiz bir uyarı akıyor. Bakışlarımızı tutarken çenem geriliyor, ama sonra Aurelia onun arkasından çıkıyor.

Aurelia Noir'in yanına yaklaştığında, bakışları sanki saklamaya bile çalışmıyormuş gibi bana kilitlenmişken, Noir duyamadığım bir şey söylüyor. Aurelia hemen cevap vermiyor, ama Noir'in yüzünde görebiliyorum, onu burada benimle bırakma konusunda şüpheleri var. Onu suçlamıyorum. Akıllı bir kız olduğu belli. Ama artık başka seçeneği yok.

Çünkü onlar gittiğinde, zincirli olmaktan kurtulacağım. Hell daha dik durup görüşümü engellediğinde ona bakıyorum.

Benden birkaç santim daha kısa ama bakması daha az korkunç değil. Çenemi kaldırıyorum, kibar davranıyorum, sadece ikisinin de defolup gitmesini istiyorum, böylece sonunda çarpık bir şekilde eğlenebilirim.

"Bu bende," diyorum, sakın ve toparlanmış bir şekilde, sesimi duyarak yemi yutmasını umarak.

Ölüm Küresi'nden beri bunu çok düşündüm. Aslında bunu aklımdan çıkaramıyorum. Ne zaman odaklanmaya çalışsam, dönüp dolaşıp ona geliyor ve içimdeki bu sinir bozucu kaşıntıyı nasıl kaşıyabileceğimi bulmaya çalışırken duvarlara ve saçma engellere çarpıp duruyorum.

Ve sonra anladım. Küçük cesedimi öldürmeyeceğim. Elimden gelse bile. Çünkü ölü kızlar benim şekilde çığlık atmazlar. İyi bir çocuk gibi dikkatli olacağım, ama bu onun için daha az korkunç olmayacak.

O veledin sıcak amına taşaklarımı sokmadığım sürece, geri döndüklerinde hâlâ nefes alıyor olacak. Sadece biraz daha kırılmış. Biraz daha itaatkar. Ve çok daha fazla benim olacak.

Hell bana bakıyor, hafifçe başını sallıyor, sonra Noir'a ıslık çalıyor. Noir ona doğru bakıyor ve o da gelmesi için eliyle işaret ediyor. İşini bitirdikten sonra bana döndü.

"Bana ihtiyacın olursa ara, hemen burada olacağım," diyor sesi kısık bir şekilde.

Cevap vermiyorum ve yanından geçip karavana doğru yürüyorum. İlerlerken Aurelia'yla değil, Noir'le göz göze geliyorum, henüz değil. Görüş alanından çıkıp içeri girene kadar bakışlarımı kız kardeşinde sabit tutuyorum. Çünkü bir dahaki sefere küçük cesedime baktığımda, başka bir yere bakmayı planlamıyorum.

Sekizinci Bölüm

Aurelia

Noir'la Oddity'ye nasıl geldiği ve her şeyin nasıl geliştiği hakkında ağır bir sohbetin ardından bir süre onun buradan ayrılışını izledikten sonra kendimi Blush'ın karavanının kapısında buluyorum. Bir an için elimi kaldırıp kapıyı çalmakta tereddüt ediyorum çünkü Noir'in sözleri kafamda yankılanmaya devam ediyor.

"Bana hayatından bahset. Nereelerde bulundun ve buraya nasıl geldin?"

Neredeyse ona her şeyi anlatacaktım. Dilimin ucundaydı. Ama bunun planladığım her şeyi mahvedeceğini biliyordum. Bu onun gitmesini ve her şeyin istediğim gibi ilerlemesini engelleyecekti.

Şansıma, Cehennem kaymadan önce merdivenin altından ona seslendi ve ben de *Cehennem'in beklediğini* söyleyerek onu hızlıca savuşturdum. *Git.*

Bir gün geri döndüğünde ona her şeyi anlatacağım ve o zamana kadar her şeyin biteceğini umuyorum. Göğsümdeki ağırlık, bu sürekli nefret ve öfke baskısı, gitmeli. Bitmek zorunda. Çünkü bitmezse, ben biterim.

Listemde beş tane var. Beni sevdiğini sandığım adam -Gray. Üç üvey kardeşim, Zye, Elias ve Lake. Ve son olarak, onları dışarı atan kadın, Iris.

Hayatım lanet bir yalandı. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Hâlâ resmin tamamını bilmiyorum. Bir an zenginlik içinde yüzen bir ailenin yalınayak kölesiyken, bir an sonra bunların hiçbir anlam ifade etmediğini fark ediyorum.

Neden evlatlık verildiğimi bile bilmiyorum çünkü bana hiçbir zaman aileden biri gibi davranılmadı. Belki de buydu. Belki de sadece köle kız olmak ve eğlenmek için getirildim.

Cezalar acımasızdı. Özgürlük yoktu. Sevgi yoktu. Sadece acı ve istismar.

Üvey annem, bunu boğazımdaki zehirle söylüyorum, kötü bir orospuydu. Soğuk eller, ama daha da soğuk gözler. Hiçbir şey

hiç doğru olmadı. Peki ya o çocuklar? Onun çürümüş rahminden doğdular, aynı canavarlara dönüştüler.

Çocuklar bana zorbalık eder, döver, aç bırakır ve sanki canımı yakmak doymadıkları bir oyunmuş gibi beni bir hiçmişim gibi hırpalarlardı. Elllerine geçen her fırsatı değerlendirirlerdi. Ama anneleri onlara bir kural vermişti. Aşmamaları gereken tek bir çizgi. Bana yakından dokunmalarına izin yoktu.

Yaşım ilerledikçe her şey değişti ve çok daha karanlık bir hal aldı. Üçümüzün en büyüğü olan Zye en çok değişti. Garip davranışları tamamen başka bir şeye dönüştü. Hastalıklı ve kontrolcü bir şeye.

Ne yiyeceğime, ne zaman yiyeceğime o karar verirdi. Bu çıplak olmak ve o bana bakarken cılalı ayakkabısından yemek anlamına gelse bile. Ne giyeceğime ve ne zaman konuşacağıma o karar .

Hiç olmak istemediğim halde, boktan bir şekilde onun olmuşum.

Kimse bakmıyorken etrafta gezdirmeyi sevdiği bir piyon.

Beni taciz etmek için bana dokunmasına hiç gerek yoktu, iğrenç bakışları ve hareketleri ellerinin yapabileceğinden çok daha fazlasını yapıyordu. Orada durur, sanki sadece onun için yapılmış özel bir gösteriymişim gibi beni seyrederek boşalırdı. Bulduğu her fırsatta, sanki zaten ona aitmişim gibi beni seyrederek, çiğ çiğ masturbasyon yapıyordu.

Kadınları getirir ve bana tecavüz ettiği gibi onlara şiddetle tecavüz ederdi, gözleri benimkilere kilitlenir, vücutlarına işlediği kalıcı dehşetten beslenirdi. Her çılgılık benim için bir performanstı. Her kemik çatlağı, her yalvarış, her hıçkırık beynime kazınmak içindi.

Hareket edemiyordum. Durduramadım. Onlar gözümün önünde yok edilirken ben işe yaramaz bir hayvan gibi tasmalıydım. Ve bildiğimden emin oldu; bu sadece şiddet değildi. Bu bir mesajdı ve acı çekmelerinin sebebi bendim. Ve uzun bir süre bu benimle kaldı ve gerçekten bunun benim hatam olduğunu düşündüm.

Kardeşleri de deliydi ama onun kadar kötü değillerdi. O geceye kadar değil.

Ve sonra Gray oldu.

Lake'in tanıdıklarından biri.

Birkaç ay önce ilk kez bir aile doğum gününde ortaya çıktı, o malikaneye hiç ait değilmiş gibi rahattı

Orada. Ama bir köşede saklanırken bana uzaktan baktığı anda bir şeyler yerine oturdu. Bana köle kız ya da o berbat ailenin malı olarak değil, gerçek biri olarak baktı ve bir an için onun benim çıkış yolum olduğunu düşündüm.

Ama çok .

Önüne bakarken gözlerim yanıyor, görüşüm bulanıklaşıyor, içinde kayboluyorum. Küçük kaçışlar planladığımı hatırlıyorum, sadece ikimiz, sonunda nefes alabileceğimi hissettiğim birkaç saat çalışıyorduk. Sanki özgürmüşüm gibi. Beni buna inandırdı ve beni oradan çıkaracağına söz verdi. Hiç sormadığı çürükleri öpmek için kullandığı dudaklarıyla söz verdi.

Aptallık ettim. Daha iyi bilmeliydim. Çok çaresizdim. Yine de o kadar berbat bir oyunun parçasıydım ki, çok geç olana kadar oynadığının farkında bile değildim.

Ama o zaman öyleydi.

Bu hataları ikinci kez yapmayacağım ve onların da böyle bir şansı olmayacak. Çünkü Arabella artık savunmasız küçük bir kız değil. Ölümünden dirilmek üzere. Ve bu sefer hepsini kendisiyle birlikte cehenneme sürükleyecek.

Burnumu çekiyorum, kendimi zamana geri sürüklüyorum, yanaklarımdaki gözyaşlarını sanki orada olmaya hakları yokmuş gibi iki avucumla siliyorum.

Gözlerim tekrar karavanın kapısına kayıyor ve kendime Blush'ın bana uğramamı söylediğini, böylece saçlarımdaki ölü uçları kesebileceğini hatırlatıyorum. Yıllardır dokunulmamış gibi görüldüğünü söylemişti ve haksız da sayılmazdı.

Gerçek şu ki, o soğuk, boş karavana geri dönmek istemiyorum. Henüz istemiyorum. Çok erken ve kafamda çok fazla şey var. Biraz zaman öldürebilirim.

Kapıyı çaldıktan sonra kapı açıldı ve Blush beni o bulaşıcı gülümsemesiyle karşıladı, iğrenç derecede sevimli pembe ve siyah pijamalar giymişti, sert rock müziğinin sesi geliyordu.

"Tanrım, hava gibi! İçeri gir lan!" diye bağırıyor ve elini sanki sıcaklığın kaçmasına izin veriyormuşum gibi sallıyor.

Kısa merdivenlerden yukarı yürüyorum ve pamuk şeker ve parıltı bombalarıyla dolu bir rüyaya benzeyen bir yere adım atıyorum. Her şey yumuşak, pembe,

aşırı kız gibi.

"Tanrım, sanki Barbie buraya sığmış gibi," diye sırıtarak şaka yapıyorum.

Blush sadece gülüyor, beni eğitirken bütün gün ileri geri şakalaştığımız için şaşırmıyor. Bileğimden tutup beni arkaya doğru çekiyor ve pelüş kaosun yatak odasına sürüklüyor. İçeri girince beni bırakıyor ve sanki bana sahipmiş gibi aynasının önündeki sandalyeyi işaret ediyor.

Kapüşonlu tişörtümü başımdan çekip üzerimde bir bluz bırakıyorum ve sandalyeye çöküp aynada onun pembe gözleriyle karşılaşmadan önce bir kenara atıyorum.

"Peki," diyor parmaklarını saçlarımın uçlarında gezdirerek, "ne kadarını kesiyoruz?"

"Çok değil. Sadece sağlığına kavuşmasına yetecek kadar."

"Hmm," diye mırıldanıyor, parmaklarının arasında birkaç santim tutuyor, gözlerindeki o odaklanmış parıltıyla ölçüp biçiyor. "Bu kadara ne dersin?"

Yavaş ama emin bir şekilde başımı sallıyorum. "Evet, bu işe yarar."

Beni gördüğünden beri bunu yapmak için bekliyormuş gibi sırıtıyor, makyaj masasının etrafında makas, tarak, klips ve cephaneliğinde sakladığı başka ne varsa topluyor.

"Yani Noir ve Cehennem artık yok mu?" diyor saçlarımı tarayıp karışıklıkları düzeltirken kayıtsızca.

"Evet," diye cevap veriyorum, aynada onu izlerken. "Az önce gittiler." "Bugün iyi iş çıkardın. Yani, kişisel olarak, bence sen iyi olacak. Keskin bir tarafın var ve hızlı öğreniyorsun. Özellikle denemek istediğin bir şey var mı?"

Zihnim nadir bir anıya, gerçekten bir gösteri izlediğim zamana geri dönüyor. Sadece bir kez, daha gençken. Iris beni de sürüklemişti, ki bu da başlı başına sıra dışıydı.

Sahnedede bale yapan bir kızı izledik. Benimkine çok benzeyen bir kıyafet giymişti ama ayakkabılarına kadar tamamen siyahtı. Çok güzeldi. Dansı da ; etrafındaki her şeyi dingin hissettirecek şekilde zarif ve akıcıydı.

O günden sonra, kimsenin izlemediği zamanlarda hareketleri kopyalayarak gizlice kendime öğretmeye çalıştım. Ama çoğu güzel gibi

hayatımdaki her şeyin ağırlığı altında kayboldu, gömüldü, istismar daha da kötüleştğinde boğuldu.

"Bir keresinde baleyi denemek istemiştım," diyorum omuz silkip başka bir yere bakarak.

"Evet!" Allık soluk soluğa, gözleri parlayarak. "Sen mükemmel bir ateş püskürten balerin olurdun!"

O devam ederken dudaklarımı çekiştiren küçük gülümsemeye engel olamıyorum.

"Yani, sana ateş soluma kısmını öğretebilirim ama eminim diğer kızlardan biri bale konusunda yardımcı olabilir. Burada hiç böyle bir gösterimiz olmadı ama Madam'ın bu konuda kaçıracağını biliyorum."

Sessizce düşünerek birkaç kez başımı sallıyorum. Burada olmanın bedenimi alışık olmadığım şekillerde zorlayacağını zaten biliyorum ama belki de bu o kadar da kötü bir şey değildir.

"Peki ilk gününü nasıl buldun?" Blush tek kaşını kaldırarak merakla soruyor.

Göğsümde bir şey , belli etmediğim bir şey. İfademi nötr tutuyorum, gözlerim yansımanın içinden onunkilere kilitleniyor.

"Daha kötü günlerim de oldu. En azından kimse beni öldürmeye çalışmadı. Henüz." Duraklıyor, gözleri aynada benimkilere kayıyor.

"Burada kimse seni öldürmeyecek."

"Wrath bile mi?" Kaşlarımı içeri çekerek soruyorum.

Sırıtarak alay ediyor ve bir su spreyi şişesi kapıyor. "Bebeğim, sana bu sabah söyledim, eğer Wrath ölmeni istiyorsa, çoktan bir leş olurdun. O beklemez," diye devam ederken gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Sana karşı bir şeyler hissediyor. Açıkçası bu çok garip ve nadir rastlanan bir şey. Wrath kızlardan hoşlanmaz... Öyle değil. Nefes alan hiç kimseden hoşlanmaz, gerçekten. Sadece Cehennem ve Ruh."

"Benden hoşlanıyor..." gibi tekrarlıyorum, kelimeler ağzımda acılaşıyor.

"Evet, bu sabah yaptığı şeyden sonra bir şeyler olduğunu biliyordum, ama tüm bu Ölüm Küresi olayı? Bu da bunu doğruladı."

Cevap vermedim, aramızdaki o anı düşünmekten kendimi kaybetmişim. Vücudunun benimkine nasıl baskı yaptığını, güçlü ve kuvvetli,

Sanki bir silah olmak için yaratılmış gibi.

Onun sıcaklığı tenime sızıyordu ve Tanrım, kokusu... Duman ve tehlike gibi kokuyordu, bir kadını nasıl mahvedeceğini tam olarak bilen bir psikopat gibi. Pişman olacağın ama bir saat sonra tekrar acı çekeceğin türden bir adam. Gazap gibi bir adamdan kurtulamazsın. Ve onun büyük aletinin bana doğru esnediğini hissettiğimde neredeyse aklımı kaçıırıyordum.

Ve tabii ki, motosikleti sabit tutma şekli, sanki sadece onun evcilleştirebileceği vahşi bir hayvandan başka bir şey değilmiş gibi. Bu kontrolde bir şey vardı, aynı anda hem vahşi hem de sakin bir şey. Onun yanıdayken kendimi garip bir şekilde güvende hissediyordum, ki daha bir saat önce beni öldürmekle tehdit ettiği düşünülürse bu çok çılgınca.

"Ondan hoşlanıyor musun?" Blush soruyor ve ben soruyu düşünürken gözlerim onunkilere kayıyor.

"Yani..garip bir şekilde seksi ve tuhaf bir şekilde ilgi çekici ama-"

"Anlıyorum," diye araya giriyor bilmiş bir sırıtışla. "Dinle, ben bir lezbiyenim ve eğer hayatta kalabileceğimi bilseydim, o adam için bir kez olsun dizlerimin üzerine çökmek için cinselliğimi bile bırakırdım."

Kahkaha kolayca ağzından kaçıyor, ama sonra yaklaşırken yüzü keskinleşiyor, tonu düşüyor.

"Sadece dikkatli ol," diye bitiriyor, şimdi daha yumuşak. "Gazap farklı bir türdür ve bunu hafife alarak söylemiyorum."

Ve bunu söyleme şeklindeki bir şey beni ona inandırıyor.

"Gazap'tan hoşlanıyor musun?" Pembe gözlerine bakarak merakla soruyorum.

Biraz daha dik duruyor, sanki onu bir suçla itham etmişim gibi kaşları çatık.

"Öyle değil Aurelia," diyor. "Bu gerçek duygulardan çok hastalıklı bir fantezi. Dediğim gibi ben kızlardan hoşlanıyorum ve ondan asla böyle hoşlanamazdım, sadece hastalıklı bir merakım var. Demek istediğim, şiddetli sikişlerden hoşlanıyorum ve gerçekçi olalım, Wrath bir ruhu ve kediye ölüm düzeyinde bir yeterlilikle mahvedebilir. Kelimenin tam anlamıyla öbür dünyaya çakılırsınız."

İkimiz de kahkahayı patlatmadan önce kaşlarımı kaldırıyorum. Son kıkırdama dudaklarımdan dökülürken başımı sallıyorum, sonra sandalyeye geri gömülüyorum, gözlerim aynaya kayıyor. Kendime bakıyorum, onun ne gördüğünü görmeye çalışıyorum, aramızdaki gevşemeyi reddeden bu inkar edilemez çekimi anlamaya çalışıyorum.

"Sen ve Noir soyunma odasından çıktığınızda o içeri girdi," diye itiraf ediyorum.

Allık donar. "Aman Tanrım, ne oldu?" Nefes nefese kaldı, tüm dikkati bana döndü.

Kapüşonumun koluyla oynayarak iç geçiriyorum.

"O denedi, ben sataştım, o sertleşti, ben de karşılık verdim." "Peki nasıl karşıladı?"

", değil mi?"

Saçımı tekrar taramadan önce gülümseyerek derin bir nefes alıyor.

"Evet, o da var. Ama o bir Hollow. Avlarıyla oynamayı, kafalarını karıştırmayı ve her sınırı test etmeyi severler. Zihninizi her zaman keskin tutun."

Tekrar konuşmadan önce yavaşça başımı sallıyorum ve onun rehberliğini özömsüyorum.

"Bilmiyorum, Blush. Bir an cehennemde sıkışıp kaldım, kilitlendim... ve şimdi bu adam var, bu psikopat sirk adamı, varlığının her zerresine sahipmiş gibi davranıyor. Her şey çok hızlı geliyor. Çok fazla, çok erken." Nefes veriyorum, hayal kırıklığım sözlerime sızıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, herhangi bir ilişki, takıntı ya da hatta bir erkek aramıyorum. Düzeltmem gereken kendi sorunlarım var. Gücümü ve zihniyetimi yeniden inşa etmem gerekiyor. Wrath'ın yoluma çıkmasına ve beni yapmam gereken şeyden alıkoymasına izin veremem."

Duraklıyor, beni anlıyormuş gibi inceliyor.

"Tavsiyemi ister misin?" diye soruyor ve bu karmaşayı anlamama yardımcı olacak herhangi bir şey için küçük bir kafa sallamadan önce düşünüyorum.

Diz çöküyor ve sandalyeyi ona bakacak şekilde çeviriyorum.

"Gücünüzü ve zihniyetinizi yeniden inşa etmek mi istiyorsunuz? O halde bunu yapmanıza yardımcı olacak kadar çarpık olan tek yere geldiniz. Tuhaflık sizi sadece kırmaz; sizi ortaya çıkarır. Zayıf olanı söküp atar, geriye kalanı oyar ve onu durdurulamaz bir şeye dönüştürür. Ve buradaki hiç kimse dönüştüğünüz kişiyi görünce gözünü kırpmayacaktır. İşte bu yüzden Gazap serbestçe dolaşıyor. Numara yapmayı bıraktığınızda buranın sizi ne hale getirdiğinin bir örneği. Öyleyse neden onunla savaşıyorsun? Bırakın sizi ele geçirsin. Bırak seni şekillendirsin. Zihniyeti, acıyı, korkuyu alın... ve kontrol edebileceğiniz bir şeye dönüştürün. Ayaklarınızın dibinde diz çökmesini sağlayın."

Pembe gözlerini tarıyorum, sözleri derinlerde bir yere çarpıyor, hala acıdığını bilmediğim bir yere. Ve bir an için üzerimden ağır bir şey kalkıyor.

Sanki sonunda duymam gerektiğini bilmediğim şeyi söyledi. Tırnaklarımla kazıyarak eski halime dönmek zorunda olmadığımı ve düzeltilmem gerekmediğini. Sadece bu olabilirim, bu neyse ve her neye dönüşüyorsam.

"Zaten yeterince şey yaşadın Aurelia... Bunu görebiliyorum çünkü ben de biliyorum. Ama hala ayaktasın ve bu güçtür. Senden geriye kalanlarda güç var, bunu asla unutma. Hepsini almadılar. Sadece kalanları daha karanlık bir şeye dönüştürdüler... şimdi sevmeyi ve birlikte yaşamayı öğrenmek zorunda olduğun bir şeye. O karanlığın peşinden git ve onu kucakla. Kimse onu kolayca yakalayamaz, hepimiz onu hissedebilmek için kanadık. Hepimiz hayatta kalmak için kendimizden parçalar kaybettik. Ama o kayıp? Bu acı? Bizi dimdik ayakta durmaya ve olduğumuz kişi olmaktan gurur duymaya layık kılan şey tam da budur. Delilik ve her şey."

O devam ederken gözlerimi indiriyorum.

"Bunu söylemeye cesaret edemem... ama Wrath aslında senin için mükemmel bir meydan okuma olabilir. Eğer onunla başa çıkabilirsen, kahretsin, eğer ondan kurtulabilirsen, her şeyle başa çıkabilirsin. Bu bir fikir değil. Bu bir gerçek."

Gözlerim onunkilere kayıyor ve bana yumuşak bir gülümseme sunuyor, ben de ona karşılık veriyorum. Uzanıp ön kolumu nazıkçe sıkıyor, sonra ayağa kalkıp saçıma doğru ilerliyor.

Dokuzuncu Bölüm

Aurelia

Gecenin ilerleyen saatlerinde, karavanımın oturma odasında sessizce atıyor, tırnağımı ısıyor ve düşüncelerimi çiğniyorum. Oraya gidip eşyalarımı almam gerekiyor. Kilitli ve evet uzun zaman oldu... ama belki, sadece belki, telefonum hala oradadır. Denemeye değer.

Buraya ilk geldiğimde Cehennem'in bana verdiği para hâlâ bende ama dürüst olalım, ıssız bir yerin ortasındayız, ormanlar tarafından yutulmuş durumdayız. Şehre nasıl gideceğim? çekerek belki? Ama bu kötü bir fikir.

Tekrar pencerenin önünden geçiyorum ve çevremde bir şey dikkatimi çekiyor. Bir anda duruyorum ve başımı çeviriyorum. Dışarısı zifiri karanlık, yağmur her zamanki gibi camı dövüyor, ama ormanın derinliklerinde zayıf, titrek bir ışık var. Küçük ve kararsız, fırtınada yaşam savaşı veren bir mum gibi.

Gözlerimi kısıarak yaklaşıyorum, yüzümü cama yaklaştırmak için kanepenin üzerine eğilirken kalbim daha hızlı çarpıyor.

"Bu da ne böyle?" Fısıldıyorum.

Geri çekildim ve orada öylece durup baktım. Daha zeki bir versiyonum olsa boş verip hiçbir şey görmemiş gibi davranırdı. Ama huzursuzum, derimin içinde sürünüyorum ve bu karavanda bir dakika daha yalnız kalma düşüncesi dişlerimi ağrıtıyor.

Bir saniye bile kaybetmeden siyah Converse'lerimi alıp çömelıyorum. Ayağıma geçirdikten sonra duraksıyorum, parmaklarım bağcıkların üzerinde geziniyor.

Bu çok aptalca. Korku filmlerinde kızlar böyle ölür.

Kafamı sallıyorum, şüphelerimi uzaklaştırmaya çalışıyorum. Boş ver. Gölgelerden korkmaktan bıktım. Ayrıca, burayı henüz keşfetmedim.

"Tam olarak ne olacak? Bir hayalet mi? Lanet olası bir deri gezgini mi?" Bağcıklarımı sıkıca bağladıktan sonra alaycı ve küçümseyici bir ifadeyle mırıldanıyorum.

İşim bittiğinde ayağa kalkıyorum ve kalçalarımı zar zor örten büyük boy siyah bir tişörtten başka bir şey giymeden kapıya yöneliyorum. En kısa sürede duraklıyorum

Elim kulpta, aşağı itmeye hazırken aklıma kapüşonumu kapmak geliyor.

Etrafıma bakındım, ama göremeyince kolu aşağı ittim ve yağmurlu bir rüzgâr bana çarptı, delici ve soğuk, uzun saçlarımı omuzlarıma ve bir nefes almama neden oldu.

"Siktir , sadece birkaç dakika sürecekt."

Kısa basamaklardan indiğimde yağmur beni anında ısılatıyor. Kapıyı arkamdan kapatıyorum, kollarımı kendime sıkıca sarıyorum ve doğruca ormana gidiyorum.

Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken yağmur sık ağaçların örtüsü altında hafıflıyor, ilerideki parıltı beni içine çekiyor. Her adımda daha da parlaklaşıyor, ta ki sonunda kaynağı görene kadar... Ağaçların arasına sıkışmış, sanki onlardan büyümüş bir kulübe. Durup kalın bir ağacın arkasına geçiyorum ve tek gözümle etrafına bakıyorum.

Burası terk edilmiş gibi görünüyor ama pencereler kirle kaplanmış olsa da loş bir ışıkla titriyor. incelerken kaşlarım çatılıyor, sonra ağacın arkasından çıkıp kapıya doğru ilerliyorum, her adımım ıslanmış zeminde sessiz ve dikkatli.

Oddity'nin bir parçası olmalı. Karavan alanına yeterince yakın.

-Burada birileri kullanıyor olmalı.

Yaklaştıkça kapı ortaya çıkıyor, yaşılıktan çürümüş ve nemli. Üstünde, paslı bir çiviyle tutturulmuş kırık bir ahşap tabela sallanıyor, harfler yosun ve yıpranmışlıktan zar zor okunuyor:

Parçalanmış İn.

İki elimi yavaşça kapının üzerine koyuyorum ve kulağımı ıslak tahtaya dayayarak eğiliyorum. Ama hiçbir şey duymuyorum, içeriden bir fısıltı bile gelmiyor.

Geri çekiliyorum, son bir kez omzumun üzerinden bakıyorum, sonra topuza doğru iniyorum. Parmaklarım kolayca buluyor ve merakım galip geliyor. Kendimi durduramadan çeviriyorum. Kapı açıldığında içeri süzölüp etrafa göz gezdiriyorum ama hemen bir şey çarpıyor yüzüme, o kadar kötü ve yabancı bir koku ki duyularıma çarpıyor. Öğürürken elim ağzımı ve burnumu kapatmak için havaya kalkıyor.

Vay . Bu da ne böyle?

Tavandan zincirler sarkıyor, kalın ve paslı. Modası geçmiş duvar kâğıdı uzun, sararmış şeritler halinde soyuluyor. Bir dolap duruyor

duvara yaslanmış, çok yakından istemediğim şeylerle dolu uyumsuz kavanozlarla kaplı. Her yer yanlış hissettiriyor, sanki dünyayı bizim gibi görmeyen birinin evine adım atmışım gibi.

Üzerimde hafifçe sallanan zincirlerden kaçarak ilerliyorum, ahşap zemin her adımda inliyor. Bir masanın yanından geçerken gözlerim eski ve ağır görünümlü, kararmış bir bıçağa takılıyor. Elim içgüdüsel olarak ona uzanıyor ve her ihtimale karşı sapını sıkıca kavıyorum.

En uçta bir kapı bekliyor ve ben hiç tereddüt etmiyorum. Doğruca ona doğru yürüyorum ve parmaklarımı kapının koluna doluyorum. Kapıyı aşağı doğru itiyorum ve kapı gıcırdayarak açılır açılmaz, yeraltına inen dar merdivenler ortaya çıkıyor.

Hâlâ yüzümü kapatarak yavaş ve temkinli bir şekilde aşağıya ilk adımı atıyorum. Kalbim çarpıyor ve bacaklarım titriyor, ama devam ediyorum ve dibe ulaşır ulaşmaz durup etraftaki tüm farklı kapılara bakıyorum.

Burası da ne böyle?

Koridorda ilerlerken her kapıyı deniyorum, her biri kilitli, ta ki en sondaki kapıya ulaşana kadar. Bu kapı elimi tuttuğumda eski menteşeleri inleyerek açılıyor ve içindeki ışık otomatik olarak yanıyor.

İlk başta tek gördüğüm odaya dağılmış çürümeye tutmuş sirk malzemeleri, kırık hokkabaz iğneleri, eski bir sirk çadırı kumaşı ve duvara yaslanmış birkaç kırık palyaço maskesi. Ama içeri adım atıp kapı çerçevesinin arkasından baktığımda donup kalıyorum.

Tökezleyip arkamdaki bir şeye çarparken keskin bir nefes boğazımda düğümleniyor. İri gözlerim ileriye kilitleniyor, gördüğüm lanet şeyi tanıyor. Arka duvarda bir dizi manken sıralanmıştı. Ürkütücü bir sessizlik içinde duran cansız figürler, parlak yüzleri çarpık ve renksiz, bazıları erimeye başlamış gibi sarkmış. Ama odanın ortasında duran şey içimdeki her şeyi donduruyor.

Bileklerinden kalın paslı zincirlerle tavana asılmış, insan boyutlarında bir kukla olduğuna inandığım şey, sahte olamayacak kadar gerçek hissettiren bir şekilde sarkıyor. Bacakları garip bir şekilde bükülmüş, sırtı sanki hareketinin ortasında yakalanmış ve orada bırakılmış gibi kıvrılmış.

Soluk mavi teni rahatsız edici derecede detaylı, damarlarla kaplı, yüzeyin altında çürükler açmış. Başı öne eğik, uzun kıvılc saçları bir perde gibi sarkarak yüzünü gizliyor.

Parmaklarım bıçağın etrafında sıkılaşıyor, soğuk metal beni bir nefesliğine topraklıyor, sonra ilerlemeye başlıyorum. Bıçağı önümde tutuyorum, kalbim öylesine çarpıyor ki diğer her şeyi bastırıyor.

Tam önünde durup, dehşete kapılmış ama neredeyse meraklı bir şekilde bakıyorum. Gözlerim onu tarıyor, geniş ve arıyor. Yavaşça, titreyen ellerimle bıçağı kaldırıyorum ve uzanıp saçlarını yüzünden uzaklaştırmaya çalışıyorum

Ama dokunduğum anda ileri atılıyor.

Sertçe geriye düşerken boğazımdan bir çığlık kopuyor, bir sarsıntıyla yere iniyorum, bıçak ulaşamayacağım bir yere savruluyor. Kaskatı kesildim, nefes nefese kaldım, o yerinde seğirirken hareket edemiyordum, başı kalkarken yavaş, sarsıntılı ve doğal olmayan bir şekilde.

Gözleri siyah düğmelerle değiştirilmiş, ağzı ve yanakları geniş, kanlı bir sırtış halinde dikilmiş. İplik kalın ve yırtık etin içinden sıkıca çekilmiş. Görmeden bakıyor ve bir şekilde bu daha da kötü.

Ellerim yerde kayıyor, kalbim kaburgalarımı kırmakla tehdit ediyor. O yaşıyor. Lanet olası bir insan. Ve birisi... birisi ona bunu yaptı. Onu bir kuklaya dönüştürdüler.

Ama sonra başka bir şey duydum.

İnilti, boğuk ve gergin, arkasında bir yerden geliyordu.

Bacaklarım titreyerek, göğsüm kabarak, gözlerim fırlayarak ayağa kalkıyorum ve işte o zaman onu görüyorum.

Mankenler. Hareket etmeye çalışıyorlar. Seğiriyor ve gıcırıyor, sanki bir şey ya da biri içeride sıkışıp kalmış gibi plastiğin altında çığlık atıyorlar.

Bu . Yeterince şey gördüm.

Kapıya doğru fırlıyorum, geriye doğru sendelerken bacaklarım zar zor çalışıyor, sonra dönüp koşuyorum. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, sanki gibi kabine çarpıyorum. Zincirler sallanıyor

İçlerinden geçerken çılgınca, omuzlarıma ve yüzüme çarpıyor ama durmuyorum, sadece koşuyorum.

Panik içinde ön kapıdan geriye doğru hızla çıkıyorum, ıslak çimlerin üzerinde tökezlerken nemli tenime yağmur yağıyor, geniş gözlerim sanki bir şey beni takip ediyormuş gibi ürkütücü kulübeye kilitlenmiş. Tüm vücudum titriyor, düşüncelerim az önce ne gördüğümü anlamaya çalışıyor...

Ama sonra bacaklarımın arkasına bir şey çarpıyor ve kendimi durduramadan yuvarlanıyorum, sertçe yere düşüyorum, omurgam doğal olmayan bir şeye çarpıyor, toprak ya da yer değil, başka bir şey. Ciğerlerimdeki hava sert bir solukla dışarı fırlıyor ve doğrulmaya çalışırken bir kapak sert ve son bir gümbürtüyle yere düşüyor.

Zifiri karanlık her şeyi yutuyor ve ellerim dışarı fırlıyor, çılgınca ve yumuşak bir şeye sürtünüyor. Çok yumuşak. İpek.

"da ne..." Mırıldanıyorum, sesim kısık ve titriyor.

Birden içerisi hastalıklı, parlayan bir kırmızıyla doluyor ve kafamı kaldırıyorum. Aşağıya bakıyorum, altımda plastik gibi bir şeyin kırıştığını fark ediyorum, sanki bir şeylerle doluymuş gibi pütürlü ve düzensiz. Farkına vardığımda midem bulanıyor.

Lanet bir tabutun içindeyim.

"Gazap!" Bağırıyorum, yumruklarım kapağa çarpıyor, korku ve öfke boğazımı tırmalıyor.

Tabut sürüklenmeye başladığında sarsılıyor ve her sıyrık ve çarpmayı geri sayım gibi hissedebiliyorum. Elimden gelen her şeyle kapağı itiyor, tekmeliyor ve çekiçliyorum ama faydası yok.

Sonra kulağımın dibinde yüksek bir duyuyorum, ardından altımda bir hareket oluyor ve donup kalıyorum, nefesim kesiliyor.

Birisi benimle burada sikişiyor.

Altımda bir ceset olduğunu hissettiğim anda, içgüdüsel olarak dudaklarımdan yüksek sesli, dehşet dolu bir çığlık kopuyor. Gazap durmuyor, sanki benim paniğim arka plandaki bir gürültüymüş gibi tabutu çamurda sürüklemeye devam ediyor.

Aniden eğilip düşüyor, sert bir şeye çarpıyor, hem ben hem de altındakiler çarpmanın etkisiyle kısık, gırtlaktan gelen iniltiler çıkarırken alnım kapağa çarpıyor.

Kapak açılır açılmaz yağmur bastırdı, anında içimi ıslattı ve baş dönmemi engelledi.

bir tokat gibi.

Görüşüm onu görecektik kadar netleşiyor -Rath, mezarın üzerinde yükseliyor, yağmur üzerinden kayıyor, başı hafifçe eğik, kırmızı gözleri geceye karşı sönmekte olan kömürler gibi parlıyor. Aşağıya bakıyor, hareketsiz ve okunamaz. Üstü çıplak, ön koluna kalın bir zincir dolanmış ve boynundan dikenli tel sarkıyor.

Beklemiyorum. Ayağa kalkmak için çabalıyorum, gözlerim altımdaki, kapana kısılmış, kıvranan ve siyah plastik katmanlara sıkıca sarılmış şeye düşerken denge için çamurlu duvara yaslanıyorum.

Geri çekiliyorum, parmaklarım ıslak toprağa batıyor, bedenim içgüdüsel olarak uzaklaşıyor. Etrafıma bakıyorum, ne kadar derine düştüğümü, gerçekten ne kadar sikilmiş olduğumu anlamaya çalışıyorum ama her yol beni sadece ona geri götürüyor. Gazap, binlerce kez izlediği ve asla bıkmadığı bir şovu izliyormuş gibi en az yedi fit yukarıdan bana kilitlenmiş.

Yavaşça kenara çömeldiğinde gözlerim daralıyor ve neredeyse uzanıp bana yardım edeceğini düşünüyorum, ama kimi kandırıyorum ki? Tabii ki etmiyor. Bundan zevk alıyor. Hasta piç. Onun küçük oyununda sıkışıp kaldığım gerçeğinden zevk alıyor.

"Orospu çocuğu," diye tıslıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "beni!"

Konuşmuyor ya da hakaretlerime tepki vermiyor, hiç vermiyor, en azından şimdilik, ama vermek zorunda değil çünkü aç gözleri her şeyi söylüyor. Beni buraya bir sebepten ötürü koydu ve bu farkındalık içime bir korku dalgası gönderiyor.

"Ne istiyorsun?" Kendimi yenilmiş hissederek ama bunu belli etmemeye çalışarak ürperiyorum. "Ve o kulübenin içinde gerçekte ne vardı?"

Bakışlarını benimkilerden ayırmadan dövmeli elini siyah kot pantolonunun içine sokuyor ve bir kâğıt çıkarıyor. Adrenalinden ve soğuktan titreyen vücudumla o yazarken, ve kelimeleri arasında gidip geliyor.

İşi bittiğinde bir parça koparıp içine atıyor. Gözlerim aşağı süzülüp cesedin bacaklarına inerken onu takip ediyor. Eğilip parmaklarımın arasında hızlıca kaydırıyorum, bakışlarım damlayan yazıya takılıyor.

Merakınız sizi öldürtebilir ve sonsuza dek saklayabilir.

Cevap veremeden bir başkası gözüme çarpıyor ve hırlayarak onu havada kapıyorum.

Küçük cesedimden sonuna kadar yararlanmak ve o velet ağızlıya lanet bir ders vermek istiyorum. Benden korktuğunda akıldan çıkmayacak kadar güzel oluyor, sanki yarı yarıya yok olmuş bir şey gibi. Acaba onu yolun sonuna kadar götürebilir miyim, lanet olası akıl sağlığından geriye kalanları soyabilir miyim ve tüm bu paniğin altında neyin saklandığını görebilir miyim?

Bir tane daha olmadan önce sözlerini sindirecek zamanım yok.

Söyle bana Allure... Hayatını ellerimden tutmak için ne kadar ileri gidersin? Boğazında toprakla yalvarır mıydın, ciğerlerin toprağın ağırlığı altında çökerken tekmeler miydin? Seni canlı canlı bu lanet mezara gömmemi engellemek için ne yapardın, sadece seni tekrar çıkarmak için. Seni kurtarmak için değil. Hayır. Sadece soğuk, çürüyen amından geriye ne kaldığını görmek için.

Alçakça sözleri beni etkiliyor ve bakışlarım kısık bir ifadeyle onunkilere yöneliyor.

"Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey yapmam." Sığ nefesler alarak ısırdım. "Çünkü beni öldürmeye cesaret edemezsin."

Tekrar yazmadan önce meydan okurcasına tek bir kalın kaşını kaldırıyor ve kağıdı yakalamam için içeri fırlatıyor.

Yanlış. Sikeyim. Cevap... Tut. Tut.

Sakince ayağa kalkıyor, sonra eğiliyor ve elinde metalik bir şey parlıyor. Bir kürek. Panik elektrik çarpması gibi içimde dalgalanıyor, bıçağı bir toprak yığınının saplarken gözlerim kocaman açılıyor.

Beklemeden ilk yükü mezara fırlatıyor ve çıplak bacaklarıma çamur sıçırıyor. Daha hızlı nefes almaya başlıyorum, santim santim geri çekiliyorum ama o durmuyor. Bana bile. Sanki çoktan ölmüşüm gibi tekrar tekrar kazmaya ve dökmeye devam ediyor.

"Gazap..." Uyarıyorum. "Yapma."

Siktir, beni gerçekten canlı canlı gömecek.

"Seni hasta ucube!" Sessizlikte sesim çatlayarak bağıriyorum.

"Bu senin aletini ağzıma sokma yöntemin falan mı?"

Küreğin ortasında durdu, sonra yavaşça başını çevirdi, sanki bir fitili ateşlemişim gibi yan gözle bana baktı ve kırmızı gözlerindeki bakış, benim

 arpık, dengesiz beynine yeni bir fikir verdi.

Birkaç saniye sonra mezara toprak atmaya devam ediyor ve çok geçmeden neredeyse dizlerime kadar geliyor. Saniyeler uzuyor ve zihnim aşırı hızlanıyor, söyleyecek bir şey, herhangi bir şey, beni bundan kurtarabilecek bir şey için  aresizim.

"İstediğin bu mu? Hayatım için yalvarmamı mı? Bu seni sikik bir şekilde tatmin edecek mi?"

K reği tekrar kaldırıyor ve bir an için boğazıma dolan korkuyla boğulacağımı sanıyorum. Daha da kötüsü ne düşündüğünü ya da bir sonraki hamlesinin ne olduğunu bilmiyorum. Sessizliğinin tüm ağırlığını, boğucu bir sis gibi etrafımı nasıl sardığını hissetmeye ba lıyorum. Bu, herhangi bir kelimenin olabileceğinden daha tedirgin edici.

En yüksek sesli tehditler konu anlardan gelir; ancak gerçek terör, konu mayan bir adamın sessizliğinde ya ar. Peki ya o sessizlik? Kalp atı larımdan daha gürültülü, bu mezarın dışındaki dünyadan daha gürültülü.

Çamura battığımda onu çıkarmaya çalışıyorum ama vücuduma çok ağır geliyor, zor nefes alıyorum ve o bir saniye bile durmuyor. Tek d   nebildiğim altımda diri diri gömülü zavallı beden ve onun niyetinin ne olduğu. Endi em tüm zamanların en yüksek seviyesinde.

"Lütfen Wrath!"  ığlık atıyorum.

Nefes nefese iki kez daha yükleniyor, sonra küreği keskin bir gümbürtüyle yere vuruyor. Gazap sonunda yüzüme döndüğünde boğazıma kadar toprağa g m lm   t m.

Ona bakmıyorum. Bakamıyorum. Başka bir yere bakıyorum, başka bir yere, gözlerim yanıyor, g zya larımla hızla akıyor, yağmura ve yüzümden aşağı süzülen çamura karışıyor.

"İstediğini aldın," diye boğuluyorum, sulu gözlerimi onunkilere dikerek.

Bana bakıyor, sonra çömeliyor ve ben başımı eğiyorum. Dövmeli eli uzanıyor ve çenemi kavırıyor, bakı larımla onunla buluşana kadar başımı geriye itiyor - o boş boş bakan kırmızı gözleriyle.

Diğer eliyle yüzüme yapı mı  ıslak sa  tellerini bir kenara fırcalıyor, sonra ba parmaklarıyla yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyor

Bakışları her geziniyor. Ve bir saniyeliğine, sadece bir saniyeliğine, neredeyse umursuyormuş gibi hissediyorum.

Wrath beni serbest bırakıyor ve elini tekrar cebine daldırıp bir şeyler karaladıktan sonra dövmeleli parmaklarıyla görmem için çeviriyor.

Gözyaşların çok güzel, benim küçük cesedim. Ama benden korkma. Henüz korkma. Çılgılık atmayı unutana kadar boğazını güzelce ve şiddetle açacağım. O zaman benden gerçekten korkabilirsin.

Gözlerim onunkilere dikilince açılıyor, küçük bir nefes kaçıyor içimden.

"Beni öldürmeyi mi planlıyorsun?" Fısıldıyorum, parmakları tekrar çenemin etrafında kıvrılırken kelimeleri zar zor , başparmağı alt dudağımda geziniyor, sanki açıldığını ya da aletin etrafında sıkıca kapandığını hayal ediyormuş gibi.

Hareketi sanki önemliymiş gibi, ağzım zaten onunmuş gibi izliyor. Gözlerim titreyerek kapanıyor ama utangaçlıktan değil. Hayır. İçimde yine görmezden gelemediğim o iğrenç kıpırtıdan.

Ona karşı hissettiğim için kendimden nefret ettiğim o çekim. Amımın içinde alçak ve sıkı bir şekilde kıvrılıyor, sıcaklık çığ ve çirkin bir şeye dönüşüyor. Bana narinmişim gibi, isteniyormuşum gibi dokunuyor ve ben daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Ama derinlerde, onun altında ne olduğunu biliyorum. şiddeti hissedebiliyorum. Ve yine de vücudum ona açmış gibi tepki veriyor.

Bu manyak bana ne yapıyor?

Başparmağı dudaklarımın arasından kayıyor ve ben gözlerimi açıp ıslak kirpiklerimin arasından onunla buluşuyorum. Dilime sahip çıkar gibi bastırıyor ve derin ve şeytani kırmızı bakışları bir ton daha koyulaşıp ağırlaşıyor.

Hiç düşünmeden dudaklarımı başparmağına doluyorum, sıkıca ve bir emme kuvveti yanaklarımı çukurlaştırıyor. Çenesindeki gerginliği, dudaklarının hafifçe aralanışını ve zar zor titreyerek verdiği nefesi fark ederek vücudunun hemen değiştiğini görüyorum.

Bakışları kötülük ve açlık dolu bir şekilde geri dönüyor ve yemin ederim ki beni parçalara ayırıp soğuk toprakta sikmesine saniyeler kaldı.

Başparmağı hâlâ ağızımdayken, dizlerinin üzerine çökerken diğer eli kemerine gidiyor. Onu bıraktığında metalin keskin şingirtısı kulaklarıma ulaşıyor ve karnım dönüyor, sinirlerim uyarılmışlıkla karışıyor. Düğmeyi açıp fermuarını tek bir hareketle aşağı indirirken bir kez bile başka tarafa bakmıyor.

Ağızım tükürükle doluyor, acıyor ve istiyorum.

Bunu istemezsin Aurelia. Bir şey söyle. Bir şeyler yap.

Kes şu saçmalığı.

Ama yapamıyorum. Çünkü derinlerde, korkunun altında, pisliğin altında, daha karanlık bir şey içimde titreşiyor. Onu istiyorum. Onu istiyorum. Tehlikeyi. Yıkımı. Hepsini hissetmek istiyorum.

Elinin siyah boxer'ının kemerinin altından geçip kayboluşunu izliyorum ve bu hareket karşısında nefesim kesiliyor, parmaklarının yavaşça kıvrılışı, kendi etrafını sararkenki o belirgin değişim. Bir kez sertçe ve yavaşça ve boğazından hayvansı, çiğ ve aramızdaki havada titreşen alçak bir hırıltı çıkıyor.

Yağmur daha sert yağıyor, etrafımdaki toprak soğuk ve ıslak, ama tek hissettiğim onun yanığı.

O şeyle beni boğmak üzere. Ve ben de ona izin vermek üzereyim, değil mi?

Başparmağı yumuşak bir patlamayla ağızımdan kayarken nefesimi tutuyorum, geride ıslak bir iz kalıyor. Sonra eli ıslak, karışık saçlarımin arkasına batıyor ve sanki hiçbir şey değilmiş gibi, sanki lanet bir canavar değilmiş gibi sikini dışarı atmada önce bir avuç tutuyor.

Bakışlarım düşüyor ve zihnim .

Lanet olsun. Ne görüyorum ben böyle?

Uzun, kalın sadece kan ve uyarılmadan daha fazla bir şeyle ağır. Uyanık ve canlı gibi zonkluyor, sanki bana ne yapmak üzere olduğunu tam olarak biliyor. Damarlar boylu boyunca kıvrılıyor, şişmiş ve talepkâr.

Derisi sınıksık kızarmış, o kadar sert ki yarılmaya hazır görünüyor. Ama asıl tüylerimi diken diken eden ve nefesimi titreten şey, ona yaptığı şey.

Çan çubukları var, ama eğlenceli, sevimli gümüş top tipi değil. Hayır.

Siktiğimin sivri uçları.

Dışa doğru açılırlar, alttan aşağıya doğru uzanırlar, cehenneme giden keskin küçük bir merdiven gibi lavabosuna ve Tanrı'ya kör olmaları için dua ediyorum.

Karnım dönüyor, göbeğim sıkışıyor ve zihnim kaç diye bağırlıyor ama bedenim? Vücudum eğiliyor, gözlerim daralıyor çünkü daha önce hiç böyle bir şey görmemiştım.

Ucu precum ile parıldıyor, ne kadar tahrik olduğunun açık bir görüntüsü ve tamamen delinmiş. İki ucunda dış gibi tünemiş iki sivri uç bulunan kavisli bir çubuk. Bu sadece bir uyarı ve acıya davet.

Korkmalıyım. Korkuyorum zaten. Ama birden içinde boğulacak kadar ıslandım. Ağzım kuruyor ve sertçe yutkunuyorum, bunu nasıl alacağımı merak ediyorum. Sığacak mı ki?

Öne doğru eğiliyor, delikli ucu titreyen dudaklarımda gezdiriyor, uyarılmışlığını dudaklarıma bulaştırıyor ve ben de teklif olarak değil ama konuşmak için hafifçe ayrılmalara izin veriyorum.

"I..."

Fırsatını bulduğu anda, Wrath saçlarımlı sıkıca kavrlıyor ve başımı öyle şiddetli bir şekilde geriye çekiyor ki, boynum mide bulandırıcı bir patlamayla çatlıyor. Aynı nefeste koca aletini dudaklarımlın arasından geçiriyor, çenem daha fazla dayanamayana kadar ağzımı zorla açıyor.

Gözlerim doluyor, dudaklarıml köşelerinden öyle sıkı çekiliyor ki yarılıp kanayacağından eminim. Piercingleri dişlerime çarpıyor, sarsıyor ama dilimin üzerinde kaydığı an, bu anı izleyen zalim tanrıya şükrediyorum, o çivileri köreltti.

Wrath'ın umurunda değil, onu içeri almak için verdiğim mücadeleye rağmen, her köşeyi doldurmaya niyetli bir şekilde kendini içeri sokmaya devam ediyor. Parmaklarıml çamura saplanıyor, bedenim baskı altında sarsılırken tutunacak bir şey arıyorum.

Bademciklerime vurduğu anda şiddetli bir öğürme sesi çıkarıyorum ama tamamen gömülene kadar şiddetli bir şekilde itmeye devam ediyor, dudaklarıml tabanın etrafında sıkıca mühürleniyor.

Onun doluluğunda boğuluyorum, boğazım istilayı reddediyor, nefes almak için savaşırken gözyaşlarıml yanaklarımdan aşağı akıyor ve

Rahatla. Gözlerini kırpmadan karanlık ve açgözlü bir şeyle gözlerle bana bakıyor.

Dişlerinin gıcırdadığını duyuyorum ve boğulup öğürerek hayatım için savaşmamı izlerken çenesinin sıkıştığını görüyorum. Çaresizliğimi görmek hoşuna gidiyor. Bunu sikinin nabzından, dilimin üzerinde atmasından anlayabiliyorum.

Sonunda geri çekilmeye başladığında, işkence edercesine yavaş, her bir delici karıncalanan dilimin üzerinde sıyrılıyor. Wrath eğilip keskin bir tükürüğü doğrudan aşağı göndermeden önce zar zor nefes almayı başarıyorum, beni aşağılamak ve sahiplenmek için avantaj sağlıyor.

Tükürüğünün tadı bademciklerime çarpıyor, tam sikini tekrar içeri sokarken, az önce yakaladığım nefesi çalıyor, beni her acımasız santimi tekrar almaya zorluyor. Eli sert, beni bir mengene gibi yerine kilitliyor, çekilmem için yer bırakmıyor.

Alçak sesle homurdanıyor, gözlerini deviriyor, ardından başı doğal olmayan bir şekilde geriye doğru eğilirken sürükleyici bir nefes alıyor. Sonra avuç içi başımın arkasına doğru düzleşiyor, diğer eli denge için arkamdaki çamura batıyor. Başım geriye doğru zorlanıyor ve soğuk, ıslak zemine dayanana kadar son derece rahatsız edici bir şekilde eğiliyor.

Ve istediği pozisyona geldiğimde, kısıtlanmış ve saygıdeğer olduğumda, işte o zaman acımasızlaşıyor.

Gazap hiç vakit kaybetmeden yüzümü tam anlamıyla beceriyor. Kafatasımı o kadar acımasızca sikiyor ki, tüm uzunluğunu boğazımdan aşağı sürüyor, yoğunluktan bayılacakmışım gibi hissediyorum.

Yapabileceğim hiçbir şey yok. Boynuma kadar lanet bir mezara gömüldüm, kapana kısıldım, o istediğini alırken her santimim kısıtlandı ve tek yapabildiğim o tatmin olana ve bana lanet dersini kadar buna katlanmak.

Tükürük ağızıma dolup onu kaplarken ve kalın, sıcak çizgiler halinde çenemden ve boynumdan aşağı damlamaya başlarken, tıkanmalarım şiddetli, mide bulandırıcı bir şekilde yüksek. Her güçlü hamlede midem acıyla burkuluyor, bana hiç pişmanlık göstermeden sertçe girip çıkarken görüşümün kenarları kararmaya başlıyor.

Üstümde homurdanıyor, parmakları kafatasıma batıyor, acı veren bir kavrayışla derine bastırıyor, başımı kontrolü altında tutsak kalmaya zorluyor.

Hakimiyetinin ağırlığı her itişinde yüzüme çarpıyor ve bana gücünün her parçasını , sanki bana bunun hiçbir şey olmadığını hatırlatıyor. Bu onun yapabileceklerinin sadece bir parçası. Gerçekten yapabileceklerinin.

Tam geri dönüşü olmayan bir eşiğe geldiğimde, oksijensizlikten gözlerim başımın arkasına yuvarlanırken, onun giderek şiştiğini ve bir şekilde kalınlaştığını hissedebiliyorum.

Hızla arkasına yaslanıp, istismara uğramış boğazımdan kendini çekip çıkarıyor ve ben kocaman bir nefes alırken, açık ağzıma boşalma fırsatını alıyor.

Kendini sarsarken kalın, beyaz ipler içime doluyor, yüzü inkar edilemez bir zevkle alay ediyor.

Ben yarı ölüyken onu bu kadar canlı görmek bana çarpık bir şey yapıyor. Yapmamalı, Tanrım, yapmamalı, ama yapıyor. Çok yanlış ama bir o kadar da dayanılmaz derecede doğru hissettiriyor.

Ama beni aşağılamayı bitirmedi.

Ağzıma tükürüyor, tekrar ve tekrar, boğulana kadar beni tüm sıvılarıyla dolduruyor, umursamadan ve duraksamadan verdiği her şeyde boğuluyorum.

Sonra avucu çenemi kaldırıp ağzımı kapatmaya zorluyor ve bulanıklığın içinden kan kırmızısı gözleriyle karşılaşıyorum. Sanki o yatağımın altında saklanan bir canavar ve ben de yorganı çekip onu içeri alan bir aptalmışım gibi ona bakıyorum.

Bana bir bakış atıyor, gözlerinde bir talep var. Ve sonra her şeyi yutuyorum.

Boğazımdan aşağı süzülürken aşağılanma üzerime çöküyor ama bunun altında başka bir şey var. Henüz tam olarak çözemediğim daha karanlık ve daha derin bir şey Kafatasım onun siki tarafından o kadar uzun süre vahşice parçalandıktan sonra değil.

Gazap yüzümü iki büyük eliyle kavıyor, başparmakları yavaşça tenimde geziniyor, tükürük, döl, gözyaşı ve çamuru siliyor. Bakışları her ayrıntıyı ezberliyormuş gibi üzerimde geziniyor ve şimdi bana dokunma şekli, yaptığı her şeyden sonra çok nazik, içimde gevşemiş bir şeyleri sarsıyor.

Şefkatli, neredeyse taparcasına ve bir şekilde bu şiddetten daha korkutucu. Gözlerine bakıyorum, onu okumaya çalışıyorum, umutsuzca bir düşünce pırıltısı arıyorum. Ve ilk kez, daha fazla

Her şeyden çok onun sesini duymaya ihtiyacım var. Beni topraklayacak bir şeye ihtiyacım var.

Ama tek kelime etmiyor.

Sonunda beni bırakana ve başım ağır ve sersemlemiş bir şekilde öne doğru düşene kadar ifadesi boş kalıyor. Sonra elleri toprağın içinde, toprağı derinlemesine pençeliyor, bedenimden koparıyor.

Kollarım serbest kaldığında, elinin bileğinde olduğunu fark ediyorum, oraya dolanmış kalın zinciri serbest bırakıyor, sonra da her iki koluma sıkıca sararak kilitliyor. Sadece izliyorum, kafam karışmış, kalbim küt küt atıyor, benimle işinin bitmemiş olabileceğini fark ediyorum.

Eğiliyor, kollarını kollarımın altından geçiriyor ve çekmeye başlıyor. Bedenim protesto çığlıkları atıyor, her santimi sınırlarının ötesinde geriliyor. Toprak bana yapışıyor, gitmeme izin vermeyi reddediyor.

Boğazımdan çiğ, gırtlaktan gelen bir inilti kopuyor ve son bir çekişle serbest kalıyorum, ölüden çalınmış bir şey gibi mezardan dışarı sürükleniyorum.

Öne doğru yığılıyorum, o çamurun içine düşerken üzerine yuvarlanıyorum ve göğsüne uzanıp nefes almaya çalışırken hareket etmiyoruz.

Yavaşça, beline sarılarak oturacak gücü topluyorum. Aldığı her derin nefeste sıırıslam olmuş külotumun altındaki sert karın kasları esniyor ve ben sadece ona bakıyorum, içimdeki gerilim artıyor.

Sis dağıldıkça öfkem artıyor ve az önce bana yaşattığı her şey için ona cehennemi yaşatmaya hazırım. Kulübe, tabut ve yüzümü ne kadar sert siktiği.

Gözlerim yarıklara dönüşüyor ve dudaklarımı neredeyse sürtünecek kadar onunkilere yaklaşıtıyorum.

"Belki de bana dokunmanı istemedim, bu hiç aklımdan geçti mi?" Sinirden kuduruyorum. "Belki de tüm o güzel sivri uçları ve vahşiliğiyle sanki bir korku filminin seçmelerine katılıyormuş gibi duran canavar sikinden etkilenmedim. Belki de çaresiz görüldüğünü düşünüyorum, sanki çeliğin performansının zavallılığından uzaklaştırmasını umuyorsun."

Sadece beni izliyor, gözlerimdeki öfkeyi ve meydan okumayı içine çekiyor. Yüzündeki boyalar erimeye başladığında bakışları hiç , sadece benimkilerin üzerinde .

Sessizlik uzadıkça, sesi daha da yükseliyor. İçime bastırıyor, dayanılmaz hale geliyor ve göğsüm daralıyor, öfkem daha fazla tutamayana kadar kabarıyor.

Sonra kırılıyorum - son iki yıldır gömdüğüm her şeyi hissetmesine izin veriyorum. Acı, nefret ve ihanetin her zerresi, merhametsizce serbest bırakıldı.

"Seni öldürmediğim için şanslısın, seni sadist pislik!" Saldırgan bir şekilde tıslıyorum, bakışlarım öfkeyle yanıyor. "Bu iğrenç oyunları oynayabileceğini ve benimle sanki küçük bir kuklaymışım gibi oynayabileceğini mi sanıyorsun!"

Yüzüne vurmak için zincirlenmiş bileklerimi kaldırdığımda, çok hızlı davranarak bir eliyle ikisini de yakalıyor, diğer eliyle de beni yere düşürmeden önce boğazımı vahşi bir güçle sarıyor.

Bir anda üstüme çıktı, bacaklarımdan biri onunkilerin arasına hapsoldü, kollarım üzerime kapandı, beni güçsüz bırakacak şekilde kısıtıldı.

Gözleri uyarı ile kaynıyor, kelimelere gerek yok, çatırdayan bir hırıltı onu terk ediyor ve dişlerim sıkılıyor, kafamı başka yöne çevirip ona bakmayı reddederken zihin karışıklığı içinde sıkışıp kalıyorum.

Ama ona yan gözle baktığımda, yoğun bakışlarının vücudumda gezindiğini hissettiğimde, parmakları daha fazlasını almaya hazırmiş gibi boğazımı sıktığında, çünkü belli ki kendini tutamıyor, tereddüt etmiyorum. Dizim yukarı fırlıyor ve taşaklarına çarpıyor.

Ondan çıkan derin inilti saf bir tatmin, içgüdüsel olarak taşaklarını kavradığı için vücudu bükülüyor ve serbest için yeterli oluyor. Altından kıvranıyorum, önüme dönüyorum ve kaçmak için çırpınarak ayağa kalkıyorum.

Ağaçlara doğru atılıyorum ama daha yaklaşmadan zincir beni şiddetle geri çekiyor ve ayaklarımı yerden kesiyor. Mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere çakılmadan önce havada geriye doğru takla atıyorum.

Hava ciğerlerimden sökülürken, bedenim çamurun içinde kıvrılırken acı omurgama yayılıyor. Zar zor odaklanabildiğim başımı kaldırıp bakıyorum ve sağanak yağmurun sisi arasından onun karanlık silüetini görüyorum, gözleri kıpkırmızı parlıyor.

Kıpırdamadan duruyor, rahatsız edici bir sakinlikle beni uzaktan izliyor, eli bizi bir arada tutan zincire sıkıca sarılmış.

İşte o zaman anladım ki bu gece hayatta kalamayabilirim.

Bana doğru yürümeye başladığında, hareket edemiyorum. Bedenim beni dinlemiyor. Ama o durmuyor, sadece yanımdan geçip gidiyor ve ormanın içinde kayboluyor. Kafamı kaldırıyorum, kafam karışıyor, olduğunu anlamaya çalışıyorum, sonra aniden, kollarım üstümde gerilmiş, yerde çekiliyorum.

Topuklarımı toprağa gömüp mücadele ediyorum ama zincir beni ormanın derinliklerine doğru sürüklemeye devam ediyor.

"Gazap!" Panik içinde bağıriyorum, sesim ağaçların arasında yankılanıyor ama beni dinlemiyor.

Dallar derimi kesiyor, döküntüler içimi parçalıyor ve hareket etmeyi bıraktığım anda zincirin üstümdeki bir şeye çarptığını duyuyorum - metal sarılıyor ve ben tepki veremedenden bileklerimden tutularak ayağa kaldırılıyorum.

Kollarım üstümde uzanmaya devam ediyor, ayakkabım yere zar zor basıyor, bedenim kopmaya hazır bir tel gibi gergin. Yağmur yüzümden aşağı dökülüyor, saçlarım kaygan ve ağır, gömleğim tenime yapışıyor, sıırılsıklam ve çamurla lekeli.

Öylece kalakalıyorum, arkamda bir daire çizerek ilerleyen ayak seslerini duydukça titriyorum ama önümde durduğunda, bıçağının keskinliğini çenemin altında hissediyorum. Başımı kaldırdığında tüm vücudum geriliyor, gözlerim kapanıyor ve tek düşünebildiğim, işte bu.

Beni öldürecek.

Ama hareket etmeyince, sonunda ona baktım. Orada duruyor, gölge ve sessizlikten yontulmuş bir heykel gibi, aval aval bana bakıyor. Ama bu sefer, her zaman yaptığı gibi bana doğru bakmıyor. Hayır. Şimdi beni gördüğü gibi bakıyor. Her kusurumu. Her kırığı. Bulunamayacak kadar derine gömdüğümü sandığım her sırrımı.

Bakışlarının ağırlığı beni yerimde sabitliyor, sessiz bir el boğazımı sarıyor. Beni boğan korku değil, tam olarak değil - daha kötü bir şey. Bu tanıma. Doğru nefes alamıyorum. Göğsüm sık patlamalarla yükselip alçalıyor, ciğerlerim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi fazla mesai yapıyor.

Sadece göz teması bile beni neredeyse çözüyor, sanki sadece bakışlarıyla beni soyup açıyor ve çığlık atmak, hıçkırmak ya da onun içine çökmek istiyorum. Ama tek yapabildiğim ona bakmak.

"Sadece yap," diye fısıldıyorum, sesim çığ ve çatlak, gözlerim sulanırken alt dudajım titriyor. "Ne istiyorsan al. Öldür beni."

Wrath beni incelerken başını yana eğiyor, sonra hissediyorum -Bıçağı, soğuk ve keskin, boğazımın önünden aşağıya doğru sürükleniyor. Bana gerçek olduğunu hatırlatacak kadar bastırıyor, yavaşça kayıyor, kabaran göğsümün çizgisini takip ediyor ve tüm bu süre boyunca göz temasını sürdürüyor.

Bıçak tam kalbimin üzerinde duruyor ve eli titreyerek bıçağı içeri sokmak ister gibi orada duruyor. Şiddeti seçmesine saniyeler kaldı, bunu hissedebiliyorum. Ama sonra, bir anda bıçağı kapatıp cebine sokuyor. Yerine kalemini koyuyor ve dişlerinin arasında ısırıyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan iki eli birden dışarı fırlıyor ve beni yakalıyor, gömleğimin göğüs kısmını sert ve yoğun bir şekilde kavırıyor. Durup bekliyor, gözleri benimkilere kayıyor ve ben direnmeyince elleri kumaşı acımasızca çekerek yırtıyor, yere düşene kadar ikiye ayırıyor ve ben çıplak, açıkta ve sadece külotumla .

Açgözlü bakışları vücudumun üzerinde gezinirken karnım sıkışıyor, aşağı doğru inmeye devam etmeden önce memelerimde, meme uçlarımın sertliğinde oyalanıyor.

Normalde içime kapanırdım, ama bunu yapamayacağımı biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, yapmak istediğimi de hissetmiyorum. Belki ne kadar iğrenç ve yaralı olduğumu görürse . Belki gitmeme izin verir ve başka birini seçer.

Yine de, hiç geri çekilmedi. İleriye doğru adımlar atıyor, gözleri bedenimde geziniyor, ta ki açlıkla dolu gözlerime yerleşene kadar.

Islak, gömleksiz vücudu benimkine değdiğinde, göğüslerim onun karın kaslarına sertçe bastırıldığında, içimden geçen bağlantının ezici hissi yüzünden nefesim boğazımda düğümleniyor. Başım geriye doğru eğiliyor, dudakları dudaklarımdan sadece birkaç santim ötede, nefesi dudaklarıma değiyor.

Elleri kalçalarımı buluyor ve başparmaklarını külotumun iplerinin altına sokup aşağı doğru kaydırmaya ve kıcımın kıvrımına doğru sürüklemeye başladığında içgüdüsel olarak irkiliyorum. İnce kumaş yapışıyor, yere düşmeden önce kaygan am dudaklarımdan sıyrılıyor.

Soğuk hava aynı anda her yerime çarpıyor ve tam istediğini alacağını düşündüğüm anda, tam burada ağaçların altında, geri adım atıyor. Onun sıcaklığı beni terk ediyor, kayıp an ve tek kelime etmeden önümde dizlerinin üzerine çöküyor, kalem hala dişlerinin arasında.

Konuşamayacak kadar sersemlemiş bir halde ona bakıyorum. Tek bir damla gözyaşı yanağımdan süzülüyor, soğuğa karşı sıcak, gözlerinin sanki sadece onun görebileceği bir şeyi okuyormuş gibi üzerimde gezinmesini izlerken, yapmamasını tercih ettiğim yerlerde, en çok nefret ettiğim kısımlarımda oyalanıyor.

Elleri uzanıyor, avuç içleri yavaşça yukarı doğru kaymadan önce yaralı bulurken titriyor, başparmakları midemde garip, karanlık bir ağrı kıvrılana kadar derimin derinliklerine bastırıyor.

Kalçalarımda duraklıyor, sonra tekrar aşağı iniyor, sanki şeklimi ezberliyormuş gibi.

Sonunda kalemi dişlerinin arasından çıkarıp kapağını yırtıyor ve ucunu tenime bastırıyor. Üzerime, tam karnımın üzerine yazmaya başlıyor ve kaşlarım birbirine çarpıyor, şaşkınlık içimde kıvrılıyor.

Kafasını kaldırıp bakmıyor bile. Sanki ben bir kâğıtmışım ve o da beni tanımadığım kelimeler, semboller ve çizgilerle dışarıdan içeriye doğru yeniden yazmaya çalışıyormuş gibi, çok fazla kilitlenmiş ve odaklanmış durumda.

Devam ediyor, etrafımda dolaşiyor, ulaşabildiği her santim deriyi önden ve arkadan kaplıyor.

Tekrar karşıma geçtiğinde, içinde bir şeyler değişiyor. Saçlarımı tutup koparıyor ve ben tıslayarak gözlerimi kapatıyorum. Göğüslerime ve göğsüme yazmaya başlayıp yavaşça boğazıma ilerlediğinde, gözlerim yavaşça tekrar açılıyor.

Bir saniye bile durmadan, bakışları yavaşça dudaklarıma, oradan da gözlerime doğru ilerliyor. Dudaklarıma geri dönmeden önce bir saniyeliğine onları inceliyor.

Kıpırdamadan duruyorum, istediğini yapmasına izin veriyorum, merak ediyorum ne lanet geçiyor içinden aklından içinde bu

An.

İşi bitmiş gibi görüldüğünde, kalemini bir kenara atıp bir adım geri çekiliyor. Aniden elini boxer'ına sokuyor ve sikini serbest bırakıyor, tekrar sertleşiyor ve karanlık gözlerle beni içine çekerek birkaç sarsıntı yapıyor.

İçimdeki uyarılmanın tekrar yükseldiğini hissediyorum, amım onu içimde tatmak için susamış. Ama boynundaki dikenli teli çözmeye başladığında, bir şey yapmak üzere olduğunu anlıyorum.

Öne doğru yürüyor, çömeliyor ve ayak bileklerimin etrafına sıkıca bağlamaya başlıyor. Keskin kenarlar derimi keserken tıslıyorum, her kıvrım daha derinden ısıyor.

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa kalkıyor ve boğazımdan bir çığlık koparan bir şey yapıyor. Teli yukarı doğru çekiyor, ayaklarım karnıma doğru katlanıp havada asılı kalana kadar bacaklarımı ayırmaya zorluyor. Kollarımı geren zincirler inliyor, eklemlerim çığlık atıyor, neredeyse yuvalarından çekiliyor.

"Gazap!" diye bağıriyorum ama beni görmezden geliyor. Teli bileklerimdeki zincirlerin etrafına sararak beni yere kilitliyor ve ben orada çaresizce sallanıyorum, başım geriye atılmış, ayak bileklerimdeki yırtık etten kan damlıyor.

Başımı eğdiğimde bıçağının görüldüğünü fark ediyorum ve tüm varlığımın kaskatı kesildiğini hissediyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatarak bakışları kelimelerle kaplı çıplak bedenimde geziniyor. Sonra o kadar yaklaşıyor ki tekrar dokunuyoruz.

Ellerinden biri vücudumun ortasına doğru ilerliyor ve göğüs uçlarımı sertçe kavrayana kadar tüylerimi diken diken ediyor.

Dişlerini gıcırdatarak yoğururken kaşlarım çatılıyor. Başparmağı sertleşmiş ucun üzerinde geziniyor, sonra onu çekerek sıkıştırıyor ve benden kaçan nefese engel olamıyorum, acı ve ihtiyaç açgözlü bir dalga gibi her santimetremi dolduruyor.

Aniden bıçağının sapını kalçalarımın arasında hissettiğimde, alt dudağımı ısıriyorum. Savunmasız kedi dudaklarımı ayırıyor, yavaşça aşağıya doğru girişime doğru sürüklerken ağrıyan klitorisimin üzerinde alay ediyor.

İçimden gözle görülür ve utanç verici bir ürperti geçiyor, nefesim keskin ve hızlı bir şekilde dudaklarına çarpıyor, o ise vücudumun verdiği her tepkiyi ve ihanet parıltısını inceliyor.

İhlalinin, bana dokunmak için kullandığı boktan yöntemin yapmaması gereken bir şeyi nasıl yaptığını inceliyor. Yanlış bir şey.

Sapı sert ve sert bir şekilde ileri geri sürüyor, daha fazlası için ağrıyana kadar ıslaklığımı amımdan ve kıcımdan bulaştırıyor.

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, açısını değiştiriyor ve göğsümdeki rüzgârı savuran tek bir acımasız itme ile tüm şeyi amımın derinliklerine sokuyor. Boğazımdan keskin bir nefes kopuyor, gözlerim şok içinde açılıyor, gerginlik anında beni yakıyor.

Ama onu içeri soktuğu kadar hızlı bir şekilde, sanki hiç kalmaması gerekiyormuş gibi dışarı çıkarıyor. Aramızdaki bıçağı kaldırıyor ve delinmiş dili yılan gibi dışarı çıkarken nefes nefese bakıyorum. Dilini sapa doğru sürüklüyor, benim tadına bakıyor ve keskin bir nabız gönderiyor.

Tadım diline vurur vurmaz hırlıyor, yüksek sesle ve ilkel bir şekilde, gözleri kafasının içine doğru dönerken, aniden keskinleşiyor, bıçağı boğazıma saplıyor, acıtacak kadar derin ve derinin yarıldığını hissediyorum.

Sıcak kanım vücudumun ortasından aşağı kayıyor, tenime çoktan kazınmış kelimelerin arasından dolanıyor. Gözleri şimdi vahşi, aç ve yırtık. Beni öldürmek istiyor. Ama nedense yapmıyor. Vücudunun nasıl titrediğini görebiliyorum, sanki kendini tutmak onu mahvediyormuş gibi.

Bıçağı boğazımdan çıkardığında tekrar indiriyor ama bu sefer farklı bir nedenle. Bıçağı yine göbeğimin üzerinden geçiriyor ama daha da ileri giderek göt deliğime doğru ilerliyor.

Donup kalıyorum, bedenim alay ediyor. Aniden içimde döndürmeden önce gözleri rahatsız edici bir şeyle parlıyor. Geri çekilmeden daha da .

Başımı geriye atarak haykırıyorum, acı ve zevk birbirine . İçime tamamen gömülene kadar acımadan daha da itiyor ve tek yapabildiğim orada asılı kalmak, titremek, acısında kaybolmak.

Kesik eliyle sertleşmiş sikini kavrayıp kanıyla kaplamadan önce bıçağı bırakıp derinlere gömülmesine izin verdiğinde derin bir nefes alıyorum.

Ucunu ıslak amıma bastırıyor ve inliyorum, soğuk delici klitorisimle alay ediyor. Diğer eli boynumun dolanıyor, sıkıca tutuyor ve beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor. Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor, fırçalıyor ve bu temasa ihtiyacım varmış gibi hissediyorum, arayı kapatmasına ve beni öpmesine ihtiyacım var. Dudaklarımı şefkatle onunkilerin üzerinde gezdiriyorum ve o da buna izin veriyor ama bu yakınlığın ve samimiyetin ona ne kadar yabancı olduğunu görebiliyorum. Bu onun dünyasına ait değil.

Dünya.

Ve her parçamla biliyorum ki, bunu başka biriyle yapmadı. Başka bir kız olsa çoktan ölmüş olurdu. Saatler önce gitmiş olurdu. Tereddüt etmeden ya da düşünmeden istediğini alırken altında sadece harap olmuş bir beden olurdu. Ama ben hala buradayım ve hayattayım. Ve aramızdaki her neyse... onun için ve benim için farklı.

İkimizi de korkutacak kadar farklı.

"Öp beni, Wrath." Utanmadan ve yıkılmış bir halde fısıldıyorum, sesim ancak bir nefes.

Gözlerim pırpır ederek kapanıyor, sürekli dudaklarına dokunuyor, yumuşaklıklarını ve beklerken göğsümdeki gerginlik daha da artıyor. Bedenim titriyor, ihtiyaçla dolup taşıyor, çaresizlik daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde her zerreme işliyor.

Aşağı uzanıp bıçağı sert bir çekişle kıcımdan çıkarmadan önce ağrıyan klitorisime sikiyle birkaç vuruş daha yapıyor.

Zincir ve dikenli teller bileklerimden kurtulmadan önce acıya tepki verecek zamanım yok ve vücudum pes ederek çamurun içinde ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyor. Gazap tepemde belirirken başım eğik bir şekilde orada kalıyorum.

Sonunda başımı kaldırdığımda, ağırlığını zar zor taşıyabiliyorum, o zaten hareket ediyor, ayak bileklerimi açmak için eğiliyor, sonra büyük kolları çıplak bedenimi kavırıyor, beni yerden çekiyor, sanki onun avucunda havadan başka bir şey değilmişim gibi.

Mücadele etmiyorum. Buna gücüm yok. Yüzümü göğsüne yashıyorum, teni ıslak ama sıcak yanağıma değiyor ve kirpiklerim düşüyor, o beni ormanda taşırken dünyanın kenarları .

Burada kollarında uyuyabilirim, hareketlerinin ritmiyle ve onun hissiyle -sağlam, dehşet verici, ve

bir şekilde garip bir şekilde güvenli.

Sonra bir şeyler . Hava değişir, soğuk azalır ve yağmur kaybolur.

Gözlerimi kırpıştırarak uyanıyorum, karavanımın içinde olduğumuzu fark edene kadar bir an için sersemlemiş ve kafam karışmış hissediyorum.

Beni doğruca odama taşıyor ve daha önce yaşadığım her şeyin deliliğine uymayan bir nezaketle yatağa yatırıyor.

Bedenim yatağa gömölüyor, hareket edemeyecek kadar ağır, düşünemeyecek kadar yorgun ve beni buraya getirdiği kadar hızlı bir şekilde, bana bakmadan dönüyor.

"Bu gece canımı almayacak mısınız?" Soruyorum ve o duruyor.

Bir saniye bekliyor, elleri kenetleniyor ama beni görmezden geliyor, gitmeye devam ediyor. Sanki yapması gereken tek şey buymuş gibi kapıya doğru dövmeli çıplak sırtına bakıyorum. Sanki yeterince şey yapmış gibi.

Kapının kapandığını duyduktan ve sessizlik yerleştikten sonra boş gözlerle tavana bakıyorum. Aynı hem kafam karışmış hem de kovulmuş hissediyorum.

Onuncu Bölüm

Gazap

Ertesi sabah bisikletimden inip bir zamanlar evim dediğim eve bakıyorum. Karanlık ve hayalet gibi, hala beni rahatsız eden o kana bulanmış zenginlikten sızıyor. Pahalı bir sessizlik, sanki her tuğlanın bedeli ölüm tarafından ödenmiş gibi. Burası... burası benim için her şeyin başladığı yer. Ya da en azından kendime böyle söylüyorum. Gerçek şu ki, Gölgeleğin bir üyesi olmadan öncesini pek hatırlamıyorum.

Ailemi ya da kafamdaki belirsiz hayaletlerin ötesinde kim olduklarını hatırlamıyorum. Tek bildiğim gittikleri. Öldükleri. Ve ben buraya bırakıldım, babamın eski arkadaşıyla birlikte berbat bir ucubeye dönüşmeye terk edildim. Benim vaftiz babam. Valen.

Valen'in kafası da benimki kadar karışık ama onunki çok daha karanlık. Daha acımasız. O sadece öldürmüyor. Kimin acı çekeceğini seçiyor. Ve bu hep kadınlar oluyor.

Ona en üretken Gölgele katillerinden biri diyorlar, sanki bu unvan bir şey ifade ediyormuş gibi. Sanki bir başarıymış gibi. Ama onun için mesele sayılar değil, kontrol. Bir kadının parça parça düşüşünü izlemek ve bunun her saniyesinden zevk almakla ilgili.

Bir şeyleri bitirmek için öldürmez. Onları sürüklemek ve acı çektirmek için öldürür.

Ve işin boktan kısmı? Korunuyor, saygı duyuluyor ve korkuluyor. Onun hakkında dokunulmaz bir efsaneymiş gibi konuşuyorlar. Ama çocukluğumdan beri onu yakından gördüm. O lanet bir efsane değil. O tam da bildiğimiz rahatsız piç kurusu.

En büyük ortak noktamız onun çenesini hiç kapatmaması. Konuşur, atıp tutar, acıyla öğretir ve insanlar çılgılık attığında güler. Beni eğitti - beni yıktı ve küllerimden inşa etti ve ondan hoşlandığımı söyleyemesem de, hala aptalca bir şekilde ona, bugünlerde nadir olan aradığında dinleyecek kadar saygı duyuyorum.

Belki de travma bağı ikinci bir omurga gibi içime kazınmıştır. Kim bilir.

Bana ailemin özünde acımasız-sadist katiller olduğunu söyledi. Oddity'nin bir parçası.

Gölgeler. Şiddet onlar için sadece bir iş değil, bir aşk diliydi. Deliliğe, kanlı şeylere ve birbirlerine takıntılıydılar. Birlikte öldürmekten hoşlanıyorlardı, sanki bu bir ön sevişmeydi, sanki her çılgılık bir ilahiydi, her beden birbirlerinin gözünde taptıkları hasta tanrıya bir kurbandı.

Ama dikkatsiz davrandılar. Bir gece, kaosa kendilerini fazla kaptırmış ve yarattıkları karmaşa içinde sevişmekle meşgulken, gardlarını düşürdüler ve biri bir tür intikam istedi. Ve bir anda yok oldular. Hafife aldıkları şey tarafından öldürüldüler ve yok edildiler.

Şaşırdığımı söyleyemem ve bu mantıklı, gerçekten -bana bir bakın. Zihnimin çalışma şekli, arzuladığım, nefret ettiğim ve durduramadığım şeyler. Ben onların pervasızlığının sonucuyum. İnsan etine bürünmüş bir sonuç. Çocukları onları durdurmadı ya da değiştirmede ve bu... bedeli bu. Ben. Tek başıma. Ve acımasız. Onlardan çok daha kötü birinin eline düştüm.

Nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, hayatım hep böyle bitecekti. Kim olduğum asla bir seçim değildi. Yaşamamın ne demek olduğunu bile bilmeden önce içime kazınmıştı. Ve evet, geçmişte her şeyi sorguladığım anlar oldu - varlığımı ve amacımı, başka bir şey ya da başka biri olup olamayacağımı. Ama artık daha iyi biliyorum. Bundan kaçış yok. Yaptığım şeyleri geri almak ya da gördüklerimi görmemek yok. Damarlarında yuva kuran böyle bir karanlıktan geri dönemezsin.

Bisiklet standımı tekmeledikten sonra kaputumu kaldırıp kapıya yöneliyorum ve kapıyı çalmadan içeri giriyorum. Kapıyı arkamdan kapatırken etrafa göz , tavana yığılmış işe yaramaz eşyalara bakıyorum.

Valen çok zengin olmasına rağmen aynı zamanda bir istifçi. Sanırım kendini bir şeyler hissedebilmek için anlamsız şeyler satın alıyor ya da biriktiriyor ama bazen bunların altında kaç cesedin çürüdüğünü merak ediyorum.

Her şeyin arasından kolaylıkla sıyrılıyorum, küçük bir patika açarak evin arka tarafına, genellikle onun olduğu yere yöneliyorum. Mutfaktan geçtikten sonra 'onun odasına' açılan kapıyı açıp içeri giriyorum.

"Sürpriz!" Valen sesleniyor, kollarını tembelce soluna doğru uzatmış, yaşlanmış yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmış, gözleri her zamanki kalın gözlükleriyle örtülmüş.

Eşikte duruyorum, eliyle tekrar kapının arkasındaki şeyi işaret edince gözlerim daralıyor ve neredeyse bakmak istemiyorum. Çenem geriliyor, dişlerim kırılıyor ama yavaş bir adım atıyorum, açık çerçevenin etrafından dolanıyorum ve sonra onu görüyorum.

Genç ve çıplak bir kadın karanlık ve soğuk odanın ortasında duruyor; kolları iki yanından çekilmiş, et kancaları kaslarının derinliklerine gömülmüş ve onu katledilmiş bir melek gibi asılı tutuyor.

Derisi korkunç bir şekilde gerilmiş ve yukarı doğru çekilmiş, delikler açılmış. Bu gerginliğin altında titriyor, hala çok canlı, kanı yavaş ve düzenli bir şekilde ayaklarının altında büyüyen bir havuza damlıyor. Başı gevşek, çenesi göğsüne doğru sarkıyor ve uzun siyah saçları yüzünü bir perde gibi örtüyor.

Siyah saten bir fiyonk kalçalarının üzerine mükemmel bir şekilde oturuyor, amını hastalıklı bir şaka gibi saklıyor - özenle paketlenmiş bir hediye, sanki sadece benim için tasarlanmış gibi.

Valen ona doğru ilerliyor ve gözlerim her adımını takip ediyor ve onun yanında durduğunda, parmaklarını saçlarına doluyor ve keskin bir çekişle başını geriye çekiyor.

Yüzü ortaya çıktığı anda içimde bir şeyler kırılıyor ve ifadem düşüyor.

"Senden kaçan o küçük sürtük. Onu biliyorsun." Valen sırtıyor, yüzünde iğrenç bir şey şekilleniyor, kötü niyetli gözleri benimle onun arasında gidip geliyor.

"Onu bulmam aylarımı aldı," diye devam ediyor, sesi gurur ve zehir dolu. "Ama doğum günün yaklaşıyordu ve lanet olsun, daha fazla bekleyemezdim. Kendime almak için çok cazip hale gelmeye başlamıştı."

Onu hatırlıyorum. Nasıl unutabilirim ki? Hollow Haze öldürüldüğünde, dibe vurduğum anda benden kaçmayı başaran tek kişi oydu. Valen onların kaçmasından nefret eder; onları cehennemine geri götürmek için dünyayı paramparça eder ve onun zihninde ben de aynıyım.

Belki bir zamanlar öyleydim. Belki de haksız değildir. Ama şimdi ona bakarken tek görebildiğim Aurelia. Yüzü, nefesi, itaatsizliği, titreyen çıplak vücudu benim yazımla kaplı ve bıçağım kışından sarkıyor.

Ve enkaz halindeki acınası varlığında ilk kez bu pilice dokunmak istemiyorum. Kimseye dokunmak istemiyorum.

Sadece o. Sadece benim küçük cesedim.

Sadakatım birdenbire benden bunu istemeyen bir kıza ait oldu. Beni istemiyor bile. En azından henüz. Ama saplantı izin beklemez; bir toksin gibi yayılır ve şimdi o, kemiklerimde asla kurtulamayacağım kalıcı, amansız bir erozyondan başka bir şey değil.

Aurelia benden gerçekten kurtulan tek kişi. Kullanılmayı, istismar edilmeyi ve öldürülmeyi bekleyen bir et parçası gibi asılı duran bu kız değil.

Şans eseri değil, ona izin verdiğim için.

Tekrar tekrar, her zaman olduğum kişi olmamı engelliyor. Ve işin boktan kısmı... Bu konuda kızgın bile değilim. Olacağımı düşündüğüm gibi değil, ama ayartma hala orada, her zaman olacak. Hiç seçmediğim bir zihniyetin içine kazınmış.

Kendimi canlı hissetmek için her zaman öfkemi vahşice akıttım ve dünyayı kaosa boyadım. Ama onun için? Her zerresini yutardım. Onu zincire vurur, içimdeki canavarı kafese koyar ve kendi öfkemden bir mezarlığa dönüştürdüm. Sırf onun nefes almasını sağlamak için. Sırf benim olsun diye.

Dün gece yaptığım şeyle her şeyi riske attığımı biliyordum. Onu bir saniyede yok etmek için sayısız şansım vardı ama .

Bunun yerine, sonunda kendimi serbest bıraktım - cinayet sahnesine dönüşmeden hastalıklı oyunlar oynadım. Ve evet, bana cehennemini yaşattı, çok alıngandı, ama derinlerde, bunu benim kadar istediğini biliyorum. Vücudunun verdiği tepkiden anlayabiliyordum. Tek kelime etmesine gerek yoktu.

Sadece itaat ve çürüklerden başka bir şey kalmayana kadar içindeki tüm mücadeleyi zorla çıkarması gerekiyor. Sonunda ne olduğumuzu kabul etmesi ve artık bana ait olduğunu o küçük kafasına sokması gerekiyor.

Ya da belki dilini keserim, hayatım boyunca yaptığım gibi onu sustururum.

Kafamı sallıyorum, tuhaf sarmalın çok derinlerindeyim ve Valen'in gözlerini odanın diğer ucundan üzerimde hissediyorum, sanki ne düşündüğümü anlamaya çalışıyormuş gibi.

Hayır, hayır. O dil dün gece sikimin etrafında kurtulmak için fazla iyi hissettirdi. Gırtlığı sikiliyormuş gibi boğulup öğürerek ölüme yakın bir deneyim yaşadı. Ayrıca, onun yüzüzlüğü bana onu cezalandırmaya devam etmem için daha fazla sebep veriyor.

Aurelia karanlık küçük bir şey. Yüzeyde güzel, küçük ve yumuşak, ama o gözlerde gizlenen daha kasvetli bir şey ve vücudundaki yaraların altında gizlenen acımasız bir şey var.

Dün gece izledim. İçinde kızgın bir iblis ve onun oraya nasıl geldiğine dair bir hikâye var. Ve bu artık her bir parçamla parça parça çözmeye can attığım lanet bir hikâye.

Ona çekilmemin bir nedeni var, neden beni öldürmekten alıkoyan tek kadın o ve nedenini öğrenmek istiyorum.

Birden boş bir şarap şişesi düşüp yarı ölü kızın arkasından yere çarpıyor, ardından kız altına işiyor, sıvılar kalçalarından aşağı akıyor ve Valen kıkırdamadan önce bakıyor.

"Biraz eğlendim ve birkaç saat boyunca dar kıçının içine gömdüm, kendime engel olamadım." Karanlık bakışları kızın üzerinde gezinirken gözleri ve boynu seğiriyor. "Onları gevşek sevdiğini biliyorum."

Sonra onun etrafında eğiliyor, vücudu kayıyor ve bir ses, hızlı, ıslak ve emici, havayı yırtıyor. Elinin tamamı, sanki doldurulması gereken bir boşluktan başka bir şey değilmiş gibi, gerilmiş göt deliğinin içinde kayboluyor.

Çılgılığı odayı ikiye böldü, yüksek ve vahşi, ama umurunda değil, sadece izliyor, acısının her saniyesinin tadını çıkarıyor.

"Evet, çirkin amcık hazır." Elini sert bir çekişle kızıdan çekerken sesi sakın, neredeyse kopuk.

Gözlerim aralarında gidip geliyor, bu işten nasıl sıyrılacağımı merak ediyorum. Eğer arkamı dönersem şüphelenecek ve her zaman yaptığı gibi özel hayatımı araştırmaya başlayacak.

"Onu istemiyor musun?" Valen soruyor, ifadesi yarı şaşkınlık yarı hayal kırıklığıyla değişiyor.

Bakışlarımı ona çevirmeden önce bir anlığına onunla göz göze geliyorum. Ne olursa olsun bundan kurtulamayacak. Hiç şansı yok. Bunu göğsünün her nefeste nasıl kekelediğinden, göz bebeklerinin ışığa nasıl zar zor tepki verdiğinden görebiliyorum.

Bir saat kaldı, belki daha az.

Ona doğru yürüyorum, yavaş ve sabit, iki ayağı üzerinde bir ölüm gibi ve elim ceketimin cebine giriyor. Önünde durduğumda yere bakıyorum, sanki vücudu kendinden kurtulmaya çalışıyormuş gibi akan kanını izliyorum.

Parmaklarım cebimde sakladığım oyun kartını buldu. Ama herhangi bir oyun kartı değil, silahım. Jilet gibi kenarları ve yanları olan siyah, sert metal. Öldürmek ve sadece öldürmek için dövülmüş. Bazen onları kullanıyorum, boğazlara ya da kafataslarına fırlatıyorum. Sessiz, kesin ve acımasız.

Hiç tereddüt etmeden bıçağı çıkardım ve boğazını boydan boya kestim. Kanı patlayıp açık boynundan şiddetli yaylar halinde fişkirirken, vücudu artık sahip olmadığı bir hayat için savaşımaya çalışırken sarsılıp sarsılırken geri adım atıyorum.

Valen sanki benim kıyafetlerimi giyen bir yabancı görmüş gibi bana bakıyor.

Cilt.

Ben böyle yapmıyorum ve o da bunu biliyor. Onları böyle öldürmüyorum.

-Ve kesinlikle onları nasıl becerdiğimi değil. Ama bu öyle değildi.

Bu... merhametti.

Çünkü eğer çekip gitseydim ve onu nefes almaya bıraksaydım, onu biraz daha devam ettirecek kadar iyileştireceğini biliyordum. Günlerce sürecektir acımasız tecavüz ve korkunç işkencelere yetecek kadar... Sinir ve dehşetten başka bir şey kalmayana kadar onu kendi dünyasının pisliğinde sürükleyecekti.

Yani belki, sadece belki... bugün, iyi hissediyorum...

Geri adım attığımda Valen bir kez olsun sessizliğe gömüldü ve ben de bir anlığına, yeterince uzun bir süre bakışlarını karşıladım, sonra dönüp dışarı çıktım.

Ama arkamda onun ayak seslerini duyuyorum, hızlı ve umutsuz, geride bıraktığım sessizliği kovalıyor.

"Gazap..." diye sesleniyor ama ben yavaşlamıyorum. Yüzünü görmek istemiyorum. Cevaplarını bile bilmediğim lanet soruları duymak istemiyorum.

O boğucu evden dışarı çıkar çıkmaz motoruma uzanıyorum ve bir bacağımı sallıyorum, ellerim şimdiden kas hafızası gibi hareket ediyor. Motor altımda kükrüyor, sessiz sabahta vahşi bir hırıltı.

Gazı bir kez daha köklediğimde Valen bana yetişip yanımda duruyor ve göz ucuyla ona bakıyorum.

"Bu da şimdi?" diye soruyor, sesi gergin, birkaç kelimeye çok fazla duygu sıkıştırılmış. "Onu sana hediye olarak aldım... Sen... Ben... Biz..."

Gözlerimi hızlı hızlı kırptıştırarak başka tarafa bakıyorum, derimin altında oluşan baskıyı üzerimden atmaya çalışıyorum. Ben ve o hep böyleydik. Bana her zaman onun oğluymuşum ya da lanet bir silahmışım gibi baktı.

Ama bugün değil. Bugün küçük cesedimi seçiyorum.

Ona cevap vermiyorum. Ona bakmıyorum bile. Sanki motoru kafesinden çıkarmaya çalışıyormuşum gibi gazı köklüyorum. Sonra lastikler çakıllara çarparak feryat ediyor, ben yola çıkarken şarapnel gibi taş ve toz püskürtüyor.

On Birinci Bölüm

Aurelia

Sabahın erken saatleri ve ben Blush ile Sirk'te antrenman yapıyorum. Bana ateşle nasıl başa çıkacağımı öğretmeye çalışıyor, ancak tüm içgüdülerim ondan kaçmam için bağırırken bu neredeyse imkansız.

Isı Zye'in en sevdiği şeylerden biriydi, özellikle de benim üzerimde kullanırken. Beni yakıyor ve işaretliyordu. Derimin erimesini ve çığlıklarımın sesini sevdiğini söylerdi. Ama kendime sürekli bunu geride bırakmamı ve nasıl bir travmadan kaynaklanırsa kaynaklansın korkunun karar vermesine artık izin vermeyeceğimizi söylüyorum.

Wrath'in dün geceki vahşi davranışları bana her şeyden çok bir şeyi fark ettirdi. Bedenime akıttığı dehşete rağmen, bu sabah bir şekilde daha hafif hissederek uyandım. Fiziksel olarak değil ama zihinsel olarak. O kadar hafifledim ki kendimi olduğum her şeyi ikinci kez tahmin ederken buldum, garip bir sapkınlığım olup olmadığını merak ettim çünkü onun isteğiyle tekrar bağlanmak ve kırılmak istedim.

Bunun olmasına izin verdim ve olmasını istedim. Ve Wrath'ın, bu kadar dengesiz ve ileri gitmiş birinin, sırf benim yaşamama izin vermek ve beni kendisinde tutmak için tüm zihniyetini eğip ... bana bir şeyler yaptı ve bunun çılgınca olduğunu biliyorum.

İğrenmeli, öfkelenmeli, korkmalı ve ardından gelecek suçluluk duygusunu hissetmeliydim. Ama hissetmedim. Çünkü daha kötülerini de yaşadım. Çok daha kötülerini atlattım. Hiçbir kontrol hissetmediğim ve üç acımasız adamın elinde öldüğüm bir şekilde daha kötüsünü. Ama işin boktan kısmı da bu. Dün gece o gece gibi hissetmedim. Ya da hayatımın başka bir zamanındaki gibi. İstismar ediliyormuşum ve bir kenara atılıyormuşum gibi hissetmedim.

Gazap ağzıma tükürdüğünde, tekrar ve tekrar, çığlık atmalıyım. Çırpınmalıyım. Eskiden beni hayatta tutan türden bir öfkeyle dolmalıyım. Bunun yerine, tükürüğün içinde boğuldum, tükürüğü içime çektim, kalın ve acı tadının ölümcül bir şey gibi boğazımdan aşağı akmasına izin verdim ama doyamadım.

Çünkü içimdeki hasta, kırık bir parça onun tarafından ihlal edilmek istiyordu.

Nazik değil ve açıkça sormuyor ama beni seviyormuş gibi de yapmıyor ya da diğerleri gibi beni incitirken yumuşak sözlerle yalan söylemiyor.

Hayır, Wrath özür dilemeden şiddet uyguluyor. O alıyor, o alıyor ve bir şekilde şimdiye kadar bildiğim her şeyden daha dürüst hissettiriyor. İllüzyon yok. Bir maskenin arkasına saklanan ihanet yok. Ne görüyorsanız onu alıyorsunuz.

Bu acı. Bu baskınlık. Yanlış bir şey. Ama gerçektir.

Ve ben bunun derinlikleri tarafından tüketilirken, ağzım pislikle doluyken ve vücudum titrerken, içimde bir şey çatladı - ve alışkın olduğum şekilde değil. Başka bir kırılma değildi. Bu bir değişimdi. Bir geri dönüş. Sanki pürüzlü bir parçam nihayet yerine oturmuştu, eğri ama sağlam.

Bu yüzden ondan nefret ediyorum. Tanrım, bu yüzden ondan nefret ediyorum. Ama onu daha çok arzuluyorum.

Bir parçamı yok etti, ama doğru parçamı. Vücudumla dalga geçti ve beni sürünerek geri gelmeme yetecek kadar bir ipliğin ucunda sallanmaya bıraktı.

Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Her hareketi ve kontrol ya da zalimlik anı hesaplanmış bir psikozdu.

Dün gece bayılmışım, ama bu sabah uyanır uyanmaz vücudumun her yerine yazdıklarını okumaya çalıştım, mürekkep bir delinin haritası gibi iz bırakıyordu. Ama kelimeler karmakarışık, lekeli ve çarpıktı, neredeyse birbirinden kopuktu. Sanki düşünceleri beyninden kaleme dökülürken hiç durmadan anlamlandırmaya çalışmış ve sadece ham bir dürtüden ibaretmiş gibiydi.

Ama bir şey çarpıyordu. Her şeyden daha sert vuran bir şey.

Dinlen.

Yaralarımın üzerine yazmadı.

Sahip olduğum her iz, çirkince iyileşen her yara onları atlattım. Ve bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Saygı mıydı? Yoksa iğrenme miydi? Tiksinmiş miydi? Bu yüzden mi beni öpmedi ya da daha ileri götürmedi? Bu yüzden mi, her şeyden sonra, sonunda gitmeme izin verdi?

Tozlu zeminde otururken yine rahatsız edici düşüncelerden kurtulmaya çalışıyorum ve kendime kafamın içinden gerektiğini söylüyorum.

o kadar önemli değil, ama aniden önemli . Tek bu.

Sabahtan beri giydiğim siyah bale ayakkabılarımı çözmek için uzanıyorum, ayaklarımı onların şekline sokmaya ve acıya, baskıya ve dengeye alışmaya çalışıyorum. Onları çözerken yüzüm buruşuyor, dün gece dikenli tellerin etime verdiği acıdan belli oluyor.

Blush bunun zaman alacağını ve kolay olmayacağını söyledi. Ama öğrenmek istiyorum. Sadece kendim için değil, burası için ve aptalca ama... Madam için. Hiç söylemese bile, gurur duyacağı bir şey olmak istiyorum. Ya da en azından şimdilik kullanabileceği bir şey.

"Hey, Blush," diye sesleniyorum ve hemen dönüp bana bakıyor. "Araba kullanıyor musun?"

Başını bir kez sallıyor ve ben de yenilgiyle iç çekerek bakışlarımı kaçırıyorum. "Neden? Bir yerde olman mı gerekiyor?" diye soruyor, merakı tekmeliyor.

"Sadece şehirdeki bir yerden eşyalarımı almak istedim."

Yavaşça başını sallıyor, yüzüne sinsi bir gülümseme yayılmadan önce bana o bilmiş bakışıyla bakıyor.

"Belki de Wrath'a sorabilirsin."

Bu sabah, kilitli kaldığım yere gitmek için hâlâ bir araca ihtiyacım olduğunu fark ettiğimde bu düşünce aklımdan geçti. Ama düşündükçe Gazap'ın son çare olduğunu daha iyi anladım. Geçmişimi araştırmasına izin veremem. Buna ne ihtiyacım var ne de bunu istiyorum. Parlak zırhlı kara şövalyeyi oynamasına ihtiyacım yok.

Ben kendimin şövalyesiyim. Ve bunu kendi başıma halletmeyi planlıyorum. kendi.

Elbette, bununla başa çıkmasına izin vermek daha kolay olurdu. ter dökmeden hepsini ters yüz edebilirdi. Ama bunun neresi tatmin edici? Ben intikam istiyorum. Soğukkanlı, uzun süreli ve kişisel.

türünden bu sadece bir şeyi sona erdirmez... yeni bir şeyi içinize kazır ve lanet derinizi ömür boyu gururla lekeler. Acımasız, gürültülü ve affetmeyen bir şey istiyorum. Öyle çiğ bir şey olsun ki, öfkeyi sarssın. Ancak o zaman gerçek hissederim. Ancak o zaman benimmiş gibi hissedeceğim.

Ama özellikle Zye konusunda dikkatli davranmam gerektiğini biliyorum. Onu hafife almıyorum. Her zaman tetikte, her zaman tetikte. Ama her köşede pusuya yatmış düşmanları olduğunu da biliyorum. Eğer

Hâlâ ölü olduğumu düşünüyorsa, ki muhtemelen öyledir, çünkü beni tekrar yanına çekmek için cehenneme gidip , o zaman onları teker teker avlayacağım. Zihinlerinin parçalanmasına izin vereceğim, onları kafa karışıklığı ve panik içinde boğulmaya terk edeceğim.

Botlarımı çekiyorum, bağcıklarını bir şeye hazırlanır gibi sıkıyorum, çünkü hazırım. Daha fazla oyalanmak yok. Blush'a kısa bir selam verdikten sonra, onu görmeyi umarak Madam'ın odasına doğru ilerliyorum.

Perdeyi geçer geçmez içeri adım atıyorum ama oda boş. O burada değil. İçimi çektim, bir şey beni durdurduğunda gitmek için dönmüşüm bile. Dolabın üzerinde duran, mum ışığının titremesi altında sanki nefes alıyormuş gibi kırmızı renkte parlayan, az önceki kolye.

Ona doğru ilerliyorum, bir pervanenin açık aleve çekilmesi gibi çekiyorum. Üzerinde durduğumda, uzanıyorum, parmaklarım havada asılı kalıyor. Hava bükülüyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Sonra fısıltılar başlıyor. Yumuşak, kadınsı ve anlaşılmaz. Ama gittikçe daha yüksek ve daha yakın oluyorlar. Sanki bir şey uyanıyor.

"Yardımcı olabilir miyim Aurelia?" Madam'ın sesi sağımdan, yumuşak ve ani bir şekilde geliyor ve irkiliyorum, yapmamam gereken bir şey yaparken yakalanmışım gibi başım ona doğru dönüyor.

"Oh, ben..." Gözlerim tekrar kolyeye kayarken kelimeler dilimde dağılıyor.

Madam masasının etrafında sessiz bir güç ve ipek gibi süzülüyor ve yanımda durana kadar göz ucuyla onu izliyorum. Kolyeyi nazik parmaklarıyla kaldırıyor ve bakışlarım nefesimi rehin almış gibi onu takip ediyor.

"Bu seni çekiyor mu?" diye soruyor. "Sanırım sadece... güzel."

"Bir zamanlar burada çalışan genç bir kadına aitti," diyor Madam, sesi artık mesafeli, neredeyse nostaljik.

Başımı kaldırıyorum, ses tonundaki değişim dikkatimi çekiyor.

"Oddity'yi o kurdu. Uzun zaman önce."

Hazırlıksız yakalandığım için kaşlarım çatıldı ve yüzümü tamamen ona döndüm. "Burası her zaman senin değil miydi?"

Başını yavaşça sallıyor, bakışları elindeki kolyeye kayıyor.

"Ophelia öldüğünde bana geçti." Sonra gözleri benimkilerle buluştu, sabit ve karanlık. "Onun bir cadı olduğunu söylediler. Kara büyü yaptığını söylediler."

Arkasını dönüp masasının arkasına geçerken omurgamda bir ürperti dolaşıyor, kolye hala parmaklarının arasından nazikçe sarkıyor.

"Kara büyü mü?" Ben soruyorum. "Ama... sen bir çeşit cadı değil misin?"

Kolyeyi masanın üzerine indirmeden önce bir süre duraksıyor, başını öne eğiyor.

"Ben cadı değilim," diyor gözleri benimkilere kaymadan ve sigarasını eline almadan önce. "Ben daha çok falcılık ve psişik okumalara meyilliyim."

"Hiç denedin mi?" Bastırıyorum. "Büyücülük mü?"

Bakışları keskinleşiyor, sigarayı dudaklarının arasına yerleştirirken hafifçe daralıyor. Yavaşça bir nefes çekerek yakıyor, alev kısa süreliğine yüz ifadesini aydınlatıyor -meraklı, belki biraz da temkinli.

"Cadılık dalga geçilecek şey değil Aurelia," diyor, sesi alçak ve sakin. "Ben bile aşılması gereken sınırlar olduğunu biliyorum. Bazı şeylere dokunulmaması gerekir. Ve dokunduğunda..." Yavaşça bir duman çıkarıyor. "...her zaman... sonuçlarla biter."

Küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum, rahatsızlık içimde derinlere yerleşiyor.

"Yani..." diye başlıyor, beni incelerken gözleri kısılıyor. "Gerçekten neden buradasın?"

"Şey... Ani olduğunu biliyorum ama..." Dudaklarım gergin bir çizgi halinde. "Maaşıma ihtiyacım var."

Bir kaşını kaldırıyor, etkilenmemiş. "Yeterince uzun süredir burada değilsiniz. Maaşlar ay sonunda ödenir. Yiyecek sağlayabiliriz. Kıyafet..."

"Hayır, mesele o değil," diyorum sessizce, bakışlarım düşüyor. "Sadece paraya ihtiyacım var."

Sessizliği uzuyor, kalın ve okunamaz.

"Boş ver. Yine de teşekkürler," diye mırıldanıyorum, zaten geri adım atmıştım.

Arkamı dönüp dışarı çıkıyorum, meraklı bakışları sırtıma yapışmış, ben perdenin arkasında kaybolana kadar içimi yakıyor.

Sirkten çıkarken, Hollows'un karavanının dışında bisikletine yaslanmış Wrath'ı ve yanında duran Soul'u görüyorum.

Kahretsin. O gerçekten benim son çarem.

Tereddüt ediyorum, sadece bir saniyeliğine, onu izliyorum, sonra şüpheyi bir kenara itip ilerlemeye devam ediyorum.

Yaklaştığımda, Wrath'ın varlığını hissetmiş gibi yan gözle beni süzdüğünü fark ediyorum.

Kısa bir mesafe ötede duruyorum, boğazımı temizliyorum, bunu yapmam gerekip gerekmediğinden, pişman olup olmayacağımdan emin değilmişim gibi bakıyorum, ama sonra Wrath'ın Soul'a parmaklarıyla ince bir hareket, bir işaret verdiğini görüyorum ve Soul tek kelime etmeden karavana girip bizi yalnız bırakıyor.

Arkama dönüp baktığımda, Wrath çoktan bana bakmaya başlamıştı, o ürkütücü gözleri benimkilere kilitlenmiş, dün gecenin hatırasını çekiştiriyordu. Ne yaptığını... ne yaptığımızı ve bana borçlu olduğunu hatırlatıyor. Bana en azından bu lanet şeyi borçlu. Şu anda soracak başka kimsem yok.

Omuzlarımı düzeltmeden önce gömleğimin etekleriyle oynuyorum.

"Bir araca ihtiyacım var..." Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz kaşları kalkıyor ve ben de gözlerimi devirip elimle bisikletini işaret ediyorum.

"Bir şey almak için beni bir yere götürmeni istiyorum. Uzun sürmez... Bu..."

Gözünü kırpmıyor, tepki vermiyor ve onun sessizliği, yargısı derimin altına doğru ilerlemeye başlıyor. Ellerimi havaya kaldırdım, bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum.

"Ne var biliyor musun? Unut gitsin." Topuklarımın üzerinde dönüp ileriye doğru yürüyorum, ama onun yüksek sesli ısıǒı beni yolumda durduruyor.

Gözlerim kapanıyor ve bir saniye sonra derin bir nefes alarak etrafımda dönüyorum. Parmakları sakın bir şekilde kalçasına doğru kıvrılıyor ve ona gelmem için bana işaret ediyor.

Yavaş adımlarla ilerlemeden önce nefesimi veriyorum ama ona ulaşır ulaşmaz elimi tutup beni kendine çekiyor. Tökezliyorum, vücudumun ön kısmı ona çarpıyor, yüzlerimiz o kadar yakın ki dudaklarım onunkilerin üzerinde hayalete dönüşüyor.

Diğer elinin kıcıma doğru kaydığını ve aniden bir şeymişiz gibi bir şekilde sıkıldığını hissettiğimde boğazım kuruyor. Sertçe yutkunuyorum, izleyen biri var mı diye omzumun üzerinden bakıyorum; kalbim sıkışıyor ve sinirlerim yıpranıyor.

Yalnız olduğumuzu fark ettiğim anda doğruluyorum ama o hâlâ elimi tutuyor ve diğer eliyle avucuma bir şeyler yazmaya başlıyor.

Karşılığında ne alacağım, Allure? Daha önce bana hiç sesli yalvarmamıştın.

Kaşlarımı kaldırmadan önce farkına bile varmadan gözlerim tekrar yuvarlanıyor. "Sana yalvarmıyorum Wrath. Sadece başka bir yol bulacağım.

Sana asla yalvarmayacağım."

Elimi çevirirken yine gözleri düşüyor ve diğer taraftan karşılık veriyor.

Boğazın ve vücudun dün gece aksini söylüyordu. Durmam için yalvarıyordu. Devam etmem için yalvarıyordu. Ne kadar kafası karışık bir cesetsin sen.

Kelimeler mürekkepten daha sıcak yanıyor ve dudaklarımdaki küçük gülümsemeyi hissedebiliyorum, ama tepkimi görmek için kırmızı gözleri benimkilere parladığında, yüzüm tekrar düşüyor.

"Her zaman karşılığında bir şey almak zorunda mısın? Her zaman bu kadar güçlü, korkutucu ve baskın olmak zorunda mısın?" Sözlerim amaçladığımdan daha yumuşaktı.

Bekliyor, ne dediğimi anlıyor, bakışları yüzümü ısılatıyor, sonra tekrar aşağı bakıyor, kolumu koluma doğru itiyor, böylece tenime yazabiliyor.

Evet, istiyorum. Çünkü benimle dövüştüğünde, seni daha çok öldürmek istiyorum. Bu da beni sertleştiriyor. Lanet olası kısır döngü.

Bu yüzden ne olduğunu öğrenene kadar almaya devam edeceğim. Şimdi söyle bana Aurelia. Karşılığında ne alacağım?

Biraz daha dik durmadan önce kaşlarımı çatıyorum, çenemi meydan okurcasına kaldırıyorum. "Göğüslerim ve kukum bir dahaki sefere bir saat kadar?"

Çenesinin gerildiğini, dişlerinin kırılacakmış gibi ısırıldığını, alaycılığımdan bıktığını izliyorum. Muhtemelen söylemem gerekenden çok daha fazlasını söylediğimi fark ederek sinirli bir nefes veriyorum.

"Ne... Ne istiyorsun?" Pişmanlık duymak üzere olduğum kelimelerden dolayı içten içe ürpererek soruyorum.

Gözleri önümde geziniyor, sanki bakışlarıyla kıyafetlerimi . Elimi bırakıyor, ayağa kalkıyor ve aniden üzerimde yükseliyor.

Boynum geriye doğru kıvrılıyor, göğsüm sıkışıyor ve sonra orada, yüzünü boynumun yanına indiriyor, elleri belime kayıyor, titrek ama her zaman oraya aitmiş gibi emin.

Dili, sıcak ve delici, boğazımın kenarından bir çizgi çiziyor, beni titretecek kadar yavaş, çenemin keskin , nereyi keseceğini test eden bir bıçak gibi geziniyor.

Nefesim kesiliyor, o korkunç ihtiyaç içimde filizlenirken gözlerim kapanıyor, kontrol edemediğim dalgalar halinde içimde sıcaklık yayılıyor, amım o kadar sert sıkılıyor ki neredeyse dizlerim titriyor.

Ve sonra çarpıyor, çırpınıyor ve çılgınca. Bir an kelebekler olduğunu düşünüyorum, ama hayır, olamaz, onunla değil. Bu çok daha kötü, daha karanlık bir şey, Şeytan'ın yarasaları, bir tür sapkın şehvet kılığına girmiş bir uyarı sireni gibi içimi parçalıyor.

Elleri belime yapışıyor, o kadar ani ve sert ki ciğerlerim şokun etkisiyle çöküyor, beni sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi yerden kaldırırken gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Hiç yumuşaklık yok - sadece beni kolayca fırlatıp atabilecekmiş gibi bisikletinin üzerine bırakma gücü var.

Tabii ki bana cevap vermiyor. Wrath asla bir sonraki adımda ne yapacağını söylemez. Sadece yapar çünkü bu onu azdırır. Sinirlerimi gergin tutmayı seviyor.

Kasksız bir şekilde önümdeki motosiklete atlıyor ve tekmeliyor. Omzunun üzerinden bana yan gözle baktı ve ben

Kollarımı tereddütle beline doladım, parmaklarım deri ceketinin altındaki çıplak karın kaslarının üzerinde hafifçe gezindi.

Ona nereye gideceğini söyledikten sonra, motosikleti kez devirdi ve bizi son hızla, lastikler yeri yırtarak savurdu.

Otoyolda bir süre gittikten sonra, güneş alçalmaya başlıyor ve biz karakola yanaşırken her şeyin üzerine yumuşak kehribar rengi bir parıltı yayıyor. Wrath motoru durduruyor ve ben de motosikletten inip ona doğru dönüyorum.

"Umarım sadece birkaç dakika sürer," diyorum ve elleri gidonu biraz fazla sıkı tutarken sadece bakıyor, sanki beni içeri kadar takip etme dürtüsüyle savaşıyor.

Karar vermesini beklemiyorum. Dönüyorum, kapüşonumu başımın üzerine çekiyorum ve doğruca kapıya yöneliyorum.

çok sessiz; sadece masanın arkasında evrak işlerine gömülmüş gözlüklü yaşlı bir adam var. Yaklaşıyorum, önünde duruyorum, ama beni tanımıyor, başını bile kaldırmıyor.

Boğazımı temizliyorum ve sonunda gözlüklerinin üzerinden bir saniyeliğine bana bakıyor, sonra tekrar yere bakıyor.

"Numara."

Kalın bir şekilde yutkunarak kollarımı aşağıya çekiyorum.

"2658," diyorum unutmadığım bir yara izi gibi hafızama kazınan o rakamları.

Klavyesine dokunuyor, kaşlarını çatıyor, sonra iç çekiyor ve aynı midem bulanıyor.

"İki yıldır ödeme yapmadınız. 1,476 dolar borcun var."

Omuzlarımı dikleştiriyorum, bakışlarım isim etiketine düşmeden önce kalbim sıkışıyor, bunu kullanırsam belki etkilenir diye umuyorum.

"Üzgünüm, Ralph. Şu anda buna sahip değilim." Elimi cebime attım ve Hell'in bana verdiği buruşuk banknotları çıkardım,

ve masanın üzerine yerleştirin. "Ama bu bende var. Geri kalanını yakında alabilirim."

Parayı alıyor, her bir banknotu yavaş parmaklarıyla saydıktan sonra başını sallayarak çekmecesine yerleştiriyor.

"Yapmam. Ödemenin tamamını yapmanız gerekiyor. Hesabınızın vadesi çoktan doldu ve eşyalarınızı elden çıkarmak üzereyiz."

"Ama henüz yapmadın, değil mi?" Sesim yükseliyor, içine panik giriyor.

"Henüz değil, hayır."

"Bugün o dolaba erişmem gerekiyor. Sadece telefonuma ihtiyacım var. Hepsi bu, sadece telefonum. Kilit altında kaldım... Ben..."

"Oh, yani sadece beleşçi değil, aynı zamanda bir suçlu musun? Bak, ödemenin tamamını yapman gerekiyor."

Suçlamalar yüzüme bir tokat gibi çarpıyor ve yüzüm şaşkınlıktan iki büklüm olurken başımı geriye çekiyorum.

"Beleşçi mi? Suçlu mu?" Öfkeleniyorum. "Eşyalarımı rehin tutuyorsun ve ben sana peşinat teklif ettim. Buna beleşçilik denmez."

Masanın üzerine eğiliyor, kendini beğenmiş yüzü yaklaşıyor ve ben kaşlarımı çatarak onu yumruklama isteğime direniyorum.

"Hayır," diye nefes alıyor, kelime son, küçümseme ile kalın.

Ama sonra kapı arkamdan açıldı ve bakmama bile gerek kalmadı, o olduğunu zaten biliyordum.

Gözlerim kısa süreliğine kapanıyor ve omzumun üzerinden baktığımda, Wrath kapının altından geçip, sanki buranın sahibiymiş gibi içeri süzülüyor. Kapı arkasından kapanıyor ve rahatsız edici sessizlik onun kilidi tıklatmasıyla bozuluyor.

Orada öylece duruyor; uzun boylu, sessiz ve içimde bir heyecan uyandıran türden bir tehlike saçıyor. Normal günlük dünyada garip görünüyor. Ama daha az korkutucu değil. Hatta çok daha kötü.

Masanın arkasındaki adam küçümseyici bir sesle gülüyor ve ben de gerçekten ölmek isteyip istemediğini merak ederek geniş bakışlarımı ona geri çeviriyorum.

"Bir Cadılar Bayramı sanatçısının beni korkutacağını mı sandın?" diyor homurdanarak, ellerini önünde sallayarak. "Ben

. Dediğim gibi, beleşçi yok. Suçlular yok. Defolun gidin yoksa polis çağırırım."

Aniden, başımın yanından bir şey geçiyor, yıldırım hızıyla hareket ediyor ve mide bulandırıcı bir çatırtıyla adamın alnının derinliklerine gömülüyor.

Kalbim boğazımda düğümleniyor, irkiliyorum, gözlerim açılıyor, donup kalmasını izliyorum, bakışları ölüme kilitlenmiş, ağır bir gümbürtüyle yere yığılmadan önce.

Wrath'ın bana doğru ilerleyen ağır botlarının sesini duymadan önce bunu algılayacak zamanım bile olmuyor. bir oyuncak bebekten farksızmışım gibi zahmetsizce kaldırıp masanın diğer tarafına, yayılan kan gölünden uzağa yerleştirdiğinde nefesim kesiliyor.

Wrath ürkütücü bir sakinlikle adamın yanına çömelirken gözlerim yerde yatan cansız Ralph'a takılı kalıyor. Eli rahat bir vahşilikle hareket ediyor ve siyah metal bir as kartını adamın alnından mide bulandırıcı bir sıyrıkla koparıyor.

"Buradan gitmeliyiz... polisler..." Kekeliyorum, sesim içimi tırmalayan dehşeti ortaya çıkarıyor.

Wrath bana bakmıyor bile, yüzü bir kayıtsızlık maskesi ve kanla yapış yapış olmuş iki parmağını kaldırıp duvara bastırıyor ve yavaşça yazmaya başlıyor.

Ben kanunum.

Sakince durup öldürdüğü kurbanına bakarken kaşlarım çatılıyor. Tükürüğünü dilinde topluyor, sonra , topak adamın yüzüne iğrenç bir şekilde düşüyor. Geniş gözlerle bakıyorum, az önce DNA'sını adamın üzerinde bıraktığını fark ediyorum.

Ne oluyor lan? Gerçekten o kadar dokunulmaz mı?

Wrath çenesini anahtarlara doğru eğmeden önce gözlerini benimkilere dikeyyor. Derin bir nefes alıyorum, titreyen ellerimi ceplerime sokuyorum ve arka tarafa doğru ilerliyorum.

HOLLOW WRATH

Anahtarı ve dolabı bulduktan sonra, Wrath tüm bu süre boyunca arkamda beliren bir gölge gibi duruyor ve tenimin tedirginlikle karıncalanmasına neden oluyor. Anahtarı kilide sokup çeviriyorum. Kapı gıcırdayarak açılıyor ve işte çantam. Uzun zamandır görmediğim çantam.

Rahatlamış bir nefes alıyorum, omuzlarım biraz gevşiyor ama onu hâlâ hissedebiliyorum. İzliyor ve bekliyor. Beni çalıştığını bilmek için sesine ihtiyacım yok. Neye bu kadar ihtiyacı var? Çantada ne var?

"Seni ilgilendirmez," diye mırıldanıyorum, sanki onun sormadığı ama kesinlikle düşündüğü bir soruya cevap veriyormuşum gibi çantayı çekip çıkarıyorum.

Onu omzuma atıp dolabı kapatıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Bakışlarım onunkilerle buluşana kadar boyunu takip ediyor.

"Ama getirdiğin için teşekkürler, Gazap." Kirpiklerimi kırıştırarak ekliyorum, sırf yapabildiğim için arı kovanına çomak sokuyorum.

Onu geçmeye çalıştığım anda eli hızla dışarı fırlıyor, boğazımı beni dolaba çarpıyor ve nefesimi kesiyor. Nefes nefese, ağzı benimkine yaklaşıyor, dişleri bir hırıltıyla açılıyor ve bu açık bir uyarı: *beni test etmeyi bırak.*

Gözlerimi deviriyorum ve çenem gergin bir şekilde kenara bakıyorum. değil. Şu anda sivri bir dile ve daha da keskin bir tavra sahip öfkeli küçük bir kaltağım ve beni düşündüğü kadar çok istiyorsa, bununla başa çıkmak zorunda kalacak.

Beni serbest bıraktıktan sonra, beni arkada bırakarak uzaklaştı. Onu.

HOLLOW WRATH

Oddity'ye yanaştığımızda her yer sessizliğe bürünmüş, karanlığa gömülmüştü. Wrath motoru durduruyor ama hareket etmiyor ve ben motordan kayarak iniyorum, ona bakmadan önce botlarım çakıllara çarpıyor.

Tereddüt ediyorum, sonra bir adım daha , gözlerinin ağırlığı içime işliyor. Hiçbir şey denemiyor. Ben de o talep etmeden harekete geçiyorum.

Eğiliyorum, dudaklarım yumuşak, kısa bir öpücükle boyalı yanağını okşuyor. Gözle görülür bir şekilde geriliyor, sadece hafifçe, ama ben bir nefes için oyalanırken geri çekilmiyor, sonra yavaşça geri çekiliyor, aramızdaki gerilim kalın.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum gözlerimiz tekrar kilitlenirken. "Ve alacağın tek şey de bu olacak," diyorum, nabzım hala hızla atarken uzaklaşırken dudaklarımda bir sırıtmanın ipucu kıvrılıyor.

Kaşları çoktan saçmalamaya başlamış gibi kalkıyor, sonra çantayı omzumdan kaydırıp kalemi arıyorum, bulana kadar parmaklarım her şeyi tarıyor.

Kapağını açıyorum ve avucuma yazmaya başlıyorum, hızlı ve sabit, bakışları ellerimden hiç ayrılmıyor. Bittiğinde, tek kelime etmeden havaya kaldırıyorum.

Dün gece yaralarımı özledin mi?

Kendime , yüksek sesle söylemek istemediğim ama sormam gereken soruyu ona soruyorum. Ve her nasılsa, bunu yazıya dökmek, mürekkebin avucumda kaymasına izin vermek daha kolay, daha güvenli geliyor.

Sadece o an için bile olsa onun hakkında, kendim hakkında bir şeyler öğrendiğimi fark ediyorum. Düşündüğümünden daha tedirgin edici ama neden hiç konuşmadığını anlamamı sağlıyor.

Kelimeler keskindir, havaya maruz kaldıklarında her şeyi yarabilir ve çürütebilirler. Belki o da benim gibi zor yoldan sessizliğin bazen daha iyi olduğunu öğrenmiştir.

Daha az açıkta, daha az çiğ. Kendimi savunmasız hissetmek istemiyorum, henüz değil, onunla değil. Ama bu sessizlikte ve yaptığımız bu çarpık dansa, neredeyse doğru geliyor.

Kelimeleri okuduğu anda kırmızı parlayan gözleri benimkilere kilitleniyor, çenesi geriliyor. Uzun bir saniye boyunca bana bakıyor, sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi yüzümü inceliyor.

Sonra arkasına yaslanıp elini cebine sokuyor ve küçük bir kâğıt parçası çıkarıyor. Küçük bir kareye katlamadan önce hızlıca bir şeyler yazmasını dikkatle izliyorum ve çok şey yazıyor gibi görünüyor.

Dövmeli parmaklarının arasına yerleştirdiği kâğıdı bana uzatıyor, kâğıt alaycı bir şekilde ulaşamayacağım bir yerde duruyor. Uzaniyorum, ama temas kuramadan kâğıdı bir parça geri çekiyor ve gitmem başıyla bir işaret yapıyor.

Sinirli bir nefes alıyorum, ama ikinci kez sormasına gerek yok, kâğıdı kapıyorum, ona son bir kez bakıyorum, sonra dönüp karavanıma doğru ilerliyorum.

Kapıya geldiğimde, ne dediğini görmek için hevesli ellerimle kâğıt parçasını yavaşça açmaya başladım.

Bunu sana bildirmek için yaptım, sadece mükemmel çıplak vücudunu ya da doldurulmayı bekleyen boş bir tuvali görmedim. Senin her kırık parçanı, gömmeye çalıştığın her yara izini ve yarayı gördüm. Taşdığın karanlığı gördüm ve bu çok güzeldi.

Ama şimdi içimi kemiriyor, küçük ceset. Benden önce başka biri sana acı hissettirdi. Bu beni hayal kırıklığına uğratıyor, çünkü her şeyi yeniden açmam, o acıyı biçimlendirmem, bükmem ve hayaletlerini silecek kadar derin kesmem gerekecek. Ve işim bittiğinde, hepsi benim olacak.

Seni öyle bir şekilde yeniden yazacağım ki, başka hiç kimse sana benim gibi zarar veremeyecek ya da dokunamayacak; kâbuslarında ya da anılarında bile.

Her kelimeyi okurken kalbim daha hızlı çarpıyor, parmaklarım titriyor. Bu neden hem şiir hem de tehdit gibi hissettiriyor, hastalıklı bir zarafetle birlikte örülmüş?

Sanırım öyle olduğu için. Çıldırtıcı, deli piç.

Titrek bir nefes aldım, kâğıdı cebime attım ve kapıya uzanıp kolu aşağı doğru ittim.

HOLLOW WRATH

İçeri adımımı attığımda karanlık beni eski bir dost gibi karşılıyor. Kapı arkamdan tıkırdayarak kapanıyor ve ben doğruca yatak odama yöneliyorum, elim çoktan telefonumu fişe takmak için uzanıyor.

Ama kapıyı itip açar açmaz, metalle çarpışan ahşabın o eşsiz sesini duyuyorum ve kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor.

Işığın düğmesine basıyorum ve gözlerim hemen açılıyor, önümdeki manzaraya bakarken nefesim boğazımda düğümleniyor.

Tavan zincirlerle kaplanmış ve cıvatalanmış - kalın, siyah, ağır zincirler bükülmüş, ürkütücü bir dekorasyon gibi asılı duruyor.

Bazılarının dibinde keskin, parıldayan kancalar var, durgun havada hafifçe sallanıyor, acımasız kenarları sanki bir şeyin ya da birinin takılmasını bekliyormuş gibi ışığı yakalıyor.

Her bir zinciri siyah bir kağıt parçası süslüyor, kan kırmızısı mürekkeple yazılmış kelimeler ve beyaz karakalemle çizilmiş yüzüm, her birinde farklı duygular varmış gibi görünüyor.

Korkmuş, bozulmuş, kızgın ya da kırılmış. Kana bulanmış siyah dikenli sarmaşıklar ve güller, zincirlerin etrafında karmaşık ve dehşet verici bir dansla kıvrılıp bükülüyor.

Öne doğru bir adım atıyorum, çantam şokla yere çarpıyor, vücudum kendi kendine hareket ediyor. İri gözlerim çift aynalı gardırop kapaklarına takılıyor ve donup kalıyorum. Kelimeler camın üzerine yayılmıştı. Bazıları büyük, bazıları o kadar küçük ki zar zor seçebiliyorum. Ama oradalar. Her yerdeler.

" ne lan..." Nefesimin altında fısıldıyorum, zincire asılı kâğıtlardan birine uzanırken elim titriyor. Kelimeler birbirine karışıyor, her biri derimin, kemiklerimin derinliklerine işliyor, her bir notayı okurken kendimi durduramıyorum. Sanki bir rüyanın, bir kâbusun içine hapsolmuş gibiyim. uyanamıyorum.

Benim için as.

Yara izlerin çok güzel. Ama ben daha fazlasını bırakmak istiyorum. Benim küçük cesedim.

Allure, seni .

Benim için nefes al, zehir seni öldürse bile.

İfadeler üzerime geliyor, zihnimi kesiyor, her biri bir iz, bir leke bırakıyor.

zincirler gıcırıyor, sanki ben aralarında ilerlerken birbirlerine fısıldıyorlar.

Altın gözler, loş lanet ruh. Seni görüyorum.

Çığlığın en sevdiğim ses.

Benim için korktuğunda büyük ağız, büyük gözler.

Gazap + Aurelia.

Kırılmış, ama sadece benim kırmam için.

Deliliğinde güzel.

Beni hisset, istemesen bile. Ölümden sonra bile, hep biz olacağız.

Benimkini.

Konuşmadığım zaman beni dinle.

Hayaletlerinin bile cesaret edemediği şekillerde sana musallat olacağım. Durmam için yalvaracaksın ama asla dinlemeyeceğim.

Vücudun benimle konuşuyor. Hain küçük şey.

Nefes alamıyorum, doğru düzgün düşünemiyorum. Saplantısı etrafımı sarıyor ve beni boğuyor ve ondan kaçmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Bunu bu sabah ben antrenmandayken yapmış olmalı. Eve döndüğümde tüm bunların beni beklediğini bilerek beni o lanet dolaba götürdü.

Bir anda dönüp eğildim, çantamı karıştırıp şarj cihazımı buldum, fişe taktım ve karavandan çıkıp onunla yüzleşmek için geceye koştum.

Hollows'un karavanına yaklaşırken, ayaklarım çılgın kalp atışlarımdan daha hızlı yürüyor. Öfke ve şaşkınlık arasında gidip geliyorum, aklım bu akli dengesi yerinde olmayan adamın sürekli itip çekmesinden dolayı allak bullak olmuş durumda.

Kapıyı almaya zahmet etmedim. Kapıyı iterek açtım ve içeri girdim ama karavan sessiz ve boştu. Wrath ya da Soul'dan iz yok.

Mutfaktan geçip doğruca karavanın arka tarafına, Wrath'ın odasının olduğunu düşündüğüm yere gidiyorum. Köşeyi döndüğümde, olduğum yerde duruyorum. Siyah kapı bana bakıyor ve vücudumun her lifi geri dönüp gitmek için çığlık atıyor. Bunu unutmak için, diğer yöne koşmak için. Ama zihnim geri adım atmayı reddediyor. Yapamam. şimdi olmaz. Ben buradayım.

İleriye doğru adım atıyorum, her hareketim gerginlikle ağırlaşıyor, kalbim göğsümde bir savaş davulu gibi gümbürdüyor. Kapıya uzanıyorum, ellerim titriyor ama korkumu bastırıp kolu kuvvetle çeviriyorum.

İçeri adımımı atar atmaz gözlerim boğucu, bunaltıcı karanlığa dalıp gidiyor. Duvarlar ve tavan mat siyahla kaplanmış, her santim soluk, aceleye getirilmiş kırmızı yazılarla kaplı ve çılgınca, çoktan gitmiş bir zihin gibi.

Pencere yok, kaçış yok ama odanın ucunda büyük, yuvarlak bir yatak belirliyor. Etrafına gevşekçe siyah bir perde çekilmiş, siyah çarşaflar ve yastıklar şiltenin üzerine dikkatsizce serpiştirilmiş.

Odaya bir adım daha atıyorum, kapı arkamdan sessizce kapanıyor. Tavandan zincirler sarkıyor, karavanımdakinden daha fazla, daha otoriter, daha kasıtlı. Kısıtlama olarak kullanılmak üzere yatağın etrafına sarılmışlar, tek bir ampulün donuk, kırmızı parıltısı altında bekliyorlar ve parlıyorlar.

Burada yaşanması gereken dehşeti hayal ederken metali neredeyse tenimde hissedebiliyorum, soğuk ısırığının. Burası onun alanı, sadece karanlığın hüküm sürdüğü, acı ve sessizliğin birbirine karıştığı bir yer.

İlerlerken ayaklarım siyah, yontulmuş ahşap zemin üzerinde zar zor fısıldıyor. Aptalca onun inine girdim ve eğer geri dönüp beni burada bulursa... Ne yapacağını kim bilir.

Tam dönüp gitmek üzereydim, tüm iğdlerim dışarı çıkmam için beni zorluyordu ki gözüme bir şey çarptı. Sağımda, duvara yaslanmış, siyah, ağır bir şifonyer ve üzerinde büyük, çatlak bir

ayna çerçevesi. Önünde, aceleyle çıkmış gibi arkaya itilmiş, eğri büğrü bir sandalye duruyor.

Kâğıtlar kaotik bir karmaşa içinde yüzeye yayılmış, bazıları buruşmuş ve bakmaya dayanamadığı atılmış düşünceler gibi yere düşmüş.

durup aşağıya bakana kadar bir şey beni ileri doğru çekiyor. Çizimler, yüzlercesi, bana bakıyor. Yüzler, vücutlar, gözler çok geniş, ağzlar yarı ılgık atıyor, hepsi şiddetli vuruşlarla karalanmış.

Kaosun yanında siyah bir tüy kalem, onun yanında da neredeyse parlayacak kadar koyu ve kalın küçük bir mürekkep kabı duruyor. Ama renk... yanlış. Çok derin, çok yapışkan ve çok fazla kana benziyor.

Gözlerim tekrar duvarlara kazınmış kırmızı kelimelere kayıyor, göğsüme soğuk ve ağır bir şey yerleşiyor.

Muhtemelen öyledir.

Aman Tanrım. Kendimi neye ben?

Titreyen elim ağzımda geziniyor, sık nefes alış verişimi düzene sokmaya çalışırken diğer elim dağınık çizimler arasında hafifçe titriyor.

Kadınlar.

Ama her biri aynı görünüyor ve hepsi garip bir şekilde bana benziyor. Müstehcen, vahşi pozlarda çizilmiş, sanki onları ilk elden görmüş gibi yakalanmış. Sanki yaşamış gibi.

Yasını için değil. Pişman için değil. Ama *hatırlamak* için.

Bunu asla unutmaması için hafızasına kazımak ve bunun farkına varmak bana korkunun kendisinden daha sert çarpıyor. Çünkü bu onun için sadece bir fantezi değil. Bundan çok daha fazlası. Bu gerçek.

Saçları benimkilere benziyor, uzun, düz ve siyah, ama yüzleri tuhaf. Bükülmüş, bulanık ve yabancı. Karavanım için çizdiklerine benzemiyor. Onlar tıpkı bana benziyordu. Bu farklı hissettiriyor. Sanki onun rahatsız zihninin merceğinden bakıyor gibiyim.

Bunlar onun kurbanları mı? Yoksa onlar... ben miyim, henüz tanımadığım parçalar halinde? Anlayamıyorum.

Sayfaların altına kazınmış küçük rakamları fark ettiğimde elim titriyor - tarihler ve her birinin ben buraya ayak basmadan çok önce çizildiğini anlıyorum.

Ben özel değilim. Onun bir tipi var ve ben sadece listedeki sıradayım.

Farkındalık içimi kavuruyor, sıcak, iğrenç ve fazlasıyla gerçek. İçimde yanan öfkeyi, damarlarımda dolaşan o olağan ihaneti hissediyorum.

"Bir başka kullanan piç daha." Sıkılmış dişlerimin arasından acımasızca ısırdım.

Elimdeki kâğıdı bırakıyorum ve masanın altındaki çekmeceyi çekip açıyorum. İlk başta tek gördüğüm daha fazla çizim, ta ki elimi içine daldırıp sert ve soğuk bir şey hissedene kadar her şeyi hızla kenara itene kadar.

Çekip çıkarıyorum ve elimde ağırlaşan silaha bakıyorum. Uzun, kalın namlunun etrafını saran kırmızı oymalı girdaplarla siyah ve gümüş.

On İkinci Bölüm

Gazap

Yüzümü yeniden boyadıktan ve kırmızı, spiral lenslerimi tekrar gözlerime yerleştirdikten sonra, belime siyah bir havlu dolayarak merdivenlerden aşağı koşuyorum. Üst kattaki duş hala nemli, çünkü benimki hala berbat durumda, mutfağı geçip giyinmek için odama doğru ilerlerken parmaklarımı ıslak saçlarımda gezdiriyorum.

Zihnim sabırsızca dönüyor.

Onu ve bugünkü küçük hediyem hakkında ne düşündüğünü düşünmeden edemiyorum. Sözlerimi, zincirlerimi gördüğünde yüzünün nasıl görüldüğünü. Nefret ettiyse. Ya da hoşlandıysa. Şu anda bile beni düşünüp titriyorsa. Nerede olduğumu ve pencereden izleyip izlemediğimi merak ediyordur.

Sorularla uzun süre oturacak kadar sabırlı değilim. Üzerime bir şeyler giyer giymez ona gideceğim. Ve bu sefer, yanlış anlaması için hiçbir şey bırakmayacağım.

Yatak odamın kapısına yaklaşıp yaklaşmaz kolu aşağı itiyorum, doğruca içeri giriyorum ve arkamdan çarpıyorum. Ama duruyorum, duyularıma bir şeyin çarptığını hissediyorum. Gözlerim odada gezinirken, çekmecesini yarı açık duran masama gelene kadar hareket etmiyorum.

Gözlerim kapanıyor, derin nefes alırken başım geriye eğiliyor, göğsüm genişliyor. Onun kokusunu alabiliyorum. Onun korkusunun boğucu tatlı sızısı ciğerlerimi tırmalıyor.

Ve o hala burada. Ne aptal küçük bir şey. Onu tutabileceğim ve asla gitmesine izin vermeyeceğim tek yerde dolaşıyor.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum, yumruklarım iki yanımda sıkılı, vücudum gergin bir şekilde etrafıma bakıyorum, ta ki gömme gardırobunun çift kapısına odaklanana kadar. Yavaş ve hesaplı adımlarla ona doğru ilerlemeden önce gözlerim kısılıyor, zincirlerin arasından saldırmaya hazır zehirli bir yılan gibi süzülüyorum.

Elimi uzatıp iki kapıyı da açıyorum ve Aurelia'nın kıyafetlerimin arasında, sert ama meydan okuyan duruşuyla durduğunu görüyorum.

Bana bakıyor, altın rengi gözleri keskin, silahımı doğrudan göğsüme doğrultmuş. Elleri hafifçe titriyor ama silah avuçlarında sabit duruyor.

Çenem geriliyor, kollarım düşerken çenem sessiz bir küçümsemeyle kalkıyor ve tek, tembel bir adım geri atıyorum.

Bu onun tipik özelliği - benim küçük cesedim, her zaman üstün eli olmasını ister. Ve burada o , benim alanımda, benim lanet odamda, kendi silahımı bana cüretiyle.

Kızın ciddi var, vermeliyim.

Gözleri yavaşça aşağıya kayıyor, ıslak bedenimde oyalanıyor ve parmaklarımdaki seğirmeyi hissediyorum. Onu etkisiz hale getirme, boğazından tutup yatağıma yatırma ve ona gerçek korkunun nasıl bir şey olduğunu gösterme dürtüsü. Bu, omurgamın etrafını saran işkenceli bir yoksunluk.

Havlunun üzerinde duruyor, bir an için altında ne olduğunu düşünürken aramızda yoğun bir tereddüt var. Ama sonra hızlı ve çılgınca göz kırpmıyor, düşüncelerinden sıyrılmaya çalışıyor.

Uzaniyor, askıdan bir çift eşofmanımı çekip alıyor, bana doğru fırlatıyor ve ben de yakalıyorum.

"Üzerine bir şeyler giy, sirk çocuğu." Kelimeleri nefretle ve benden iğreniyor. Sanki tam olarak istediği ben değilmişim ve zaten ağıma düşmemiş gibi.

Kaşlarımı kaldırıyorum ama dediğini yapıyorum çünkü bu gece güç oyunları oynamak için oldukça rahatım. Sakince havlumu çekip çıkarıyorum, yere düşmesine izin ve tabii ki gözleri hemen sikime takılıyor.

Sertçe yutkunmadan önce nefes alış verişini ağırlaştırıyor, bakışları tekrar benimkine kayıyor. Birbirimize bakıyoruz, aramızdaki gerilim çok daha tehlikeli bir şeye dönüşüyor ve ben daha fazla dayanamıyorum, öne doğru bir adım atıyorum ama o anında silahı doğrultuyor.

"Yapma!" diye bağılıyor ve ben de duruyorum.

Nefes almak için çırpınıyor ve ben sadece onu izliyorum, ona istediğim gibi sahip olmama izin vermemek için içindeki her şeyle nasıl savaştığını.

Tekrar doğruluyorum, dişlerim gıcırıyor. Beni vurmasından endişe etmiyorum. Ölüm beni korkutmuyor, açıkçası. Ve eğer gerçekten

ölmemi isteseydi şimdiye kadar çoktan denerdi. Ondan hemen koparmadan önce kontrol anını yaşamasına izin vereceğim.

Eşofmanlarımı bacaklarıma kadar indirip içine giriyorum ama gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. Onları giydikten sonra silahını yatağa doğru çeviriyor.

"," diye emrediyor nefes nefese.

Neredeyse gözlerimi deviriyordum, zaten sıkılmıştım. Dönüp perdeyi kenara itiyorum ve kenara oturuyorum. Aurelia gardiroytan çıkarken onu izliyorum, silahı hep bana çevrili.

Çizimlerimden birini kaldırıp sanki ben çizmemişim gibi bana gösterirken kısa bir mesafeden bakıyorum ve bakışlarım bağlanmış, çarpıtılmış ve parçalanmış kadına takılıyor.

"Bu ben değilim, değil mi?" diye soruyor, sesi keskin bir şüpheyle dolu.

Başımı hafifçe eğiyorum, o devam etmeden önce gözlerim soğuk ve kırışmıyor.

"O zaman neden bana benziyor? Bir tipin mi var? Ben bu muyum? Peşinden koşmaya çalıştığın başka bir hastalıklı fantezi mi? Ölü listene ekleyeceğin başka bir beden mi?"

Sözleri yüzüme bir tokat gibi indi, beklediğimden çok daha sertti. Dilimi ısırmadan önce dişlerimin gıcırdadığını hissediyorum, içimde yükselen öfkeyi bastırmaya çalışıyorum.

Kendini üstün bir şey sanıyor. Sadece başka bir ceset. Başka bir kurban. Başka bir lanet ölüm. Daha fazla yanılıyor olamazdı.

O anlamıyor. Hiç kimseye ona baktığım bakmadım. Onu ilk gördüğüm andan beri farklıydı. Onun yaşamasını istiyorum.

Evet, kabuslarımdaki bulanık kadına ürkütücü derecede benziyor, kendimi bildim bileli neredeyse her gece peşimi bırakmayan kadına. Beni sık sık psikoza sürükleyen. Onun fısıltılarını duymamı sağlayan. Yazdığım da bile çözemediğim kelimeler.

Ama Aurelia'yı istememin nedeni bu değil. Bakmaktan ve takip etmekten vazgeçemememin nedeni bu değil. Başka bir şey var. Daha karanlık ve daha derin bir şey.

Ama bunu ona söyleyemem. Sesim duyulmaya hazır değil. Boğazımda sıkışmış, zavallı ve hapsolmuş, ama dışarı çıkmak için yalvarıyor, yine de zihnim buna izin vermiyor. Sesimi kullanmak hiçbir zaman kolay olmadı, özellikle de sözlerimi asla anlamayacak birine karşı.

Yıllardır aynı kadını çiziyorum ve bu cinsel bir şey bile değil. Bir bedene karşı sapkın bir takıntıyla ilgili değil. Bu bir dürtü. Neden sürekli düşüncelerimde belirmediğini anlamaya çalışma dürtüsü. Neden bir gölge gibi orada duruyor. Onu aklımdan çıkarmak için her şeyi denedim.

Karanlık dayanılamayacak kadar ağırlaştığında bazı şeyler yaptım. Korkunç şeyler. Onu yeniden yaratmaya çalıştım. Onu bağlayan ipleri. Onu gördüğüm pozisyonu zihnimde tekrar tekrar canlandırıyorum. Sanki görmemek için görmem gerekiyormuş gibi. Sanki anlamak için, durdurmak için yeniden gerekiyormuş gibi.

Ama asla gitmez. Hiç gitmiyor. Sikilmiş hayatımda sefil bir odak noktası haline geldi. Bunu hastalığımla, sikiştiğimde öldürme dürtümle karıştırınca işte bu hale geldim. Sanırım bunu hak ediyorum. Benim gibi canavarlar kendileriyle alay eden ve onlara musallat olan bir şeyi hak ediyor, bu adil olan tek şey.

Aurelia aniden masamdan bir kalem kaptı ve bana fırlattı, gözleri daha önce onda görmediğim bir duyguyla parlıyordu... acı.

Keskin ve içimde daha önce hiç karşılaşmadığım bir şeyi harekete geçiriyor.

"Söyle bana," diye bağılıyor, sesi odanın içinde yankılanıyor.

Bir an boş boş göz kırparak onu izliyorum. Ne kadar sıra dışı biri. Zaten kaybolduğumu düşünüyor ve haklı. Peki, beni neden istememesi gerektiğine dair zihinsel listesine ekleyeceği bir şey daha var mı?

Göz temasını kesiyorum, bakışlarım açık avucuma düşüyor, kalem çoktan tenime bastırılmış.

Bitirdiğimde kafamı kaldırıyorum ve o çoktan yaklaşmaya başlamış. Önümde durur durmaz gözleri duran elime kayıyor.

Sen değilsin. Onlardan biri de değil.

"O zaman kim o?" Sorarken sesi hafifçe titriyor.

Bilmiyorum. O hep oradaydı.

Elimi kaldırıp şakağımı işaret etmeden önce altına yazıyorum.

Bana bakıyor, silahı hala kafama doğrultmuş, gözleri çılgınca benimkileri arıyor. Sanki mantıklı bir şey arıyor ama bulamıyor. Bırakın ona açıklamaya çalışmayı, kendimi bile zar zor anlamlandırabiliyorum.

Hiç kendimi açıklamak zorunda kalmadım. Herkes yaptığım şeyi yapmama izin verdi çünkü bu bizim için normaldi. Sonra birdenbire karşımda benden farklı olmamı bekleyen bu küçük güzel şey belirdi.

Ama bu beni sikmek değil.

Hiçbirimiz burada değiliz. Sadist ve ahlaki açıdan berbat durumdayız. Mutlak cehennemden doğmuşuz, zevkle büyüyor, acıyla besleniyor ve korkuyu oksijenimizmiş gibi içiyoruz.

Hiçbir uyarıda bulunmadan elini sertçe çekip onu kendime yaklaşıtıyorum. Ben avucuna bakarken o irkiliyor, silahı diğer yumruğunda zar zor sabit tutuyor.

Sen farklısın. Onlar gibi değilsin. Hâlâ hayattasın, hâlâ nefes alıyorsun ve ben hâlâ seni istiyorum. Bu... her ne ... bunu başkasına vermem. Bunu ne zaman anlayacaksın?

Okur okumaz, büyük saçmalıklardan bıkmış bir şekilde tüm avantajımı kullanıyorum. Ellerim dışarı fırlıyor, şiddetli bir güçle belini kavıyor, onu kucağıma oturması için aşağı doğru itiyor, amı bana çarpıyor.

Gözleri irileşiyor, vücudu alaycı bir hal alıyor ama silahı göğsüme bastırmaya devam ediyor, nefes alış veriş düzenimiz.

İfadesiz kalıyorum, koyulaşan kırmızı bakışlarım vücudunun her kıvrımında geziniyor, ağgözlüyüm, küçük amcığımı yırtıp germekten, içini insani olarak mümkün olmayan bir şekilde tatmaktan başka bir şey istemiyorum.

Kendimi ne kadar zor tuttuğumun farkında değil. Her zaman ortaya çıkmak için yalvaran vahşi, katil ve kontrol edilemez amcık olmaktan kendimi ne kadar alıkoyduğumun.

Sadece. Onun için. Onun için.

"Hayır," diye mırıldanıyor, silahın namlusu tenime daha sert saplanıyor. "Senin dengesiz saçmalıklarından bıktım. Bu iş bu gece bitecek."

Gözlerim parlıyor ve kaşlarımı kaldırıyorum, gözlerimde bir cüret var. Elim aniden dışarı fırlıyor, ensesini cezalandırıcı bir şekilde kavıyor ve ağzını benimkine yaklaştırıyor. Hayal kırıklığı içinde dişlerimi gösteriyorum, bir tıslama duyuluyor ve gözleri kapanıyor.

Bazen o kadar saf oluyor ki. Etrafında kanayan gerçeği göremeyecek kadar gururlu ve inatçı. Sanki önemli bir şeymiş gibi, sanki zaten benden hoşlanmıyormuş gibi savaşıyor, ama bana hiçbir zaman şu anda olduğundan daha yakın olmadı ve bundan kaçmak için asla yeterince uzağa sürünmeyecek.

Gözleri yavaşça kırpışarak açılıyor ve doğrudan benimkilere kilitleniyor. Ve işte yine. Bakışları dudaklarıma düşüyor ve ben bunu fark ediyorum, küçük ama kesinlikle orada olan teslimiyeti.

Silahı kaldırıp şakağıma dayıyor, diğer kolu da omuzlarıma dolanıyor. Bana yaslanıp göğüslerini göğüs kaslarıma bastırırken parmakları ıslak saçlarımin arkasındaki uzun dalgaların arasından geçerken titriyor.

Dokunuş aletime doğru beklenmedik bir ürperti gönderdi, gözlerim ağırlaştı. Daha önce hiç böyle dokunulmamıştım. Kimsenin yeterince yaklaşmasına izin vermedim.

"Seni istememeliyim, Gazap," diye itiraf ediyor, kelimeler ölmek üzere olan bir dua gibi çıkıyor. "Sen benim ölümüm olacaksın... ve

ben... Seni ait olduğun yere, cehenneme geri sürükleyen şey ben olacağım." Nefesleri dudaklarıma değiyor, yaklaştıkça yumuşak ve

sıcak, ama tam dokunmak üzereyken başımı çeviriyorum hafifçe, uzaklara bakarak.

Ben bunu

yapmam.

Hiç .

Elbette, geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar sevişirim, ama yakınlık hiçbir zaman benim... şeyim . Belli sebeplerden dolayı.

Bu... sevişmek... olan bir şey değil.

çeşit sevgi olarak sınıflandırıldığına değil.

Umut ve sahte vaatlerle dolu. Hepsi bu kadar.

ver.

Neden birine bunu vereyim ki?

benim zalim tarafından öldürülmek mi? Muhtemelen kendimi yapmaktan alıkoyabildiğim tek şey bu.

"Ama ben farklı olduğumu sanıyordum," diye fısıldıyor, sorudan çok gerçek, ama bunu beni rahatsız edecek şekilde söylüyor.

Neredeyse hayal kırıklığı gibi geliyor. Beni çok hızlı okuyor, hiç kimsenin okumadığı kadar hızlı. Cehennem bile bu kadar çabuk anlamadı.

Ona baktığımda, kısa bir süre, bakışlarımı tekrar kaçırmadan önce gözlerimin bir fıskesi.

Tanrı aşkına.

Benim sinir bozucu küçük cesedim. Ne yapıyorsun?

Ben mi?

"Hmmm. Yani konuşmuyorsun ve dudaklarımı senin."

Aniden taktik değiştirerek kelimeleri mırıldanıyor ve şimdi onlarda pervasız bir şey var, biraz fazla yüzsüz bir şey. Kucağımda kayarken silahımın soğuk çeliği şakağıma daha sert bastırıyor, sıcak amını sert sikimin uzunluğu boyunca kasten sürüyor ve ben aşağı bakarken, izlerken, hissederken dişlerim ısırıyor.

"Peki bu ağız ne işe yarıyor, Wrath?" Sözlerini bitirdiğinde, kırmızı gözlerim çılgınca bir yoğunlukla yanarak onunkilere dikiliyor.

Bir saniyeliğine nefesi kesiliyor ama onu yakalıyorum. Ondaki değişimi hissediyorum, farkındalığın lanet omurgasına doğru nasıl kaydığını, kirli sözlerini geri almak için çok geç olduğunu.

Yanlış kişiyle oyun oynuyor. Ve ölümcül oyunlar oynayacağız.

Üzerimden indiğinde, ruh halimdeki değişimi hissederek ona izin verdim. Vücudum artık titriyor olsa da, içimdeki her hasta ve ahlaksız içgüdü onu yakalamak, yatağıma sabitlemek ve kanayana ve durmam için ağlayana kadar kıcını yarağımın üzerinde yarmak için uluyor.

Yerimden kıpırdamadan oturuyorum. Çünkü sırada ne var?

Bu onu sonsuza dek mahvedecek ve değiştirecek.

Ve bunun her saniyesinden zevk alacağım.

Aurelia geri geri başladı, sanki hayatını kurtaracakmış gibi silahını bana doğrultmuştu. Bu da boktan bir şekilde sevimli bir şey.

Merak etme, benim küçük cesedim. Kurşunu yiyeceğim. Ama umarım beni öldürmeyi hedefliyorsundur, çünkü bu gece hiçbir şey seni tamamen ve tamamen vahşileştirmemi engelleyemeyecek.

Kapımı açıyor, ayaklarını sürüyerek dışarı çıkıyor, kapıyı kapatmadan önce gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Hemen ayağa kalkıyorum ve onun olduğu yere bakıyorum. Bir ayağımdan diğerine adım yumruklarım sıkıca kenetleniyor.

On Üçüncü Bölüm

Aurelia

Sonunda Hollows'un karavanından çıktığımda, aklım nereye gideceğim konusunda yarışırken çakılların üzerinde koşturuyorum. Beni bulamayacağı bir yere, en azından kolayca bulamayacağı bir yere. Önce benim karavanıma yöneleceğinden neredeyse eminim.

Sirke doğru yöneldim, omzumun üzerinden baktım, kalbim küt küt atıyordu, yarı yarıya onun bana yaklaştığını görmeyi bekliyordum. Peşimden gelmemesine imkan yok. Bunu gözlerinde gördüm. Çok ileri gitmeye devam ediyorum.

Lanet olsun, Aurelia. Neden çeneni kapatıp o lanet psikopati kışkırtmayı bırakmıyorsun?

Köşeyi döndükten sonra gölgelerin arasına dalıp rüzgârda dalgalanan kırmızı beyaz kumaşın arkasından dışarı bakıyorum. Gözlerim karavana kilitlenmiş, kalbim çarparak bekliyorum.

Sonra-

Sonunda dışarı çıktı. Duraklıyor, parlayan kırmızı gözleri kan kokusu alan bir katil gibi etrafı tarıyor. Hâlâ gömleksiz. Hâlâ yalınayak. Hâlâ akli dengesi yerinde değil.

Kollarından birinin etrafına sıkıca sarılmış bir zincirin parıltısını görüyorum. Diğer dikenli tel.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Bakışları aniden doğrudan bana yöneldiğinde göğsüm sıkışıyor. Sanki o lanet kumaşın içinden ruhumun derinliklerini görüyor.

Nefes almayı tamamen kesiyorum, ellerim iki elimle onun silahını kavırıyor.

Nasıl oluyor da...

Düşünecek zaman yok. Karnaval alanının kenarına gelene kadar sirkin kenarı boyunca koşarak etrafımda dönüyorum.

Ölü sessiz ve karanlık her şeyin üzerine çöküyor, genellikle canlı renklere sahip oyuncakları ve kabinleri ürkütücü bir parıltıyla kaplıyor.

İlerliyorum, nereye umursamadan, sadece hareket etmem gerekiyor.

Henüz buraya gelmedim ve ne tür dehşetlerin olabileceğini keşfetmedim.

ileride gizleniyor olabilir. Ama saklanabileceğim bir yer olmalı. Beni bulamayacağı bir yere.

Karnavalın derinliklerine doğru ilerliyorum, botlarım çatlamış asfalta vuruyor, her soğuk nefes boğazımı kazıyor.

Perili Atlıkarınca solumda yükseliyor; iskelet halindeki atları yürüyüşlerinin ortasında kilitlenmiş, kemikli çeneleri sessiz çığlıklarla açık. Atlıkarınca hareketsiz, ama rüzgârın zincirlerini şingirdatması ve asılı, çürümüş pankartları karıştırması, her an canlanacakmış gibi görünmesine neden oluyor.

İlerliyorum, kalbim küt küt atıyor, adrenalin damarlarımda dolaşiyor. Çatlak bir cam tabela tepemde beliriyor, karanlık ama şeffaf bir eğlence. **Cam Labirent**. Geçerken yansımamı görüyorum, kendimin çarpıtılmış versiyonları koşuyor ve çarpıtılmış.

Labirentin ötesinde, **The Slicer** rollercoaster'ın paslanmış rayları gökyüzüne doğru yükseliyor ve bulutları sivri bıçaklar gibi kesiyor. Vagonları rayların üzerinde gevşek bir şekilde asılı duruyor, rüzgârda hafifçe sallanıyor, menteşeleri üzerinde sanki karnavalın kendisi uykusunda inliyormuş gibi inliyor.

Dehşet Çarkı tam karşıda yükseliyor, dış hatları yıldızlara karşı korkunç, solmuş bir halka gibi. Boş koltuklar esintide sallanıyor, paslı zincirlere bağlı tabutlar gibi gıcırıyor.

yer sessizliğin altında hafifçe uğulduyor, sanki bir sonraki kurbanını bekliyormuş ve izliyormuş gibi. Arkama bile bakmıyorum. Bir yerlerde olduğunu biliyorum.

Karnavalın derinliklerine doğru ilerliyorum, ana yolların güvenliğinden uzaklaşıyorum, yüksek oyunlar ve çürüyen yiyecek standları tarafından yutuluyorum. Bayat şeker ve pas kokusu havayı tikiyor, beni boğacak kadar yoğun.

Sonra ileride şey aniden canlanıyor ve ben kayarak duruyorum, botlarım çatlak zeminde kayıyor.

İki sarkık kabinin arasına sıkışmış, yalnız, ahşap bir makine duruyor, cam cephesi zayıf bir şekilde parlıyor, neredeyse bir kalp atışı gibi atıyor. İçinde oyuncak bebeğe benzer bir figür donmuş bir şekilde oturuyor, ölü gözleri doğrudan bana bakıyor.

Omurgamdan bir ürperti geçiyor. Sanki beni çağırıyor, kaburgalarımın etrafındaki görünmez ipleri çekiyor, beni daha yakına çekiyor.

Omzumun üzerinden hızlı bir bakış atıyorum ve henüz ondan bir iz olmadığını fark ediyorum. Karanlığı yaran o kan kırmızısı gözlerin yok.

Yeniden odaklandığımda önüme bakıyorum, bacaklarımın yavaş ve temkinli bir şekilde ona doğru ilerlemesine engel olamıyorum.

İlk fark ettiğim şey içerideki figür: Soluk, mumsu tenli, siyah saçları sıkı bir topuz şeklinde bükülmüş, sert elleri kristal bir kürenin üzerinde gezinen bir kadın.

Yüz hatları solmuş ve çatlamış, sanki her şey çoktan gitmiş bir zamanda sıkışıp kalmış gibi. Ve kıyafetleri, ürkütücü bir şekilde Madam'inkilere benziyor. Kırmızı elbise. Altın işlemeli.

"Yaklaş sevgili çocuk, cesaretin varsa... ama şunu bil ki, servetini arayan bazıları asla geri dönmez." Yavaş, kemik kurusu bir ses dökülüyor, kelimeleri bozuk bir plak gibi kekeliyor.

Bakışlarım yukarı doğru kayıyor, camın üstündeki isme, soyulmuş ve yıpranmış eski boyaya çekiliyorum:

Ezmeralda'nın Talihsiz Talihi

Önünde durana kadar yaklaşıyorum, gözlerim ön paneldeki ışıklı düğmeler arasında geziniyor.

Eve

t.

Hay

ır.

Kaderini Seç.

Ona dokunmamalıyım. Her parçam bunu biliyor. Ama parmaklarım yine de titreyerek kalkıyor ve **Kaderini Seç** düğmesine basıyorum.

Oyuncak bebek şiddetli bir şekilde sarsılıyor, boyun ekleminin iğrenç bir çatırtısıyla başı dikleşiyor.

"Ruhlar gülüyor... çoktan kaybolduğunu bilmeyen bir ruhu seviyorlar." Dedi ve ardından kaşlarımı çatmama neden olan şeytani bir kahkaha attı.

Bir klik sesi ve düğmeler tekrar yanıp sönmeden önce kristal küre ölümcül bir kırmızıyla parlıyor.

Bu sefer **Evet**'in üzerine geliyorum ve .

"Geleceğiniz çılgınlarla dolu... ama hepsi sizin olmayacak."

Bir adım geri çekiliyorum, nabzım hızla atıyor, dondurucu havaya rağmen avuçlarım terden kayganlaşıyor.

Mantıklı bir cevap almak için çaresizce **Hayır**'a basıyorum.

Bebek titriyor, başı o kadar keskin bir şekilde eğiliyor ki neredeyse kopacak. O vıraklarken makineyi alçak, ıslak bir öğütme sesi dolduruyor:

"Onun adını soluduğunuz anda işaretlendiniz."

"İşe yaramaz şey," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, çenem gergin, **Evet**'e vurmadan önce.

"Rahatsız edilmemesi gereken bir şeyi uyandırdınız ve o sizin her hareketinizi izliyor."

Makinenin yan tarafına sertçe vuruyorum, metal tabanı üzerinde takırdıyor ve aniden yüksek bir gümbürtü geliyor, alttaki kirli bir yuva öksürerek küçük, kırmızı ve altın rengi bir kart çıkarıyor.

"Kaderin çoktan belirlendi... ve o senin ensende nefes alıyor."

Ben hiçbir tuşa basmadan falcı ilan etti.

Kartı parmaklarımın arasına alıyorum, baştan sona okuyorum ve altın renkli, kalın harflerle tek bir kelime kazanmış:

KOŞ!

Ona bakıyorum, göğsüm sıkışıyor ve sonra duyuyorum.

Arkadan çıplak ayakların altındaki çakılların yumuşak çıtırtısı.

Topuğumun üzerinde dönüyorum, kartı bırakıyorum ve onun kırmızı, spiral gözlerini biraz uzakta, gölgelerin içinde uğursuzca duran yüksek silüetini yakaladığım anda kaskatı kesiliyorum.

Silahı kaldırıyorum, iki elim o kadar şiddetli titriyor ki zorlukla sabit tutabiliyorum, ama tam ona, o geniş, kabarık göğsün ortasına nişan alıyorum.

Aramızdaki her şey elektrikli, sıcak ve vahşi bir şeyle kalın hissediyor. Orada duruyor, ay ışığında sıırılsıklam, sanki içimden akan korkunun tadını çıkarıyor.

Beni bu kadar kolay elde edemez. Yemek için çok çalışması gerekecek. Ölümden kaçamayabilirim, ama onunla oynayacağımdan, kovalamacayı lanet olası kuralları benim koyduğum bir oyuna dönüştüreceğimden eminim.

Hiçbir uyarıda bulunmadan sağa doğru koşuyorum, eğlence şekilleri hızla geçiyor, gölgeler görüş alanımın köşelerini tırmalıyor. I

İleride, iki patika arasına çakılmış bir direğin üzerinde paslı bir işaret görüne kadar daha fazla itin.

Doğru: ***Kan Tüneli***

Sol: ***Çelik Tabut***

Yarım saniye duraksıyorum, ikisinin arasına, sonra omzumun üzerinden bakıyorum. Cehennemden yükselen bir iblis gibi köşeyi döndüğünü görüyorum, kırmızı, spiral gözleri bana kilitlenmiş.

Dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi sakince yürüyor ve ben saliselik bir karar verip doğru yola girip Kan Tüneli'nin karanlık ağzında kaybolurken ciğerlerim sıkışıyor.

Dar, dolambaçlı koridorda hızla ilerlerken, ani bir sarsıntıyla tepemdeki ışıklar patlıyor ve her şeyi kırmızının boğucu bir tonuna boğuyor. Nefes almaya çalışarak adımlarımı yavaşlatırken sendeliyorum.

Etrafımdaki boşluk nabız gibi atarken, siyah, sivri uçlu dişler alçak tavandan diş gibi fırlıyor. Duvarlarda buğulu cam bölmeler var, arkalarından aşağıya doğru kırmızı bir sıvı fişkırıyor. Altımdaki zemin de cam, yer yer çatlamış ve altında kırmızı... sıvı var.

Temkinli adımlarla ilerliyorum, düşebileceğim yanılsamasıyla bacaklarım titriyor. İçeri girdikçe suyun sesi daha da yükseliyor.

Koridor beni çok daha geniş bir alana fırlatmadan önce son bir kez daha kıvrılıyor. Dikenli bir bariyer kenar boyunca kıvrılıyor, dikenli tel tepede kıvrılıyor.

Kemerin ötesinde kalın, kıpkırmızı bir nehir yavaş ve istikrarlı bir şekilde akarak açık bir tünelde kayboluyor. Kemerin üzerinde, sönmekte olan ampullerle titreyen, çarpık bir tabela vızıldıyor:

Kan Tüneli

Eski filmlerdeki, çiftlerin pembe ışıklar ve peri müziği altında öpüştüğü aşk tüneli saçmalığıyla tuhaf bir şekilde alay ediyor. Bu onun piç kuzeni. Bağırsak taşıyor gibi görünen bir nehir. Aşkın çürüdüğü korkunç bir yer.

Sonra tünelin diğer tarafından siyah bir tekne çıkıyor, ama aniden ayak sesleri duyuyorum ve başım dönüyor. Wrath orada, koridordan lanet bir hayalet gibi çıkıyor.

Bariyere doğru koşuyorum ve onu tuttuğum anda, acı kollarımda çığlık atıyor, dikenler derime batıyor. Ama durmadım. Silahı bariyerin içine attım.

kendimi tellerin ve sivri uçların üzerinden atmadan önce.

Şimdi daha da yaklaşıyor ve hızlanıyor, kanın tadını alan lanet bir hayvan gibi. Gölgesi üzerime uzanır uzanmaz, eli saçlarımı okşar okşamaz sıcıyorum.

Vücudum tekneye çarpıyor ve tekne sertçe sallanıyor, ama akıntı beni alıp tünele doğru çekerken çömelmiş, göğsüm kabarmış halde kalıyorum.

Başımı kaldırıyorum, saçlarımı savurarak onu bariyerin arkasında dururken görüyorum, zor nefes alıyor, bakıyor, kırmızı gözleri parlıyor. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Sadece o dipsiz, berbat açlık.

Dudaklarıma zalim bir sırtıma yayılıyor ve tam karanlık tarafından yutulacakken, onu kızdırmak için son bir girişimde bulunarak onu tersliyorum.

Tekne tünelin ağzına girdiği anda her şey değişiyor. Hava yoğun ve nemli bir hal alıyor, tenime yapışıyor.

Tekne aniden sarsılıyor, durgun, çalkantılı kızıl suda ileriye doğru süzülüyor ve koku şimdi daha sert vuruyor. Demir ve çürüme. Burnumun içini yakıyor ve midem düğümleniyor.

Sonra bir ses geliyor, tepemde mekanik bir çınlama. Tam zamanında başımı kaldırdığımda tavandan uzun, siyah bir çivinin indiğini görüyorum. Beni sadece birkaç santimle ısıkalıyor, omzumun hemen yanına gömülüyor.

Bir çığlık atıp teknenin zeminine yığılıyorum, kalbim gırtlığıma dayanıyor, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha. Ritim ya da uyarı yok, sadece şiddet var. Saf, lanet bir şiddet. Tekne daha sert sallanıyor, önce sola sonra sağa devriliyor ve parmaklarım ağrıyana kadar tahtaya tutunuyorum.

Başımı kaldırmanın güvenli olduğunu hissettiğim anda metalik bir gıcırta ve ardından bir çığlık duyuyorum. İki duvarlarda paneller kayarak açılıyor ve kenarları kırmızı renkte parlayan, devasa ve sivri testere bıçakları ortaya çıkıyor.

Kükreyerek canlanıyorlar, çılgınca dönüyorlar ve teknenin kenarından birkaç santim ötedeki taşı sıyrırken kıvılcımlar uçuşuyor. Bıçaklar her uluyarak geçtiğinde irkilerek kendimi tekrar düzleştiriyorum.

Testereler durduğunda, tekne aniden yalpalıyor, daha keskin bir akıntıya ve bir bacağımla ılık suya batarak yarı yolda kaymak zorunda kalıyorum,

Kalın su.

Kendimi geri çekmek için çabalarken panik boğazımı tırmalıyor, tekne tekrar kendini düzelttiği sırada vücudum bir homurtuyla iç kenara çarpıyor.

Her şey titriyor ve ışıklar daha hızlı yanıp sönüyor, ama yine de ileride tavandan sarkan garip şekiller fark ediyorum.

"Bu da ne böyle..." Kendi kendime fısıldıyorum.

İlk başta süs olduklarını düşündüm. Bağırsak ve organ gibi görünmeleri için yapılmış dekorlar ama yaklaştıkça gerçek olduklarını anlıyorum. İnsan bağırsakları, kararmış ve çelenk gibi dizilmiş. Kesik kollar ve bacaklar tembelce sallanıyor, aşağıdaki kan nehrine kan damlatıyor.

Alana girmeye başladığımda, bir tanesi yüzüme geliyor ve şiddetli bir şekilde öğürmeden önce yanağımdaki yapışkan sıvıyı anında silerek sıçırıyor.

Bu korkunç eğlencenin o bölümünü nihayet atlatmış gibi görüldüğümde, her şey sakinleşmeye başlıyor, ancak bunun sadece finale doğru bir koşu olduğuna dair kötü bir his var içimde, ki bu dehşet verici.

Ayağa ama kalkar kalkmaz onu uzaktan görüyorum.

Gazap.

Tünelin ilerisinde ikinci bir siyah teknede duruyor, silueti çılgınca yanıp sönen ışıkların içinde uzun ve korkutucu. Parlayan gözleri bana sabitleniyor ve bıçaklardan, kandan ya da saran dehşetten ürkmüyor. O bunların içine ait. O bunun bir parçası. O lanet şeyin ta kendisi.

Tekne tekrar sarsılıyor, bu sefer daha hızlı, akıntıyla ileriye doğru sürükleniyor ve yeni bir ses duyuyorum-su şakırtısı.

Başım tereddütle öne doğru dönüyor ve yukarı çıktığını görüyorum. Geniş, kırmızı bir perde, tavandaki sivri bir delikten aşağıya doğru fişkırıyor. Kan bir duvar gibi üzerime şiddetle çarpmadan önce kendimi toparlamak için ancak zamanım oluyor.

Başımdan aşağı, ağızıma ve gözlerime dökülüyor. Ilık, neredeyse sıcak ve sudan daha yoğun, neredeyse şurup kıvamında. Boğuluyorum, , sırlıklam oluyorum, ağırlığı teknenin tehlikeli bir şekilde sallanmasına neden oluyor.

Çömeliyorum, kenarı bir can simidi gibi kavıyorum. Etrafımda lanet bir kaos var, ışıklar çılgınca atıyor, kırmızı ve beyaz, kırmızı ve beyaz, delirmiş bir kalp atışı gibi. Duvarlar inliyor ve sanki tünel nefes alıyormuş gibi hissediyorum. Neden buraya geldim ki? Sonra aklıma geliyor ve başımı çeviriyorum.

Arkamda, Wrath'ın teknesinin bir şekilde hızlandığını fark ediyorum çünkü şimdi aniden daha yakın. Sertçe yutkunuyorum çünkü içten içe biliyorum ki bu

Tünel, beni yakalarsa olacaklarla kıyaslanamaz bile.

Kan ve bağırsak içinde kalsam da umurunda olmayacak. O canavar beni yiyip bitirecek. Ve bu düşünce bile midemde beklenmedik, lezzetli bir düşüşe neden oluyor.

Tünel daralıp daraldığında, duvarlar içeri doğru bastırdığında, ön tarafa yeniden odaklanıyorum ve onları görüyorum. Aynalar her iki tarafı da kaplıyor ve ben yanlarından geçerken beni göstermiyorlar. Tam olarak göstermiyorlar. Benim bükülmüş, harap olmuş, kanlar içinde, çılgılık atan ya da parçalanmış hallerimi gösteriyorlar ve birinde... Gazap'ın kırmızı gözleriyle bana gülümsüyor.

Bakmamaya çalışırken göğsüm sıkışıyor. Ama kulaklarımda fısıltılar başlıyor; isminin alçak, tıslayan ve bozuk versiyonları.

Altımdaki su aniden kayarken ve bir şeyin teknenin dibine sürtündüğünü duyduğumda kalbim küt küt atarak irkiliyorum. Tahtayı tırmalamaya başladığında donup kalıyorum, ta ki hiçbir uyarı olmadan, şişmiş parmak eklemleri olan, tırnakları kırılmış ya da tamamen yok olmuş soluk gri parmaklar kanlı nehirden dışarı uzanana kadar.

Biri teknenin kenarından sarkıyor, parmakları bacağımanın birkaç santim ötesinde seğiriyor, bana dokunmak için can atıyor. Geri çekiliyorum, nefesimi tutuyorum ve halüsinasyon görüp görmediğimden emin olamadan gözlerimi kırıştırıyorum.

Ama geldiği gibi aniden bırakıyor, tekrar aşağıda kayboluyor.

Tekne bir sonraki bölüme geçmeden önce nefesimi zor tutuyorum ve burada duvarlar yanlıştır. İçlerine gömülmüş etli ve damarlı yüzler var. Her santimi kaplıyor. Gözler sımsıkı kapalı, ağızlar sessiz bir acıyla açık, sanki çılgılığın ortasında donmuş gibiler.

Aşağıya eğildim, içgüdülerim bana buradan siktir olup gitmemi söylüyordu. Sonra, hiçbir uyarı olmadan, hepsi uyandı.

Yüzler hep bir ağızdan çılgılık atıyor. Bir acı ve öfke patlaması, sağır edici, çarpıtılmış ve kaçılması imkansız. Ellerimi kulaklarıma götürüyorum ama işe yaramıyor, ses kafatasımın içinde. Ses duvarları sarsıyor ve suyun daha sert çalkalanmasına neden oluyor. Bağırıyorum, neredeyse devrilecek gibi oluyorum, içime doğru kıvrılıyorum ve bitmesini diliyorum.

Ve sonra, ölümcül sessizlik.

Başımı kaldırıyorum, tekne sakinleşirken tüm vücudum titriyor. Arkamı döndüğümde kulaklarım hâlâ çınlıyordu ve işte oradaydı.

Birden o kadar yaklaştı ki tekneme atlayabilirdi.

Orada canlanmış bir kâbus gibi duruyor, derisi kan içinde, vahşi gözleri benimkilere kilitlenmiş. Spiral çiziyor ve genişliyor. Vücudu çılgılık atıyor.

Saldırmaya hazırdı ve ben içgüdüsel olarak aşağı uzandım, parmaklarım ayağımın dibindeki silahın soğuk çeliğine değdi.

Onu tutuyorum, iki elimle kavıyorum, bacaklarım altımda sallansa da ayağa kalkıyorum. Kıpırdamıyor, çok kıpırdamıyor, sanki sadece patlatmak için gerilimin artmasına izin veriyor. Ellerim daha çok titriyor ama o hafifçe kıpırdadığı anda parmağım hiç düşünmeden tetiğe gidiyor.

BANG!

Silah tekmeliyor ve ses tünelde patlıyor, kanla kaplı duvarlarda gök gürültüsü gibi yankılanıyor. Gazap tek bir adımla geri sıçırıyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. Ama sonra bir sıçramayla suya geri düşüyor.

"WRATH!" Sanki az önce onu vurmamışım gibi çığlık atıyorum, tökezleyerek ilerliyorum, kalbim kaburgalarımı delip geçiyor.

Teknenin kenarında dizlerimin üzerine çöküyorum, gözlerim yüzeyi tarıyor ama nehir çok kalın ve karanlık, sadece sonsuz dalgalar ve kırmızı.

"Gazap..." Fısıldıyorum, suya uzanırken gözlerim doluyor, onu hissetmek için çaresizce elimi yüzeyin altında sallıyorum.

"Kahretsin, ne yaptım ben?"

Sulu bakışlarım sağa kayıyor ve görüş alanıma giren bir açıklığa kilitleniyor. Tavandan zincirlerin sarktığı ve yerde uyuyan yılanlar gibi kalın düğümler halinde yığılmış geniş bir alan. Üzerine tırmanmak için yeterince büyük görünüyor ve tereddüt etmiyorum. Önce silahı fırlatıyorum, sonra karşıya atlamak için hazırlanıyorum.

Ama daha suyun altından bir şey bileğime dolanıyor ve irkilerek nefesim kesiliyor, sonra da sertçe çekiliyorum.

Çığlığım tekneden dışarı çekilip suya çarpmamla kısa kesildi, ciğerlerim panikle doldu, vücudum bir kabarcık ve kan bulanıklığı içinde derinlere yuvarlandı.

Keskin metal parçaları şarapnel gibi derime saplanıyor ve kopan vücut parçaları etrafıma karanlık çökerken kuvvetle çarpıyor, uzuvlarım çılgınca çırpınıyor. Akıntı beni pençeler gibi belimden yakalıyor, daha derine sürüklüyor, beni kısı kacında döndürüyor.

Sonunda yüzeyi kırana kadar dönüyorum ve tekmeliyorum.

Nefes nefese kaldım ve şiddetli bir şekilde öksürdüm, demirin tadı dilimi kapladı. Tekne gitti ve bu cehennem nehrinden başka bir şey yok ve güçlü akıntı beni bir kenara doğru çekiyor, bir boşluğa doğru lanet bir düşüşe doğru.

"Hayır...hayır, lanet olsun..."

Yüzmeye çalışıyorum, uzuvlarım çığlık atıyor, sıırıslıkla kıyafetlerim bana ağırlık yapıyor. Su daha sert çekiyor, beni de beraberinde sürüklüyor, ama ben onunla savaşıyorum.

Sahip olduğum her Şey, görüşümün kenarları kararıyor. Yeterince güçlü değilim. Yeterince hızlı değilim.

Sonra elim suyun altında duvara sabitlenmiŐ  soğuk, sert ve ağır bir Şeye takılıyor. İki elimle kalın zincire sarılıp daha sıkı kavrıyorum ve yavaşça çekmeye başlıyorum.

Dişlerimi sıkarak ağırlığımı , bir kolumu çıkıntıya  arpına kadar kendimi yana doğru çekiyorum. Parmaklarım, başka bir zincir bulana ve gövde mi yukarı çekmek için onu kullanana kadar kendimi sabitleyecek bir Şey bulmak için zemini karıştırıyor.

Vücudum sert yüze ye tamamen yerleşene kadar son bir homurtu çıkarıyorum.  n m n üzerine yığılıyorum, ağır nefes alıyorum, kanım kollarımdan ve derimdeki yaralardan damlarken suya karışıyor.

Titreyen ve zayıf uzuvlarımla kendimi yukarı itiyorum, çaresizce Wrath'ı bulmaya, onu  ld rmediğimden emin olmaya çalışıyorum.

Ama başımı kaldırır kaldırmaz iki ayak beliriyor. Tam  n me. Duraksıyorum, yukarıdan sürekli damlayan kanın ıslak sıçramalar halinde yanlarına iniŐini izliyorum.

Her parçam kafamı kaldırıp ona her ne yaptıysam onunla yüzleşmek için çığlık atıyor ama bedenim itaat etmiyor.

Hiçbir uyarı olmadan, bileğime kalın, soğuk ve metalik bir Şey dolanıyor.

Şiddetle geriye doğru çekiliyorum, vücudum zemine sürtünüyor. Yerden çekilip baş aşağı  evrildiğimde içimden bir çığlık kopuyor, bacaklarım zincirlerden biriyle havaya kaldırılıyor.

Sallanıyorum, taze et gibi sallanıyorum ve bulanık, baş aşağı görüşümün köŐesinden, ayakları hareketsiz duruyor, ben gevşekçe asılı dururken beni izliyor.

Önümde   meldiğinde, bakışları benimkilere takılıyor, sabit... Çok sabit, sanki cehennemden yeni  ıkmamıŐız gibi. İfadesi deđiŐmiyor ama orada bir parıltı var, sakinliğinin ardında vahşi bir Şeyin ışıltısı var ve bu parıltı doğrudan içime ateş düşürüyor, i imin derinliklerinde kıvrılıyor.

Gözlerim omzuna kayıyor. Hâlâ oraya saplanmış, altın rengine parl原因an, yırtık deri ve kararmış kanla çevrili bir kurşun var.

Nereye baktığımı fark ediyor, sonra sakince elini kaldırıyor, parmakları doğrudan yaraya giriyor. Metal nihayet ıslak kasların iğrenç bir  atırtısıyla kopana kadar, daha derine, daha sert bir Şekilde bükülmesini gözlerim fal taşı gibi açılmış bir Şekilde izliyorum.

Bir an için parmaklarının arasında duran Şeye bakıyor, elinden kan damlıyor. Sonra da deđersizmiŐ gibi bir kenara atıyor. Sanki bir anlamı varmış gibi.

Hiçbir şey.

Başını yana eğiyor ve bakışları yüzümde oyalanmıyor, sanki bir sonraki seferde bana ne tür bir ahlaksızlık yaşatacağını hayal ediyormuş gibi vücudumun üzerinde süzülüyor.

Kanım başıma hücum ediyor, ayak bileğim zincirin baskısından çılgık atıyor. Yine de başka tarafa bakamıyorum. Nefes alamıyorum. Hareket edemiyorum. Tek yapabildiğim ne kadar ileri gitmek istediğine karar vermesini beklemek. Beni ne kadar parçalamak istediğine.

Sonrasında olan her şey o kadar hızlı ki, farkına varacak zamanım bile . Hızlı davranıyor, elleri kapüşonumun eteklerini kavıyor, sonra yukarı çekip keskin ve acımasız bir hareketle vücudumdan temizliyor ve beni yarı çıplak bırakıyor.

Kumaş sert bir yırtılmayla yırtılıyor, vücudum sarsılıyor, zincir ve ben şiddetle sallanıyoruz. Daha ısıramadan dudaklarımdan bir inilti dökülüyor.

Karşı koymuyorum. Artık bir anlamı yok. Hiçbir anlamı yok.

Canavarı kışkırttım ve şimdi oynamak için ortaya çıktı. Ne yaptığımı ; her sözümde, her bakışımda, kaçmam gerekirken yerimde durduğum her anda. Bu benim ödemem gereken bedel.

Ve o orada dururken, gözleri açlığını zar zor bastırırken, kesin olarak bildiğim bir şey var.

Aramızdaki bu anı asla unutmayacağım. Korkuyu değil. Bacaklarımdan arasındaki ağrıyı değil. Kalbimin boğazımda düğümlenmesini ve midemin ihtiyaç gibi hissettiğini itiraf etmekten nefret ettiğim bir şeyle vidalanmasını değil. Sonunda kendini kaybettiğinde değil. Ve hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Sonra pantolonum bacaklarımdan aşağı çekiliyor ve gözlerim kapanıyor, düzensiz nefes alış verişimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Kaba, çok kaba, sanki sorundan başka bir şey değilmiş gibi kumaşı vücudumdan çekip çıkarıyor.

Erişir erişmez, serbest bacağımı açmaya zorluyor, ön kolunu iç uyluğuma dayayarak beni genişçe açıyor. Parmakları ıslak külotumun etrafında kıvrılıyor ve tereddüt etmeden ve acımasız bir çekişle onları kenara çekerek amımı ona gösteriyor. Ellerim olarak fırlayıp kalçalarını kavıyor.

Böylesine aşağılayıcı bir pozisyonda ne kadar açıkta olduğumu idrak edecek zamanım bile olmuyor, çünkü sert tükürüğü amımın tam ortasına iniyor, onu sahipleniyor, beni sahipleniyor, ardından da ağzı geliyor.

Sıcak, çift delikli dili dudaklarımın arasından geçip, uzun bir vuruşla girişime doğru süzülmeden önce klitorisimin üzerinde sıkıca gezinirken keskin bir hırıltı beni terk . Bacaklarım onun kontrolü altında titriyor, her seğirmede bana ihanet ediyor, vücudumun onun hislerine verdiği tepkiye karşı çaresiz kalıyorum.

Tadıma bakar bakmaz, o hırıltı içinden dökülüyor, derin ve dengesiz, sonra kendini kaybetmiş gibi dalıyor, dili, ağzı ve hatta dişleri, delilik sınırında bir açıklıkla amımın her yerini harap ediyor. Ritim yok, hassasiyet yok, sadece vahşi, acımasız bir açgözlülük var.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim, piercingleri, hareketleri, acımasız ama hassas oluşu. Uyarılma, korku, çarpık zevk, sadece beni tüketmekle kalmıyor, beni gerçeklikten koparıp bilinmeyen bir aleme fırlatıyor. Kendimden geçmekten mi yoksa dehşetten mi titrediğimi bilmediğim bir yere.

Zincir zaten yaralı olan ayak bileğimi yırtıyor ve kalın, delikli dilini derinliklerine daldırırken, iç duvarlarıma ulaşabildiği kadar girdaplar çizerek ve fiskeler vurarak ezici zevke keskin bir acı ekliyor.

Aptalca bir şekilde inlemelerimi tutmaya çalışıyorum ama nefesler ve iniltiler utanmazca ve kontrolsüzce ağızımdan kaçıyor. Yüzeyin altında fokurdayan hayal kırıklığını hissedebiliyorum, onu istediği şeyden mahrum bırakırken her saniye daha sıcak kaynıyor.

Sadece ses istemiyor, onun için çığlık atmamı, dokunuşuyla çözülmemi istiyor. Ve bunu ona yeterince hızlı vermediğimde, kopuyor.

Aniden işaret parmaklarının her birini kıcımın derinliklerine doğru zorluyor, merhamet yok, kayganlaştırıcı yok, sadece bunun için kolayca yapılmışım gibi beni geriyor. Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum, gözlerim sulanarak kapanıyor, vücudum rahatsızlıktan titriyor.

Göt deliğimi iyice açıp duvarlarıma bastırdığında, ezici acı hissine karşı geriliyorum, tırnaklarım ıslak tırmalıyor. Müstehcen manzaradan bir hırıltı daha çıkarıyor, içime bir damla daha tükürük bırakıyor, esneme aralığını test ediyor, sonra sonunda onları dışarı kaydırıyor.

Nefes nefese kalıyorum, gözlerim kırpışarak açılıyor ve tam önümde eşofmanın içindeki taş gibi aletin dış hatlarını görüyorum. Neredeyse onu ısırmak, ona bu tür bir acıyı tattırmak istiyorum.

Wrath bir adım geri atıyor ve kanayan kolundaki dikenli teli elinden sarkana kadar yavaşça çözerken gözlerim sikine kilitleniyor.

Sonra arkama geçip gözden kayboluyor ve tüm vücudum geriliyor. Artık onu göremiyorum ama hâlâ orada olduğunu, deliliğini bir sonraki seviyeye taşmak için beklediğini biliyorum.

Sonra bir de baktım, kollarım arkamda zorla tutuluyor ve her iki bileğime de dikenli tel sarılıyor. Anında içime keskin bir acı saplanıyor, taze deliklerden kan akıyor. Telleri göğüslerimin altından ve üstünden geçirmeye, sırtımın etrafına dolamaya ve her seferinde daha sıkı sarmaya devam ederken gözlerim doluyor. Beni yeni bir acıya boyuyor.

İşi bittiğinde ve beni tam da istediği gibi bağladığında, karanlığından ve acısından siyah bir kelebeğe dönüşmek üzere olan ölmekte olan bir tırtıl gibi çiviler ve zincirlerle kozalandığında, külotumu alıyor ve beni tamamen açıkta bırakarak hızlı, vahşi bir hareketle üzerimden yırtıyor.

Elleri beni tekrar genişçe açıyor, arkadan öne doğru dalmadan önce kıımı ve amımı, acımasızca diliyle deliklerimi beceriyor ve dokunulmamış hiçbir şey bırakmıyor. Serbest bacağım gevşekçe sarkıyor, kaslarım seğiriyor, beni tamamen yutarken kendisiyle ne yapacağını bilmiyor.

Ağzl ve acımasız, ama bunu yapma şekliyle ilgili bir şey beni inletiyor ve nefes nefese bırakıyor, yardım edemiyorum ama ona yenik dşuyorum. O daha da sertleştikçe, şişmiş klitorisimi emip ısırđıka, sanki tek bir hedefi varmış ve onu da gole çevirmek üzereymiş gibi, sadakatsiz bedenim kasılıyor, gğşm sıkışıyor.

Ve çok yetenekli çünkü çok hızlı, çok hızlı, utanç verici bir şekilde hızlı oluyor ve bir barajdan kopan bir okyanus gibi içime akıyor. Boğazımdan bir çığlık kopuyor, tünelde yankılanıyor, keskin ve kontrolsüz. Vücudum kilitleniyor, yoğun doruk noktası üzerime çökerken titriyor, şiddetli ve durdurulamaz.

Gazap memnuniyetle homurdanıyor, ama en yoğun anında bile ne sempati gösteriyor, ne inmek için zaman tanıyor, ne de nefes alacak alan bırakıyor. Doğrudan nabız gibi atan deliğime tükürüyor, iki parmağını tkrğyle benimkinin karışımında yuvarlıyor ve sonra onları derin ve vahşi bir şekilde kııma sokuyor.

Bağırıyorum, yanma hemen başlıyor, ama o sıkıntımın uyarı işaretlerini görmezden geliyor, sanki kıım binlerce kez sikilmiş gibi onları içeri ve dışarı daldırıyor.

Bu noktada ben sadece onun oynadığı bir bedenim. Muhtemelen zihninde l bir beden. Çünkü bana sanki bunun için yaratılmışım ya da bunun için yaratılacakmışım davranması neredeyse kalpsizce.

Yine de, dağılmış zihnime bir şey yapıyor, evcilleşmemiş bir şey ve hayır diye bağırarak için bir saniye bile düşünmüyorum. Onun yok etmesini istiyorum. Canımın yanmasını ve benden kalan her parçayı almasını istiyorum.

Bir süre göt deliğimi tamamen yıktıktan, biraz daha gevşettikten ve tükürükle ıslattıktan sonra parmaklarını içimden çıkarıyor.

Yerde bir şeyin sürüklendiğini duyduğumda zar zor nefes alabiliyorum, sinirlerimi tırmalayan alçak, gıcırtilı bir ses. Gözlerimi zorla açtığımda onu görüyorum: kalın bir zincir, inanılmaz derecede ağır, ıslak zeminde çekilirken zar zor bükülebiliyor. Her bir halka siyah ve uzun, birbirlerine o kadar sıkıca bastırılmışlar ki tek bir çizgi gibi hareket ediyorlar.

Gazap onu kaldırıyor, omzunun üzerine yerleştiriyor, ucundan tutuyor ve işte o zaman kış deliğime karşı soğukluğunu hissediyorum. Onu içime itmeye başlar başlamaz gözlerim neredeyse kafatasımdan fırlıyor, duvarlarımı imkansız bir gerginliğe zorluyor.

"Kahretsin!" Çığlık atıyorum, vücudum kasılırken sesim çatlıyor, basınç altında zorlanıyorum. Çok fazla metal içime girmeye zorluyor ve Wrath tereddüt etmiyor. Acımasızca daha derine bastırıyor, sanki göt deliğimin tamamen kırılmadan önce ne kadar esneyebileceğine meydan okuyor.

Zincir bana sürtünüyor, zemini ya da beni kaplayan her türlü ıslaklıkla kayganlaşıyor. Kaslarım mücadele ederken yanıyor, geri çekilmeye çalışıyor ve başarısız oluyorlar.

Parmakları iç baldırımı sıkıyor, morartacak kadar sert bir şekilde bacağımı açıyor, sessizce onu almamı emrediyor. Ve kaçış olmadığını fark ediyorum, sadece zincirin acımasız ağırlığı ve ezici dolgunluğu var.

Nefes alıp rahatlamaya çalışıyorum ve hain kışım ilk halkanın etrafında kenetlendiğinde, ahlaksızlığı memnuniyetle karşılıyormuş gibi güzel ve sıkı bir şekilde ona tutunuyor.

İşinin bittiğini düşünmeye başladım, ama yanılmışım. Tabii ki . Tekrar aşağı doğru itiyor, bir tane daha sokuyor, beni acının ve zevkin sınırına kadar geriyor. Her bağlantı bir ihlal, kalın ve soğuk, beni daha geniş, daha derine zorluyor, sanki içimi boşaltmaya çalışıyor.

Üçüncü halka içime gömüldüğünde, görünmez bir sınıra ulaştığında, titriyorum, terliyorum, zar zor anlaşıyorum ve o kadar doluyum ki ölecekmişim gibi hissediyorum.

Wrath alçak ve memnuniyetle homurdanıyor, kalçamı kavrayışı parmaklarının yaralı derimde gezinmesine izin verecek kadar gevşiyor, sanki beni övüyormuş gibi

Bir kelime.

Düşünceleri kafamdan uzaklaştırmaya, kırmızı gözlerinin ardında oynayan görüntüleri engellemeye çalışıyorum ama hissedebiliyorum, gördüklerinden hoşlanıyor. Gerçekten hoşuna gidiyor.

Yüzü alçalıyor ve delinmiş dili sıcak, ıslak ve müstehcen bir şekilde zincirin etrafında, gerilmiş, ağrıyan göt deliğimin etrafında geziniyor. Bu dokunuş beni sarsıyor ve hâlâ içimde gömülü olan soğuk demirin etrafında çırpınmama neden oluyor. Pis, rahatlatıcı ve iğrenç.

Ve vücudumun buna verdiği tepkiden, tutuşundan, titremesinden, daha fazlasına ihtiyaç duymamdan nefret ediyorum.

Wrath, elini deliğime en yakın halkanın etrafına sıkıca sarmadan önce bölgeye keskin bir tükürük gönderiyor ve yavaşça tekrar çıkarmaya başlıyor. Duvarlarıma sürtünürken benden bir nefes kaçıyor, ancak iki bağlantı dışarı çıktığında, onları sert bir itme ile geri sokuyor.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca, zinciri kendi sapkın aracı olarak kullanıyor, vücudumu öyle bir ihlal ediyor ki, vahşi kontrolü altında birden fazla orgazma zorlanıyorum. Bana daha yüksek ve daha yüksek sesle çığlık attırıyor, her biri onu akıl sağlığını kaybetmeye daha da itiyor.

Onu içimde öyle bir deliyor ve gömüyor ki, sanki bağlantılar omurgama çarpıyor, beni hareketsiz bırakıyor, acı kaybolana ve sadece zevk var olana kadar felç ediyor.

Sonra, benden geriye kalan tek şey, ağır gözler, harap olmuş bir göt deliği ve beni ihlal etmeye devam ederken gevşekçe sallanan bir vücut.

Son doruk noktam içime çöker çökmez, Wrath zincirin halkalarını titreyen bedenimden çekip çıkarıyor ve ağır bir gümbürtüyle yere düşmesine izin veriyor. Ayak bileğimdeki zincir de onu takip ediyor ama Wrath ben yere yığılmadan önce beni yakalıyor ve nazıkçe dizlerimin üzerine çöktürüyor. Öne doğru düşüyorum, yüzüm yere çarpıyor, kığım doğal olarak havaya kalkıyor.

Wrath arkamda diz çöküyor, yanaklarımı birbirinden ayırıyor, nabız gibi atan deliğimin hasarını inceliyor, sonra öne doğru eğiliyor ve hiç umursamadan açık deliği yalıyor.

Beni tamamen mahvettikten sonra geride bıraktığı enkazı temizlemeye çalışırken, yaptığı pisliği temizlerken artık kendimi tutamıyorum ya da utanmıyorum.

Sonra, geri çekildiğinde, başka bir şeyin bana tekrar baskı yaptığını hissediyorum.

-Farklı bir şey. Düz yüzeylere sahip gibi görünüyor ve daha küçük.

Onu içime soktuğunda, zincirin kalıcı acısından çığlık atıyorum, ama o sadece uzanıyor, yumruğunu saçlarıma gömüyor ve beni dizlerimin üzerine çekiyor.

Sırtım ön tarafına çarpıyor ve eli boğazıma dolanıyor, nesneyi daha da içeri sokuyor ve o zaman ne olduğunu anladığımı sanıyorum.

Onun . Onu vurduğum beni cezalandıracak.

Elini indirip eşofmanından bir şey çıkarırken yan gözle onu izliyorum. Öne doğru uzatırken ışıktaki parlıyor ve bugün adamın kafasına fırlattığı siyah as kartlarından biri olduğunu fark ediyorum.

Bacağıma bastırıyor, sonra tereddüt etmeden hızla kesiyor. Tıslıyorum, başım omzuna düşerken gözlerim kapanıyor. İğne battığında ve derimden kan damladığını hissettiğimde, Wrath'ın parmakları diğer bacağıma bastırıyor ve ben kalbim küt küt atarak aşağı bakıyorum.

Sür ve öp beni.

Kanıma yazdığı kelimeleri okurken kaşlarım , sonra ona bakmak için başımı çeviriyorum. Bakışları benimkilere kilitlenmeden önce kuru dudaklarımda oyalanıyor ve dudaklarım daha koyu, daha ağır. Nefesi değişiyor, şimdi daha derin, sanki sadece benim için kendi sınırlarını zorluyor.

Eli tekrar boğazımı buluyor, sert ve sahiplenici, parmakları beni uzun namluyu yukarı çekmeye zorlarken kazıyor, sonra beni tekrar kaydırıyor, bana çok az seçenek bırakıyor.

Sanki bunun bir öpücük mü yoksa onun sonu mu olacağından emin değilmiş gibi yavaşça ve neredeyse tereddütle eğilirken dudaklarına çarpan sesle nefes alıyorum.

Dudakları dudaklarıma değdiği anda nefesim kesiliyor ve gözlerim kapanıyor. Uzanıyorum, başını eğdiğinde elim boynunun mürekkepli derisini buluyor. Sonra, ben daha farkına bile varmadan, yumuşak dudakları tamamen dudaklarıma yapışıyor ve diğer her şey kaybolup gidiyor.

Dudaklarımız doğal bir şekilde ayrılıyor, sanki bunu daha önce birçok kez yapmışız gibi. Delikli dili ağzıma giriyor, hemen benimkini buluyor, bağlantı kusursuz. Ağızlarımız senkronize bir şekilde hareket ediyor, çaresizce, sonsuz bir özlemle birbirimizin tadına bakıyoruz, sanki sadece diğerinin verebileceği bir şey için açlık çekiyormuşuz gibi.

Hırılıyor, uyarı mı yoksa zevk mi, gerçekten bilmiyorum, ama bu beni silahı kıcımla becermeye teşvik ediyor. Silahın kabzasını sıkıca kavrayıp sabit tutarken, diğer eliyle de zıplayan memelerimi kavrayıp morartacak şekilde sıkıyor.

Ağzımı yutarken dudaklarına karşı inliyorum, sert ve hızlı sürüyorum, eli uyluklarımın arasına düşene kadar, parmakları klitorisimi buluyor ve aynı anda beni ovuyor.

Tam doruk noktamın yükseldiğini ve içimde sıkıca kıvrıldığını hissettiğimde, kenarda bağlandığımda, onu kovalıyorum, kalçalar kayıyor, nefes yakalıyor, o keskin, kör edici serbest bırakma için ağrıyor.

O beni bu şekilde öperken ve ben onun koca sikini hayal ederken içimi parçaladığını hissetmeye ihtiyacım var, sertçe sürüyorum, iğrenç görüntüleri zihnimde tekrar tekrar oynatıyorum.

İkimizin de nefesleri hızlanırken, elinin silahın etrafında titremeye hissediyorum, sanki kendini zor tutuyormuş gibi. Bir şeyler değişiyor, karanlık bir şeyin etrafımızda kıvrıldığını hissedebiliyorum, havada kalın ve onun içinde şişiyor.

Orgazmım içime çöküyor, göt deliğim silahının etrafında titreşiyor, vücudum titriyor ta ki-

Tıklayın.

Wrath tetiği çekiyor.

Çığlık atıyorum, vücudum sarsılıyor, neredeyse namluyu kıcımdan çıkaracaktım ama eli boğazımı sıkarak beni yerimde tutuyor.

"Sen... Sen-" Kelimeler ağzımda boğuluyor ve sonunu getiremiyorum bile. Beni içimden vurmuş olabileceğinin farkına vardım.

Aynen böyle. Bir anlık çılgınlık ikimizi de yok edebilirdi ama bir şekilde ve şans eseri şarjör boştu.

"Seni piç!" Sersemlemiş başımı göğsüne yaslayıp ağır ağır nefes alırken gözlerim kapalı, sessizce ısıyorum.

Ama o sadece omzuma ve köprücük kemiğime nazik öpücükler kondurarak sessizce özür diliyor.

Silahı içimden çıkardığında, hâlâ vücuduma saplanmış olan dikenli teli çözmeye başladı. Serbest kaldığımda beni çeviriyor ve önden kalçalarının üzerine oturtuyor.

Kollarım omuzlarına dolanmış ve alnım boynuna yaslanmışken, titreyen elleri vücudumun üzerinde dolaşüyor, her kıvrımda kayıyor ve az önce üzerime saldırdığı saldırıdan kurtulmam için bana zaman veriyor.

Parmakları terli saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken, bana bakıyor ve gözlerimiz buluştuğunda bir şeyler tıklıyor. Benimkileri arıyor.

Ben onunkine bakıyorum ve kısa, sessiz bir an için sadece birbirimizi *görüyoruz*.

İşte o zaman anladım ki, eğer bunu yapacaksak, tam olarak ne olduğunu beklemeliyiz. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini kabul etmek zorundayım.

Bu asla normal olmayacak. Temiz, kolay ya da yumuşak olmayacak. Bu kadar uçucu ve tüketici olacak. Bağlılık gibi hissettiren bir şekilde zehirli.

Karanlık, akli başında olmayan ve özür dilemeyen.

Birbirimizi beslediğimiz bir kaos ve ruhlarımızı pençeleyen, acı ve zevk arasındaki boşluklarda fısıldayan bir özlem.

Dünyanın tanımladığı şekilde şehvet değil.

Bu bir ihtiyaçtır; ham ve ağrıyan, iliklere ve kana yazılmış bir çekiştir. Sessiz bir çılgılık: *Sen benim için mahvolursan, ben de senin için mahvolurum.*

Sanki kelimeler olmadan konuşmuş ve anlaşmış gibi, sanki ağzımız yerine ruhlarımızın konuşmasına izin vermiş gibi ona hafifçe başımı salladığımda, eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, yumuşak ve kalıcı.

Sonra beni kaldırıyor, beni etrafına sararak ayağa kalkıyor ve beni Kan Tüneli'nden çıkarmaya başlıyor.

...

Wrath beni zifiri karanlık karnavalın içinden geçirirken, evet, tamamen çıplak, hala giysilerim yırtılmış ve tuhaf tünelde dağılmış, başımı omzuna yaslıyorum, soğuk kemiklerime kadar sızarken titriyorum.

Yanlarından geçerken esintiyle sallanan atlıkarıncaların uzaktan gelen gıcirtısı dışında her şey ölüm sessizliğinde. Ta ki perili atlıkarıncanın yanında bir şey gözüme çarpana ve başımı yavaşça kaldırana kadar.

Gözlerim karanlığın içinde kısılıyor ve orada, iskelet halindeki atların arasında bir figür görüyorum. Orada öylece duruyordu. Hareketsiz ve bana doğru bakıyordu.

Elleri kalkıyor, yavaşça ve uzanarak, sanki beni daha yakına çağırmaya çalışıyorlar. Görüşüm keskinleşiyor ve yemin ederim uzun, beyaz bir elbise giymiş, su altındaymış gibi dalgalanan, siyah saçları aşağı dökülen bir kadına benziyor. Yüzünü göremiyorum ama gözlerini hissediyorum. Tam üzerimde.

Bir panik dalgası göğsümü yırtıyor ve yüzümü hızla Wrath'ın boynuna gömerken nefesim kesiliyor.

Korkumu hisseder hissetmez duruyor, vücudu benimkine karşı gerginleşiyor. Kendimi tekrar bakmaya zorluyorum, gözlerim onun durduğu noktaya gidiyor.

Ama o gitmiş. Sadece boş bir alan ve dörtmala koşarken donmuş bembeyaz atlar.

Belki de bu gece olanlardan sonra zihnim bana oyun oynuyordur. Belki de sadece yorgunum ve vücudum stresli.

Başımı tekrar omzuna yasladım ve fısıldadım. "Sorun yok... Sadece bir şey gördüğümü sandım."

Kelimeleri duyduğunda, ilerlemeye devam etmeden önce bir saniye daha duraklıyor.

Bölüm On Dört

Gazap

Aurelia'yı eve taşıdıktan sonra onu karavanına götürüyorum ve dokunuşum onu yakmış gibi kollarımdan kayıp . Sakinleşir sakinleşmez banyoya kaçıyor, ama son bir kez arkasına bakmadan değil, sanki hala onu izlediğimi biliyormuş gibi kapıdaki çatlaktan bakıyor.

Tabii ki . Her zaman .

"Uzun sürmez," diyor, yaptığım onca şeyden sonra neredeyse fazla sakın, sonra kapıyı arkasından kapatıyor, kilitlemeden ya da çarpmadan, sadece kalmamı istediğini söyleyecek kadar.

Çenem gerilirken, bir an için içimden dışarı çıkmak, kendi karavanıma dönmek ve ait olduğum karanlığa geri dönmek geliyor ama yapmıyorum. Bir şey beni sabit tutuyor. Bana bakış şekli. Bana gitmemi söylememesi.

Sanırım nedenini anlamasa bile beni burada istemesine ihtiyacım var. Nedenini anlamasam bile.

Koridordan yatak odasına doğru ilerliyorum ve içeri adımımı atar atmaz yatağın üzerinde yanan telefonunun yumuşak ışıltısı gözüme çarpıyor. Yaklaşıyorum, zincirlerin arasına girip çıkıyorum, bakmamam gerektiğini biliyorum ama kendimi durduramıyorum. Onu tanıma merakım galip geliyor.

Şarj alttan sarkarken, yaklaşır yaklaşmaz onu kapıyorum ve başparmağımı ekranda kaydırıyorum.

Kilit açıldığında, ilk önce arka plan gözüme çarpıyor ve o, denizin önünde duruyor, kırık ona henüz dokunmamış gibi gülümsüyor. Siyah yazlık elbise, ayağında Converse, mavi gözlerinde güneş.

Onu hiç böyle gülümserken görmemiştim. Bir kere bile. Ve bunun farkına varmak içimde bir şeyleri harekete geçirdi.

Bana bir daha böyle gülümseyip gülümsemeyeceğini merak ediyorum. Onu bir şekilde mutlu edebilir miyim, yoksa onun o hali çoktan gitti de ben mi geç kaldım. Belki ben bile bunu yapabilecek kapasitede değilimdir.

Kafamı bir kez ve sertçe sallıyorum, kendime kim olduğumu, ne halt olduğumu ve bu kıza birdenbire ne kadar takıldığımı hatırlatıyorum.

Sonra fotoğrafları bulana kadar uygulamaları arasında geziniyorum. Çok fazla fotoğrafı yok. Sadece birkaç tane. Ancak birkaçı oraya ait değilmiş gibi göze çarpıyor. Dört.

Erkekler. Benim yaşlarımda, belki biraz daha yaşlı. İçlerinden biri otuzlu yaşlarının ortalarında gibi görünüyor. Ve olgunlaşmış yaşlı bir kadın.

Onları tanımıyorum, ama her bir fotoğraf uzaktan çekilmiş gibi görünüyor, kamera sonuna kadar yakınlaştırılmış. Sanki onlar bilmiyorken çekmiş gibi. Sanki izliyormuş gibi.

Zihnim hızla çalışıyor ve notlarını bulana kadar içgüdülerimle hareket eden parmaklarımla telefonunun geri kalanını karıştırmaya başlıyorum. İsimler. Yerler. Zamanlar. Tarihler. Planlar. Ama onlar çoktan gittiler.

Kaydırıyorum, her ayrıntıyı, her yüzü tarıyorum, hafızama kazıyorum ve her uygulamadan çıkıp telefonu hiç dokunmamışım gibi yatağa fırlatmadan önce kilitliyorum. Sanki onun asla göstermek istemediği bir parçasını yırtmamışım gibi.

Kafatasımın arkasında bir şeyler çizik çizik olurken elimi saçlarımda gezdiriyorum. Hiçbiri yerine oturmuyor. Yanlış ve fazla hesaplanmış gibi geliyor. Bu rastgele değil. Bu bir çeşit intikam planı. Bir ölüm listesi. Bu orospu çocukları ona zarar verdi mi? Küçük cesedime dokundular mı?

Volta atmaya başlıyorum, kanım kaynıyor, cinayetle ilgili düşüncelerim dönüyor, vücudundaki yara izlerini düşündükçe parmaklarım seğiriyor ama banyo kapısının gıcırtyla açıldığını duyar duymaz duruyorum, gözlerim eşiğe kilitleniyor.

İçeri giriyor, havlusu boynuna sarılmış, saçları sırlıklam ve elinde bir ilaç kutusu var. Gözleri benimkilerle buluştuğu anda duruyor ve gözlerinde bir şey parıldıyor. Belki de şaşkınlık. Belki de hala burada olduğumu düşünmemiştir.

"Hâlâ burada mısın?" diye soruyor, sesi hafif ama gözleri yatağın üzerindeki telefonuna kayıyor.

Bakışları tekrar benimkine döndüğünde, ona doğru yürüyüp eline alırken beni izliyor. Yatağının başucundaki dolaba doğru dönüp çekmeceyi açıp içine sokarken her hareketini takip ediyorum.

İlaç kutusunu yatağın üzerine indiriyor, sonra o uzun, siyah saçlarını tarıyor, belli etmemeye çalışıyormuş gibi gizlice beni dikizliyor. İşi bittiğinde fırçayı bir kenara atıyor ve yatağın üzerine sürünerek sanki bir şey bekliyormuş gibi uzanıyor. Beni bekliyordu.

Gözleri benimkileri bulduğunda, beklenti içindeler ve benimkiler kapıya kayıyor. Tekrar gitmeyi düşünüyorum, her zaman yaptığım gibi yürüyüp gitmeyi, ama ona tekrar baktığımda, o ince hayal kırıklığı bakışını yakalıyorum, sanki onunla yolumu bulduktan sonra kaçacağımı biliyormuş gibi. Sanki çoktan yüzüstü bırakılmaya alışmış gibi.

Ellerim kenetleniyor ve çenem geriliyor ama kaybolma dürtümü bastırıp yatağın etrafında dolaşıyorum. Yatağa girip başlığa yaslanıyorum, bir bacağım sarkıyor, sanki bana cevap verecekmiş gibi gözlerim ileriye kilitleniyor.

Ama bana doğru yaklaştığında, bakışlarım keskin ve hızlı bir şekilde onunkilerle kesişiyor. Bunu yapacak. Bunu hissedebiliyorum. Daha önce hiç yapmadığım o dokunaklı, samimi şeyi.

Ne ona? Oh evet. Kucaklaşma.

Onu bu gece zaten öptüm, yaşadığım her kuralı çiğnedim ve şimdi bunu istiyor... bu her neyse. Ve evet, bunu ona vereceğim. Çünkü küçük cesedim için her şeyi yaparım gibi görünüyor.

Soulun dediği gibi... Lanet olası amcık kırbaçlandı.

Bana doğru kıvrılıyor, sanki hep orada olması gerekiyormuş gibi kendini kolumun altına sıkıştırıyor ve yüzü göğüs kafesime yaslanıyor. Koluma bana ait değilmiş gibi bakıyorum, elim tembelce kışına dayanana kadar kendi aklıyla aşağı iniyor.

Başını aniden kaldırıyor, çenesi göğsüme düşüyor ve kırmızı gözlerim omurgama bir kurşun gibi onunkilere kilitleniyor.

"Yani, orada bir kalbin var," diyor, yüzü düz, okunamaz.

Onun gördüğüm o fotoğrafını düşünürken kaşlarım seğiriyor ve içimde bir şeyler değişiyor.

Onu geriye doğru itiyorum, bir dirseğimin üzerinde eğilirken altıma yatmasını sağlıyorum. Bakışlarım dudaklarına kilitlenmiş bir şekilde ona bakıyorum ve sonra elimi kaldırıyorum. Parmağım ve başparmağımla ağzının köşelerine bastırıyorum ve sert, alaycı bir gülümsemeyle yukarı doğru itiyorum.

Kaşları birbirine çarpıyor, kafası karışmış ve hazırlıksız yakalanmış gibi, ama bu yeterli değil. Elim kaburgalarına doğru kayıyor ve parmaklarımı sert ve ısrarcı bir şekilde sokuyorum.

Hemen ardından dudaklarından kahkahalar dökülmeye başlıyor ve vücudu benimkinin altında sarsılıyor. Elime vurup itmeye çalışıyor ama gülümsemesi hâlâ devam ediyor.

Donup kalıyorum ve onu çekiyorum.

İşte . Benim için gülümsedi.

"Bu da neydi şimdi?" diye soruyor nefes nefese, gözleri boyalı yüzümü tarıyor, içimde neler olup bittiğini çözmeye çalışıyor.

Dudaklarımı ayırdığımda bakışları dudaklarıma düşüyor ama içimde bir ağırlık hissediyorum, sanki söyleyemediğim kelimelerden boğuluyormuşum gibi.

Söyle ona seni aptal. Gülümsediğinde güzel olduğunu düşündüğünü söyle. Gördüğün en güzel küçük şey olduğunu söyle. *Söyle ona. Söyle ona.* Kelimeleri zihnimde bir mantra gibi defalarca tekrarlıyorum. Ama sanki beynim ve ağzım birbirine bağlı değil.

Boğazımı temizlemeden önce dişlerimi sıkıyorum, yüzümü başka tarafa çevirirken gözlerim kapanıyor. Ağzımı açtığımda nefesim kesiliyor ama yine tek boğuk bir ses oluyor. Çaresizlikle karışan öfkenin sıcaklığını hissediyorum. Buna dayanamıyorum. Ona duymayı hak ettiği şeyi veremememe dayanamıyorum.

Bir hışımla çıkıp gitmeye ve sessizliğin beni tüketmesine izin vermeye hazırım. Ama sonra eli yüzümü buluyor, sıcak ve nazik, ve beni ona geri çekiyor.

"Zorlama," diye fısıldıyor, mavi gözleri sakın, benimkileri tarıyor ve açıklamaya bile başlayamayacağım bir şeyi anlıyor.

Ama bu beni rahatlatıyor ve eli göğsüme inerken bakışlarımı indiriyorum.

Konuşmayı ne zaman bıraktığımı hayal meyal hatırlıyorum. Belki onlu yaşlarımda ortalarıydı. Kabul törenimizden sonra dördümüz de Gölge tarafından yönetilen o evdeydik. Yetiştirilmedik, dövüldük. Eğitildik, kesildik ve yeniden inşa edildik, tekrar tekrar, lanet olası yumuşaklık kanayıp sadece keskin kenarlar kalana kadar. Dürüst olmak gerekirse, oraya varmadan çok önce, ilk yıllarımda Valen'in ellerinde olduğum için zaten yarı yarıya sikilmişim.

Taciz şok edici değildi. Programlanmıştı. Fiziksel, cinsel, zihinsel, dalgalar halinde gelirdi ve biz bunu kabullenmeyi öğrendik. Onu özümsemeyi ve ona dönüşmeyi. buydu. Çocuklardan canavarlar yaratmak ve parçaları yeniden şekillendirebilmeleri bizi yeterince kırmak.

Ve tüm bunların arasında bir yerde sessizleştim. Korkudan değil, korkmaktan bıkmıştım, ama bir anlamı yoktu.

Kimse dinlemediğinde kelimelerin boşa çıktığını çabuk öğrendim. Gürültü beni asla kurtaramadı.

Kimse kafasını çevirmediğinde çığlıklar kaybolur. Bu bana kimse cevap vermediğinde acının ne kadar yüksek sesle yankılanabileceğini öğretti.

Peki ya gözyaşları? Kimsenin ağladığınızı fark edecek kadar umursamadığını fark ettiğinizde hızla kururlar.

Ben de durdum. Her şeyi uyuşturdum. Acı azaldığı için değil, daha karanlık bir şeyi fark ettiğim için. Travma kaybolmaz. Sessizliğin içinde kök salar, sessizlik katlanılabilir hale gelene kadar köklerini derinleştirir. Tanıdık olana kadar. Ta ki evim olana kadar.

Ve Gölgeleer bana izin verdi. Bunun zayıflık olmadığını söylediler; bu, olmam gereken şeye dönüştüğüm anlamına geliyordu.

Soğuk. Sessiz. Dokunulmaz. Ve ben onlara inandım.

Zihnim gürültülüdür, amansız bir kaos gürültüsüdür, ama her zaman önemli olduğunda konuştum. The Hollows'a, kardeşlerime, çünkü onlar bunu hak ettiler. Onlardan şüphe etmeme asla izin vermediler.

Ama şimdi sessizliği cam gibi gören Aurelia'ya bakıyorum ve aniden, yıllardır ilk kez, her zaman geri tuttuğum tek şey vermek istediğim tek şeymiş gibi geliyor.

Ama sanki lanetli bir şey boğazımı sıkıyor, bana boğazımı çok uzun süre kapalı tuttuğumu ve bunu hak ettiğimi hatırlatıyor.

"Gülümsediğimi mi görmek istedin?" diye soruyor yine düşüncelerimi okuyormuş gibi ama cevap vermiyorum, sadece kendi içime kapanıyorum.

"Peki ya sen?" diye üsteliyor ve eli tekrar yüzüme geldiğinde nihayet gözleriyle buluşuyorum.

Benim yaptığının aynısını yapıyor, başparmağım ve parmağım boyalı dudaklarımın köşelerinde, gülümsemeye zorlamaya çalışıyor, ama ifadesiz kalıyorum.

Bir kahkaha patlatıyor, eli kaburgalarını kavrarken başı geriye eğik. Ses çok... kaygısız. Çok güzel. Daha önce kimseyi güldürdüğümü sanmıyorum. Ve ona bakmaktan kendimi alamıyorum, dudaklarımın hafifçe seğirmesi beni aldatıyor.

Sakinleştiğinde buz gibi gözleri yaşlarla parlıyor, hala her şeyin etkisiyle ışıldıyor.

"Neden hep bu kadar ciddisin, seni koca canavar?" diye kıkırdıyor, sesi sıcak, kolunu omuzlarıma doluyor ve dudakları dudaklarıma değene kadar beni kendine çekiyor.

Dilim anında onunkiyle birleşiyor, elim havlusunun altından süzülerek çıplak kalçasını buluyor ve sıkıca kavıyor. Tam aramızdaki şeyler vahşileşmeye başladığında, sikim kaya gibi sertleştiğinde, geri çekiliyorum, hareket etmeye başlamadan önce ona son bir öpücük veriyorum, gitmeye hazırlanıyorum.

"Hayır!" diye bağıyor, doğruluyor ve atlıyor.

Beni yatağa doğru iterken iç çekiyorum ve bakışlarım başka yöne kayıyor. Küçük elleri göğsümün üzerinde kayıyor, dokunuşu taşaklarımı sızlatan bir ateşi tutuşturuyor, bu gece neler olduğunu ve henüz onun içine bile boşalmadığımı acı verici bir şekilde hatırlatıyor.

Bu dayanılmaz bir şey.

Sağlık çantasına uzanıyor ve omzumdaki kurşun yarasını tedavi etmek için hazırlanmaya başlıyor - kendi yarattığı yarayı. Konsantre olurken güzel, makyajsız yüzüne bakıyorum, kaşları odaklanarak çatılmış.

İş bittiğinde, her şeyi dikkatle çantaya geri koyarken, tekrar doğrılmaya başladım, onun küçük bedenini aletimle ikiye önce buradan siktir olup gitmeyi planlıyordum. Ama Aurelia'nın elleri dışarı fırlıyor ve beni sert bir itişle tekrar aşağı itiyor.

"O kadar hızlı değil, sirk çocuğu. Bu gece bana yeterince işkence ettin," diye mırıldanıyor, aç bakışları dövmeli vücudumda geziniyor. "Şimdi işkence görme sırası sende."

Birden havlusunu yırtarak kesik ve morarmış vücudundan çıkarıp odanın diğer ucuna fırlatıyor, kendini çıplak bırakıyor, sonra üstüme uzanıyor, başını çenemin altına sıkıştırıyor.

O rahatlarken, sıcak teni bana baskı yaparken, sert meme uçları tenimi sıyrırken hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum. Haksız değil. Bu lanet olası bir işkence. Alışık olduğum türden değil. Bu çok daha zalimce. Onun amını sikmeyeceğimi biliyor mu? Bu bir çeşit hastalıklı test mi? Bu beni şaşırtmazdı. Benim küçük cesedim de en az benim kadar oyun oynamayı seviyor.

Zaman ilerliyor, ağırlığı üzerime çöküyor, nefesi yavaş ve sabit. Uyuyor, ama saniyeler geçtikçe baskının arttığını hissediyorum, ta ki sonunda pes edene kadar.

Parmaklarımı kullanarak uzanıyorum, çarşafı tutuyorum ve üzerimize çekiyorum. Kıpırdanıyor, dudakları yumuşak bir iç çekişle boynuma değiyor içime bir ürperti gönderiyor.

Bir elimi kığına koyuyorum, diğer elimle saçlarını bulup parmaklarımı nemli tellerin arasından geçiriyorum ve gözlerim tavana kilitlenip karanlığın içinde kayboluyor. Zihnim aşırı hızda çalışıyor.

On Beşinci Bölüm

Aurelia

Bu sabah uyandığımda Wrath çoktan gitmişti ama arkasında bir not bırakmıştı: *Günaydın, benim küçük cesedim.*

Tipik.

Dün gece yanımda olmasından keyif almamış gibi davranmayacağım. Vücudu kıvrılmak için kusursuzdu, katı ve güvenliydi. Onun ağırlığı ve sıcaklığında garip bir şekilde rahatlatıcı bir şey vardı. Ama dürüst olmak gerekirse, gözlerimi açmadan önce sıvışıp gitmesine sevindim.

Bugün halletmem gereken şeyler var, görmemesini tercih ettiğim şeyler.

Kan Tüneli olayından sonra, o kadar kolay çekip gidemeyeceğini biliyordum. Vücudumu, sahip olduğumu düşündüğüm her eşiğin ötesine itti. Bundan sonra asla eskisi gibi olamayacağım ve bu iyiliğe aynı şekilde karşılık veremeyecek olsam da onu başka şekillerde kırabilirim.

Psikolojik olanlar, ve yapacağım.

Garip bir şekilde, yaptığı her şeyden, her kirli ve ahlaksız saniyesinden zevk alıyordum. Ama içimdeki tetiği çektiğinde bir şeyler değişti. O an, beni öldürmeden önce bu adam üzerinde yapmam gereken ciddi işler olduğunu fark ettim. Mecazi olarak değil. Tehditlerle değil. Hayır. Kendini kontrol edemezse beni gerçekten öldürecek.

Ve beni daha sikmedi bile.

Neden şaşırmış gibi davrandığımı bilmiyorum. Herkes beni onun ne olduğu ve neler yapabileceği konusunda uyardı. Yine de bana bunları yapmasına izin verdim. Beni kendi çarpık zihniyetine sürüklemesine, tuhaf fantezilerini sanki ona aitmişim gibi bedenimde gerçekleştirmesine izin verdim. Daha da kötüsü, sırf gazabını hissedebilmek için içinde bir şeyler kopana kadar onunla alay ediyor ve onu zorluyorum.

Sonra da o yokken neden onu düşünmeden edemediğimi ve varlığının neden hâlâ bir duman gibi üzerime çöktüğünü merak ediyorum.

Derimin altında.

Hayır. İçimde derinlere gömülü.

Ama hoşuma gitmeye başladı. Sanki başından beri orada olması gerekiyormuş gibi.

Belki de dönüştüğümüz şeyi istediğim için ben de onun kadar kafayı yemiş durumdayım. Onun yanındayken beni topraklıyor ve içimde açıklayamadığım bir çekim, bir şey akıyor. Sadece fiziksel değil. Aynı zamanda

daha derin, daha garip. Sanki içimdeki bir şey onun içindeki bir şeyi tanıyor. Ve bu beni çok korkutuyor.

Ama sonra böyle şeyler yapıyor. Fark etmeyeceğimi düşündüğünde araya sıkıştırdığı o garip şefkat. Sadece bana yapabilecekleriyle değil, benimle de ilgileniyor. Beni izlemesi ve dinlemesi. Sanki derimden ve yaralarımın daha fazlası olduğumu biliyormuş gibi.

Ve elleri... bana dokunma şekli her zaman sert değil. Bazen dikkatli, neredeyse saygılı. Yazdığı şeyler, çarpık, akıldan çıkmayan, yine de güzel ve nefesimi kesecek şekilde bilgili.

Dün gece gülümsediğimi gördüğünde, kırmızı bakışlarında daha önce onda hiç görmediğim bir şey vardı... Bu açlık değil, aynı anda hem merak hem de gururdu. Hoşuna gitmişti.

Sesini nasıl kullanmak istediği, onu savunmasız görmeme nasıl izin verdiği -Bana kendisinin bu parçasını vermeyi seçti. Bu bana bilmem her şeyi anlattı.

Beni istediğini fark ettim. Sadece bedenimi değil, beni de.

Her şeyimle. Birisi beni gerçekten istiyor. Kullanmak ya da uygun bir şeye dönüştürmek için değil, tamamen aşık oldukları ve ne kadar küçük olursa olsun verdiğim her şeyi alacak kadar bana sarıldıkları için.

Ve hangisinin daha tehlikeli olduğunu bilmiyorum, onun beni istemesi mi, yoksa benim kendimi yine de ona vermek istemem mi?

Yine de başka seçeneğim varmış gibi davranmayalım. Beni asla bırakmayacaktı. Bu en başından beri her yerinde yazıyordu ve belki de bu beni olduğundan daha fazla korkutmalıydı. Ama şimdi içinde neredeyse... yatıştırıcı bir şey var, nefret etmediğim bir şey. Etrafımı sarıyor ve *sonunda* fısıldıyor.

Özgürlük gibi hissettirmiyor ve kesinlikle kabarık değil.

Ama bu karanlık bir saplantı. Güzel bir tür kıyamet.

Ve garip bir şekilde, bu hayatım boyunca hissettiğim en güvenli şey. İçten içe, en başından beri istediğim ve ihtiyaç duyduğum şeyin bu olduğunu düşünüyorum.

Kafam allak bullak oldu. Daha dün gece ona benden uzak durmasını söylemeye hazırdım. Ciddi olduğumu anlaması için tetiği çekip onu vurdum bile. Bunun yeterli olacağını düşündüm.

Ama azıcık bile olsa teslim olduğum an her şey bitmişti. Teslim olduğum an, biliyordum.

Artık benim değildim. *Ben onunum*. Tamamen ve geri dönülmez bir şekilde.

Arka taraftan içeri girip soyunma odasına ulaşana kadar dolambaçlı koridorda hızla ilerlerken Sirk sessiz. Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ve orada kimsenin olmadığını görünce ilerliyorum.

Doğruca kıyafetlere yöneliyorum, sırt çantamı omzumdan indiriyorum ve içini doldurmaya başlıyorum. Kıyafetler. Takılar. Peruklar. Bu gece başka birine dönüşmeme yardımcı olacak her şey.

Yeterince aldıktan sonra çantayı geri takıp dışarı çıkıyorum ama tam koridora çıktığımda arkamda onu duyuyorum.

"Aurelia." Madam'ın sesi sessizliği yararak beni durduruyor. Gözlerim kapanıyor, topuklarımın üzerinde dönüp onunla yüzleşmeden önce yakalandığımı hissediyorum.

Başka bir şey söylemiyor, sadece takip etmemi işaret ediyor ve odasında kayboluyor.

Nefes veriyorum, çenem gergin, kaslarım kilitli ve ilerliyorum, içeri girerken her adımım bir öncekinden daha ağır ve vermek üzere olduğu cezaya hazırlıklı oluyorum.

İçeri girer girmez masasının arkasında, sanki beni bekliyormuş gibi bir sigara yakıyor. Odanın ortasında duruyorum, gözleri nihayet benimkilerle buluşmadan önce dumanın havada fısıldayışını izliyorum.

"Aurelia," diyor, sakın ve okunaksız. "Bana kendinden bahset."

Vücudum geriliyor, soru bir tokat gibi iniyor.

"Ne?" Hazırlıksız yakalandığım için göz kırpiyorum.

Yavaşça bir nefes alıyor, sonra nefes veriyor. "Bir süre Kyro'yla birlikte olduğunu biliyorum ama ondan önce nerede olduğuna dair hiçbir şey yok."

Çenem geriliyor ve dişlerim gıcırdıyor. İnsanların kazmasından nefret ediyorum.

"Peki neden bilmek istiyorsun?" Sesimi düz ama gergin tutarak ısıırıyorum.

"Sen bir yabancısın," diyor basitçe. "Bizim geldiğimiz gelmedin. Cirque ve burada inşa ettiğimiz her şey için bir tehdit olup olmadığını bilmem gerekiyordu."

Bir kaşımı kaldırıyorum, kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Peki sen Noir'a da aynısını yaptın mı?" Meydan okuyorum.

Çenesini hafifçe eğerek yüz ifademi yansıtır, soğukkanlı ve etkilenmemiş. "İhtiyacım olduğunu hissetmedim"

"Ama benimle yapıyorsun?" Ses tonum keskinleşerek bastırıyorum.

Cevap vermiyor. Sadece gözlerini kırpmadan bakıyor.

"Evlat edinildim," diye itiraf ediyorum, sırf adım atması için ona bir şey vermek için.

"Kim tarafından?" diye soruyor, her zamanki gibi rahat, sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi. "Fark eder mi?"

Gözlerini indirip külü tepsiye savururken kırmızı dudaklarında yumuşak, kurnaz bir gülümseme kıvrılıyor.

"Karanlık Gece birkaç gün içinde başlıyor," diyor yumuşak bir sesle.

"Sahneye çıkmaya hazır değilsin ama izlemekten memnuniyet duyarsın."

"Neyi izleyeyim?"

Uzun, telaşsız bir nefes çekerken koyu renk gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "İnsanlar öldürülebilir elbette," diye cevap veriyor, sanki bu en sıradan şeymiş gibi

dünyadaki şey.

Gözlerimi kırıştıyorum, hiçbir şey söylemiyorum ama o beni dikkatle izliyor, bir tepki bekliyor ama ben bir tepki vermiyorum.

Kıs kıs gülüyor, duman dudaklarından kıvrılıyor.

"Genelde insanlara bunu görmeden önce söylemem."

"O zaman neden bana söylüyorsun?"

"Tepkini görmek istedim."

Çenemi kaldırıp onu

inceliyorum. "Peki ne gördün?"

"Hiçbir şey," diyor kaşlarını hafifçe kaldırarak. "Şaşırmadın mı Aurelia?"

Başımı eğiyorum, sonra yavaşça sallıyorum.

"Neden şaşırayım ki? Ben Parçalanmış İn'de ve Kan Tüneli'nde bulundum. Ve bunun her şeyin üzerine bulaşmış sahte kan olmadığını biliyorum." Sesimi alçaltarak söylüyorum. "Wrath ile tanıştım... hem de birden fazla kez."

Kaşları neredeyse saç çizgisine kadar yükseliyor.

"Ve sen hayatın için kaçmıyorsun? Hâlâ kalmak istiyor musun?"

Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor, sorusu havada asılı kalıyor. Cevap vermek için acele etmiyorum, sonunda cevap vermeden önce oturmasına izin veriyorum.

"Hayatım için kaçmıyorum. Ve evet... Hâlâ kalmak istiyorum."

Bana bakıyor, sanki tenimin ardındaki gerçeği okumaya çalışıyormuş gibi yüzümün her santimini inceliyor. Sonra yavaşça ve onaylayarak başını sallıyor.

"Nihayet," diye mırıldanıyor, dudakları sırtıyor. "Doğru cevap."

Konuşmanın bittiğini hissettiğimde, ona kibarlık olsun küçük bir baş selamı veriyorum, sonra dönüp siktir olup gidiyorum.

Sirkten çıkarken, The Hollows'un karavanına, Wrath'ın ön tarafa park etmiş, siyah ve kırmızı girdapların kroma karıştığı motosikletine bakıyorum ve hiç düşünmeden ona doğru sürüklenmeye başlıyorum. Doğruca kapıya yöneliyorum, içeri girmeden önce kapı kolu elimin altında kalıyor.

Beni her zamanki gibi sessizlik karşılıyor, ama durmuyorum, sanki başka seçeneğim yokmuş gibi, sanki bir şey beni çekiyormuş gibi yatak odasına doğru ilerliyorum.

Kapısına ulaştığımda, kapıyı çalma zahmetine girmiyorum, sadece açıyorum ve onu hemen fark ediyorum, gömleksiz, masasındaki sandalyede hafifçe kamburlaşmış, sırtı bana dönük. Gözleri benimkileri yakalayacak kadar kayıyor, sonra aniden ayağa kalkıyor, çok hızlı, sanki onu günahın ortasında yakalamışım gibi.

İçeri girerken kaşlarım çatılıyor, ona şüpheyile bakıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum, çantamı yere bırakıyorum ama o arkasını dönmüyor.

Sonra kanı görüyorum. Göremediğim bir yerden damlayan ince, koyu çizgiler yere iniyor.

"Gazap," diyorum sessizce.

Midem sıkışıyor ve içgüdülerim devreye girerek öne doğru bir adım atıyorum ama kolu fırlıyor ve ben daha fazla yaklaşımadan beni engelliyor.

Sonunda dönene kadar kafam karışmış bir şekilde bekliyorum. İşte o zaman görüyorum; kaynak onun eli, yumruğu sıkılı ve kanıyor, parmakları bırakmayı reddettiği bir şeyin etrafında kıvrılmış, parmak eklemleri kemik beyazı gibi geriliyor.

Bana doğru dikkatlice adım atıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, kırmızı ve girdaplı. O yaklaştıkça, diğer her şey kayboluyor gibi görünüyor, ta ki tam durana, sıcaklığı beni sarana, gölgesi beni bütünüyle yutana kadar.

Parmaklarını yavaşça teker teker açıyor ve gözlerim ona takılıyor, nefesim kesiliyor. Avucunda, dikenli tellere benzeyen, her biri sivri ve keskin, zalim ve birbirine bağlı harflerle *LittleCorpse* yazan, eğrilmiş ve bükülmüş gümüş bir kolye duruyor.

Kelimelerin her bir ucuna bir toka ile bağlanan bir zincir, loş kırmızı ışık altında parıldıyor. Her şey çarpıtılmış, ürkütücü bir sanat eseri gibi görünüyor, çok acı verici derecede güzel.

Ama nefes almamı tamamen kesen şey, arkasında ne olduğu. Derisinin kazınmış *olan Be Mine 4 Ever (Sonsuza Kadar Benim Ol)* kelimeleri, harfler ham ve düzensiz, bir damga gibi etine kazınmış.

Gözlerim parmaklarının ucuna kayıyor, yara bere içinde ve parçalanmış, ve şimdi çok açık, çıplak elleriyle yapmış, her bir dilim, her bir yırtık, onun bir parçasını bu... hediye bırakmış.

Zar zor düzgün düşünabiliyorum. Çılgılık mı atmalıyım yoksa yere mi yığılmalıyım bilemiyorum. Acısının dehşeti ve benim için yaptığı şeyin güzelliği o kadar sert çarpışıyor ki, gözlerimdeki sızıyı durduramıyorum.

Bir şey söylemek, tepki vermek istiyorum ama hissedebildiğim tek şey boğazımdaki o boğucu düğüm.

Birinin bana verdiği en güzel şey. Bunu o yaptı. Sadece benim için.

Ve kalbimi en çok çarptıran şey, içimdeki her şeyle birlikte, bunu asla başkası için yapmayacağını bilmek.

Hiç kimse.

Kimse onun bu halini anlayamaz. Hiç kimse anlamayacak.

Sadece hissettikleri için kanayan adamı anlıyorum. Sırf benimle iletişim kurmak için kelimelerini yazabildiği her şeye yazan. Bana satın alınamayacak bir şey vermek için kendini parçalayan, saplantıdan ve o boş ruhunun merkezinde yaşayan karanlık şey her neyse dövülmüş bir şey.

Sulu gözlerim onunkilere kayıyor ve kaşlarının hafifçe kıvrıldığını fark ediyorum, bakışları sanki aramızdaki sessizliği anlamaya çalışıyormuş gibi benimkileri inceliyor.

Kırmızı gözlerindeki şaşkınlığı hissediyorum. Seviyor muyum? Nefret mi ediyorum?

Ne hissettiğimi anlamıyor, henüz değil.

Ve ona göstermek için bir saniye bile beklemedim.

Transa geçmiş gibi bir adım öne çıkıyorum, avuçlarım çıplak göğsünü buluyor. Ayaklarımın üzerinde yükselip ona uzanıyorum ve yumuşak, boyalı dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

"Teşekkür ," diye fısıldıyorum aramızdaki boşluğa, gözlerinin içine bakarken nefesim ağzını sıyrıyor, içimdeki her şeyle bunu kastettiğimi bildiğinden emin oluyorum. "Hiç bu kadar unutulmaz... bu kadar mükemmel... bu kadar *bize* ait bir şey görmemiştim."

Ayaklarımın üzerine çöktüm, bağlantımız devam etti ve başka bir şey söylemeden arkamı döndüm, uzun saçlarımı bir omzumun üzerinden geçirerek

boynunu bir adak gibi ona uzattı.

Durakladığını hissediyorum, sadece bir kalp atışı ve sonra titrek, kanlı elleri kalkıyor. Kolyeyi kaldırıyor ve boğazıma götürüyor. Toka yerine oturduğunda sessiz ama bir yemin gibi içimde yankılanıyor. Bana doğru yerleşiyor ve hafif olmasına rağmen köprücük kemiklerime baskı yapan, beni bir tür önemle işaretleyen bir ruh zinciri gibi hissediyorum.

Aşağıya bakıyorum, *LittleCorpse* kelimesi her zaman oraya aitmiş gibi tenime yaslanıyor.

"Buna takıntılıyım," diye mırıldanıyorum, parmaklarım harfleri okşuyor, sonra başımı çevirip arkamda onun bakışlarıyla buluşuyorum - o şeytani gözler çoktan bana kilitlenmiş.

"Ama..." Nefesim kesiliyor. "Ben hep senindim," diye fısıldıyorum karanlık bir sesle. "Bana ilk dokunduğun andan itibaren... Ben çoktan gitmiştim. Senin ve deliliğinin içinde tamamen kaybolmuştum."

Yaralı eli boğazımı sıkıyor, dudakları dudaklarıma çarpmadan önce sert ve iddialı. Dillerimiz çarpışıyor, vahşi ve yabanıl ve aynı anda kontrolden çıkıyoruz.

Beni hızla döndürerek yüzünü ona çeviriyor, elleri her yerde, parmakları sanki üzerimde bir saniye daha kalmalarına dayanamayacakmış gibi kumaşı . Tüm bunların ağırlığından nefes alamıyorum, onun ihtiyacı ve benim isteğim, ama kendimi bunun içinde kaybedemeyeceğimi biliyorum. Şimdi olmaz. Hazırlanmam lazım.

Geri çekiliyorum, dudaklarım şişiyor ve karıncalanıyor, göğsüm .

"Gitmem gerek," diyorum zar zor, ama umurunda değil. Tekrar içeri dalıyor, dili boğazıma dalıyor, kelimelerimi yutuyor. Göğsüne doğru sertçe bastırıyorum ve ellerinden kurtulup çantama doğru koşmaya başlıyorum.

Ama o daha hızlı.

Elini saçlarıma arkasına atıyor ve sadece yarı insan sesi çıkaran bir hırıltıyla beni geri çekiyor. Kafatasımdaki acıdan irkiliyorum, tutuşu acımasız.

Sonra beni kolayca kaldırıyor, kolu arkadan belime dolanıyor ve beni iki adım taşıyıp yatağına bırakıyor. Gölgesi üzerime düşerken ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum, nefesim kesiliyor, kulaklarımda kan uğulduyor. Olacakların tehdidi ve vaadi.

Hiç vakit kaybetmeden külotumu ve kot pantolonumu kalçamdan aşağı indiriyor, ardından başımın arkasına sertçe bastırarak beni yüzümü yumuşak çarşaflarına gömüp kıcımlı havaya kaldırmaya zorluyor.

Belimi kavırıyor, sert bir çekişle beni kendisine doğru çekiyor ve yeterince yükseldiğimde, şiddetli bir sarsıntıyla beni tamamen ayırmadan önce büyük elleri kıcıma iniyor ve her şeyi açığa çıkarıyor.

Yüzü beni takip ediyor, içime derinlemesine dalıyor, kıcımı ve amımı en sevdiği kahvaltıymışım gibi yiyor. Özensiz, dağınık, lanet olası bir vahşet, ama beni mahvetmesine izin veriyorum, vücudumdan boğuk inilti çıkarıyorum - sadece onun düzenleme cüretine sahip olduğu sesler. Elim geriye uzanıyor, yumuşak saçlarını kavırıyor ve onu daha da içime çekiyor.

Wrath duyularımı tamamen harap ettikten sonra, titreyen, yıkılmış bir karmaşadan başka bir şey olmayana kadar orgazm üstüne sürükledikten sonra, Hollows karavanından dengesiz bacaklarla tökezliyorum, saçlarım karışıyor, amım hala artçı şoklarla titreşiyor.

Karavanıma doğru yürürken arkama bakıyorum, gözlerini üzerimde hissediyorum. İşte orada, beni izliyor, bir kolunu kapının pervazına dayamış, diğer eliyle eşofmanının içindeki sertleşmiş aletini sıkıyor. Dudaklarını hafifçe yalıyor, tadıma bakıyor, kırmızı bakışları hala açlıkla dolu, sanki daha fazlasını istiyor.

Tabii ki öyle. Taşakları acıyor olmalı. Neden beni şimdiye kadar sikip atmadığını bilmiyorum. Sanırım ben biliyorum. Belki de dürtülerini kontrol edemediğini biliyor ve beni kaybetmek istemiyor. Ama bu nasıl işe yarayacak? Onu içimde hissetmeliyim.

Aslında, şu anda bunun için ölüyorum.

Evet, siki olmadan beni nasıl harap edeceğini biliyor, o delinmiş dili sansasyonel, ama lanet olsun, o büyük dikenli siki içimde hissetmeye ihtiyacım var.

Aniden birine çarpıyorum, ikimiz de şaşkınlıkla nefes nefese kalıyoruz ve ileriye baktığımda o kişinin Blush olduğunu görüyorum.

"Hey, pis kız," diye cıvıldıyor, pembe gözleri Wrath'a doğru kayıyor ve dudaklarında sinsî bir gülümseme oynuyor.

Ben yürümeye devam ederken, o da geliyor.

"Sanırım kahvaltı ettin..." diye alay ediyor, sözlerinin ardından yumuşak bir kıkırdama geliyor.

Sırıtiyorum, tam zamanında omzumun üzerinden bakıp Wrath'ın kendini kapı çerçevesinden ittiğini ve kapıyı arkasından kapatarak içeride kaybolduğunu görüyorum. "Hayır, onunki vardı," diye cevap veriyorum, gözlerimdeki eğlence parıldarken

onun.

Blush sırtıarak omzunu benimkine çarpıyor. "Yani, sen ve Gazap mı? Sonunda bir şey mi oldun?"

Omuz silkiyorum, gözlerim öne kayıyor. "Öyle görünüyor." "Bu ne?" diye soruyor, elini çantama doğru kaldırarak.

Arkama dönüp baktığımda fermuardan yarı sarkmış birkaç tutam kırmızı peruk görüyorum.

Kahretsin.

Sirkten bir şey çalarken yakalandığımı düşünüp paniğe kapılınca gözlerim açılıyor.

"Bu soyunma odasından, değil mi?" diye soruyor sakince, gözleri benimkileri tarıyor.

"Oh, lütfen Madam'a söyleme, Blush. Sadece bazı şeylere ihtiyacım vardı ve yarın iade edecektim," diye geveledim, kelimelerim aceleyle ağzımdan döküldü.

Eli omzuma yerleşerek beni durduruyor ve yüzümü ona dönüyorum.

"Ne için?"

Sertçe yutkunuyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Söyleyemem." Başını öne eğdi. "O zaman Madam'a söylerim."

Gözlerim bir anda onunkilere kayıyor, kısılıyor ve o sırtıyor, gamzeleri derinlere iniyor ve benimle dalga mı geçiyor yoksa gerçekten Madam'a söyleyecek mi bilemiyorum.

"..."

"Yapmaz mıydım?" diye üsteliyor, kaşları meydan okurcasına kalkık. Kaşlarımı çatıyorum, arkamı dönüyorum ve ilerlemeye devam ediyorum.

"Bu gece dışarı çıkıyorum," diye itiraf ediyorum dişlerimi sıkarak. "Öyle mi? Nereye? Ben de gelebilir miyim?"

Başımı bir kez sallıyorum, gözlerim uzaktaki karavanıma kilitleniyor. "Hayır. Bunu yalnız yapmalıyım."

"Tehlikeli mi?"

Omuz silkiyorum. "Kimin için tehlikeli olduğuna bağlı, benim için mi onlar için mi?" "Yani, yaralanabilirsin?"

Bakışlarım ona kayıyor, kaşlarım çatılıyor. "Bir daha hiçbirinin bana ya da bir başkasına zarar vermesine izin vermeyi planlamıyorum." Öfkeden kuduruyorum.

Gözleri sevinçle açılır, dişlek bir gülümseme yayılır yüzüne yüz.

"Bu intikam!" diye bağıyor, çok yüksek sesle ve ben hızla etrafıma bakıyorum

tıslamadan

önce,

"Allık..."

"Oh, ama," diye . "Bırak geleyim. Burada çok sıkıldım ve iyi bir intikamın çözülmesini izlemeye bayılıyorum."

Nefesimin altında homurdanıyorum, düşüncelerim dönüyor, öfkem kaynıyor.

Blush şaşırtıcı bir sakinlikle, "Eğer istersen bu işe karışmam," diyor. "İşler karışmadıkça tabii ki. Ama anlıyorum. Pis işleri yardım almadan kendin yapmak istemene saygı duyuyorum."

Kapıma ulaştığımızda iç çekiyorum, elim kapı kolunda tereddüt ediyor. "Peki," diye nefes alıyorum, gerçekten başka bir seçeneğim olmadığını bilerek.

"Evet!" diye ciyaklıyor, neredeyse sevinçten titriyor. "Peki, giyinmemiz gerekiyor mu?" Gözleri şimdiden hayal etmiş gibi parlıyor.

Kimsenin duymadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum, sonra yaklaşıyorum. "Burası bir centilmenler kulübü," diye fısıldadım. "İşçiler gibi davranacağız

özel odalar. Kadınlar genellikle yüzlerini gizlerler."

"Güzel. Peki oraya nasıl gideceğiz?" diye soruyor.

"Ben de taksi falan tutacaktım." Başını bir kez sallar.

"Hayır. Billy bizi bırakacak," diyor iki eliyle iri memelerine vurarak. "Tek yapmam gereken bu bebekleri onun suratına sokmak ve kirpiklerimi kırıştırmak."

Sırıtiyorum, kapıyı açarken başımı sallıyorum.

"Sekiz gibi burada ol," diyorum omzumun üzerinden ve ben içeri adım atmadan önce şakacı bir şekilde başını sallıyor.

Flashback - Arabella

Sokakta yalınayak ilerliyorum, soğuk tenimi ısıyor, geceliğim vücuduma yapışıyor. Her nefes keskin, düzensiz ve sürekli omzumun üzerinden bakıyorum, kovalandığıma ikna olmuş bir şekilde. Karanlık etrafımdaki dünyayı yutuyor, sokak lambalarının loş titreşimi tek rehberim, tek umudum.

Sonra onu görüyorum; bir lamba direğinin halesinin altında rölantide giden siyah bir minibüs. Bu o. olmalı. Kalp atışlarım bir savaş davulu gibi çarpıyor, bir siluet görüş alanıma girdiğinde panik boğazımı tırmalıyor ama yavaşlamıyorum. Yavaşlayamam.

Sonunda yüzünü gördüğümde, ışığın altında sakın, dudaklarında yumuşak bir gülümseme oynuyor, sanki tüm bunlar planın bir parçasıymış gibi, vücudum pes ediyor. Ona çarpıyorum ve Gray beni anında yakalıyor, kolları etrafımı sarıyor, sabit ve güvenli.

"Hiçbir şey getirmedim," diyorum nefes nefese. "Ben sadece... Ben kaçtım."

Yeterince geri çekiliyor, beni tararken elleri omuzlarımda sıcacık. Bakışları önce patlamış dudağımda, sonra da gözümün altındaki koyu morlukta kalıyor. Hiçbir şey söylemiyor, hiç söylemiyor. Sessizliği yeterince şey anlatıyor. Zye'nin izleri her yerimde, vücudumu sarmış durumda ve son zamanlarda çok daha sert davranıyor. Sanki beni alışılmadık bir şekilde cezalandırıyor.

"yok," diyor Gray, yumuşak bir sesle. "İhtiyacın olan her şey bende var."

Ben durduramadan bir hıçkırık dökülüyor, keskin, çaresiz bir ses. Yılların acısı göğsümde kabarıyor ve zapt edemediğim bir gelgit dalgasına dönüşüyor. Beni daha sıkı çekiyor, kolları bir kalkan gibi etrafımı sarıyor.

"Her şey yoluna girecek, Arabella."

Beni hızla minibüsün yan tarafına, caddeden ve olası dikkatli gözlerden uzağa götürüyor. Gözyaşlarımı elimin tersiyle siliyorum ama akmaya devam .

"Her şey planladığımız gibi. Pasaportun, kıyafetlerin ve paran bende. Kanada'ya indiğinde, seni takip edeceğim. Sadece birkaç hafta. Ortalık sakinleştiğinde ve her şey yoluna girdiğinde, hemen yanında olacağım."

Başımı sallıyorum ama midem çalkalanıyor. İçimde hâlâ bir ağırlık var. "Ama ya Zye-"

Gray başını bir kez sallayarak sözümü kesiyor ve sesi alçak ama sakın çıkıyor.

"Dokunmayacak, bebeğim. Sana bir daha asla dokunmayacak. Artık güvendesin.

Özgürsün."

Benden derin bir nefes kopuyor, titrekle ve kararsız. Alnımı bir söz verir gibi öpüp minibüsün arkasına doğru ilerlerken omuzlarım hafifçe çöküyor, kolu beni sarıyor.

"Gel hadi. Seni içeri alalım. Üstünü değiştirebilmen için seni havaalanı yakınındaki motele götüreceğim. Uçağın iki saat sonra."

Arka kapıyı açıyor ve ben bir saniyeliğine tereddüt ettikten sonra koşarak geldiğim sokağa bakıyorum. Hayatım boyunca beni tutsak eden sokağa.

Sonra nihayet içeri girdim.

Gray kapıyı arkamdan kapatıp kilitlemeden önce bana gülümsüyor ama son klik sesi kafatasıma bir çekiç gibi iniyor.

Yere çöküp, dizlerimi göğsüme çekip kollarımı sımsıkı sararken kanım kulaklarımda uğulduyor. Minibüs hareket etmeye başlıyor ama ben kendimi zor tutuyorum.

İçimden bir ses bunun bitmediğini haykırıyor ama muhtemelen travmanın benimle alay ettiğini bilerek onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. Gray'e güvenebilirim. Buraya kadar geldik.

Sanki saatlerdir yoldaymışız gibi geliyor, minibüsün duvarları her kilometrede daha da daralıyor, metaller gıcırıyor ve tepemizde yağın yağmurla birlikte gıcırıyor. Uzun süre kambur oturmaktan sırtım ağrıyor ve tam bir saniye daha dayanamayacağımı düşündüğümde, minibüs nihayet durma noktasına geliyor.

Kendimi destekliyorum, yavaşça ayağa kalkıyorum ve mandalın klik sesini duyduğumda içimde bir şeyler kıpırıyor. Tam olarak korku değil, ama vücudum zihnimin henüz yakalayamadığı bir şeyi biliyormuş gibi soğuk ve ani bir şekilde çiçek açan dehşet.

Sonra arka kapılar açılıyor, soğuk hava ve yağmur bana bir tokat gibi çarpıyor ve Gray orada. Her şey yolundaymış gibi gülümsüyordu.

Her zaman takındığı o kolay, tanıdık sırtış ve bir anlığına kendimi buna inandırıyorum. Omuzlarım gevşemeye başlıyor, hatta ayağım ileri doğru adım atacakmışım gibi kalkıyor, ama sonra o yana doğru hareket ediyor ve içimdeki her şey duruyor.

Çünkü şimdi Gray'in durduğu yerde Zye var.

Sağanak yağmurun altında kıpırdamadan duruyor, kemerini pantolonunun ilmeklerinden çıkarıyor, gözleri sanki beni zihninde çoktan öldürmüş gibi benimkilere kilitlenmiş. Sessizliğinin ardında vahşi bir şey var, öfkeden daha karanlık titreşen bir şey. Dehşet verici.

Olduğum yerde donup kalıyorum, zihnim koşmam için bağılıyor ama ayaklarım hareket etmiyor.

"Gri..." Nefes alıyorum, ama işe yaramıyor; adı dudaklarımdan bir hayaletten kurtulmaya çalışır gibi dökülüyor ve gözyaşlarım anında yanaklarımı yakmaya başlıyor.

Cevap vermesine gerek yok. Bana tuzak kurduğunu zaten biliyorum.

Zye bir adım öne çıkıyor, kemer kalçasına hafifçe çarpıyor, yağmur sanki şiddeti temizlemeye çalışıyormuş ama başaramıyormuş gibi üzerine dökülüyor.

"Ben söylemeden gidebileceğini mi sandın? Benden kaçabileceğini mi sandın?" diyor, alçak sesle ve jilet gibi keskin bir sesle ve tam o anda, içine girdiğimi bile bilmediğim tuzak kapanıyor.

Öne doğru adım atar atmaz kaçmaya çalışarak dönüyorum ama metal duvar beni durduruyor. Kemer tokasının uyluklarımda keskin çatlak, vücuduma yakıcı bir acı şoku gönderiyor. Çığlık atıyorum, bacaklarım altımda kalıyor ve öne doğru tökezleyerek minibüsün metal tarafına çarpıyorum.

İçeri girdiğinde, varlığının ağırlığının bastırdığını hissediyorum. Nefesim kısa, hızlı nefesler halinde geliyor ve dönüyorum, hala destek için soğuk duvara yaslanıyorum. Ellerim dışarı fırlıyor, onu uzak tutmaya çalışırken şiddetle titriyor, vücudum korku ve çaresizlikten titriyor.

"Özür dilerim... Yapmayacağım..." Hıçkırıyorum, sesim titriyor ama gölgesi yaklaştıkça kelimeler boş ve anlamsız geliyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan koca elini kaldırıp yüzüme öyle bir vuruyor ki vücudum iki büküm oluyor ve büyük bir gürültüyle yere çakılıyorum. Zihnim dönüyor, kulaklarım çınlıyor, ağzıma kan doluyor ama Zye'nin işi bitmemiş. Saçlarımdan bir avuç tutup beni dizlerimin üzerine kaldırıyor ve ben haykırıyorum.

Sulanmış gözlerimi açtığımda Gray'in hâlâ orada durup beni izlediğini görüyorum, şaşkın ve yardım etmeye isteksiz.

Ona uzanıyorum, kollarımı çaresizlik içinde geriyorum, ama o hiçbir duygu göstermiyor. "Gray, lütfen!" Ağzımdan kan damlayarak yalvarıyorum, ama Elias ve Lake'in köşeyi dönüp de içeri girdiklerini görür görmez sesim boğazımda düğümleniyor.

Van.

"Selam kardeşim," diyor Lake, sanki her saniyesinden keyif gibi.

Hiçbir uyarı olmadan bacağım altımdan şiddetle çekiliyor ve sırt üstü yere düşüyorum, başım yüzeye çarpıyor. Kollarım üstümde sabitlenmeden hemen önce inledim. Birini Lake, diğerini Elias tutuyor.

Zye hiç vakit kaybetmeden külotumu yırtıp bana tecavüz etmeye hazırlanıyor ve işte o zaman gerçek korkuyu hissettiğimi anlıyorum. Avazım çıktığı kadar bağırmaya ve çırpınmaya başlıyorum ama tek yaptığı şey vücuduma yıkıcı bir darbe indirmek oluyor.

Yüzüme vurdu, neredeyse bayıltıyordu. Kanayan çenemi tutuyor ve ben felçli bir şekilde yatarken beni ona bakmaya zorluyor.

"Sana benimle asla uğraşma demiştim Arabella," diye ısırdı, sesi öfkeyle titriyordu. "Şimdi gerçek sonuçların nasıl hissettirdiğini öğreneceksin. Gerçek vahşet. Ve yapmak üzere olduğumuz şeyden sağ çıkıp çıkmayacağın... bu tamamen bana bağlı."

Ona bakarken bir damla gözyaşı saç çizgime doğru yuvarlanıyor ama ağlayan gözlerimin ardında artık hiçbir şey yok. Korku ya da yalvarma yok. Sadece boş bir sessizlik. Ciğerleriniz nefes almaya devam ettiğinde yerleşen türden, ama diğer her şey kapanıyor.

Zihnim sürükleniyor, zincirlerinden kurtuluyor, minibüsten, Zye'nin ilk kez içime girmeye zorlamasından, çıplak, morarmış tenimdeki kaba ellerinden, etrafımdaki iğrenç sözlerinden, iplerin yakıcılığından uzaklaşıyor. Her şey donuklaşıyor. Bedenlerinin benimkiyle çarpışma sesleri ve hissettiğim acı.

Kendimin üzerinde süzülüyorum, uzaklardan bir yerden izliyorum, uyuşmuş ve hafif. İstediklerini alabilirler, istediklerini söyleyebilirler ama kırmaya geldikleri parçamı çoktan kaybettiler. O artık burada değil.

Üvey kardeşlerimin üçü de sırayla bana acımasızca tecavüz ediyor. Ya da hep birlikte aynı anda. Gray kapıdan beni izleyip özgürlüğümle alay ederken saatlerce tekrar tekrar.

O zamana kadar,

Ben cansızım. Ölüyüm.

On Altıncı Bölüm

Aurelia

Aynada kendime bakıyorum, başımın tepesindeki kırmızı peruğu ayarlıyorum. Karmaşık bir kabarıklık oluşturacak şekilde şekillendirilmiş, arkada iki siyah, Japon çivisi sabitliyor ve saçlar öne doğru dökülerek karartılmış lenslerimi kısmen örtüyor. Koyu renk makyaj gözlerimi çevreliyor, dudaklarım dolgun, siyah ve kenarlara doğru taşan kırmızı bir ombre ile boyanmış.

Bakışlarımın aşağıya inmesine izin veriyorum, siyah ipek iki parçalı elbiseyi inceliyorum. Narin kırmızı çiçeklerle süslenmiş elbise bedenimi sarıyor.

Kollarımı, üst kısmına kadar uzanan uzun ipek eldivenlerin içine sokuyorum ve sonunda siyah Maskeli Balo maskesine uzanıp onu başımın arkasında sabitliyorum.

Bu mükemmel. Beni tanıyamaz.

Kapının çalındığını duyduğumda, gelenin Blush olduğunu anladım. Banyonun ışığını söndürüp ön kapıyı açtığımda onu orada, simlere batırılmış günah gibi dururken . Her zamanki performans kıyafetlerinden biraz uzaklaşmış ama çok da değil.

Bronzlaşmış teni pembe bir ışıltıyla parlıyor, daracık siyah elbisesi kıvrımlı vücuduna yapışıyor, neredeyse çenesine kadar uzanan göğüslerini zar zor kapatıyor. Şık bir maske yüzünün yarısını gizliyor ama parlayan pembe gözleri maskeyi delip geçiyor.

Yavaş ve minnettar bir ısıklık çalıyor, bakışları vücudumda geziniyor ve tekrar yukarı çıkıyor.

"Kahretsin, kız," nefes alıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Hayatın boyunca sıkıcı bir sikle yaşamak istediğine emin misin?"

Kıkırdıyorum, yanından geçip kapıyı arkamdan çekiyorum. "Aslında bunu söylediğimi Wrath'a söyleme," diye ekliyor gergin bir ifadeyle.

Kıkırdama.

Sırıtarak gözlerimi deviriyorum. "Sırrın güvende. Şimdilik."

Birlikte Billy'nin karavanına doğru yürüyoruz ve o beni bu geceyle ilgili soru bombardımanına tutmaya başlıyor.

"Kyro'yla ilgili değil, değil mi?" diye soruyor. "Yani, o sapık orospu çocuğunun çoktan öldüğünü biliyorsun, değil mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum, serin gece havası tenimi öpüyor.

"Öldüğünü biliyorum. Hell beni bulur bulmaz söyledi." "Peki, kim o?"

Derin bir nefes alıyorum, huzursuzluk içime işliyor, anı zihnimde canlı bir şekilde çalkalanıyor.

"Eski bir erkek arkadaş. Üç üvey kardeşim tarafından toplu tecavüze uğramam için bana tuzak kurdu. Geçen her saniyeyi izledi ve hiçbir şey yapmadı."

Sözcükler kastettiğimden daha gelişigüzel bir şekilde ağzımdan döküldü, ama onları söylerken hissetmeye başladığımı fark ettim, her zaman arzuladığım özgürlüğün hafif salınımını. Gerçeğimi söyleyebilme, bana yanlış yapanlardan korkmadan kendi şartlarımla hareket edebilme yeteneği.

Bu yeni his çok garip. Özgürleştirici ama neredeyse tedirgin edici. Yine de, kim olduğumdan asla utanmayacağımı biliyorum, her şeyden sonra değil. Utanması gereken biri varsa, o da onlar.

Ve Blush. Ona güveniyorum. O keskin, sert dış görünüşünün altında, gücünü ve direncini inşa eden yaraları görebiliyorum. Başından bir şeyler geçmiş ama yine de burada, hesaba katılması gereken bir güç olarak duruyor. Ona ve kız kardeşime bildiklerinden çok daha fazla hayranlık duyuyorum.

Allık sessizleşiyor ama gözlerinin üzerimde olduğunu, beni incelediğini hissedebiliyorum. Yavaşça göz kırpmıyor, sanki söylediklerimi anlamaya çalışıyormuş gibi.

"Beni öldürdüklerini sandılar. Ve öldürdüler de. Ama gitmem uzun sürmedi," diye devam ediyorum. "Bir nehirde uyandım ve akıntıdan kurtulmayı başardım."

"Ve Kyro seni o zaman mı buldu?" diye merakla soruyor.

Başımı sallıyorum, bakışlarım gökyüzüne kayıyor ve buradaki yıldızların daha parlak olduğunu fark ediyorum, şehir ışıklarının boğucu etkisi olmadan çok daha netler.

"Evet," diye nefes alıyorum, gerçek derinlere gömülüyor. "Ama yaklaşık bir yıl sonraydı. O sırada bir sığınakta yaşıyordum, sadece... bekliyordum. İntikamımı planlıyor ve tasarlıyordum." Devam etmeden önce duraksıyorum. "Kyro'nun beni nasıl bulduğunu bile bilmiyorum. Ama beni kaçırdılar ve neredeyse iki yıl boyunca Noir'ın yanındaki bir odaya kilitlediler. Ve tek yapabildiğim ona her gün yaşattıkları saçmalıkları dinlemektir."

"Tanrım, kızım. Gerçekten çok şey yaşamışsın," diyor Blush. "Erkekler hak sahibi domuzlar gibi."

Onaylarcasına başımı sallıyorum, ama sonra başımı yavaşça çevirip bakışlarını daha soğuk, daha bilgili bir bakışla karşılıyorum.

"Ama bizi kırmıyorlar. Tam olarak değil," diye mırıldanıyorum. "Bizi sadece silah haline getiriyorlar. Kendi yıkımlarının silahları."

"Aynen öyle," diye cevap veriyor kocaman bir gülümsemeyle, koluma girerek. "Şimdi gidip onu pişman edelim."

Billy'nin kamyonetinin arkasına bindiğimizde, pis bir koku hemen burun deliklerime çarpıyor ve o daha sürücü koltuğuna oturmadan Blush'a bakıyorum.

"Kahretsin, burası eski terli taşak torbası ve ıslak parmaklar gibi kokuyor," diye mırıldanıyorum ve Blush kahkahayı patlatıyor.

Bir süre araba kullandıktan sonra Billy kulübün birkaç sokak yukarısında kenara çekiyor. Öne doğru eğilip ona beklemesini ve uzun sürmeyeceğini söylüyorum. Blush ve ben kamyonundan inip kaldırımında buluşuyoruz, onun kolu benimkiyle birleşiyor ve birlikte uzaktaki parlayan ışıklara doğru yürüyoruz.

"İçeri tam olarak nasıl gireceğiz?" diye mırıldanıyor, gözleri ileriye sabitlenmiş. "Bir kadın böyle giyinip gelirse genellikle soru sormazlar. Bu," diyorum kıyafetlerimizi göstererek. "Burası sadece erkeklere özel bir kulüp, bizi eğlencenin bir parçası sanacaklar."

"Hmm..." diye mırıldanıyor, açıkça şüpheci. "Bu riskli."

"Öyle," diye itiraf ediyorum, sesim kısık. "Ama biraz risk olmadan hayat nedir ki? Bunu enine boyuna düşündüm. Her Çarşamba buraya gelir. Her zaman özel bir gösteri alır."

"Ya içeri giremezsek?"

Yan gözle ona bakıyorum, ses tonum soğuk ve sabit. "O zaman o piçi arabasında öldüreceğim."

Başını sertçe sallayarak onaylıyor ve ben de devam ediyorum.

"Öyle ya da böyle," diyorum, gözlerim yaklaşan binaya kilitlenmiş, "bu gece nefes alma hakkını kaybedecek."

Caddeyi geçerken kulüp, siyah mermer sütunlarıyla uzun ve şık, altın bir günah tapınağı gibi duruyor. Lüks arabalar kaldırım boyunca rölantide gidiyor, motorlar alçak sesle mırıldanıyor. Bina zenginlik, ayrıcalık ve yüzeyin hemen altında daha karanlık bir şeyle uğulduyor.

Biz yaklaşırken, iki kapıcı başını kaldırıp bakmıyor bile. Bir bilek hareketiyle kadife ipi bizim için ayırıyorlar. Ne bir kelime ne de bir tereddüt.

Eşiği geçtiğimizde, ben ve Blush heyecanlı bir gülümsemeyi paylaşıyoruz, ama içeri adım attığımız anda, sıcaklık içime çarpıyor.

Viski, ter, kolonya ve pis seks kokuyor. Işık alçak, her şeyi baştan çıkarıcı bir gölgede bırakıyor.

Blush bana doğru eğiliyor. "Şimdi bu... Bu bir sirk," diyor küçümseyerek. "Şunlara bak... Lanet olası akbabalar."

Ama kalbim küt küt attığı için onu zar zor duyuyorum, gözlerim çoktan odayı tarıyor, arıyor ve bekliyor.

Sonra onu gördüm. *Gri*.

Ana salondan tek başına, altın avizelerle kaplı ve üzerinde *Özel Gösterim* yazan bir tabelanın bulunduğu bir koridordan geçerek uzaklaşıyor.

Blush'a doğru eğilmeden önce içimde yavaş, elektrikli bir öfke birikiyor. "Bu o," diye mırıldandım.

Anında kızarıyor, gözler kısılıyor ve buraya aitmişiz gibi rahatça hareket ediyoruz, tam başka bir kadın yaklaşırken koridorun kenarına yaklaşıyoruz.

Uzun boylu, zayıf, maskesi ışığın altında parlıyor. Belli ki kulübün çalışanlarından biri ve Gray'in gittiği yöne doğru süzülüyor.

Tam önüne gelene kadar bekleriz, arkasından sinsice yaklaşırsınız, etrafımızı kollarız ve odaya yaklaştığında saldırırız.

Onu arkadan kavıyorum, bir kolum belini sıkıca sarıyor, diğeri ağzını kapatıyor. Blush iki kolunu da vücudunun üst kısmına sararak yan taraftan önünü kesiyor. Boğuk bir çığlık atıyor, topukları yeri kazıyor ama biz onu yakındaki bir dolaba sürüklemeye başlamıştık bile.

Kapı çarparak kapanıyor ve karanlık bizi yutuyor.

Temizlik kimyasallarının kokusu havayı dolduruyor ve kız çırpınıyor ama Blush çoktan dizlerinin üzerine çökmüş, rafta bulduğu bir şeyle bileklerini bağlıyor. Arkasına çömelmiş, elimi sıkıca ağzının üzerinde tutuyorum.

"Şşşt," diye fısıldıyorum kulağına sakince. "Buraya senin için gelmedik. Sessiz olursan buradan sağ salim çıkarsın."

Geniş ve karanlıkta parlayan gözleri benimkilere yalvarıyor. Korkuyor. Bunu vücudunda hissediyorum. Ama başka tarafa bakmıyorum. Bunu göze alamam. Bu korkuyu çok iyi biliyorum, bu yüzden buradayım.

Neredeyse yavaş yavaş başını sallıyor ve sonunda hareketsiz kalıyor. Ağzı kapatılıp eski bir radyatöre bağlandığında, ben ve Blush nefes nefese ayağa kalkıyoruz.

"İyi misin?" diye soruyor ve bir kez başımı sallıyorum, sonra elim kapıda duraklıyorum.

"İçeri yalnız gireceğim," diyorum ama omzumdaki eli beni durduruyor.

"Hayır girmeyeceksin. Bunu birlikte yapacağız. Ben senin arkadayım, ama benden istemediğin hiçbir şeyi ." Sertçe fısıldıyor, pembe gözleri benimkilere dikilmiş.

Onunla tartışmak ya da fikrini değiştirmek için yeterli zamanım olmadığını bilerek iç çekiyorum. Yavaş yavaş nefes alarak koridora çıkıyoruz ve benimle bir daha asla karşılaşmayacağını düşünen adama doğru yürümeye başlıyoruz.

Blush önce içeri giriyor, adımları yumuşak ve emin, ben de arkasından gidiyorum, kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Oda bizi bütünüyle yutuyor; karanlık, ses geçirmez ve boğucu.

Sonra onu gördüm. Köşede, derin deri bir sandalyeye çökmüş, bir bacağını tembelce diğerinin üzerine atmış, sanki onun için sıradan bir geceymiş gibi bir bardak viskisini yudumluyor. Ortadaki direk alçak ışığın altında parlıyor, duvarlar siyah ve bir tabutun içi gibi dolgulu. Blush kilidi çevirmeden önce kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla arkamızdan kapatırken donmuş bir şekilde orada duruyorum.

Ve ben sadece bakıyorum.

Yaşlandı, evet. Ama sadece yaşlı değil, tükenmiş. Sanki hayat onu azar azar kemiriyormuş gibi. Bir zamanların canlı yeşil gözleri çökmüş, sanki arkalarında bir şey ölmüş de kimse fark etmemiş gibi. Çenesi daha sıkı, kenarları kirli sakallı. Orada oturan adam bir zamanlar tanıdığım çocuk değil - tabii onu gerçekten tanıdıysam. Belki de karma onu benden önce yakaladı. Belki de yaptığı şeyler yüzünden lanetlendi.

Onu incelerken başımı yavaşça eğiyorum, damarlarımda nefret ve inançsızlık karışımı kaynıyor. Öne doğru eğiliyor, içkiyi yan masaya koyuyor, sanki gösteri için yerleşiyormuş gibi.

O asla üvey kardeşlerimin kurbanı olmadı. O bir mimardı. En kötü kabusumun orkestra şefiydi.

Nasıl bir adam kendisini seven genç, işkence görmüş bir kıza korkunç bir şekilde tecavüz edilmesini ve ölüme terk edilmesini sağlar? Hangi sebeple? Bunun bir önemi yok. Bunu asla haklı gösteremez.

Boğazım yanıyor ve gözlerim doluyor, ama bunu göstermeyeceğim - ne burada, ne onun önünde, ne de hiçbir zaman.

Bu adama masumiyetimi
verdim. İlk öpücüğümü.
Güvenimi.

Sanki iğrenç bir oyundaki piyonlardan biriymişim gibi onu çöpe attı.

Elini kaldırıyor, parmakları o kibirli küçük hareketle kıvrılıyor, sanki bize sahipmiş gibi bizi öne çağırıyor.

Blush ve ben birbirimize hızlı bir bakış atıyoruz, sadece bir anlık bir anlayış, sonra birbirimize yaklaşıyoruz.

Önünde durduğumuzda kan çanağına dönmüş gözleri de tarıyor. Gözlerini kısıyor, içkiden mi yoksa beklenmedik ikiliden mi kaynaklandığını anlamaya çalışıyor. Kaşları çatılıyor ve ağır bir nefes vererek sandalyesine yaslanıyor.

"Sizden iki tane mi var?" diye mırıldanıyor ve gerçek olduklarından emin değilmiş gibi iki parmağını kaldırıyor.

Konuşamayacağımı bilerek Blush'a bakıyorum. Henüz konuşamam. Sesimi duyduğu anda ben olduğumu anlayacak. Doğru zamanda olması gerekiyor. Tek başıma da olsa bir şekilde bu işi halletmeyi planlıyordum. Ama şimdi, onun yanında dururken, ihtiyacım olduğunu bilmediğim desteği şimdiden hissedebiliyorum.

"Aynen öyle yakışıklı," diyor Blush, yumuşak bir kıkırdama çıkarmadan önce sesi şeker kaplı ve ölümcül, ona yaklaşıyor. "Bu gece bir fiyatına iki kişi."

Hafifçe eğiliyor, yüzü onunkine yaklaşıyor, dudakları sadece bir nefes uzakta.

"Bunu ister miydin?" diye baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldanıyor.

Dudaklarında sarhoş bir gülümseme seçiriyor, tembel ama küçük bir baş sallamadan önce memnun. Bu ifade karnıma bir yumruk gibi iniyor, midemi bulandırıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Bir daha görebileceğimi hiç düşünmediğim, yıllar önce ölmüş olması gereken bir gülümseme.

Kendimi soğukkanlılığımı korumaya zorluyorum, boğazımda safra yükselirken yanağımın içini ısıırıyorum. Ama artık geri dönüş yok. Yaklaşmam gerekiyor. Gözlerimin içine bakmasına ve bana yaptıklarının her zerresini hissetmesine ihtiyacım var.

Allık odanın ortasına doğru salınıyor, vücudu nabız gibi atan düşük tempoyla kusursuz bir uyum içinde hareket ediyor. Gözleri ona kilitlenmiş, ellerini vücudunda gezdirirken yüzünde vahşi bir baskınlık ifadesi belirliyor ve avını köşeye sıkıştıran açgözlü bir yırtıcı gibi onu baştan çıkarıyor.

Onu takip ediyorum, tüm nefreti bir kenara itip yakıta dönüştürüyorum. Kalçalarım ritimle birlikte akıcı bir şekilde hareket ediyor, onunla alay ediyor, her adım hesaplanmış, her hareket onu yıkmak için tasarlanmış.

Ben ve Blush birbirimize sürtünmeye başladık, elleri göğüslerimin ve kalçalarımın üzerinde geziniyor, dili boynumda kayıyor, tam o anın içine giriyor.

İzlerken, tahrik nefesindeki kendini beğenmişliği duyabiliyorum ama bu yeterli değil. Neredeyse yetmiyor.

Aradaki mesafeyi adım adım kapatıyorum ve nihayet ona ulaştığımda bacağımı onunkinin üzerine kaldırıp dizlerimi pelüş deriye bastırıyorum. Vücudunun altımda sertleştiğini hissediyorum, elleri yanlarında seğiriyor, kontrol için çaresiz. Ama ben ona hiçbir şey vermiyorum.

Eldivenli elim bileklerini kavıyor ve kolçağın üzerine geri itiyor. Yüzümü ona yakın tutuyorum ama onunla alay edecek kadar da uzak. Kalçalarımı yuvarlıyorum, amım onun üzerinde bir kez gıcırıyor, aramızdaki sıcaklığın artmasına izin veriyorum ve nefesi şimdi daha ağır, gözleri arzuyla parlıyor.

Blush'ın bir şey söylememe ihtiyacı yok, ne yapacağını çok iyi biliyor ve gözlerim onunkilerle buluştuğunda bilerek bakıyoruz, karşılıklı bir anlayış. Onun arkasına geçiyor ve saniyeler geçtikçe yılların istismarı beni her yönden sıkıştırıyor gibi görünüyor, ama odak noktamı keskin tutuyorum.

Sonra uzanıp saçlarımın tokasını açıyorum, narin Japon başaklarını kabarık peruğumdan çekip çıkarıyorum. Tokalar parmaklarımın arasından kurtuluyor, kızıl peruğum yumuşak dalgalar halinde omuzlarımdan aşağı dökülüyor. Ve bir anlığına derin bir nefes alıyorum, sonunda bu pisliği öldüreceğimi biliyorum.

Ardından maskeyi ve peruğu çıkarıp yere atıyorum. Gözlerinin yan profilimde olduğunu hissedebiliyorum, içinde bir tanıma titreşimi başlıyor.

Vakit geldi.

"Gerçekten de sana musallat olmak için ölümünden dönmeyeceğimi mi sandın Gray?" Bakışlarım karanlık ve pırıl pırıl, onunkine kilitlenerek söylüyorum.

Sesimi duyar duymaz gözleri büyüyor, artık kendinden emin bir canavar değil. Hayır. Şimdi sadece küçük bir adam, korkmuş ve çaresiz, öldürülmesine yardım ettiğini düşündüğü halimi hatırlıyor.

"Nasıl bir cehenneme dönüştüğüm, nasıl bir iblisi dirilttiğim hakkında hiçbir fikrin yok, ama öğrenmek üzeresin, seni lanet olası, ihanet eden amcık."

Dehşete kapılmış tepkisi anında oldu ve hayalet görmüş gibi beni üzerinden fırlattı. Yere sertçe çarpıyorum, dirseğim soğuk zemine çarpıyor, koluma keskin bir acı saplanıyor. Ama zar zor hissediyorum, öfke ve adrenalin artık her şeye hükmediyor.

Allık zaten onun üzerindeydi ve beklemiyordu. Adamın üzerine atlıyor, kollarını arkadan boynuna doluyor ve onu boğuyor. Vücudu duvara çarpıyor, çarpmanın etkisiyle tüm oda sarsılıyor, ama kadın lanet bir hayvan gibi dayanıyor.

"Aurelia!" Sesleniyor. "Ben onun boynunu kırmadan önce bitir şu orospu çocuğunu!"

Adam çırpınıyor, ona ulaşmaya çalışıyor, nefes almak için mücadele ediyor ama kadın acımasız bir şey.

Kendimi ayağa kaldırıyorum, dizlerim titriyor ama saf, şiddetli bir öfkeyle hareket ediyorum ve hepsi bu kadar. Yerdeki iki iğneyi kapıyorum, ince, keskin ve ölümcül, ve ona saldırıyorum.

Yüzü kızarıyor, nefesi kesiliyor ama ona yapmak üzere olduğum şeyi hissedecek kadar hayatta.

Yeterince yaklaşıp yaklaşmaz iki kolumu da kaldırıyorum ve tüm gücümle iki iğneyi de göğsüne saplıyorum; keskin uç, kas ve kemikten oluşan iğrenç bir patlamayla çarpıyor ve dudaklarından boğuk bir çığlık yükseliyor.

"İşte bu, onun için çığlık at, seni küçük orospu," diye tıslıyor Blush, sonra yüksek sesle, aklı başında olmayan bir kıkırdama çıkarıyor, kafasını geriye atıyor. "Bir kaltağın çığlık atmasına bayılıyorum!"

Sert bir anahtarla çekip çıkarıyorum, deliklerden kan fişkırıyor, sonra alçaltıyorum ve tüm gücümle taşaklarına saplıyorum. Çarpıştıklarında dizlerinin üzerine çöküyor, zavallı küçük taşaklarından kan fişkırıyor, yeri ve beni kaplıyor, ama ben onları geri çekmeden önce değil.

, ait olduğu yerde olduğu an, ona bakıyorum, nefesim keskin, titrek pantolonlarla çıkıyor. Geniş gözleri, bir zamanlar yumuşak olan gözleri benimkilerle buluşuyor ve ilk kez onun gerçekte kim olduğunu görüyorum. Acıması bir korkak.

Blush'ın sesi deliliğimin arasına giriyor, memnuniyetle karışık. "Her şey bitti."

Başımı bir kez sallıyorum, hareket yavaşlıyor ve vahşi gözlerim, altımda parçalanmaya başladığında bile solmakta olan gözlerine sabitleniyor.

"Henüz değil." Her iki çiviye bir kez daha kaldırmadan önce mırıldanıyorum, ama bu sefer, her iki gözbebeklerini hedef alarak acımasızca iniyorum.

Sivri uçlar derine girer girmez, ardından gelen ses mide bulandırıcıdır -Kaba, ıslak ve nihai. İçimde yankılanıyor, şimdi kemiklerimde yaşıyor, sonsuza dek onlara kazınmış.

Yere yığılıyor, ama ben de onunla birlikte düşünüyorum, bedenim onun yanında dört ayak üzerine yığılıyor, ellerim onun kanıyla sırlıslam oluyor. Hıçkırıklar bedenimi sararken başım öne eğik. Ama hissettiğim zayıflık değil. Bu öyle gerçek bir duygu dalgası ki, zar zor bir arada tutabiliyorum.

Her gözyaşı sanki içimin derinliklerinden ağır bir şeyi, hala orada olduğunu bile fark etmediğim bir şeyi çekip çıkarıyor. Sonunda kim olduğumun acısını ve kederini kanıyorum. Ve bu kaotik salıverilmenin ortasında, içimdeki bir şey serbest kalıyor, yıllar süren işkenceden sonra bir bariyer nihayet yol veriyor.

Blush diz çökerken eli saçlarımın arkasına kayıyor, parmakları terli tellerin arasından geçiyor. Alnını benimkine bastırıyor, varlığı o bunaltıcı anda garip bir rahatlık veriyor.

" böyle, bebeğim. Hisset ve hepsini dışarı çıkar," diye fısıldıyor kulağıma.

On Yedinci Bölüm

Gazap

Aurelia'nın yatağının altında uzanmış, içeri girmesini bekliyorum, mükemmel bir anda saldırmaya, o küçük bedenin ruhunu korkutmaya ve onunla yoluma devam etmeye hazırım.

Kapı gıcırdayarak açıldığı anda kendimi hazırladım. Koridorun ışığını yaktı ve doğruca yatak odasına yöneldi, sanki bir öcü gibi dışarı çıkıp onu mahvetmeyecekmişim gibi kıyafetlerini çıkarmaya başladı bile.

Botlarını tekmeleyişini, her birinin yere vuruşunu izliyorum. Sonra elbisesi, eldivenleri teker teker düşüyor ve işte o zaman içimde bir şey duruyor.

Kan. İpek kumaşa bulaşmış, eldivenlerin üzerinde kalın darbelerle kurumuş. Gözlerim kısıldı ve biraz öne eğildim.

Kokla.

Evet, bu lanet olası kan. Taze, metalik, ama onun değil. Ne halt ediyordu?

Bugün uğraşmam gereken kendi karmaşam vardı, her zaman yaptığım gibi onun güzel kıcını takip edecek zamanım olmadı, ama şimdi keşke yapsaydım diyorum. O odadan çıkıp mutfığa doğru yürürken bakışlarım elbisesini .

Banyo kapısının kapandığını duyuyorum ve hareket ediyorum, sessiz ama hızlı bir şekilde, yeni bir niyetle kendimi yatağın altından çekiyorum.

Elbiseye uzanıyorum, iki parmağımın arasında tutarak yüzüme doğru getiriyorum.

Kan. Ter. Kolonya. Erkek. *Ben değilim.*

Ne oluyor ? Adam mı öldürüyormuş?

Çenem geriliyor, düşüncelerim dönüyor, göğsüm asit gibi yanıyor. Telefonundaki o piçlerden biri miydi? Henüz yaşamadığım isimlerden biri mi?

Kumaşı kavrayışım sıkılaşıyor, yerdeki pislik yığınının boş boş bakarken beynim aksıyor ve karanlığının ne kadar derine indiğini merak ediyorum.

Ve neden beni da tahrik ettiğini. Neden taşaklarımı sıkıyor ve sikimi acı verici şekilde sertleştiriyor.

Başımı bir kez sallayıp elbiseyi yere düşürmeden önce orada ne kadar durduğumdan emin değilim, kumaş yere çarparken fısıldıyor. Dönüp bir hayalet gibi koridordan aşağı kayarken botlarım ses çıkarmıyor, akan suyun kusursuz sesi kulaklarıma ulaşıyor.

Eldivenli elim kapı kolunu buluyor ve yavaşça çeviriyorum. Çerçevenin etrafından bakarken buhar bana bir duvar gibi çarpıyor, bir gözüm duş perdesinin kenarına , küvetin etrafına örtülmüş, bakışlarımdan kendini korumaya çalışıyor. Bazen onu pencereden izlediğimde saklanmaya çalıştığı gibi.

Kapıyı biraz daha itiyorum ve ilk dikkatimi çeken lavabo oluyor. Sanki içeri girmeden önce kendini yıkamış gibi koyu kırmızı damlacıklar yüzeyde benek benek.

İçeri tam olarak girdiğimde, yerde duran, kendini savunmaya hazır keskin bıçağı ve yanında yarım bardakla açılmış bir şişe kırmızı şarabı fark ediyorum.

Perdedeki küçük bir aralıktan bakmadan önce sessizce küvete doğru ilerliyorum. Bakışlarım hemen onun üzerinde toplanıyor, suyun içinde yatıyor, kulaklıklar kulaklarına takılmış, dünyayı bloke ediyor. Müzikle rahatlamaya çalışırken gözleri kapalı, arada bir mırıldanıyor.

Aç bakışlarım, durduramadığım bir çekim gibi çıplak vücudunda geziniyor. Diri göğüsleri sudan dışarı fırlıyor, meme uçları sert ve ısırılabilir. Aletim kot pantolonumun içinde kabarıyor ve elim ona doğru ilerlerken dişlerim gıcırıyor, oluşan sıkıcı ağrıyı bastırmak için sıkıyorum.

Küvetin kenarına geçip yanına çömeliyorum, daha yakın olmak istiyorum. Perdeyi parmaklarımla hafifçe kenara çekip kendimi belli ediyorum ama onun bundan haberi yok.

Açgözlülükle vücudunu yakından yutuyorum ve bakışlarım çok uzun süre parlayan, çıplak amına odaklanıyor. Deliliğim zihnimin kenarlarını kemiriyor, acımasız, vahşi bir şey, beni daha da derinlere çekiyor.

Gözlerim bıçağa kayıyor, ona uzanmadan önce soğuk parıltısından etkileniyorum. Eldivenimi ısırarak çıkarıyorum ve bıçağı avucuma bastırıyorum. Tereddüt etmeden, daha da derinden kesmeden önce hızlıca kesiyorum ve kanımın hipnotik damlalar halinde yere akmasını izliyorum. Kıp kırmızı havuz altımda genişliyor, ta ki ben elimi kaldırıp onun suyuna daldırına kadar.

Hareket etmiyorum, kendimi hareketsiz kalmaya, etrafındaki her şeyi doyurmasına izin vermeye zorluyorum. Damarlarımda rengindeki sıvı dışarıya ilerliyor, suyun bozulmamış berraklığını yutuyor. Yavaşça onu kaplıyor, ta ki dokunmadığı hiçbir şey kalmayana kadar ve göğsümde çarpık bir memnuniyet kıvrılıyor.

İç çektiğinde eli memesini buluyor, gözlerim memesine kayıyor. Parmakları ıslak teninin üzerinde esniyor, hafifçe sıktıktan sonra karnından aşağı doğru iniyor. Elini artık göremeyene kadar bu harekete sabitleniyorum.

Aniden vücudu hafifçe kamburlaşır, küçük bir soluk onu terk ederken başı geriye doğru eğilir.

Sik beni. Kendine dokunuyor, gözümün önünde amına dokunuyor. Ne muhtaç bir sürtük. Onu yeterince tatmin etmedim mi? Ya da belki de ettim, ama o açgözlü olmaya başladı.

Kolu ileri geri hareket edip kendini okşarken, onu becerdiğimi hayal ettiğini biliyorum. Öyle olmalı. Düşünebileceği başka kimse yok. Hiç şansı yok. Her düşüncesine musallat oldum.

Yumuşak bir şekilde inlediğinde, kolu daha da aşağı uzanıyor, bariz bir şekilde kendini parmaklıyor, çenem geriliyor, içimdeki kızgınlık gıcırıyor.

Elim hâlâ suyun altındayken gözlemliyorum, takıntılıyım ve onun her inleyişinde daha da delirmiş bir ruh haline giriyorum.

Parmakları hızlanıyor, coşkusunu kovalarken su çılgınca dalgalanıyor. Pırıl pırıl göğüsleri her hızlı nefeste kabarıp sallanıyor ve ben kendimi durduramıyorum.

Ben daha hareketin farkına varamadan elim ağzının üzerinden hızla geçerek avucumun içinde boğulacak kadar tiz bir çığlık atıyor. Gözleri benimkileri buluyor, çiğ bir korkuyla parlıyor. Ama başka tarafa bakmıyorum.

Yavaş yavaş bakışları düşüyor, iradesi dışında aşağıya doğru sürükleniyor ve onu gördüğü anda, kalın ve girdap gibi dönen kırmızı suyu, kanımın canlı bir şey gibi etrafına dolandığını, şiddetle irkiliyor, tüm vücudu dehşet içinde geri çekiliyor.

Kalp atışlarının tenine vuruşunu neredeyse duyabiliyorum. Onu yerinde tutarken hızlı ve çaresiz, parmaklarım yanaklarına batıyor.

Elini sudan çıkarmaya başlar başlamaz daha hızlı hareket ediyor, bileğini yakalıyor ve tekrar aşağı itiyorum. Onu sahiplenici, acımasız bir baskıyla amını avuçlamaya zorluyor, tam olarak olduğu yerde kalmasını sağlıyorum. Devam etmek ve başladığı işi bitirmek için.

Parmaklarını aşağı doğru bastırıp tekrar içine sokarken burnundan derin derin nefes alıyor.

Tekrar girip çıkmaya başladığında, gözlerindeki tereddütü görebiliyorum, benimkini arıyor, ama ağzını serbest bırakıyorum, sadece elim onun yerine boğazına sarılıyor, parmaklarım ıslak etini ısıyor, nabzını hissetmeyi arzuluyor.

Beni durdurmak için bir şey söyleyemeden, benimkini onunkiyle birleştirmek için içeri itiyorum ve amı gerilirken ağzı açık kalıyor, gözleri kapanıyor, sessiz bir çığlık onu terk ediyor.

Hissettiği acıya sempati duymuyorum, her zamanki gibi iki uzun parmağım onunkilerle gömülene kadar devam ediyorum.

Pürüzsüz amını parmak uçlarımda hissetmek neredeyse akıl sağlığımı tamamen kaybetmeme neden oluyor, boşalmasıyla ne kadar kaygan hissettiriyor, ne kadar sıcak.

Diğer parmaklarımı ve başparmağımı elinin etrafına sararak tam kontrolü ele geçiriyorum. Ve neredeyse anında parmaklarımı içeri ve dışarı sokmaya başladım, onunkini de aynısını yapmaya zorladım.

Bunu yüzünde görebiliyorum, dördünü de almak için nasıl mücadele ettiğini, amcığı o kadar sıkı ki, neredeyse hareketi kısıtlıyor ve bu beni sonsuza kadar rahatsız ediyor.

O amcığın rahat, dağınık ve gevşek olmasını istiyorum. İçine girip çıkarken doğru pis sesleri çıkarmasını istiyorum. Ve eğer değilse, gerekirse onu parçalara ayırarak yapacağım. Hiçbir şeye zorla girmeyi sevmem. Doğrudan içine girmek istiyorum. Sınır yok. Sınır yok. Lanet olası engeller yok.

Sertçe iterek derine iniyorum, parmaklarını aşağı bastırıyorum, böylece doğru noktaya srtnyorlar. Daha hızlı itmeye başladığım anda, daha yüksek sesle inlemeleri duvarlarda yankılanırken kaşları kısıtlıyor ve tüm zaman boyunca benimle yoğun göz teması kuruyor.

Amcığı hafifçe gevşeyerek istediğimi yapmama izin veriyor ve parmaklarım boğazına daha fazla bastırıp havasını kesmeye başladığında kanlı su şiddetle dalgalanıyor.

Bacaklarını daha geniş açıyor, beni daha çok istiyor, getirdiğim şiddete hevesli ve ikimiz de acımasızca amını beceriyoruz.

Kısa süre sonra, gözlerinin geri döndüğünü, her ıslak daldırmada doruğa yaklaştığını fark ediyorum. Ama sonra, zihnimde bir şey kopuyor. Bir atlak ya da yırtık değil. Sanki kemikten kopan bir kas gibi.

enem kilitleniyor ve onu altına bastırmaya başlıyorum ve vücudu oraya aitmiş gibi suyun içine giriyor. Direnç ya da ses yok. Sadece dalgalar küvetin kenarını yalıyor, sanki onlar da açmış gibi.

Yüzü yüzeyin altında kaybolurken, yumuşak kabarcıklar yükseliyor, ama onu altında tutarken gözümü kırpmıyorum, sadece açgözlü amını tatmin etmeye devam ediyorum.

Birden kontrol hissim kapanıyor, bedenim kendi başına hareket ediyor, bir parçam dizginleri ele alırken geri kalanım uyarılma, ölüm ve zifiri karanlık bir saplantı sarmalında kayboluyor. Karanlık kyor ve gözlerim geri yuvarlanıyor. Gittim - yükseklerde, sessizlikte ve yıkıntıda kayboldum.

Zaman kaybediyorum. Saniyeler mi? Dakikalar mı? Bilmiyorum, ama zihnim lanet olası bir tarafa gitti, kırmızı ve sonsuz bir yerde kayboldu, ölümünün herhangi bir çılgılıktan daha yüksek olduğu yerde. Bu anın uzamasına ihtiyacım var, içimde yanmasına ihtiyacım var, böylece beni canlı canlı yemeyi bıraksın.

Sonra vuruyor ve sonunda kendime gelerek göz kırpmıyorum. Elim hala boğazında kilitli, kolum titriyor ve onu ne kadar sıkı tuttuğum için ağrıyor.

Onu hızla bırakırken nefesim kesiliyor, ama o orada öylece kalıyor - suyun altında yüzüyor, . Gözlerim geniş, çılgınca, ona sabitlenmiş ve sonra parmaklarımı nihayet boşaldığı nabız gibi atan çekirdeğinden koparıyorum.

Ayağa kalkıp eğildim, hemen onu sudan çıkardım ve yüzü su yüzüne çıkar çıkmaz solgunlaştı, gözleri kapandı, başı arkaya düştü.

Adını söylemek için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor; sadece boğazımda takılı kalmış, kaba ve işe yaramaz bir ses. Daha fazla tereddüt etmeden, onun gevşek bedenini küvetten çıkardım ve yavaşça yere indirdim.

Yanında diz çökmüş, aşağıya bakıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor ve bana hala bir tane olduğunu hatırlatıyor. Ellerim vücudunun üzerinde geziniyor, çarpık ve yıpranmış zihnim önümde şeyin ciddiyetini geçersiz kılmaya çalışırken titriyor. Onun. Benim kızım. Öldü.

Onu becerme.

Onu becerme.

Kurtar onu.

Kurtar onu.

Sonunda garip sesleri ve kafamdaki çekimi bir kenara iterek, ellerimi göğsünün ortasında üst üste koydum, onu hayata döndürmeye hazırdım.

Eğiliyorum, yüzüm onunkinden birkaç santim uzakta ve bir kez sertçe bastırıyorum. İşte o zaman gözleri fal taşı gibi açılıyor ve patlayarak yüzüme su püskürtüyor.

Geri çekiliyorum, bir saniyeliğine kör oluyorum, sonra kafama bir şey çarpıyor ve çarpmanın etkisiyle cam kırılıyor. Yana doğru savrulurken acı kafatasımı yarıyor, kan ve şarap yüzümden aşağı süzülüyor.

Hızla silkiniyorum, gözlerim dönüyor, ama yeterince temizlenir temizlenmez Aurelia'elleri ve dizleri üzerinde, hayatı buna bağlıymış gibi banyodan sürünerek çıktığını görüyorum.

O küçük kaltak.

Ayağa kalkmaya çalışırken dişlerimi sıkıyorum, cam parçaları ellerimi ve dizlerimi kesiyor. Tökezliyorum, kan yere bulaşıyor, sonra sendeleyerek yatak odasına doğru gidiyorum.

Kilitlemeye çalıştığı kapıya ulaşır ulaşmaz ayağımı kaldırıyorum, tereddüt etmeden açıyorum, ses karavanda çınlıyor.

Yavaş ve sakın adımlarla içeri giriyorum ve o orada, asılı zincirlerin arkasına saklanmış, aynalı gardıroba sırtını dayamış, gözleri kocaman, kolları dışarıda, şarap şişesinin sivri boynu hâlâ iki elinde.

"Az kalsın beni öldürüyordun," diye fısıldıyor, sesi zar zor çıkıyor, gözleri koridorun alçak ışığından cam gibi. "Yine."

Orada çırılçıplak duruyor, kanlar içinde, tepeden tırnağa titriyor ama bacakları sert bir şekilde boşalmanın etkisiyle hâlâ sallanıyor.

Bir an için suçluluk duygusu içime işliyor, zehir gibi yerleşiyor. O tekrar konuşana kadar bunu nasıl düzeltebileceğimi ve düzeltmek için ne yapabileceğimi düşünmeye başlıyorum.

"Hiç bu kadar sert boşalmamıştım," diye boğuk bir sesle konuşuyor ve benim kaşlarım onun sözleri karşısında seğiriyor.

Az önce düşündüğüm şeyi mi söyledi?

"Ben... Hoşuma gitti," diye itiraf ediyor ve burnumdan derin bir nefes çekiyorum, sanki itirafı kaburgalarımı yarmış gibi. "Bana ne yaptın sen, Wrath?"

Sanki cevap bendeymiş gibi soruyor. Sanki bunu ben ayarlamışım ve bu hastalığı onun derisine ben dikmişim gibi. Evet, belki yardım ettim ama bu mu? Bu o. İçindeki karışıklıkları çözmenin ya da en azından çözene kadar zorlamanın biraz daha uzun sürebileceğini düşünmüştüm.

Her zaman yaptığım şeyi yaptım. Onunla farklıyım çünkü onu gerçekten istiyorum. Belli ki hâlâ nefes alıyor ve sıcak. Ama kendi ruhunu açan ve ortaya dökülen karanlık pisliği seven o.

O kırık değil. Çiçek açıyor. Pisliğin içinde, korkunun içinde, acının zevke dönüştüğü rahatsız edici kıvrımın içinde gelişiyor.

Gözlerindeki o şeytanı ilk kez görüyorum - boğazının etrafında sürünen, ellerim tarafından sıkılmak için çaresizce bekleyen o karanlığı ve bu çok güzel. Tıpkı her zaman olacağını bildiğim gibi.

Ve şimdi bana bakma şekli, vahşi ve nefessiz, sanki o da ilk kez görüyormuş gibi. Sanki sonunda canavarla tanışıyor.

ve tadından hoşlanıyorum.

Vücudu, içinde bir şey kırılmış gibi sarsılıyor, sonra sivri şişe boynunu yana fırlatıyor, cam kırıkları yerde patlıyor.

Ben daha düşünmeden bana doğru koşmaya başladı, eğildi ve sahiplenilmiş küçük bir şey gibi asılı zincirlerin arasından geçti. Yüzümü tırmalamak üzere olduğunu düşünerek çarpmaya hazırlandım. Ama onun yerine zıplıyor.

Tüm vücuduyla, tam güçle, bir silah gibi bana doğru savruldu.

Bir adım geri atıyorum, ağzı benimkine çarparken ellerim içgüdüsel olarak onu çıplak kıcından yakalıyor.

Öpücüğü evcilleşmemiş, parmakları saçlarımı yırtıyor, sertçe çekiştiriyor, kendini az önce içine daldığı çılgınlığa bağlıyor. Dudaklarıma karşı inliyor, kalçalarını seğirterek muhtaç, ıslak amını karın kaslarıma sürüyor.

Yanıt olarak homurdanıyorum, alçak ve derin, parmaklarım kıcına öyle sert giriyor nefesi kesiliyor, tırnakları deri ceketimi sanki beni soymaya çalışıyormuş gibi kazıyor.

Ağzı yine benimkini buluyor, ama bu sefer ısırtıyor, dişlerini alt dudağıma batırıyor, ta ki kan tadı alıncaya, çenemden aşağı damlayıncaya kadar. Kaşlarım çatılıyor, acı sisi kesiyor ama geri çekilmiyorum.

Sakinleştirici bir emişle geri çekiyor, yakınımaya eğilirken gözleri yanıyor, nefesi ağzıma değiyor.

"Tekrar yap," diye fısıldıyor, sesi titriyor ama kendimi kaybetmeme yetecek kadar sabit. "Lanet olsun. Mahvet beni."

Beklemiyorum, ileri atıyorum, sırtı arkasındaki gardırop aynasına çarpmadan önce zincirleri kırıp geçiyorum. Çarpışmanın etkisiyle ayna paramparça oluyor, dudaklarından bir çığlık koparken başı cama çarpıyor.

Kalçalarımın tutarak ona sertçe bastırıyorum ve deri ceketimi aceleyle kollarımdan çekip ayaklarımın dibine bırakıyorum.

Titreyen iki elim de karşı konulmaz bir çekiş gibi boynunu buluyor, ağzımı onunkine çarparken boğazını sıkıyor, sanki benim oksijenimmiş gibi onu içime çekiyorum.

Kemerime uzanıyor, onu kurcalıyor, elleri beni içine almak için can atıyor ama yapamıyorum. Yaşamak için ona ihtiyacım var. Ve onu mahvetmek için başka planlarım var.

Hiçbir uyarıda bulunmadan bileklerini kavrayıp başının üzerine koyuyorum, hareket hızlı ve keskin. İkisini de tek elimle tutuyorum, baskı neredeyse

Diğer elimle yukarı uzanırken parmaklarım tavandan sarkan soğuk bir zincirin etrafında kıvrılıyor.

Aşağı çekip bileklerine doluyorum, soğuk çelik derisini ısırana kadar ikisini birlikte sıkıyorum, onu olduğu yere kilitliyorum, kurtulamıyorum. O geniş gözleriyle beni izliyor, ben çalışırken benimkileri hiç bırakmıyor.

Ben geri adım atar atmaz dizlerinin üzerine çöküyor, sanki içinde bir şey kırılıyormuş gibi... sadece benim kontrolüm altında yeniden doğmak için. Kolları bağlı ve titriyor, sanki bir sonraki kırmaya karar verdiğim versiyonuna kendini sunuyormuş gibi.

Ağır ağır nefes alarak, içimde ateş ve yağ gibi kıvrılan bu canavarı zar zor zapt ederek eğiliyor, belini kavıyor ve onu kırık bir oyuncak bebek gibi çeviriyorum.

Şimdi aynaya bakıyor, başka tarafa bakmıyor, gözleri yansımasına kilitleniyor, kendini benim onu gördüğüm gibi ve onu yaptığım gibi görüyor.

Benim küçük cesedim.

Ama bu gece içi boşaltılıp benim küçük sürtük el kuklam haline getirilecek.

O kadar çok acıyacak ki, acının nerede bittiğini ve zevkin nerede başladığını unutacak. İşim bittiğinde ardında bıraktığı tatlı, çarpık coşku izleri olmadan acının tadını bile hatırlamayacak.

Başka bir zincire uzanıyorum, ama bu biraz daha ince ve ucunda oltadaki yem gibi sallanan büyük, gümüş bir kanca var. Tavandan çözüyorum ve diz çöküp kendimi bir gölge gibi onun arkasına yerleştiriyorum.

Zinciri boğazının önünden geçirdikten sonra sırtından aşağıya sarkıtıyorum ve kancaya bağlıyorum, sıkıca çekiyorum ama henüz boğacak kadar değil. Sadece onu kısıtlamaya yetecek kadar.

Gerçekte ne olduğumu görmek ve hissetmek mi istiyor? İşler o kadar karardığında, ne kadar ileri gideceğimi durduramaz mıyım? Tam olarak zevk almaya başladığı şeye maksimum kapasitede tanık olacak.

Güzel vücudunun dayanabileceği her sınıra kadar zorlanmak üzere. Ve buna teslim olmaktan başka çaresi kalmayacak. Bana teslim olmaktan.

Elim alttan açıkta kalan amını buluyor ve açık kalçaları titriyor, küçük bir inilti onu terk ediyor. Aniden iki parmağımı hiçbir uyarı yapmadan göt deliğinin derinliklerine sokmadan önce onu güzel ve ıslak hale getirmek için her iki deliğine de arkadan öne doğru boşalıyorum.

Çığlık atar atmaz, boştaki elim ağzını kapatarak onu susturuyor. Vücudu titriyor ve istilayı reddetmeye çalışıyor, ama ben ona itaat etmek için başka seçenek bırakmıyorum, onları sürekli olarak içeri ve dışarı itiyorum, hiç umursamadan, kabul etmeye zorlanana kadar kabaca sarıyor ve büküyorum.

Bu onun iyiliği için. En azından biraz boşluklu olması gerekiyor, yoksa bu onun için korkunç olacak. Her ne kadar öyle olacak olsa da, bu daha merhametli bir seçenek.

Bir üçüncüsünü ekleyerek, yüzü paramparça aynaya çarpana kadar onu ileri itiyorum, ardından küçük bir inilti geliyor. Diğer elimle kemerimi yırtıp fermuarımı indiriyorum, nefes alabilmek için kendimi serbest bırakma ihtiyacını hissediyorum.

Sert, kısıtlanmış sikimi çekiştirerek serbest bıraktım, titreyen bir nefes verdim.

Kendime mastürbasyon yaparken, elimi ağır, zonklayan shaftımdaki sivri uçların üzerinde gezdirirken, göt deliğini yok etmeye devam ediyorum. Parmaklarımı o kadar içine sokuyorum ki, tüm elimi ve kolumu kışına sokup bağırsaklarını dışarı çıkarabileceğime, anatomi kanunlarını ve akıl sağlığımı bozabileceğime dair rahatsız edici fanteziler kurmaya başlıyorum.

Alnım sırtına çarpıyor, çığlıkları içimi parçalayıp ilkel bir şeyi yararken kırmızı gözlerim kapanıyor. Beni kontrolden çıkarıyor, zamanın dışına ve bundan başka hiçbir şeyin var olmadığı başka bir boyuta gönderiyor.

Dişlerimi sertçe tenine batırıyorum, içimde kaynayan her şeyle onu işaretliyorum. Ellerim hiç durmuyor, acımasız ve cezalandırıcı, zaten kırılmış bir şeyi kırmaya çalışıyormuşum gibi ikimizi de beceriyor ve mahvediyor.

Göt deliği gevşer gevşemez, beni içeri sokmak için alay eder etmez, neredeyse anında boşalıyor, duvarları etrafımda mide bulandırıcı bir ritimle titreşiyor ve bu da yükümü uyarı vermeden atmama neden oluyor.

İkimiz de onun çılgın çığlıklarının ve ortak doruk noktamızın ardından seğiriyor ve kıvranıyoruz, ama ben avucumdaki spermi yakalıyorum, sıvı kalınlıktan sulu bir dönüşüyor ve üzerindeki kesikten damlayan kanla karışıyor.

Parmaklarımı deliğinden çıkarıyorum ve tek duyabildiğim nefesini geri kazanmaya çalıştığım, sanki bu ısınma onu mahvetmiş gibi, ama işim bitmedi. Çok daha sertleşmek üzere.

Başımı omzundan kaldırıp aşağı bakıyorum, hâlâ aramızda sallanan kancayı alıp ucuna tükürüyorum. Kancayı göt deliğine doğru indirirken loş ışıkta parlıyor ve tereddüt etmeden içine sokuyorum.

Çılgılık atıyor, dizlerinin üzerinde sıçırıyor, vücudu geriliyor ama kancalar istediğim yere gelir gelmez saçlarını tutuyorum, sırtı göğsüme çarpana kadar çekiyorum, sessizce itaat etmesini .

Başı omzuma elim boğazının ön tarafını sarıyor ve ona bakıyorum. Nefes nefese ve neredeyse kırık ama yeterli değil.

Bakışlarım önümüzdeki kırık aynaya kayıyor, ağır bakışlarım kollarının nasıl yukarı doğru asılı durduğunu, başını geriye attığını, meme uçlarının nasıl sertleştiğini, kalçalarının nasıl genişlediğini, amının nasıl parladığını ve vücudunun nasıl ter ve benim kanımla ısıldadığını görüyor.

Sikeyim. Ben. O mükemmel.

Elimi aramıza indirerek, döllerimi ve kanımı onun güzel, seğiren amına bulaştırıyorum. Zaten sırılsıklam ama çok daha ıslak olması gerekiyor.

Ben onu okşadıkça ve kızdırdıkça nefes alış veriş değişiyor, hızlı ve düzensiz. Gerginliğin arttığını hissediyorum, endişesi her saniye daha da artıyor ve bu sınır tam da onu istediğim yer.

Diğer elimle boğazını bırakıyorum, sonra pantolonumun içine uzanıp kalemimi çıkarıyorum. Kapağını ısırp çıkarıyorum ve göğsümü sırtına bastırarak öne doğru eğiliyorum.

Aynanın üzerinde, tam onun yansımasının üzerinde karalamaya başlıyorum - mürekkeple kazınmış karmakarışık, keskin harfler. Mesajın şekillenmesini izliyor.

Bakalım önce hangisi kırılacak. İraden mi yoksa kukun mu? Mahvolmak mı istiyorsun?

"Evet," diye fısıldıyor isteksizce, dişlerini alt dudağına geçirmeden önce.

İki parmağımı onun bekleyen, ıslak amcığına sokup derinlere itiyorum. Boğuk bir nefes alıyor, vücudu sanki tek istediği buymuş gibi kasılıyor, gözleri ihtiyaçtan ağırlaşıyor.

Sonra aynaya yazarım:

Innie...

Ben iki tane daha basana kadar gözleri kelimeye odaklanıyor.

Minnie.

Dolgunluktan derinden inliyor, ortak boşalmamız ve kanım bileğimden aşağı akıyor, ama ben başparmağımı sokmadan önce alıyor.

Miney.

Gözleri kocaman açılmıştı, artık dayanamayacak hale kadar amını acımasızca yumruklamak üzere olduğumun farkına varmıştı. Ve kanca hala derinlerdeyken

yok olmuş göt deliğini.

Mo.

Son alaycı kelimeyi yazar yazmaz dudakları bir şey söylemek için aralanıyor ama duymak için beklemiyorum, elimi büküp itiyorum ve nefis bir çığlık atmasına neden oluyorum.

Amı geriliyor, beklendiği gibi kolayca girmeme izin vermiyor. Vücudu zorlanma altında titriyor, ama ben ısrar ediyorum ve devam ediyorum.

Parmaklarımı ara sıra içeri ve dışarı zorlayarak daha derine batırıyorum. Küçük amcık deliği üst parmak eklemlerimin üzerine uzanır uzanmaz boşalıyor, vücudunun doğal tepkisi, anında ve kontrol edilemez. Boşalmasının sıcaklığının elimin yarısını kapladığını, kaslarının etrafımda kasıldığını bekliyorum.

Ağır ağır nefes alıyor, gözleri sersemlemiş, vücudu titriyor ve terden sıırılsıklam olmuş.

İşte benim küçük cesedim. Benim için ne kadar itaatkar olduğuna bak. Ne kadar benimsin. Yumruğumun daracık amına tamamen girmesine çok yakınsın.

Kalemi bırakmadan önce aynaya şükrediyorum. Elim boğazının önünü sarıyor, parmaklarım derine bastırıyor ve diğeri amını tekrar parçalıyor, büküyor ve kıvrılıyor.

Çığlık atarken, sesi tiz ve acı ve zevkle gergin, parmaklarımı ağzına sokuyorum ve anında sertçe ısıırıyor.

İnliyorum, ama acı sadece yumruğumu pişmanlık duymadan daha derine itmeme neden oluyor, duvarları mutlak sınıra kadar yırtılıyor, sonunda gerilmiş am deliği bileğimin etrafında kilitlenene kadar, elim tamamen onun içinde.

Ağır ağır pantolonunu indiriyor, başını omzuma yaslıyor ve parmaklarımı ağzından çekiyorum. Alışmasını beklerken, titreyen parmakları kalçalarının arasına uzanıyor, ellerimin kaybolduğu yeri hissediyor ve inliyor.

"Bütün yumruğunu içime soktun," diye mırıldanıyor endişeyle. "Lanet olsun, elinin tamamı amımın içinde... Bu da ne..."

Zar zor nefes alabiliyor ve elimi hafifçe içine doğru çevirdiğimde bileğimi hızla kavrayıp beni durduruyor.

"Kahretsin, emin değilim, Wrath... Çok doluyum. Bu... Bu..."

Yapabilir ve yapacak da. Vücudu her zaman benim isteğime boyun eğecek. O benim. Bana ait. İsteddiğimi yaparım ve o da bunu alır.

Kalemi kalçalarının arasından kapıyorum ve aynaya tekrar düzensiz ve hızlı bir şekilde yazmaya başlıyorum.

Amını benim için rahatlat, Allure. Daha derine batmama izin ver, seni gereyim ve iyi hissettireyim. Gerekirse klitorisini taciz et. Bunu kaldırabilirsin.

Başı tekrar omzuma düşmeden önce şaşkın gözleri kelimelerin üzerinde geziniyor.

"Seni hasta piç," diye bağılıyor ama bana teslim olduğunu görebiliyorum ve zonklayan klitorisini ovuşturduğunu hissettiğim anda hareket etmeye başlıyorum.

Tıslarken gözleri sıkıca kapanıyor, elim ileri geri hareketlerle yavaşça hareket ediyor, parmak eklemlerim ipeksi duvarlarının üzerinde kayarak yumuşuyor.

Kasları yumruğuma boyun eğdikçe, boyutları onlara çok az seçenek veriyor, daha hızlı ve daha güçlü, daha sert hareket etmeye başlıyorum, elim onun içinde artan bir güçle çalışıyor.

Çılgılık atıyor ve inliyor, hangisinin daha iyi olduğuna karar veremiyor, acı mı yoksa zevk mi? Kolum sertçe hareket eder etmez vücudu şiddetle sarsılıyor, her sürüşte daha derine giriyor, rahim ağzının parmak uçlarıma çarptığını hissediyor.

Amcığı, ne kadar içeride olduğumdan dövmeli bileğimden daha fazlasını alıyor, boşalıyor ve kolumdan aşağı akıyor. İtişlerimle aynı anda hızlı hızlı nefes alıyor, ben dönüp kıvrıldıkça duvarları gevşemeye başlıyor, parmak eklemlerim sürekli doğru noktaya sürtünüyor.

İkimizin de elleri hızlanıyor, aramızdaki basınç artıyor, sikim geriliyor ve dimdik duruyor, o kadar sert ki sanki bir damarı patlayacakmış gibi hissediyorum.

Bu hayatım boyunca gördüğüm ve hissettiğim en ateşli şey. Ve sadece onunla olduğunu bilmek bile beynimi lanet bir enfeksiyon gibi yiyip bitiriyor, deliliğimi de beraberinde götürüyor.

"Vay anasını! Boşalacağım! Boşalacağım!" diye haykırıyor, utanmaz ve vahşi.

Orgazmının ilk çırpınısını hissettiğim anda yumruğumu gevşemiş amından çekiyorum ve o da durduramadan fişkırırcasına yere fişkırıyor.

Memnuniyetle homurdanıyorum, sırlıklam olmuş elimi gerilmiş, şişmiş, seğiren amına sürterken gözlerim geri dönüyor. İçini mahveden bir silah.

Vücudu güçlü doruk noktasından dolayı titriyor ve geriliyor, nefesi kısa aralıklarla çıkıyor. Ona bakıyorum, coşkusunun içinde kaybolmuş, boğazı bana açık, zincir hala sarılı. Dudaklarımı boynuna bastırıyorum,

Sonra dişlerimi tuzlu deriye batırıp emiyorum ve onu acımasız mor izlerle kaplıyorum.

Kendine gelmesi için ona biraz zaman verdiğimde, yumuşak bir şekilde inleyerek bunu yapmama izin verdi.

Şimdi.

Zar zor yere indiğini düşündüğümde, diğer elimi buluyorum. arkasındaki zincirin etrafına dürtüsel olarak kıvrılıyor. Aniden çekmeden önce parmaklarımın etrafında sıkıyorum. Çığlık atıyor, dizlerinin üzerinde doğruluyor, kanca göt deliğini parçalıyor, boynunu daha da geriye atıyor ve onu tam bir teslimiyete zorluyor.

Parmaklarım aşağıya doğru kayıyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan, tüm elimi onun harap olmuş, damlayan amına geri sokuyorum, direnç yok, sadece hızlı bir ıslak emme ve , duvarları sadece benim için yıkılmış ve ıslanmış. Tam istediğim gibi.

Bir çığlık atıyor ama ben sadece zinciri daha sert çekiyorum, dişlerimi sıkıyorum, şiddetime dayanmasını istiyorum. Tekrar itmeye başlıyorum ama bu sefer empati kurmadan.

Bu vahşet onu neredeyse bayıltacaktı ama vazgeçmedim. Kulaklarımda çınlayan sesler müstehcen ve sonsuza dek içime kazınacak. Amından çıkan sesler, her darbede gıcırıyor. Çığlıkları, hayvani ve vahşi. Arada aldığı ağır nefesler.

Lanet olsun.

Bu noktada aslında onun amını yumrukluyorum, dengesiz zihnimde pervasızca. Yumruğum o kadar hızlı girip çıkıyor ki, ilkinden dakikalar sonra onu başka bir doruğa zorluyor.

Elimi içinde tutuyorum, etrafımda sıkılaştıran spazmı, duvarlarındaki sıcak gümbürtüyü hissediyorum. Zinciri bıraktıktan sonra ağır, ağrıyan sıkımı kavıyorum.

Daha fazla dayanamıyorum, benim için bu kadar iyi bir kız olurken onun bir parçasını becermem gerekiyor.

Parmaklarıma keskin bir şekilde tükürdükten sonra, şişmiş ucumun üzerine sürüyorum ve kendimi onun göt deliğine yönlendiriyorum, kanca hala içeride saklı. Kendimi konumlandırdıktan sonra zinciri tekrar alıyorum ve boynunu geriye doğru koparıyorum.

Aşağıya bakıyorum, elim hala onun pırıl pırıl amcığını kaybetmiş, pembe am deliği bileğimin etrafında gerilmiş ve kış deliğinin cezalandırıcı kanca tarafından nasıl yukarı doğru çekildiğini, hafifçe açıldığını görüyorum.

Lanet olsun, bu küçük sürtüğü bu gece çok fena mahvedeceğim. daha asla geri dönemeyebilir. Ama umarım yapar, çünkü bunu saklamam gerek. Buna ihtiyacım var.

onu çok kötü tutmak.

Sonra, ileri doğru itiyorum ve elleri dışarı fırlıyor, yumruklarını aynaya sıkıyor, küçük bedeninden boğuk bir çığlık kopuyor, ama bu sadece beni deliliğime daha da sürüklüyor.

"Gazap!" diye acı içinde bağılıyor ama ben her seferinde daha da derine inerek içeri ve dışarı itmeye başladığımda etrafım bulanıklaşıyor.

Çivili piercinglerim onun rahat, sıcak duvarlarını sürüklüyor, soğuk kanca shaftımın tepesinde kayıyor, üzerine bastırıyor ve elimin amındaki yoğunluğu girmemi neredeyse imkansız hale getiriyor.

Taşaklarım içine girdiğinde, ikimiz de titreyerek nefes alıyoruz, sonra başım arkaya yatıyor, gözlerim kapanıyor, daha önce hiç ateşli bir göt deliğinden zevk almadığımı fark ediyorum, ama bu? O kadar mükemmel hissettiriyor ki.

Kıçını sikmeye başladığımda elimi amından hiç çekmiyorum, her sokuşum yavaş ve derin oluyor. Tek yaptığım nasıl hissettiğine, inlemelerine ve amcığındaki elime karşı duvarları boyunca ilerleyen sivri piercinglerimin her birinin hissine konsantre olmak.

Parmaklarımı onun içinden onlara doğru bastırıyorum ve ikimiz için de yoğun bir zevk katıyorum.

Hızlandığım anda kalçalarım yanaklarına çarpıyor, tek yapabildiği çığlık atmak, çaresiz ama beni çok iyi karşılıyor.

Zinciri tekrar çekerek nefes almasını engelliyorum. Ama aynı anda hem yumruğumla amını sikmeye hem de sikimle götünü sikmeye başladığımda, işte o zaman işler acımasızlaşıyor.

sonra olacakları durduramam, kendimi kaybettim.

Onu kesinlikle mahvederim, sadece kendim için. Ona öyle bir tecavüz edeceğim ki, yarın tam olarak kime ait olduğunu bilecek.

Onu mahvettikten sonra, her boşaldığında elimi ıslak amına sokup çıkarıyorum, göt deliği de onun geri kalanı gibi kırılmış, ancak o zaman içine boşalıyorum, yeterince zevk ve acı hissettiğinden memnun olduğumda, artık ömür boyu kemiklerine kazınıyor.

Alnım terli sırtına çarpıyor, nefesim ağırlaşıyor, elektrik dalgaları halinde tenimi karıncalandırıyor. Seğiren sikimi ve sırlıklam olmuş elimi son bir kez içinden çıkardım ama tepki vermedi.

Başımı kaldırarak ona bakıyorum, başı omzuma yaslanıyor ve zincirdeki tutuşumu gevşetiyorum.

Bir an için yine aynı şeyi yaptığımı düşündüm - çok ileri gittim ve geri gelmeyecek bir şeyi kopardım.

Ama sonra gözleri şaşkın ve ağır bir şekilde açılıp aynadaki benimkilere kilitleniyor ve hafif bir kakhaha atıyor, soluk soluğa, başını sallarken zar zor hareket ediyor.

"Aman Tanrım. Sen nesen ki?" fısıltıyla soruyor, gözleri benimkileri arıyor, sanki benden henüz almadığı bir parçayı arıyormuş gibi.

Elim nemli saçlarının altından geçiyor, parmaklarım ter ve sıcaktan süzülüyor, diğer elim boğazına dolanıyor, başparmağım çenesinin kenarında geziniyor. Yüzünü kendime doğru eğiyorum, sonra eğilip ağzımı onunkine dayıyorum, dilimi alçak, gırtlaktan gelen bir hırıltıyla zorla içeri sokuyorum.

Çünkü artık biliyorum, her zaman bildiğim gibi. Bu kız benim için yaratılmış. Korkunç bir şey tarafından birbirimize dikildik. Belki de bir iblis. Birlikte dünyayı yakıp yıkmamızı izlemek için iki felaketi eşleştirmeye kararlı bir şey.

Uzaklaştığımda, ağzım onunkine yakın duruyor, nefesim nefese karışıyor ve dudaklarım ayrılıyor.

"Sen... Senin..." Nefes vermeyi başarıyorum, kelimeler sanki oraya ait değillermiş, ağzıma yabancılarımı gibi boğazıma tırmanıyor.

Gözleri irileşiyor, inançsızlığı gözlerini dolduruyor, başı hafifçe kalkıyor - sesimi ilk kez duyuyor olmanın şokuyla. Sessizliği sadece onun için bozuyorum.

Elim aşağıya, ruhunun avucuma çarptığı yere doğru kayıyor, kalbi sanki içine girip onu tutmamı istercesine tenime çarpıyor.

"Benim... Benim... Benim küçük cesedim..." Bitiriyorum, sesim çiğ, pürüzlü ve artık onun sesi, istese de istemese de.

Tabii ki genelde böyle kekelemem ve sanırım bu yüzden hiç konuşmuyorum. Çünkü ilk seferinde böyle çıkacağını biliyorum. Zayıf ve ben değilim. Konuştuğum Cehennem ya da Ruh değilse tabii.

Ama Aurelia için durum farklı. O bunu hak ediyor.

Buna ihtiyacı var.

Özellikle de bundan sonra - ciğerlerindeki nefesi boğmama izin verdikten ve hala bana bir değerim varmış ve olduğum şeyden korkmuyormuş gibi baktıktan sonra.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bakıyor, mavi gözleri gece yarısı okyanus gibi karanlıkta parlıyor ve beni içine çekiyor.

Sonra dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor, soluk ama ısııl ısııl, sanki benimki gibi bir dünyaya ait değilmiş gibi ve belki de bu yüzden bu kadar sert vuruyor. Çünkü içimde yaşayan çürümeyi kıran bir ışık gibi.

Eğiliyor, parmakları saçlarımın arasından geçiyor ve sonra dudaklarımız buluşuyor - ısı yok, ateş yok, sadece alçak ve derinlere yerleşen bu sessiz yanık, onu çoktan öldüğünü düşündüğüm parçalarımın oyuyor.

On Sekizinci Bölüm

Gazap

Bulanık, çok bulanık, sanki dünya küle bulanmış gibi. Etrafımdaki herkes bir gölge, yüzsüz, karanlık, anlayamadığım şeyler fısıldıyor.

Ellerime bakmadan önce nerede olduğumu, kimin sesinin kafatasıma dolduğunu anlamaya çalışıyorum.

Küçük. Kanlı. Titriyor. Benim değil, ama benim. Ve sonra onu gördüm.

Birden belirdi. Solgun. Çırlıçıplak. Hareketsiz. Uzun siyah saçları bir cesetten sızan mürekkep gibi yere dökülüyor.

Yüzünü göremiyorum, zihnim izin vermiyor ama o olduğunu biliyorum. Kabusların bir şeyleri göstermeden önce bildiği gibi biliyorum.

Dudaklarım konuşmak, çığlık atmak için ayrılıyor ama bir ses kulağıma doğru kayıyor, nefesi sıcak, zehirli:

"Yap ."

Erkek ve şeytani. Ama çürümenin karanlıkta tanıdık kokması gibi tanıdık.

Hava buza dönüyor, ama üzerimden ter akıyor, saçlarımdan damlıyor, Gözlerimi yakıyor.

Uzuvlarım beni dinlemiyor, lanet olası bir kuklaya dönüşmüşüm ve ele geçirilmişim ve iradem olmadan hareket ediyorum, kendimi bacaklarının arasına indiriyorum, içimden savaşıırken utanç beni boğuyor, uyanmak için pençeliyorum.

Ve tek yapabildiğim, cesedini sikkeme saniyeler kala kendimi kurtarışımı izlemek.

Ta ki görüşüm aniden keskinleşene, çok keskinleşene ve yüzü nihayet odak noktasına gelene kadar.

Bu Aurelia.

Ama canlı değil. Yakın bile değil. O ölü ve çürüyor. Bir ceset.

Kurtçuklar yırtılmış etin içinden kıvrılarak yanaklarının yumuşak etine giriyor. Dudakları sessiz bir çığlıkla aralanmış, teni çürümüş.

Geri çekiliyorum, gözlerim irileşiyor, bir türlü nefeste boğuluyorum.

"YAP !"

Ses artık neredeyse şeytani bir şekilde gürliyor ve dikenli tel gibi içime işliyor, omurgam dikleşiyor.

Sonra gözlerini açıyor. Ama içi boş ve bomboştu. Anlamını çıkaramadığım kelimelerle bağırmaya başlıyor, derin, hızlı ve cehennem gibi.

Boğazından tiz ve doğaüstü bir çığlık kopup kafamı delip geçtiğinde, ben de çığlık atıyorum, sesim artık benim değil - yüksek, masum, çaresiz.

Ve sonra, alevler.

Vücudu bir cehenneme dönüşüyor, ateş onu bütünüyle yutuyor ve ben kaçmayı bile düşünmeden beni de tüketiyor, derimi kavuruyor, doğrudan ruhuma giriyor ve beni ani bir kara deliğe sürüklüyor.

Aurelia'nın tavanına bakarken kalbim kaburgalarımın çarparak gözlerimi açıyorum, zincirler hala üzerimde usulca sallanıyor. Nefes almıyorum, sadece dinliyorum, hızlıca doğrulmadan önce tenimi ter basıyor.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp dirseklerimi dizlerimin üzerine koyuyorum, başımı kesik ellerimin arasına alıp parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

O rüya, hayır, o lanet uyarı hâlâ beynimde, siktir olup gitmeyi reddediyor. Aurelia'yla tanıştıktan sonra kabuslarım hafifledi. Onu içime aldıktan sonra.

Ama . *Oydu*.

Arkamda, Aurelia'nın kıpırdadığını hissediyorum, yumuşak ve sessiz, uykusunda kayıyor ve omzumun üzerinden baktığımda, sırt üstü yuvarlanıyor, gözleri hala kapalı, huzurlu.

Çarşaf şımarık göğüslerinin üzerine düşüyor, arkamda bıraktığım izleri ortaya çıkarıyor, mor çürükler ve kırmızı ısırıklar, dün gece ona ne yaptığımın bir yol haritası. Yapmama izin verdiği şeyin.

Onu neredeyse öldürdüğüm zamanı ve kaybetmenin benim için ne kadar değerli olduğunu düşünüyorum. Bu bir şey değilmiş gibi davranmaya devam edemem. Bu boku çözmem gerek. Geçemeyeceğim bir çizgiyi aşmadan ve çok ileri gitmeden önce bu her ne haltsa durdurmalıyım.

Sessizce ayağa kalkıyorum, kemerimi bağlamadan önce kot pantolonumu sürüklüyorum.

"Hemen gidiyor musun, sirk çocuğu?" uykulu sesi arkamdaki sessizlikte kayboluyor.

Döndüğümde gözleri yeni açılmaya , kollarını başının üzerinde birleştirip gerinirken kirpikleri uçuşuyordu. İpek ve çürükler giymiş bir günah gibi görünüyor. Eğilip yatağın yanındaki çekmeceyi açıyorum, bir kalem ve bir parça kağıt buluyorum. Elim hiç tereddüt etmeden hareket ediyor, yazabileceğim tek şeyi yazıyor.

ona şu anda verebilirim.

Yatağa geri dönüp diz çöküyorum ve okuması için notu çeviriyorum.

Yakında görüşürüz, Allure. Yapmam gereken bazı şeyler var.

Bir kez başını salladı ve ben tekrar karalamaya başladım.

Dün gece kıyafetlerinin neden bir orospu çocuğunun kanıyla kaplı olduğunu söyleyecek misin?

Kelimeleri okur okumaz dirseklerinin üzerine sıçırıyor, gözleri benimkilerle kilitlenince paniğe kapılıyor.

"Ne?" diye nefes alıyor ama neden bahsettiğimi çok iyi biliyor.

Kaşlarımı ona bakıyorum, bekliyorum ve izliyorum, ama bana hiçbir şey vermiyor.

Boğazımda bir hırıltı yükseliyor, hayal kırıklığım derinden ısırıyor, ama eğilip ağzını şefkatten çok güç içeren bir öpücükle yakalıyorum, dişler dudakları kazıyor.

Sonra geri çekiliyorum, dışarı çıkmaya hazırım, ama elleri omuzlarımda kenetleniyor, beni yerimde tutuyor.

"Sana yakında söyleyeceğim, tamam mı?" diye fısıldıyor ve ben duraksıyorum, bana sesinden daha fazlasını verebilecekmiş gibi gözlerine bakıyorum.

Sonunda, geri çekiliyorum. Evet, yapacak. Aslında, başka seçeneği yok.

Deri ceketimi alıp üzerime geçiriyorum ve çıkarken ona göz kırpiyorum. Kızgın olmadığım için değil. Ama işimin bitmediğini bilsin diye.

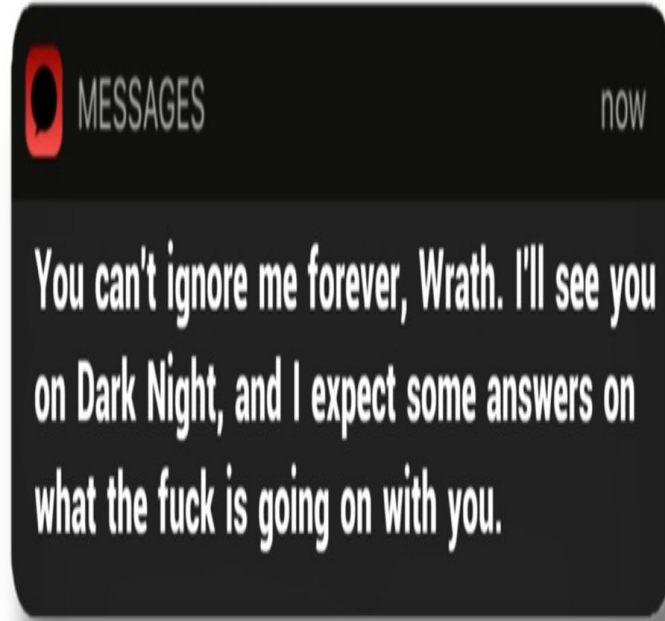
O boğucu karavandan çıktıktan sonra doğruca Madam'ın odasına gidiyorum. Tüm bu kabus ve voodoo saçmalıkları hakkında cevapları olabilecek tek kişi o.

Tüm o gizemli şeylerle ilgileniyor ve dürüst olmak gerekirse, ona gitmek aklımın ucundan bile geçmedi. Şu ana kadar değil çünkü çaresiz görünüyorum ve Aurelia hayatımda.

Cirque'e adımımı atar atmaz tanıdık küflü hava beni karşılıyor ama sonra telefonum çalıyor ve donup kalıyorum, kafam karışıyor.

Neden biri beni arıyor? Sesimi kullanmıyorum. Telefonda nefes nefese kalan bir canavar istemiyorsanız beni asla aramamaları gerektiğini herkes bilir.

Telefonu cebimden çekip çıkarıyorum, ekrana bakarken parmaklarım telefonu sıkıca kavırıyor. Valenin adı kırmızı bir bayrak gibi yanıp sönüyor ve çenem geriliyor, aramanın kendi kendine bitmesini izlerken öfkem kaynıyor, ancak saniyeler sonra bir mesaj açılıyor.

Ağzımdaki acıyı hissediyorum, keskin ve iğrenç. O piç yıllardır Karanlık Gece'ye adım atmadı. Buraya en son geldiğinde, lanet olası bir elektrikli testereyle her yeri oymuş ve ardında cesetler bırakmıştı. Bu, Gölgeler'i kimsenin tahmin edemeyeceği kadar kızdırdı. Peki ya şimdi? Şimdi cevaplar istiyor. Oddity'ye gelip cevaplar mı istiyor? Benden mi? Hadi oradan.

Şu anda tabağımda olmasını istemediğim bir başka kirli yığın.

Homurdanıyorum, telefonu hırçın bir hareketle cebime geri sokuyorum, her zamankinden daha tedirgin hissediyorum. Muhtemelen küçük cesedimin derinliklerindeki taşaklarımı boşaltmam gerektiği içindir.

Odaya girdiğimde, Madam masasının arkasında oturuyordu ve gözlerini kaldırıp bana diktiği anda, perdenin önünden geçen bir hayalet görmüş gibi iki büklüm oldu.

Şaşkınlığı çok açık. Koyu renk gözlerinin ince genişlemesine kazınmış. Arkamda ağır bir şey sürüklediğim sürece ortaya çıkmayacağımı biliyor.

Cehennem ve Ruh'un aksine, ben karanlıkta kalan biriyim. Şiddet ya da sessizlik yoluyla konuşan kişi. Ona saygı duyabilirim, hatta bunun hiçbir şey ifade etmediği bir dünyada onu kan olarak görebilirim, ama sebepsiz yere kapıyı çalmam.

"Gazap," diye nefes verirken ben odanın tam ortasında duruyorum.

Parmaklarım seğiriyor, bir kez kenetleniyor, sonra yavaşça açılıyor, vereceğim tek şey bu. Fark ediyor, sonra masasının önündeki yıpranmış sandalyeyi işaret ediyor.

Kendimi koltuğa bırakıyorum, ahşap ağırlığının altında inliyor ve o da beni yansıtarak kendi koltuğuna gömülüyor, ama eski, yanmış bir parşömen kâğıdını ve bir tüy kalemi bana doğru kaydırırken gözleri beni bırakmıyor.

Eğilip keskin, sabırsız vuruşlarla karalıyorum, sonra okuması için çeviriyorum.

Ölü kadınları beceririm.

Madam mektubu okuyor, gözleri dağınık karalamamın üzerinde yavaşça geziniyor ve başını kaldırdığında yüzünde hiç şaşkınlık yok.

"Biliyorum, Wrath," diyor açıkça. "Çocukluğundan beri buradasın. İnsanlar konuşur."

Devam etmeden önce çenem gergin bir şekilde bir an için başka tarafa bakıyorum

Bunu durduramıyorum. Sanırım kabuslarımdan geliyor. Bir şeyle bağlantılı.

İlgisi keskinleşiyor ve bu kez bakışları benimkilere takılıyor, ama içinde korku yok, sadece ona söylediklerimin ağırlığına dair bir merak var.

Yavaşça arkasına yaslanıyor, ellerini kucağında birleştiriyor. "Bana daha fazlasını anlat," diye mırıldanıyor, sesi sakın ve ikna edici, "ve acele etme."

Kabusları, en sonuncusunda ne gördüğümü, Aurelia'nın nasıl olduğunu anlatıyorum ve bitirdiğimde tereddüt etmeden eğiliyor, kağıda kazıdığım her pürüzlü kelimeyi tarıyor.

Daha sonra koyu renk gözleri benimkilere kayıyor ve şimdi gözlerinde daha keskin bir şey var, sanki sadece beni değil, altımdakileri de görüyor.

"Bir uyarı gibi geliyor," diye mırıldanıyor, sesi kuşkuyla kısık.

Duraklıyor, gözle görülür bir şekilde tedirgin ve boğazını temizlemeden önce parmakları masaya bir kez vuruyor ve aniden Madam'dan çok, karşı koyamayacak kadar küçük olduğumdan beri beni tanıyan biri gibi görünüyor.

"Sen..." diye duraksadı, sesi şimdi daha alçaktı, temkinliydi. "Aurelia'yla henüz tamamen yakınlaşmadınız mı?"

Başımı bir kez sallıyorum, sonra kalemi elime alıp bir şeyler karalıyorum.

Eğlenirken onu neredeyse iki kez öldürüyordum. Ama henüz amını sikmedim.

Kaşları kalkıyor ve sert bir şekilde yutkunuyor, az önce itiraf ettiğim şeyden rahatsız olduğu belli.

"Yani dürtülerinle savaşıyorsun?" diye soruyor.

Bir kez başımı sallıyorum ve bir saniye boyunca beni izliyor, bir şeyler okumaya çalışıyor.

"Ağır bir karanlık taşısan da Wrath, muhtemelen Oddity'nin en karanlığı, doğal olarak," diye mırıldanıyor sonunda, ayağa kalkıp eski taş ve kalıntılardan oluşan raflarına doğru ilerlerken, "tehlike çılgınlıkları atan bir şey yok... henüz değil."

Parmaklarını bir kristalin kenarında gezdiriyor. "Ama... bir şey onu maskeliyor olabilir. Eğer ruhani bir şeyse. Eğer eskiyse. Karanlıksa ya da bekliorsa."

Raftan bir tane almadan önce elini üzerlerinde gezdiriyor. "Ya da bu travma olabilir... Köklü bir travma."

O beni izlerken öne doğru eğilip kağıda bir şeyler karalıyorum ve bitirdiğimde yanıma gelip yazdıklarımı bakıyor.

Aurelia buraya gelmeden önce onunla hiç tanışmamıştım.

Başını hafifçe eğiyor, düşünüyor, gözleri kısılıyor.

"Aurelia'da yoğun bir karanlık enerji var. Daha önce hiç kimsede hissetmediğim bir şey. Ama onu okuyamıyorum. Engellenmiş durumda."

Oturup mumları, tütsüleri ve bulabildiği başka ne varsa yakarak hazırlanmaya başladığında kaşlarım çatılıyor. Sonra odanın içinde ilerliyor, ışığı kapatmadan önce perdeleri hızlıca çekiyor. Gölgeler her şeyin üzerine yayılıyor, o bana dönerken mum alevleriyle birlikte titriyor.

Arkamda duruyor ve elindeki makasın parıltısını sadece bir saniye geç yakalıyorum.

Snip.

Saçımdan bir tutam düşüyor ve ben de ona ters ters bakıyorum.

"Genelde bunu yapmam," diye mırıldanıyor, bakışlarımı görmezden gelerek, "ama hissetmeye istekli olursan yardımcı olabilir. Ve buna inanırsan."

O masasına geri dönerken ben öne eğilip dirseklerimi dizlerime dayıyorum.

"Bir büyü yapmayı deneyebilirim," diye devam ediyor. "Daha önce okuduğum bir büyü. *Gece Uyanışı*. Ama ben cadı değilim, o yüzden işe yarayacağından emin olamam."

Ona öylece bakıyorum, aklını kaçırıp kaçırmadığını merak ediyorum, ama dürüst olmak gerekirse, başka ne seçeneğim var ki?

"Eğer düşündüğüm şey doğruysa," diyor sakın bir ses tonuyla, "bu kâbuslarınızı odak noktasına getirecek. Eğer bunlar sadece rüya değilse, zamanın ya da travmanın gizlediği ve çarpıttığı anlarsa, bu gürültüyü ortadan kaldıracak. Aurelia yok. Gölgeler yok. Sadece gerçek. Ham ve canlı. Her şeyin başladığı gün."

"Aurelia'nın sadece bir cephe olduğunu hissediyorum," diye yumuşakça devam ediyor, gözleri kısılıyor. "Çünkü sen onun için değişiyorsun. Ve hayallerin üzerinde gücü olan her neyse... bundan hoşlanmıyor. Seni sertçe geri itiyor. Onu senin zayıflığın olarak kullanıyor çünkü senin her zaman olduğun kişi olarak kalmanı istiyor."

Nefes alıyor, bakışları benimkinde sabit.

"Şu anda yapabileceğin en iyi şey isyan etmeye devam etmek. Eğer gerçekten istediğin şey oysa, buna tutun. Ama Wrath, büyü kabuslarını temizlediğinde ve temizlerse, bil ki ancak onlarla yüzleştğinde sana musallat olmayı bırakacaklar. Ne zaman

onlara sahipsin. Ve tek çıkış yolu, içinden geçmektir. Doğru olanı yaparak kendinizi özgürleştirin... her ne ise."

Siyah bir kâse alıyor, içine su dolduruyor, saçları, bazı bitkileri ve diğer şeyleri içine atıyor, sonra bir iğne alıyor ve eğilip elimi istiyor.

Onu kaldırıyorum ve parmağımı batırmadan önce avucuma dilimlenmiş harflere bakıyor. Kan damlası suya düşüp dışa doğru kıvrılana kadar beni ileri doğru çekiyor.

Sonra dudaklarından bir ilahi dökülüyor, sanki eskiden beri tekrar söylenmeyi bekleyen bir şeymiş gibi.

"Kandan kemiğe, ruhtan ipliğe. Karanlık

bir zamanlar ölü olanı uyandırır.

Hayalden küle, acıdan aleve, Şimdi göster

ona nereden geldiğini.

Yüzünün maskesini düşür, bağını çöz.

Gerçeği onun zihnine getirin."

yarı yolda değişiyor, gırtlaktan gelen bir şeye dönüşüyor ve başı tavana doğru eğilirken gözleri geri dönüyor, beyazlar alçak ateş ışığında parlıyor.

Ortadaki mumun alevi düz bir çizgi halinde yukarı doğru titriyor, titreme yok, sadece katı bir ısı gerilmesi, sanki görünmez bir şey onu sıkıca çekiyormuş gibi. Dikkatle izliyorum, gözlerim kısılıyor, ta ki aniden tekrar dalgalanana kadar.

Madam sallanır, masaya tutunur ve sonra sandalyesine düşer. Gözleri yavaş yavaş geri gelir ve geri geldiğinde ağırdır.

"Şimdi harekete geçmiş olmalı," diye fısıldıyor. "Ne zaman geleceğini bilemezsin. Ama gelecek. Rüya istediği zaman vurabilir."

Az önce ne halt olduğundan şüphelenerek bir kez başımı sallıyorum. Sonra ayağa kalkıyorum, sandalye altımda sürtünüyor ve başka bir bakış atmadan dönüp odasından .

Cirque'ten çıktığımda Soul kapüşonunu beyaz-sarı, dalgalı saçlarının üzerine çekmiş, karavanımızdan dışarı doğru ilerliyordu. Cebimden bir sigara çıkarıyorum, zippomu açıyorum ve hızlı bir çırpıda yakıyorum.

derin bir vuruş. Ona doğru yürüdüğümü görüyor, gözleri kısılıyor, dudaklarında bir sırıtma belirliyor.

"Lanet olsun, her zamankinden daha sinirli görünüyorsun. Sadece işler çığırından çıktığında sigara içiyorsun."

Kaşımı kaldırıyorum ısırma dürtümle savaşıyorum.

Bugün ne yapıyorsun? Hızlıca imzalıyorum, parmaklarım havada keskin.

Hiçbir şey. Neden? Dün gece hangi cehennemdeydin? Aslında, son birkaç gecedir neredeydin?

Elleri hızlı ve sabit bir şekilde hareket ediyor ama sorusunda bir sınır var. Meraklı bir orospu çocuğu gibi araştırıyor ve bu tenimi acıtıyor.

Düşüncelerim Aurelia'ya dönerken çenem sıkılıyor, yüzümdeki kaslar geriliyor.

mi kaçıracaksın? İmzalıyorum, soruyu bir soru gibi ortaya atıyorum. Cesaret.

Omuz silkiyor, fikri tartıyormuş gibi başını öne eğiyor ama elleri hızlı bir şekilde cevap verir.

Tabii. Neden olmasın?

Neon yeşili gözleri, yaratacağımız kaosu şimdiden hayal ediyormuş gibi parlıyor.

Lanet bir tehdit.

On Dokuzuncu Bölüm

Aurelia

Eve tökezleyerek döndüğümde saat geç olmuştu, ucuz votkanın acısı hâlâ boğazıma yapışuyordu. Blush bana dünyanın sonu geliyormuş gibi içirdi ve belki de öyleydi, ama lanet olsun, tadını güzelleştirdi. Bir günlük eğitimden sonra oraya gittim ve kostümümünden çıkmak için sabırsızlanıyorum.

Karavanıma çıkan merdivenleri tırmanırken biraz sallanıyorum ve kapı elimin altında gıcırdayarak açılıyor. İçeri süzülüyorum, arkamdan kapıyı kapatıyorum ve parmak uçlarım duvara sürtünerek ışık düşmesine ulaşıyorum.

Ama birden arkamda bir şey olduğunu hissedince donup kalıyorum. Ben tepki veremedim, kumaş gözlerimin üzerinden kayıyor, ipek gibi serin ve yumuşak, ama hızlı ve sıkı bir şekilde kenetleniyor. Keskin bir çığlık atıyorum, ama çekildiğim ve sırtım katı bir şeye çarptığı anda boğazımda ölüyor.

"Shhh..." Öfke kulağıma arkadan dolanıyor ve omurgamdan aşağı bir kırbaç gibi iniyor.

Göz bağıni bağlamasına izin veriyorum ve göğsümde kopan fırtınaya rağmen nefes almaya çalışıyorum.

"?" Sesim fısıltı kadar keskin. "Seni birkaç gündür görmüyorum ve sen buraya gelip beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

Eli yukarı fırlıyor, boğazıma sahipmiş gibi yapışıyor, başımı geriye yatırıyor, böylece nefesini yanağımda hissetmek zorunda kalıyorum, sıcak ve düzensiz. Diğer tütümün altından kayıyor, parmakları hiç tereddüt etmeden file çoraplarımın ve külotumun aralıklarından kabaca içeri giriyor, sanki onu sorgulamaya cüret ettiğim için öfkelenmiş gibi.

"Sen... Sen bana o güzel amcığından korku damladığını mı itiraf ediyorsun... Küçük ceset."

Sadece derin, ürpertici sesinden bile dizlerim neredeyse çöküyor ama parmaklarını klitorisimin ve am deliğimin üzerinde sertçe başladığında, kollarında eriyorum.

Geçen gece bana yaptıklarının verdiği rahatsızlık hala devam ediyor, beklendiği gibi neredeyse onun elinden ölüyordum. Ondan beni mahvetmesini istedim ve o da yaptı.

Ama şimdi ellerini tekrar üzerimde hissetmek, o yokken tek istediğim şeydi.

Bedenime acı ektirdiğinde bunun sadece canımı yakmadığını, içimi boşalttığını şimdi her zamankinden daha iyi biliyorum. Gömülü acıyı yüzeye çıkarıyor ve onun ellerinde kanamaya bırakıyor.

Ve ertesı gün, dokunuşu hala morarmış tenimi rahatsız ediyor, yaptığı şey hala kaslarımı ağrıtıyor... ama ruhum... yeni bir şeye dönüştüğünü hissediyor, sanki bana verdiği acı beni özgürleştiren tek şeymiş gibi.

Ve ben buna bağımlıyım. Ona bağımlıyım.

Dişleri alçak, kaba bir hırıltıyla çenemi sıyrıyor, gözlerim gözbağının altından geri dönerken uyluklarımdan bir seğirmeyi sürüklüyor.

Sonra elini ıslak ve özür dilemeden çekiyor ve ben duyuyorum. Her bir parmak ucunu emerek temizlediği, beni tattığı müstehcen sesi. Eli çenemin etrafında kenetlenmeden hemen önce nefesim kesiliyor, sert ve sahiplenici, yüzümü onunkine doğru zorluyor.

"Bunlar... Bunlar artık benim olduğun için vücudunun dökeceği tek gözyaşları Allure... Islak amcığının benim için ağladıkları..." Duraklıyor, devam etmeden önce boğazında küçük bir gerginlik hissediyor. "Çünkü korku... acı... zevk... artık lanet olası farkı anlayamıyor. Sadece beni tanıyor, kime ait olduğunu biliyor," diye bitiriyor dudaklarına karşı acımasız bir tıslamayla.

"BEN... BEN..." Kekeliyorum ama başka bir şey söyleyemiyorum, çok fazla şoktayım.

"Evet de Wrath," diye hırlıyor karanlık bir şekilde.

"Evet Wrath," diye tekrarlıyorum tereddüt etmeden, ardından sert bir yutkunmayla, onun hâkimiyeti beni mahvediyor - sahip olduğum tüm meydan okumaları yok ediyor.

Sesi çok daha korkutucu, sanki cehennem sürünerek çıkarılmış gibi. Vay anasını. Beni ellerinin yapabileceğinden daha hızlı soyuyor. Sanki onunla daha önce hiç tanışmamışım, sadece kabuğuymuşum gibi geliyor.

"İyi kız... Beni... Beni özledin mi?" diye soruyor, dudakları dudaklarıma değiyor, nefesi tütün ve naneli sakız karışımı.

"Yaptım," diye cevap veriyorum, fısıltıyı zorlukla aşarak. "Hem de çok."

Boyalı dudaklarıma sert bir öpücük konduruyor, sonra hiçbir uyarıda bulunmadan beni bırakıyor, uzaklaşıyor ve sanki odanın havası gibi her şey duruyor.

Hareket ettiğini duymuyorum, ama yerden çekilip cansız bir ceset gibi omzunun üzerinden fırlatılmadan hemen önce kaymayı hissediyorum

"Kahretsin-" Kelime boğazıma düğümleniyor, ama dönme ve yönelim bozukluğu tarafından yutuluyor.

Karavanın kapısı hızla açılıyor ve keskin bir gece rüzgârı tenimi tokatlıyor. Tırnaklarım deri ceketini tırmalıyor, ama o beni nereye götürdüğüne dair hiçbir açıklama yapmadan yürüyor.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre yürüdükten sonra bedenim ona karşı gevşemeye, ölü bir ağırlık gibi sarmaya başladı. Ona üç kez beni nereye götürdüğünü sordum, sesim asılı olduğum için boğuk çıkıyordu.

Her seferinde kıcıma sert bir şaplak atıyor. Öyle bir tokat ki, gecenin içinde el izleri ve yankılar bırakıyor. Yine sessiz moda geçti, o ürkütücü, yüklü sessizliğe.

Sonra metal bir kapının kilidinin açıldığını duyuyorum ve başım olabildiğince yukarı kalkıyor, gözbağım yanaklarımı okşuyor. Zincir ağır bir gümbürtüyle yere çarpıyor ve kapı gıcırdayarak açılıyor.

Wrath ilerlemeye devam ediyor, adımları aynı ve ben inliyorum, tekrar pes ediyorum, bedenimin çökmesine izin veriyorum.

Tekrar duruyoruz ve bu sefer başka bir kapı duyuyorum, bu seferki farklı. Ağır ve endüstriyel. İnleyerek açılıyor ve içeri girdiğimiz anda bir sıcaklık dalgası tenime çarpıyor.

Sonra koku beni çarpıyor. Her zaman havada asılı duran ama burada daha güçlü olan o tuhaf, eşsiz Oddity kokusu.

Ölüm.

Nerede olursak olalım, daha önce bulunduğum bir yer değil.

Beni çürüten koridorlardan oluşan sonsuz bir labirent gibi hissettiren bir yerden geçirdikten sonra bir odaya götürüyor. Kilit yerine oturuyor ve ayaklarım yere değdiği anda göz bağımı çözüyor.

Pusun içinden ışık gözlerime vuruyor ve yüz ifadesinin okunamaz, taştan oyulmuş olduğunu görmek için gözlerimi kısıyorum. Görüşüm netleştğinde oda etrafımda açılıyor ve etrafıma bakıyorum.

Siyah mat duvarlar var olan az miktardaki ışığı da yutuyor, mekân alçak, kan kırmızısı bir parlıltıyla yıkanıyor. Tavandan sivri uçlar çıkıyor; bazıları uzun, diğerleri sivri ve kırık.

Ortada geniş, deri bir sandalye var ve uzaktaki duvarda uzun, metalik bir masa var ve üzerine aletler yerleştirilmiş gibi görünüyor ama buradan göremiyorum. Ona doğru yaklaşıyorum, daha iyi bir yargıya karşı çekiliyorum. Bakışlarım üzerlerinde geziniyor; bıçaklar, kemik testereleri, paslı makaslar, gözleri olmayan maskeler, kıskaçlar, kancalar. Olabilecek en korkunç şekilde öldürmek için yapılmış şeyler.

Yutkunuyorum ve Wrath'la yüzleşmek için sertçe dönüyorum ama omzunun üzerinden bir şey gördüğümde donup kalıyorum.

Koyu renkli, devasa bir cam bölme karşı duvarı kaplıyor. Altında, düğmeleri düzensiz ışıklarla yanıp sönen bir konsol hafifçe mırıldanıyor. Kırmızı. Beyaz. Kırmızı. Beyaz. Kalp atışı gibi.

Sağa doğru vücudumu çeviriyorum ve duvarda yanıp sönen bir dizi monitöre bakıyorum. Hepsi boş ve sessiz, sadece titrek flaşlarla aydınlatılan karanlık koridorların ve odaların grenli canlı görüntülerini gösteriyorlar.

"Burası neresi?" Mırıldanıyorum, kameranın birkaç saniyede bir bir odadan diğerine geçişini izliyorum.

"Ölüm Odaları. Kontrol merkezindeyiz," diye alçak sesle cevap veriyor Wrath. "Bu bizim Karanlık Gece... Eğlencelerimizden biri."

Beni asıl tedirgin eden şey burası değil, bunu söyleme şekli. Ses tonu, kulaklarımda alarm zilleri çalıyor. Bir şeyler olmak üzere, bir şeyler yanlış gidiyor ve bundan hoşlanıp hoşlanmayacağımı bilmiyorum.

"Neden buradayım, Wrath?" Topuğumun üzerinde dönüp ona bakarak soruyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Senin için bir şeyim var," diyor, kırmızı gözleri beni canlı canlı yemeye hazırmış gibi yavaşça üzerimde geziniyor.

"Bir şey mi var?" Boynumdaki kolyeyle oynayıp kendimi sabitlemeye çalışarak soruyorum.

Duraksıyor, düşüncelerini göz kırparak uzaklaştırmadan önce bakışları bir anlığına parlıyor. Başka bir şey söylemeden kontrol paneline doğru ilerler ve bir düğmeye sertçe basar.

Renkli camın arkasındaki oda hastalıklı kırmızı bir ışıltıyla aydınlanıyor, vızıldayarak canlanıyor, ancak odanın ortasındaki şeyi gördüğüm anda midem bulanıyor.

İçime soğuk bir korku yayılıyordu.

Gözyaşları dökülmekle tehdit ediyor, ama onlar dökülmeden önce içimde bir öfke kabarıyor. Hızla hareket ediyorum, kapıya doğru fırlıyorum, dışarı çıkmak için çaresizce. Ama elim kapı koluna dokunduğu anda, kolu belimi arkadan sarıyor ve beni göğsüne doğru çekiyor.

"Bırak lan beni!" Bağırarak kendimi onun kollarından kurtarıyorum.

Sonunda bırakıyor ve ben de dönüp ona bakıyorum, öfkeyle. Bakışlarım camı kırabilirdi ama tek hissettiğim nefesim sıkışırken göğsümdeki gerginlik. Oda üzerime kapanıyormuş gibi hissediyorum ve gözlerimi pencereden ayıramıyorum.

Ağızları bağlanmış ve ortaçağ işkence odalarından fırlamış gibi görünen metal sandalyelere oturtulmuşlardı. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, ben hazır değilken onların burada olduğu gerçeği fiziksel bir darbe gibi çarpıyor.

"Bizi duyabiliyorlar mı?" Odağımı iki üvey kardeşim Lake ve Elias'a kilitleyerek soruyorum.

"Hayır," diye kesin bir dille cevap verir.

"Güzel." Kelime dudaklarımdan acı ve titrek bir şekilde dökülüyor.

"Buna hakkın yoktu..." Fısıldıyorum, kelimeler beni terk ederken kırılıyor ve ona bakıyorum.

"Küçük ceset..."

"Hayır," diye araya giriyorum, sesim yükseliyor. "Yardımlarını isteseydim sana gelirdim, Gazap. Ama sen geçmişimi, hazır olduğumda sana anlatacağım geçmişimi kurcalamayı ve her şeyi benden almayı kendine görev edindin. Seçimlerimi. Lanet olası kontrolümü. Bunu kendim yapma hakkımı. Bunu anlıyor musun?"

Damarlarımdaki ateşle daha da yaklaşıyorum. "Bunu yalnız yapmam gerekiyordu. Buna tahmin edebileceğinden çok daha fazla ihtiyacım vardı. Onları alaşağı edecek kişinin ben olduğumdan emin olmak için. Seni değil. Başka biri değil. Sadece ben. İşleri yoluna koyabilmemin tek yolu buydu."

Ben devam ederken gözyaşları dökülmekle tehdit ediyor.

"O gücü hissetmek istedim. Sadece bir kez. Nasıl biteceğine karar verebilecek kişinin ben olduğumu bilmek istedim. Ama sen... sen bana bu seçeneği vermedin. Sormadan elimden aldın."

Duraklıyorum, nefesim sığılıyor, kelimeler acıyla ağırlaşıyor. "Zayıf olduğumu düşünüyorsun, öyle mi? Geçmişimle baş edemediğimi mi? Benim için düzeltmene ihtiyacım olduğunu mu? Minnettar olduğumu mu sanıyorsun? Hayatıma öylece girebileceğini mi?"

büyük, yakışıklı, korkunç bir kötü adam bulup her şeyi daha iyi hale getirmek mi? Bu işler böyle yürümüyor. Bana yapılanları tamir edemezsin. Sadece ben yapabilirim."

Bana göz kırpmıyor, çarpık, okunmaz bakış gözlerinde titreşiyor, sanki sözlerimi incelemeye, yüksek sesle söylediğimden daha fazla parçalara ayırmaya çalışıyor. Elleri iki yanında titriyor, yumrukları sıkılı, yavaşça öne doğru adım atıyor ve ben başımı eğip ellerimin tersiyle gözyaşlarımı kırbaçlıyorum. durup aramızdaki boşluğa hükmettiğinde, önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve gözlerim onunkilere kayıyor. Onun titreyen Elleri nazikçe kalçalarımın su samuru bölgesine iniyor, tütümün üzerinde yukarı ve aşağı hareket ediyor, korseli belime yerleşene kadar bana tapar gibi kıvrımlarımı izliyor.

"Sen zayıf değilsin Aurelia... *Ben* zayıfım." Sesi ve tehlikeli bir tonda.

Gözlerindeki kırmızı sarmallara bakıyorum, bir kasırga gibi çalkalanıyor ve gördüğüm öfke değil. Korkunç derecede güzel bir şey. Saygı. Çılgınlık. Saplantı.

"Senin için dizlerimin üzerine çökecek kadar zayıfım... Geçmişini zincirlerle buraya sürükleyecek kadar zayıfım çünkü düşündüm ki... Belki onların daha çabuk acı çektiğini görürsen boynundaki ilmik gevşer diye düşündüm."

Sesi gittikçe kısılıyor, alçalıyor, iplik iplik çözülüyor.

", değil mi?" diye nefes alıyor, bana bakıyor ve ben sadece göz kırpmıyorum, yanağımdan bir gözyaşı daha yuvarlanıyor. "Bunun benim kontrolümle ilgili olduğunu düşünüyorsun. Ama değildi.... *Seninle* ilgiliydi... Seni düzeltmek istemiyorum Aurelia... Ben... Ben senin yanında kırılmak istiyorum."

Nefesim kesiliyor ama sessiz kalıp dikkatle dinliyorum.

"Ben şeytani bir canavarım, küçük ceset. Korkunç şeyler yaptım. Bunu inkar edemem. Ama ben... senin için bu dünyayı paramparça ederdim, parça parça, eğer bu senin için... senin de her zaman bir canavar olmak zorunda hissetmeyeceğin bir yer inşa etmek anlamına geliyorsa."

Uzanıp başparmağıyla yanağımdaki bir damla yaşı nazikçe siliyor.

"...Kendi başına güçlü olmak istedin, ama bunu tek başına taşımak zorunda değilsin... ben buradayken olmaz. Sırf o acının gözlerinden süzülüşünü izlemek için cehennemi göze alabilecekken olmaz.... İntikamını almayacağım, Allure. Sen onun gırtlığını kesip açarken ben sadece geçmişini sabit tutacağım."

Kalbim onun derin ve anlamlı sözleriyle , içime bir duygu saplanıyor. Yine kendimi güvende hissetmemi sağlıyor. İstediğimi. Öfkem ve kafa karışıklığım olsa bile.

Burnumu çekiyorum, iki yanağımı da tekrar siliyorum, başım kapıya yaslanıyor. Onlara bakarken zihnim dönüyor - yüzleri, bir türlü kaçamadığım unutulmaz anılar.

Bir süre sonra gözlerimi tekrar Wrath'a çeviriyorum ve onu hâlâ altımda beklerken buluyorum. Elim ona uzanırken bakışları benimkinde sabit, parmaklarım dağınık siyah saçlarında geziniyor, dokusu beni topraklıyor.

Ona nasıl kızabilirim ki? Onları bana o getirdi. Tek kelime etmediğim halde ne istediğimi bildiğinin kanıtı gibi onları buraya sürükledi. İşimi kolaylaştırdı. Hem de çok kolaylaştırdı. Ben hiç terlemeden bana istediğimi verdi.

Belki de şoktandır. Onlar. *O*. Hepsi aynı odada, aynı havayı soluyor, sanki geçmiş kapıyı tekmelemeye ve parçalanmamı izlemeye karar vermiş gibi.

Ve parçalanıyormuşum gibi hissediyorum. Ama bu öfke hiç yardımcı olmuyor. Sadece kanıma karışıyor ve henüz yanmaya başlamamış şeyleri ateşe veriyor.

Bu onun hatası
değil. Hiç .

Evet, kişisel işlerime burnunu soktu, hala ne kadarını bildiğinden emin değilim, ama sanırım kendi sahiplenici tarzıyla beni korumak istiyor. Ben musallat olurken o arkamdaki hayalet olmak istiyor. Belki de onu burada ben istedim. Hayır. Belki de içten içe ona burada, şu anda, düşündüğümünden daha çok ihtiyacım vardı. Ve şimdiye kadar bunu fark etmemiştim.

Kendimi onun boyuna indiriyorum, kelimeler ağızımdan dökülürken bakışlarım boyalı dudaklarına takılıyor.

"Peki, burası nasıl çalışıyor sirk çocuğu?"

Kırmızı gözleri parlıyor, arkalarında çılgınca ve cüretkâr bir şey var ve doğrulurken elini uzatıyor. İri ellerini kollarımın altından geçirip beni kolayca yerden kaldırmadan önce zar zor irkiliyorum.

Beni odanın bir ucundan diğerine taşıırken nefesim kesiliyor, vücudum onun vücuduna dolanıyor, ta ki kontrol merkezinin yanındaki dar çelik masaya ulaşana kadar. Beni yere bırakıyor ve bacaklarımın arasında durarak beni sıkıştırıyor.

"Üç seçeneğin var..." diye mırıldanıyor derinden ve sanki bana kadifeye sarılmış bir bıçak uzatıyormuş gibi hissediyorum.

"Bir," diye başlıyor, kırmızı gözleri ateşli, sesi sinir bozucu. "Onları Ölüm Odaları'nda serbest bırakın. Bırakın duvarlar onları alsın.... Bırakın... Bırakın konuşmayı tuzaklar yapsın. Ve sen... sen sadece izleyebilirsin."

Dudaklarım ayrılıyor ama sessiz kalıyorum.

"İki: oraya kendiniz gidin ve gözlerinin içine bakın... nasıl biteceklerine siz karar verirken."

"Ya da üç..." Başını eğiyor. "O iki amcığı bulduğum yere geri götüreceğim.... Bu gece hiç olmamış gibi davran. Sen de kendi bildiğin gibi yap. Ne zaman... ne zaman gazabını serbest bırakmaya hazır olursan."

Bir an için omzumun üzerinden bakıyorum, gözlerim cama, tecavüzcülerimden ikisine kayıyor ve göğsüm sıkışıyor, geçmişim hala önümde çirkin bir şekilde nefes alıyor.

Bakışlarım Lake'in gözlerine odaklanıyor, gözleri kapalı ve kan yanağından aşağı süzülüyor.

"Lake'in gözüne ne oldu?" Merakla sordum.

"Bana doğru seğirmeye devam etti," diye mırıldandı Wrath. "Ben de durana kadar bıçağımı ona sapladım."

Bir kaşımı kaldırıyorum ve ardından küçük bir kıs kıs gülüp kafa sallıyorum.

"Ama Zye nerede?" Yüzümü ona döndüğümde sesim kırılganlaşıyor ve ifadesi değişiyor, başını bir kez sallamadan önce çenesi kilitleniyor.

"Onu yakalayamadım... henüz değil, benim küçük cesedim. Ama yapacağım. Eğer sadece söylemen yeterli."

Dikkatlice düşünürken hafifçe başımı sallıyorum.

"Kadın..." Öfke devam ediyor ve bakışlarım onunkilere yöneliyor. "O çoktan öldü. Bir... Bir hastalık."

Gözlerim kısılıyor ve içimde bir his dolaşiyor ama bu keder değil. Sadece yaşlı cadının işini ilk ben bitiremediğim için duyduğum soğuk bir öfke.

"Hmm," diye mırıldandım. "Yazık. Çılgılık atmayı kesmeden önce vücudundaki kırılgan deriyi ne kadar soyabileceğimi görmek istedim."

Gözlerim kumandalarda geziniyor, parmaklarım yanıp sönen ışıkların üzerinde geziniyor, her biri işkenceye açılan bir kapı.

"Şey..." Nefes alıyorum. "Belki de tek bir seçenek seçmek zorunda değilizdir." Ben devam ederken Wrath sessiz kalıyor.

"Ya ben... biz... önce beni görmelerine izin verirsem," diye öneriyorum.

"Ben sinir sinir gözlerini oymadan önce neden burada olduklarını anlasınlar."

Monitörlere bakıyorum.

"Sonra da Ölüm Odalarını kanayan haşarat gibi, kör ve çığlık ılıa çalıştırmalarına izin vereceğiz. En sevdiğimiz korku filmiymiş gibi izleyeceğiz. Ve sonunda bittiğinde, gözlerini paketleyip Zye'ye geri göndereceğiz. Kardeşlerinin öldüğünü ve sıradakinin kendisi olduğunu bilsin."

Wrath'ın çenesi kıpırdıyor ama gözlerindeki ışık kırılıp kenarları kararırken hiçbir şey söylemiyor. Çenesini hafifçe kaldırıyor, sanki şeytani ve muhteşem bir şeye dönüşmüşüm gibi beni inceliyor.

Her iki eli de yukarı uzanıyor ve yavaşça boğazımı sararak içimde bir ürperti yaratıyor. Gözlerim kapanıyor, başım geriye doğru eğiliyor, boynumu bir adak gibi ona açıyorum ve o da ağzını ayırdığım dudaklarıma daldırıyor.

"O kadar güzelsin ki," diye mırıldanıyor, dudakları dudaklarıma değiyor. "Neredeyse içimden..."

Kavrayışı boğazımdaki nefesi durduracak kadar sıkılaşıyor, nabzımın onunla konuşuyormuş gibi atmasının tadını çıkarmasına yetiyor. Ona asla yüksek sesle söylemediğim şeyler söylüyor. Kontrolünün özölmesine neden olan şeyler.

Sonra diliyle keskin bir ses çıkarır-

Çatlak

-Ve başparmakları boynumun kenarlarına daha derin bastırarak omurgamın kırılmasını taklit ediyor. Gözlerim yavaşça açılırken kirpiklerim titriyor, dudaklarımda bir sırtış belirliyor.

Birbirimizin gözlerini tarıyoruz, ben fısıldayana kadar ikimiz de garip bir sessizliğe gömülürken gülümsemem soluyor.

"Ama yapmadınız... Bu yüzden mi yapmayacaksınız..."

Kelimeler dudaklarımdan süzölürken bakışları ağzıma doğru iniyor, sonra yavaş yavaş tekrar benimkilerle buluşuyor. Cevap vermiyor, ben de ellerimi bileklerine doluyorum.

"En azından bir kez deneyemez miyiz? I..."

Sanki bir saniye daha dayanırsa olacaklardan korkuyormuş gibi elleri gevşeyip kayarken sözlerim kesiliyor.

Bana bakmıyor, sadece başını yana çeviriyor, çenesi sıkılı ve zihninde bir savaş ılığı olduğunu ve buna yenilmemeye çalıştığını söyleyebilirim.

Bana cevap vermeyeceğine karar verdiğinde, bunun yerine aletlere doğru yürüyor, biri ilgisini çekene kadar parmaklarını üzerlerinde gezdiriyor. Onu kaldırıyor, keskin ve parıldayan bir şey, sonra kapıya doğru yürürken başını kapıya doğru eğiyor.

Masadan kayıyorum, botlarım yumuşak bir yere çarpıyor. Sıkı ve titrek bir nefes alıyorum, kendimi bir sonraki adım için hazırlıyorum.

Yirminci Bölüm

Gazap

Odaya ilk girdiğimde Aurelia'nın arkamdan yaklaştığını hissediyorum. Bana bakarken her birini tarıyorum, yüzleri şaşkınlık ve korku içinde iki büklüm. Neden hâlâ burada olduklarını, benim kim olduğumu, neden hâlâ hayatta olduklarını ve onları hangi dehşetlerin beklediğini bilmiyorlar.

Bir adım kenara çekilip yolu açıyorum ve cevapsız sorularıyla yüzleşmelerine izin veriyorum.

Gözlerini ona diktiklerinde ceset gibi solgunlaşıyorlar, yüzlerindeki kan ancak dehşete kapıldıklarında olabilecek şekilde çekiliyor. Ama bu sadece korku değil. Daha derin bir şey. Sanki bir hayalet görüyorlar, ölüp gömüldüğünü düşündükleri bir şey.

Aurelia'ya bu pisliklerin neden burada olduklarını ya da neden onun ölüm listesinde olduklarını sormadım. Ama hissedebiliyorum. Sanırım biliyorum. İçimi kemiren derin bir his var, bu sadece hafif yürekli bir intikam değil. Bu çok daha karanlık bir şey. Kişisel bir şey.

Ona daha önce sormak istemedim, çünkü eğer onaylarsa, bu sikikler hala buradayken, nefes alırken güzel dudaklarından , bir sonraki yapacağım şeyden beni alıkoyamayacağını biliyordum.

Onun intikamı çok hızlı bir şekilde benim intikamıma dönüşebilirdi. "Hey, , " diye tükürdü Aurelia, kelimeden zehir damlıyordu ve bakışlarım bir anda ona yapışır.

Kardeşleri mi? .. onun lanet kardeşleri?

Farkına varıyorum ve ikisine de bakıyorum, ona hiç benzemediklerini fark ediyorum. Üvey falan olmalılar. Şimdi her şeyi sorguluyorum.

Aurelia bir adım öne çıkıyor, gözleri intikam ateşiyle yanıyor ve ikisi de ağzını kapatarak konuşmaya çalışmıyor, çok şaşkınlar.

"Oh, sorun ne? Hayalet görmüş gibisin..." diye alay ediyor, siyah dudaklarının arasından geniş bir gülümseme yayılıyor.

Aurelia birinin önünde durdu ve eli hafifçe onun çenesinde gezindi, şehvetten değil, daha çok alay etmek için. "Merak etme, gitmene izin veriyorum ağabey," diyor sinsice, neredeyse şakacı bir tavırla. "Ama buradan canlı çıkıp çıkamayacağın başka bir şey."

Diğeri sonunda beziyle konuşmayı seçiyor ama gözlerindeki öfke ve acıyı . Ona bağırma cüret ediyor. Benim önümde mi?

İçimde şeytani ve sahiplenici bir şey bir yıldırım gibi dalgalanıyor. Ve ben onu kontrol edemedim yumruğum bir balyoz gibi savruluyor, yüzüne öyle şiddetli çarpıyor ki kafası geriye düşüyor

-Ses, rahatsız edici derecede tatmin edici.

Yüksek sesle , ellerim bağlı kollarına çarparken tıkaçtan kan akıyor, parmaklarım taze deriyi kazıyor. Üzerine eğilip yüzümü onunkiyle burun buruna getiriyorum, boğazımdan canavarca bir hırıltı kopuyor, bir uyarı.

Gözleri genişliyor, kırmızı spirallerime kilitleniyor, göğsü burnundan keskin, ağır nefeslerle yükselip alçalıyor.

"Gazap..." Aurelia beni çalışarak adımı sessizce tıslıyor.

Çıplak ellerimle boğazını parçalayarak daha da ileri gitmekten kendimi alıkoymak zorundayım. Alçak sesle hırlayarak, bedenim öfkeyle titreyerek, kim olduğumu zar zor kontrol ederek bir adım geri çekiliyorum. Ama buna ihtiyacım var. Onun iyiliği için. Kendime bunun benimle ilgili olmadığını hatırlatıyorum. Bu onun anı ve buna ihtiyacı var.

Ona baktığımda başıyla küçük bir selam veriyor ve ben de hemen işe koyuluyorum. Her ikisinin de sandalyelerini geriye yatırdım ve başlarını aşağıya doğru bağladım, onları yerlerine sabitledim, her şeyi bir kaşıkla gözbebeklerini çıkarması için hazırladım.

Aurelia yavaşça dönüyor, zarif ve soğuk, hesaplı adımlarıyla her şeyin ortaya çıkışını izliyor. Etrafındaki hava ağır ve yüklü bir şekilde değişiyor ve ondan dalga dalga yayılan gücü hissedebiliyorum. O kendi elementinde.

Bağlanıp kıpırdıyamaz hale gelir gelmez, kalçalarından birinin üzerine tırmanıyor ve yüzü tam onunkinin üstüne gelene kadar vücudunda sürünüyor. Ona gülümsüyor, zalim, hınzır bir gülümseme, doğrudan sikime bir karıncalanma gönderiyor.

Alçak sesle homurdanıyorum, gözlerim ona kilitlenmiş, onu içime çekiyorum çünkü şu anda tam bir baş belası gibi görünüyor. Kaos ve acı için yaratılmış mükemmel karanlık tanrıçam gibi.

Gözleri benimkilere kayıyor ve bir anda yok oluyorum.

Benim onu izlememi izliyor ve bir anlığına ikimiz de neden burada olduğumuzu unutuyoruz.

Yemin ederim, onu çekip almaktan, domaltmaktan ve sikimi kışına öyle bir sokmaktan bir saniye uzaktayım ki, cehenneme geri döndüklerinde bu görüntüyü de yanlarında taşıyacaklar.

Satan'a tam olarak ne gördüklerini ve onun küçük bedenini gözlerinin önünde nasıl mahvettiğini anlatacaklar.

Aurelia yüz ifadesi düşmeden önce bana yumuşak bir gülümseme veriyor ve yeniden odaklanarak ona bakıyor. Uzun süre bakmak istemiyor ve konuşmasına ya da alay etmesine de gerek yok. Benim küçük cesedim kan istiyor. Beklemek, tiyatro yapmak ya da pişmanlık duymak yok.

Kaşığı indirip hiç ürkmeden ve duraksamadan doğrudan adamın gözüne sokuyor ve adam çılgılık atarken, vücudu onun altında titreşirken, yırtılan kasların ve fişkıran kanın sesi odayı doldururken Aurelia tepki vermiyor.

Kıpırdamadan ve odaklanmış bir şekilde dururken, sanki tam da beklediği şey buymuş ve acele etmeyecekmiş gibi kaşığı sürekli olarak yuvasına sokuyor.

Bu beni ona karşı daha da saplantılı yapıyor. O da benim kadar berbat durumda.
am.

Orada öylece durup gözlemliyorum, her birinin gözlerini almasını bekliyorum.

Sonunda elleri kan ama yüzü sakın bir şekilde aşağı indiğinde bana başıyla selam veriyor ve ben de başlarını açıyorum.

"Artık gidebilirsiniz," diye kıkırdıyor, o kadar kaygısız ve hafif ki, hâlâ acı içinde kıvrandıkları düşünüldüğünde neredeyse korkunç.

Ama gözlerim o küçük tütü ve file çorapla sallanan kışına kilitlenince dudaklarım seğiriyor, onu takip ederken beni çıldırtıyor.

Yumruklarım o kadar sıkı ki, tırnaklarımın avuç içlerime battığını, derimi parçaladığını, onu yere serip kontrolü ele geçirmemek için kendimi zor tuttuğumu hissedebiliyorum.

Ona hayran olmadığım için değil. Hayır, çünkü hayranım, boktan bir şekilde. Ama şu anda, tam şu anda, onu kırmaktan, aşağılamaktan ve tıpkı onlara yaptığı gibi altımda çılgılık atmasını sağlamaktan başka bir şey istemiyorum.

Lanet olası küçük kız.

Kontrol odasına geri döndüğümüzde kapıyı arkamızdan kilitliyorum ve düğmelere doğru ilerliyorum. Uzaktan kumandayı alıp arkamı dönüyorum ve koltuğa doğru ilerliyorum, kollarımı tembelce kolçaklara dayayarak koltuğa yerleşiyorum. Aurelia tereddüt etmeden kendini kucağıma bırakıyor ve bunu yaptığı anda gözleri keskin bir şekilde bana bakıyor.

"Bundan zevk mi aldın?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak, elleri hâlâ kan içinde.

Çenem sıkılıyor, dişlerim gıcırdarken parmaklarım seğiriyor. Baskının arttığını hissediyorum ve sert sikimin üzerine tamamen yerleştiğinde sırtışı daha da yoğunlaşıyor. Düşünmüyorum bile, sadece tepki veriyorum ve elim boğazına yapışıyor, havasını kesip yüzünü kendime yaklaştırıyor.

Alçak bir hırıltı dudaklarında titreşerek benden kaçıyor ve ona ne kadar sinirli olduğumu .

Sonunda onu serbest bıraktığımda, yüzündeki şaşkın ifadeyi görecektense kadar büyük bir güçle onu geri ittiğimde, geri çekilmiyor. Bana doğru kıvrılmadan önce dudaklarında hala o hafif gülümseme oynuyor, dizlerini yukarı çekiyor ve sanki hiçbir şey olmamış, her şey olması gerektiği gibiymiş gibi başını çenemin altına yashıyor.

Sessizce oturuyoruz, gözlerimiz camın arkasında acı içinde kıvranan piçlere kilitlenmiş durumda.

"Şimdi ne olacak?" diye mırıldanıyor, sesi yumuşak, neredeyse bir meydan okuma gibi.

Tek kelime etmeden parmağım bir düğmeye basıyor ve kapıları otomatik olarak açılıyor, aynı uzuvları serbest kalıyor. Donup kalıyorlar, ağızlarındaki tıkaçları önce yüzlerinde şaşkınlık okunuyor, çılgınca bir çabayla birbirlerine ulaşmaya çalışıyorlar.

Bana karşı kıkırdıyor, kana bulanmış avuçları açık deri ceketimin altındaki çıplak göğsümün üzerinde kayıyor ve derin bir nefes alarak bu hissin içime işlemesine izin veriyorum.

Camın diğer tarafında, yeni doğmuş hayvanlar gibi tökezliyorlar, zavallı ve görüşsüzler, avuç içleri duvarlara çarpıyor, parmakları yüzeyi kazıyor, bir şey ya da kaçış gibi hissettiren herhangi bir şey için çaresizler.

Ama sonra birbirlerini bulurlar, hayatları buna bağlıymış gibi sarılırlar. Titreyerek ve fısıldayarak, karanlıkta onlara yol gösteren korkudan başka bir şey olmadan ilerliyorlar.

Aurelia ve ben ekranlara bakıyoruz, onların Ölüm Odaları'nın derinliklerine doğru ilk adımlarını atmalarını izlerken yüzlerimiz parıltıyla aydınlanıyor. Gülümsemesinin çeneme doğru kıvrıldığını hissediyorum ve kendi kanım beklentiyle titremeye başlıyor.

Bir düğmeye daha basıp kapıyı arkalarından kilitliyorum ve sesle irkilip avlanmış av gibi etraflarında dönüyorlar.

Büyürken bu canlı gösteriyi binlerce kez izledim. Hell and Soul ile buraya gizlice girer, tam da bu odadan izlerdim. Hatta bazen ergenliğimizin sonlarında, gerçekten acımasız ve vahşi olduğumuz zamanlarda Dark Night'ta jump scares yapardık.

İnsanları kapılardan iterdik ya da onlarla öyle korkunç bir şekilde alay ederdik ki kendilerini ölümün kollarına atarlardı.

Buralarda sunduğumuz en grotesk eğlencelerden biri. Ama bu bile Çelik Tabut'un içinde bekleyenlerle kıyaslanamaz.

Orası... farklı bir yer. Biz bile yanına yaklaşıyoruz.

Kilitli kapıları karıştırmaya başladıklarında, yüzlerinden şaşkınlık okunuyordu, Aurelia bana döndü, altın gözleri parlıyordu.

"Kilitli mi?" diye soruyor, meraktan dudakları kıvrılıyor.

"Önce onlarla biraz oynayacağım..." Gözlerimi ekranlara sabitleyerek öneriyorum. "...onları çalıştırmak mı?"

Gülümsemesi yavaşça ve genişçe yayılıyor ve bundan hoşlandığını biliyorum. Karanlık heyecanı o da benim kadar seviyor ve benim kırmızı bakışlarım ona kilitlenmiş, ondan gibi görünüyor.

Kumandayı ona uzatıyorum, şöyle bir bakıyor, sonra kutsal bir şeyi tutuyormuş gibi nazikçe elimden alıyor.

Üç düğmeyi
gösteriyorum. Cam.

Çiviler. Metal.

Her biri siyah duvarların içine gizlenmiş yuvalara bağlı ve bu malzemelerle yüklü. Öldürmek için değil, sadece parçalamak için tasarlanmışlar. Alçaktan nişan alıyorlar, böylece bacaklara, ayaklara ya da uyluklara isabet ederek paniğe kapılıp kaçmalarını sağlayacak acı veriyorlar. Bu lanet bir oyun. Psikolojik bir savaş.

Ne kadar çok kaçarlarsa, ne kadar derine inerlerse, mevcut olmayan bir çıkış bulmak için o kadar çok kapı açarlar ve işte o zaman kendi ölümlerine yaklaşırlar.

Aurelia parmağını ilk düşmanın üzerinde gezdiriyor, lanet olası bir ölüm meleği gibi gülümsüyor. *Nails*'e basıyor ve ikimizin de gözleri ekrana kayıyor.

Bir anda koridorun duvarlarından ince metal çiviler fırlıyor, hızlı, keskin ve acımasız bir şekilde baldırlarına, uyluklarına ve ayak bileklerine küçük mermiler gibi saplanıyor. Çığlıkları koridorda yankılanıyor, tiz ve panik içinde. Duvarlara kan sıçırıyor, ileriye doğru sendelerken vücutları sarsılıyor.

Acıdan gözleri kör olmuş bir halde koşmaya başladıkları anda Aurelia yüksek sesle, sinir bozucu bir kahkaha atar, başı geriye eğiktir.

O geliyor ve ben gözlerimi ondan alamıyorum.

Parmağı *Metal* düğmesinin üzerinde geziniyor ama henüz basmıyor. Kaosun tadını fazlasıyla çıkarıyor ve onların paniğini iliklerine kadar hissediyor.

Kardeşlerden biri tökezliyor, arkasından kan akıyor, diğerini de kendisiyle birlikte sürüklemeye çalışıyor ama yaralarının ağırlığı çok fazla.

Ayrılırlar, nereye gittiklerini göremeseler bile kaçma dürtüsüyle zıt yönlere doğru koşarlar. Soldaki, ellerini duvarlara sürterek bir kapıya doğru yöneliyor ama her hareketi düzensiz.

Diğeri sağa doğru sendeliyor, ayağını yerde sürüklüyor, vücudu ter ve kanla kayganlaşmış. Hareketleri çılgınca ama amaçsız -yön duygusu yok, sadece gerçek bir çaresizlik.

Aurelia her şeyi sessizce izliyor, yüzüne hiç dokunulmamış. Henüz *Metal*'e vurmasına bile gerek yok. Onların umutsuzluğunu içine çekiyor, üzerine çökmesine izin veriyor, sonra birden bana dönüyor.

Gözlerimin içine bakarken eli boynumu buluyor, başparmağı çenemde.

"Hadi bahse girelim..." diye mırıldanıyor ve ben bu sesi çok iyi biliyorum. İyi.

Yaramazlık yapıyor, bir şekilde onu mahvetmemi sağlamaya çalışıyor.

"İlk kimin öleceğini düşünüyorsanız onu seçin, ben de düğmeye basayım. kapıların kilidini aç."

Bakışlarım ekrana yöneliyor, her bir erkeğin üzerinde geziniyor, sonra tekrar ona takılıyor.

"Neden?" Derinden soruyorum, çenemi kaldırıp gözlerimi dudaklarına dikiyorum.

Hafifçe kıpırdanıyor, sikimin ona doğru bastırıldığını hissetmek istiyor ve ben şimdiden büyümeye başladığını hissedebiliyorum - kan sanki gitmeye hazırmış gibi içine akıyor. Tam olarak istediği şey bu, benim sikim, amının içinde ve benim küçük cesedim bunu elde etmek için her şeyi yapacak.

Alt dudağını dişlerinin arasına alıp emerken çenem geriliyor, altın rengi gözleri günahkâr bir şeyle parlıyor.

"Sadece seninle oynamak istemiyorum, Wrath," diyor masumca, kirpiklerini kırıştırarak ve ağzını benimkine yaklaştırarak. "Birini seç, diğerini ben alacağım."

Eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Neden?" Sıkılmış dişlerimin arasından ısıırıyorum, kontrolümü kaybetmenin eşiğindeyim.

Parmakları göğsümde , gözleri gözlerimde sabit kalırken kasıtlı, alaycı bir hareket.

"Şey," diye mırıldanıyor, sesi kısık, "Düşündüm de... eğer sen kazanırsan, işleri senin istediğin gibi yaparız. Ama eğer ben kazanırsam..." Bakışları keskinleşiyor ve bakışlarımı sessiz bir yoğunlukla tutuyor. "Benim yöntemimle yaparız."

Sözlerini tartarken dişlerim sesli bir şekilde gıcırıyor. Evet, onun için çok şey bıraktım. Onun yanında daha çok konuştum, kıcını siktim ama şimdi ikimizin de en çok istediği yere kendimi gömmek gibi gerçek ve riskli bir sınavla yüzleşmek zorundayım. Ona doğru şekilde sahip çıkmak ve aramızdaki her neyse onu sağlamlaştırmak için.

Parçalanmış hissediyorum ve bu çok aptalca. Onu gördüğüm anda taşaklarımı o ılık amcığın içine sokmalıydım. Zihnim parçalanmıştı ama içgüdülerim bunu yapmam için bana bağırıyordu. Sadece dene. Her şeyi riske at.

"Peki ya seni öldürürsem?" Sesim soğuk, çenem meydan okurcasına kalkık, gözlerim onunkilere kilitlenmiş halde soruyorum.

Bu küçük bir oyun değil, bu lanet olası bir tehdit, geçmeye tam olarak hazır olmadığım bir çizgi. Kendimi durdurabileceğimden hâlâ emin değilim, başka şeyler yaparken bir şekilde kendimi kontrol etmeyi başarsam bile, bu farklı. O yüzden bu işin ne kadar ciddi olduğunu bilmesi gerekiyor.

Yutkunuyor, tavrında ince bir değişim oluyor, bakışları benimkileri tarıyor.

"O zaman beni öldürürsün," diye meydan okuyan bir kaş kaldırmayla cevap veriyor, açıkça

benim sikim için her şeyi riske atmak istiyordu. "Eğer beni öldürürsen, Wrath, o zaman zaten senin için doğru kişi olmamam gerekirdi."

"Siyah saçlı olan," diyorum açıkça, ona istediğini veriyorum ve meydan okumayı kabul ediyorum.

Benim için doğru kişi olmamasına imkan yok. O boğulduğum zehirli hava, içimden geçen ve bana bir şeyler hissettiren zehir - herhangi bir şey. Şimdiye kadar konuştuğum tek kişi, boşluğu kesip atan tek kişi o. Benim dünyamda hala hayatta olan tek kişi ve gerçek bir arzuyla dokunduğum tek kişi.

Onun için her şeyi yakar, parçalara ayırır ve her şeyi mahvederdim, bu ikimizi de enkazın içinde yok etmek anlamına gelse bile.

Başını çevirip ekranlara bakmadan önce memnun bir şekilde gülümsüyor. Derin ve uzun bir nefes aldıktan sonra nihayet tüm kapıları açmak için düğmeye basıyor.

Gürültülü bir metal gıcirtısı ve ardından binanın içinde yankılanan bir klik sesi duyulur. Tüm kapılar açıldı ama kapalı kaldı. İki kardeş de durur, sesi anlamaya çalışırken başları öne eğilir. Şu anda binanın iki ucundalar ve birbirlerine yakın değiller. Seslenmeye çalışırlar ama sesleri yeterince uzağa ulaşmaz.

Yönlerini kaybetmişler, kör olmuşlar, kapana kısılmışlar.

Tekrar hareket etmeye başlıyorlar, elleri soğuk duvarlarda sürükleniyor, sanki camın üzerinde yalınayak yürüyorlar. Önce sarışın olan durdu ve kanlı, titreyen parmakları bir tutamağa takıldı. Aurelia öne doğru eğilir, o kolu kavrarken nefesini tutar.

Önce yavaşça çevirir ve kapı gıcırdayarak açılır.

Kapının önündeki zemin hafifçe alçalıyor, neredeyse görünmez bir baskı plakası ve o bunu hissetmeden ileri doğru adım atıyor. Sonra metalik bir çarpma sesi duyulur. Tavan çöküyor, devasa, paslı çiviler çeneler gibi aşağıya doğru fırlıyor. Tam zamanında tökezleyerek geri çekilir, ama sivri uçlardan biri omzunu sıyrıp derinlemesine keserek kanın duvara sıçramasına neden olur ve çığlık atar.

"Şanslı orospu çocuğu," diye mırıldandım.

Aurelia soğuk bir sesle, "Umarım uzun sürmez," diye cevap veriyor, gözleri ekrana kilitlenmiş.

İkimiz de siyah saçlı ikinci adama bakıyoruz. Çığlığı duymuş ve şimdi sese doğru dönmüş ama eli çoktan kapı koluna gitmiş, parmakları bükülmüş, tereddüt ediyor. Özgürlük için mi yoksa kardeşi için mi gittiğini açıkça sorguluyor.

Sonra , sese doğru ilerliyor, sanki gerçekten gidecekmiş gibi.

Yard

ım Ama Aurelia küçük, kötü bir şey.

edin. Parmağını *Cam* düğmesine bastırır ve koridor

kaosa patlar. Duvarlardan fırlayan uzun ve kavisli parçalar her iki tarafı da kesiyor. Kardeşler çığlık atıyor, koşarken kollarını vücutlarına siper ediyorlar.

İkisi de hızla kesiliyor, arkalarında kan izleri kalıyor ve Aurelia kahkahalarla gülüyor, yüksek sesle ve vahşi, lanet bir tehdit gibi.

Sesi neredeyse ekrandaki sahneden daha acımasız ama bu benim kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Sarışın olan başka bir kapıya ulaşır ve eli ayağına dolaşır, artık tamamen panik halindedir. Düşünemeyecek kadar çaresiz bir halde kapıyı açar ve içeri adım atar.

Kamera tam zamanında kayar ve onun odanın içindeki bir çıkıntıya, alçak bir çıkıntıya düştüğünü, vücudunun sertçe çarptığını görür. Çığlık atmaya başlar, derisi fokurdamaya ve kızgın plakadan tıslamaya başlar. Elleri yapışıyor, eriyor ve kendini yukarı itmeye çalışırken eti soyuluyor.

"Neler oluyor?" Aurelia şaşkınlıkla sorar.

Cevap vermiyorum çünkü cevap vermeme gerek yok. Levha ikiye ayrılıyor ve kırmızı ışık yukarı doğru akıyor. Sonra doğruca ateşten bir çukura düşüyor, çığlığı aşağıdaki fırının gürültüsüyle kesiliyor.

Aurelia'nın nefesi kesilir, gözleri kocaman açılmış, ekrana kilitlenmiştir. Ve sonra sadece bir tane kaldı.

Son kardeş tökezleyerek ilerliyor, elleri duvarlara sürtünüyor, her adım bir öncekinden daha yavaş, sanki kardeşinin ölümünün ağırlığı onu çoktan ezmiş gibi.

Gözleri, içi boş ve karanlık yuvalardan başka bir şey değil, etrafındaki dünya bir boşluk, kör bir şekilde hareket ederken, sadece belki sonun yakın olduğu ya da belki kapının bu cehennemden bir tür kaçışa yol açacağı umuduyla yönlendiriliyor.

Sonunda bir kapı buluyor ve duraklıyor, titreyen parmakları kapı kolunun üzerinde kayıyor, sonra yavaşça, neredeyse nazıkçe çeviriyor.

Bir an sonra kapı açıldığında, etrafındaki boşlukta ürkütücü bir durgunluktan başka bir şey yoktur. Fırtına öncesi sessizlik. Ama karanlık odanın içine adım attığında.

Çabuk.

Ayağının altındaki baskı plakası mide bulandırıcı bir çatırtıyla çöküyor ve bir anda tuzak serbest kalıyor. Jilet gibi keskin teller dışarı fırlar, soğuk çelikten bulanıklık odayı keser ve teller vücudunu örümcek ağı şeklinde parçalayarak içine önce tepki verecek zamanı bile olmaz. Telin mide bulandırıcı kırbacı ve vücudunun parçalanırken çıkardığı ıslak, yırtılma sesleri dışında hiçbir ses yok.

Et, kas, kemik, hepsi kendi kırılğanlığının ağırlığı altında parçalanan narin bir yapı gibi dağılır. Teller geldikleri kadar hızlı bir şekilde geri çekiliyor, duvarların içinde kayboluyor ve bunu sağır edici bir sessizlik izliyor.

Artık dilimlenmiş bir et parçasından başka bir şey olmayan bedeni, son bir ıslak gümbürtüyle yere düşer, parçalanmış, tanınmaz bir karmaşa gibi üst üste yığılır.

Aurelia'nın nefesi durgunlukta kesiliyor ve ben tek kelime etmiyorum. Söylememe de gerek yok. Derin bir nefes verirken anın ağırlığının içine çöktüğünü hissediyorum ve vücudunu terk eden rahatlamayı hissettiğı açık.

Birden bana dönüyor ve kollarını boynuma dolayarak beni sıkı bir sarılmanın içine çekiyor. Ellerim yavaşça sırtını bulana kadar bir an donup kalıyorum, kollarım yabancı jeste karşılık vermek için hareket ediyor.

Boyalı yanağıma bir öpücük kondurmadan önce kulağıma "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor ve boş ruhumda bir şeylerin kıvılcımlandığını hissediyorum, sadece birazcık.

Üzerimden inerken, bahsi kazandığım gerçeğinden bahsetmiyoruz. Ben de ayağı kalktım ve tüm binayı kapatmak için kontrol paneline doğru yöneldim.

Hazır Aurelia'ya dönüyorum. Silah masasının yanında duruyor ve bana döndüğünde, gözleriyle tam olarak buluşmayan küçük bir gülümseme veriyor. Sonra buradan çıkmak için kapıya doğru yürüyoruz.

Bölüm Yirmi Bir

Gazap

Ölüm odalarından çıkarken kapıyı arkamızdan kilitliyorum, sonra Aurelia'yla yan yana karnavala doğru yürüyoruz, ayak seslerimiz aramızdaki sessizlikte yankılanıyor.

Sessiz, gözleri ileriye sabitlenmiş, kendi dünyasında bir yerlerde kaybolmuş. Sonra düşünmeye başladım.

Bu gece sonuna kadar götürecek miyim?

Onu hayal bile edemeyeceği şekilde mahvedecek miyim?

Yoksa onu evine kadar geçirip kalmayacak ve sessizliğin içinde boğulmaya mı terk edeceğim?

Dürüst olmak gerekirse, ne yapacağımı bile bilmiyorum... henüz.

Karnavalın içinde ilerlerken Aurelia durdu ve ben de durmuş gibi göründüm. Ben ona bakarken kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor, o aramızdaki mesafeyi kapatıyor ama gözlerinde hiçbir duygu yok.

Başını arkaya bakışlarını dudaklarıma dikeyyor ve ben de yavaşça eğilip dilimi onunkilerle buluşturuyorum. Dillerimiz çarpışır çarpışmaz ve ben gardımı bir saniyeliğine düşürür düşürmez, bir şey boğazımı sıkıyor, kilidin sesi yerine oturuyor ve kulaklarımda yankılanıyor.

Hemen geri çekiliyorum, ağzımı onunkinden ayırıyorum ve elim boynuma doğru fırlıyor.

Bu bir tasma. Lanet bir şok tasma. Öne doğru bir adım atarken alçak sesle homurdanıyorum, geriye doğru hareket ederken gözlerim ona kilitleniyor, yavaş ve kasıtlı, sanki üzerine atlamamı bekliyormuş gibi.

Göz temasını hiç kesmeden eski bir eğlence kabinine doğru geri geri gidiyor, sonra çıkıntıya tırmanıyor, bacakları sallanıyor ve tek kelime etmeden onları açıyor.

Sessiz bir meydan okuma. Lanet bir numara. içine girdiğim bir numara. Kendime not: Benim küçük cesedimi asla hafife alma.

"Şimdi becer beni," diye nefes alıyor, şok tasmaının düğmesi parmaklarının arasında sıkıca tutulmuş, her an beni çarpmaya hazır.

"Kazandığımı sanıyordum," diye , kaşlarım seğirerek ona bakıyorum.

O gülümseme yüzüne yayılıyor, geniş, kendini beğenmiş ve ay ışığının altında parlıyor.

"Sonunda hep ben kazanırım," diyor, her zamanki gibi sakin, altın rengi gözleri karanlık bir şeyle parlıyor. "Sen her zaman istediğini alırsın, Gazap. Şimdi sıra bende. Eğer çok ileri gidersen, sana küçük bir şok vereceğim."

Çenem o kadar sert sıkılıyor ki ağrıyor ve parmaklarım yanlarımda seğiriyor. Küçümseme beni bitiriyor, öfke içimi kemiriyor. Ben her zaman onun istediğini yapan biri oldum. Her zaman. Ve şimdi tüm oyunu tersine çeviriyor, beni kilitliyor, kuralları çarpıtıyor ve ne kadar vahşileşeceğimi görmek için beni lanet olası sınıra itiyor.

"Bu dayanıksız şok tasmaşının, ölmekte olan amını çığ çığ sikerken değerli hayatını almamı engelleyeceğini mi , küçük ceset?" Hırlayarak ileri doğru adımlar atıyorum ve yüzü bir parça düşüyor.

Bacaklarının arasına girene kadar devam ediyorum, amının sıcaklığı sikime baskı yapıyor ama hâlâ çenesini kaldırmış, sanki hiç şansı yokmuş gibi.

"Yanıyorsun." Alçak sesle homurdanıyorum. "Hiçbir şey..." Eğildim, dudaklarını ısırdım. "Hiçbir şey beni durduramaz. Hiçbir şey durduramaz."

Elimi kaldırıp çenesini sertçe tutuyorum ve nefesi kesiliyor.

"Ölüleri becermeyi seviyorum Aurelia. Işığın soluşunu izlemekten... ve hala sıcakken son nefesin bedenlerini terk edişini hissetmekten iğrenç bir zevk alıyorum... Ben buyum... Ve bu boktan zihnimde... Senin güzel küçük tabutunu çoktan seçtim."

Ben onu uyarmaya devam ettikçe gözleri benimkilere sabitleniyor, nefes alışları artık sık ve düzensiz.

"İntihar görevindesin.... seni becermemi istiyorsun. İstedığın bu mu, hm?" Tıslıyorum, başparmağım dolgun alt dudağının üzerinde geziniyor, siyah boyayı zalim bir işaret gibi bulaştırıyor. "Ben nefes almaya devam edip etmeyeceğine karar verirken altımda titreyerek... parçalanarak... kendi çılgınlıklarında boğularak ölmek mi?"

Sesim pürüzlü bir fısıltı, her kelime sınırsız bir çılgınlıkla sarılmış, sanki evet demesi için ona meydan okuyorum. "Neyi çalıştığını bilmiyorsun... Neyle hakkında hiçbir fikrin yok..." Nefes alıyorum, gözlerinin derinliklerine bakmak için ara veriyorum.

"Senin için, delice bir şey yapmamak ve seni sonsuza dek kaybetmemek için dürtülerimi kazdığım tüm mezarlardan daha derine gömdüm. Senin için kendimi tuttum ve sen hala orada oturmuş, tatlı ağzın güvenle dolu, sanki hiçbir şey değilmiş gibi yalvarıyorsun.... Sanki yapmayacağımı gibi?"

Göğsüm kabarıyor, boğazım düğümleniyor, çünkü ona sadece birkaç saniye içinde hayatım boyunca kimseye söylemediğim kadar çok şey söyledim. Şimdi hepsi içimden dökülüyor.

"Dediğin gibi, benim için kendini tuttun. Bir kez daha ne var?" diye fısıldar, hâlâ her şeyi göze almaya hazırdır.

"Ölüme yabancı değilim, Gazap. Bir kez öldüm ve eğer henüz fark etmediysen, bundan korkmuyorum," diye devam ediyor, sesi sakın. "İşte buradayım, yeniden dirilmiş küçük bir ceset, sadece senin her şeyi yeniden mahvetmen için. Senin yönteminle. Doğru yol."

Sözleri kafamda bir şeyleri yerinden oynatıyor ve kaşlarım birbirine yaklaşıyor, ne demek istediğini sormaya hazırım ama bana fırsat vermiyor.

Bir kolu boynumun arkasına dolanırken, diğeri aramıza giriyor. Eli taşaklarımı kavlıyor ve sıkıyor.

Yavaş, kasıtlı ve baştan çıkarıcı.

Vücudum sarsılıyor. Aletim kotumun içinde sertleşiyor. Nefesim ciğerlerimden çekildi.

Düşüncelerim boş. Ve aynen böyle, dünya dönmeyi bırakıyor.

"Bu benim, sana yalvarıyorum," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor. "İsteddiğini aldın. Seni içimde görmek için ölüyorum. Ve eğer sen içimdeyken ölürsem, öyle olsun."

Onu ikiye bölmek için duyduğum karşı konulmaz dürtü içime hücum ederken gözlerim sıkıca kapanıyor, alnım onunkine sürtünüyor.

"Sanki bunun için ölüyormuşsun gibi öp beni. Beni mezara gönderiyormuşsun gibi becer. Her hamlede beni derine göm. Beni yaşayanlardan uzak bir yere götür. Umurumda değil, Wrath."

Sözleri beni mahvediyor ve kendimi ondan zorla ayırmak zorunda kalıyorum, sendeleyerek geri çekiliyorum. Nefes alışım artık sığ ve çılgınca - ciğerlerime yeterince oksijen alamıyorum. Orada dururken ellerim yumruk oluyor, sonra tekrar açılıyor. Kendimi kaybediyorum.

Ona bakıyorum, gözlerim karanlıkta kıpkırmızı parlıyor, sıcaklık ve o hastalıklı *ihtiyaç* her titretiyor.

Ölümle flört etmeye devam etmek mi istiyor? İyi o zaman. Bakalım o da flört etmeye başlayınca ne kadar süre kirli şeyler fısıldamaya devam edecek ve ben onun yüzünü takan kişi olacağım, şimdiden nefes almayı bıraktığında ne kadar soğuk olacağımı planlıyorum.

"The... Cirque," diye kelimeleri hırıldayarak söylüyorum.

Eğlence çıkıntısından kayıyor, kaşlarını içeri çekiyor, kafası karışmış, ama şimdi ondaki korku ve şaşkınlık parıltısını görüyorum.

Geldiğini biliyor.

"Ne?" diye fısıldar, sesi artık kısıktır.

Bir adım ileri atıyorum ve o geri çekiliyor. Öyle de olmalı.

Çünkü yapmayacağıma söz verdiğim her şeye dönüşmek üzereyim.

"Koş, benim küçük cesedim... ama sakın nefesini kaybetme. Seni ölene kadar sikerken sıcak ve titreyerek istiyorum."

Orada donmuş bir şekilde duruyor, ama ben ileriye doğru ağır bir adım atar , çizmelerim çatlak zemine çarpıyor, gözleri insandan çok uzak bir şeyle dolu, koşuyor.

Hayatı buna bağılmış gibi koşuyor ve ben bir süre onu izliyorum, çenem gergin, nefesimi sabitlemeye çalışıyorum. Sonra boğazımdan alçak sesle hırıliyorum ve ilerliyorum, hızlı yürüyorum ama kovalamıyorum. Benim olanı avlamaya çalışıyorum.

Cirque'un karanlık dış hatlarını gördüğümde duruyorum ve onun gölgeler tarafından yutulmuş küçük figürünün içeri girdiğini fark ediyorum.

Tereddüt etmeden ileri atıyorum, botlarım toprağı eziyor, gözlerim kaybolduğı noktaya kilitleniyor ve yaklaştığımda kumaşı tutup karanlığa dalmadan önce kenara çekiyorum.

Şimdi yavaş hareket ederken kırmızı, parlayan gözlerim karanlığı kesiyor. Burada aldığım her nefesin tadı toz ve çürüme gibi. Her ses keskinleşiyor: botlarımın altındaki çürüyen tahtaların gıcirtısı, hissedemediğim bir rüzgarda sallanan çizgili kanvasın yumuşak kanadı.

"Küçük ceset," diye sesleniyorum, alçak ve alaycı bir sesle. "Çık dışarı, gel dışarı."

Cevap yok, tabii ki . Sadece bir şeyin hafif sesi, O olamayacak kadar hızlı ve hafif. Belki de öyledir. Benimle oynamayı hep sevmiştir.

İlerlemeye devam ederken, perde üstüne perde çekiyorum, her biri kapanan bir çene gibi arkamdan geri çekiliyor. Ellerim beklentiyle seğiriyor. O çok yakın. Onu hissedebiliyorum. Hava onun ıslak, korkmuş amının kokusuyla dolup taşıyor.

Son bariyeri de aşp ana çadıra giriyorum. Kocaman.

Bomboş. Ölü.

Mekân, yüksek sesle söylenemeyecek kadar korkunç şeyleri hatırlıyormuş gibi ağır ağır inliyor. Yırtık pankartlar yüzülmüş deri gibi asılı ve ariel ipekleri hareket ediyor

Yukarıda, hiçbir şeyin hareket etmemesi gereken yerde sallanıyor.

Ben ortaya adımımı atarken ortadaki halka esniyor, geniş ve kararmış.

"Tuhafılık benim için nefes alır, Aurelia. Eninde sonunda seni dışarı atacak.

Ben seni parçalara ayırırken izlemek istiyor."

Sonra uzaktan, olmaması gereken bir yerden yankılanan hafif bir kıkırdama duyulur.

Gözlerim tribünlere doğru kayıyor ve bedenimi çevirdiğimde onun gölgesinin yıldırım gibi hızlıca tribünlerin üzerinden geçtiğini görüyorum. Botları tahta ve metale sertçe çarpıyor, her adımı devasa alanda yankılanıyor.

Yarım saniye donup kalıyorum, çıkışa doğru ilerleyişini izliyorum ama yeterince yaklaşır yaklaşmaz peşinden fırlıyorum.

Çılgılık atıyor, keskin ve paniklemiş, ben ona uzanırken havayı kesiyor, ama çok hızlı. Ulaşamayacağım bir yere doğru kayıyor ve ben öne doğru tökezliyorum, neredeyse düşüyordum.

Kendimi toparlayıp başımı kaldırdığımda koridorun yarısını çoktan geçmiş, tekrar perdelerin arkasına kaymıştı.

"Küçük serseri," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Dişlerimi sıkıyorum, hayal kırıklığım safra gibi yükseliyor ve onu tekrar kaybolmasına izin vermek istemeyerek karanlığa doğru kovalıyorum.

Perdeyi geri çekiyorum ve kendimi dekor odalarından birinde buluyorum.

Yukarı uzanıp tavandan sarkan kabloyu tutuyorum ve çekiyorum. Tek ampul bir kez yanıp söndükten sonra vızıldayarak canlanıyor. Güçten dolayı hafifçe sallanıyor ve duvarları kaplayan kırmızı ve beyaz kumaş üzerinde dans eden gölgeler gönderiyor.

Kırmızı spirallerim odanın içinde gezinerek onu arıyor ama tek gördüğüm sirk ekipmanları.

Boyalı maskeler, fırlatılan baltalar ve hokkabaz iğneleri bir masanın üzerinde duvarlara yaslanmış, çatlamış ve soyulmuş. Büyük, eğri büğrü bir ayna paslı bir üzerinde arka duvara yaslanmış, cam yansımamı tüm yanlışı yönlere doğru büküyor.

Köşede, beyaz, kırmızı ve yeşil girdaplarla boyanmış siyah bir top, parçalanmış ahşap tekerlekler üzerinde durmakta, zincirler namludan bağırsak gibi dökülmektedir.

Ama o burada değil.

Gitmek için döndüğümde arkamdan gelen hafif bir ses beni durduruyor. Sonra topuklarımın üzerinde dönüyorum, gözlerim vahşi, odayı tekrar tarıyorum.

Bir şey hareket , biliyorum.

İleri atılıyorum, kalp atışlarım boğazıma tırmanıyor, çıldırmış bir canavar gibi odayı çılginca ararken tüm kaslarım geriliyor.

Çarpık aynanın kenarından tutup kenara çekmeye başladım-

Zap.

Beyaz sıcak akımlar içimi yırtıyor, şiddetli bir dalgalanmayla bedenimi sarıyor. Çenem kilitleniyor, acı omurgamı kırıp kafatasımı aydınlatırken dişlerim gıcırıyor.

Sonra, geldiği gibi aniden durur.

Geriye doğru sendeliyorum, göğsüm kabarıyor, kulaklarım çınlıyor ve Aurelia'nın aynanın arkasından yavaş ve dikkatli adımlarla çıkışını izliyorum, dudaklarında küçük, utangaç bir gülümseme beliriyor.

"Özür dilerim..." diye mırıldanıyor, sesi kısık, elleri gergin bir şekilde oynaşıyor. "Sen... sen sadece beni korkuttun."

Boğazımdan alçak sesle hırlıyorum, sonra parmağımı kıvrarak onu öne doğru itiyorum.

Tereddüt ediyor, gözleri kapıya bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Yavaş adımlarla yaklaşıyor, sanki içinde tehlikeli bir şey olan bir kafese yaklaşıyormuş gibi temkinli.

Hareket etmiyorum. Ona ulaşana kadar değil, sonra saldırıyorum.

Parmaklarım saçlarını avuçluyor, acımasız bir çekişle onu öne doğru çekiyorum. Bana çarptı, nefesi kesildi ve diğer elim çoktan boğazındaydı, sıkıca kavradı, başını geriye eğdi, böylece bana bakmaktan başka seçeneği kalmadı.

"O küçük düğmeye hayatın buna bağılmış gibi tutunsan iyi edersin Allure," diye tıslıyorum, sesim fokurduyor. "Sakın seni öldürmeme izin verme."

Bana bakıyor, altın rengi gözleri kocaman ama sabit. "Tamam," diye fısıldıyor onaylarcasına.

Ve kelime ağzından çıkar çıkmaz dudaklarım çarpıyor, sert ve tüketici bir şekilde, sanki zar zor tuttuğu nefesini çalmaya çalışıyormuşum gibi.

Kıçı yumuşak bir gümbürtüyle masanın kenarına çarpana kadar dudakları hâlâ kilitli bir şekilde onu geriye doğru yürütüyorum.

Deri ceketimi silkerek yere düşmesine izin verdim. Parmakları kemerimi buluyor, fermuarımı indirmeden önce aceleyle çekiştirerek gevşetiyor. Ona doğru eğildim, bir kolumla uzandım ve masadaki her şeyi şiddetli bir hareketle süpürdüm.

Aksesuarlar yere çarpıyor, ahşap, metal, cam, hepsi gürültülü, kaotik bir karmaşa içinde yere çarpıyor ve mekânda yankılanıyor.

Kıçını kavrayarak onu hiç çaba harcamadan kaldırıyorum ve temizlenmiş yüzeye sertçe bırakıyorum. Onu daha yakına çekip bacaklarını etrafımda daha geniş açmaya zorladığımda nefesi kesiliyor. Elim boynunu buluyor, parmaklarım sahiplenici bir kavrayışla boynunun etrafında kıvrılıyor ve onu masaya yaslanmaya zorluyorum.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş durumda ve nefesinin kekeleyerek, titreyerek ve düzensiz bir şekilde aldığını görebiliyorum. Korku ve tahrik tehlikeli bir şeye dönüşüyor.

Ama ben de en az onun kadar bu boka bulaştım. Titreyen tek kişi o değil. Aynı korku benim damarlarımda da dolaşıyor, çünkü bu bir oyun değil. Artık değil. Artık bu işte birlikteyiz ve bundan sonra olacakların geri dönüşü yok.

Parmaklarım filelerinin kasıklarındaki boşlukları buluyor, sert bir çekişle parçalamadan önce derinlere gömülüyor. Nemden sırlıslam olmuş siyah külotunu görür görmez parmaklarımı külotun etrafına doluyor ve sert bir çırpıda yırtıyorum.

Uzaniyorum, elim tekrar boğazına dolanıyor ve o da çenesini kaldırarak bunu memnuniyetle karşılıyor. Diğer elim boxerımın içinde kayboluyor, titreyen parmaklarım sıcak, ağır ve sızıntı yapan sert sikimin etrafını sarıyor.

Kendimi serbest bırakarak, kendimi onun ıslak am deliğine doğru konumlandırıyorum ve beklemiyorum. Hemen ileri doğru bastırıyorum, piercinglerimin her biri teker teker giriyor.

Ben onu gererken omurgası içe doğru bükülürken gözleri geriye yuvarlanıyor ve yüksek sesli bir nefes alıyor. Sıcaklığını ve ıslaklığını hissederken parmaklarım boğazının etrafında esniyor. Etrafımda ne kadar iyi ve doğru hissediyor. Her zaman olacağını bildiğim gibi.

Gözlerim ağırlaşıyor, kararıyor ve kendimi içeri sokmaya devam ederken dişlerim sıkılıyor, ama taşaklarımın derinliklerine iner inmez sıkılaşıyorlar ve damarlarım kıpkırmızı olmasına rağmen üzerime soğuk bir battaniyenin çöktüğünü hissediyorum.

Bakışlarım aşağıya doğru kaydığında, sikimin tamamen içine gömüldüğünü, sırlıslam olmuş am dudaklarının kalın bedenimin etrafına gerildiğini, klitorisinin şiştiğini ve emilebilir olduğunu görüyorum.

Eğilerek dirseklerimi başının yanına koyuyorum, alnımı onunkine bastırıyorum ve elleri omuzlarımı bularak kendini bana sabitliyor.

Aletimi geri çekiyorum, her bir sivri ipeksi duvarlarını çiziyor, delinmiş uca gelene kadar, sonra sert bir itme ile içeri kayıyorum, amı

üsse vurmak.

O bir inilti çıkardı, ama ben bir hırıltı çıkardım.

Sadece onu hissetmek ve çıkardığı sesler bile beni derinden sarsıyor. Tırnakları sırtıma batıyor, her hareketinde derimi yırtıyor, her hamlesi bir öncekinden daha derin ve sert, ikimizi de deliliğin sınırına itiyor.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun," diye inliyor ağzıma karşı, sözleriyle beni kızdırıyor.

Ona vurmuyorum, henüz değil, sadece benim için inlerken nefessiz dudaklarını öpüyorum, birbirimizin gözlerine bakıyoruz, sanki bu an önemliymiş gibi.

Elim korsesine doğru kayıyor ve ön kurdeleyi çekiyorum, yarıya kadar açılana ve göğüsleri serbest kalana kadar çözüyorum. Dudaklarımı onunkilerden ayırmadan önce birini sertçe kavırıyorum ve ağzımı sert meme ucuna indiriyorum.

Amını sikerken sertçe emiyorum, inlemeleri ve sızlanmaları daha da artıyor, ta ki ben acımasızca ısırmaaya başlayıp kan akıtana kadar ve hızla acı ve zevk çığlıklarına dönüşüyorlar.

Zihnim kararıyor, o soğuk, kalpsiz yanımla tekrar yerine . Ve sık sık kendime onu öldürmemem gerektiğini hatırlatıyorum. Sadece ağırdan al. Uzat. Bakalım kontrolümü kaybetmeden başarabilecek miyim?

Tam boyuma yükseliyorum, elim tekrar boğazına dolanıyor ve onu masaya sıkıştırılmış bir teklif gibi bastırıyorum. Karşı koymuyor. Sadece korku ve teslimiyet karışımı bir duyguyla bana bakıyor ve içimde şiddetli bir şeyler gevşiyor.

Boştaki elimle siyah as kartımı çıkarıyorum.

Sağ memesinin yağlı etine bastırıldığında, soluk tenini sürüklüyorum ve sıkılmış dişlerinin arasından yarı acı, yarı zevk veren bir ses çıkarıyor, ama beni durdurmuyor. Aynı anda sıırılsıklam olmuş amını sertçe sikmeye devam ederken değil.

Her gün güzel yansımasına her baktığında görebilsin diye her seferinde bir harfi, her birini geriye doğru oyarken dişlerimi hırıltıyla açıyorum.

Bu sadece onun bu geceki gücünün ve büyümesinin değil, aynı zamanda kime ait olduğunun da bir işareti. Her zaman kime ait olacağının.

Gazabını Hisset

Kan, tembel akıntılar halinde göğüslerinden aşağı dökülüyor ve sanki kumaş bunu bekliyormuş gibi korsesine .

Kartı yere bırakıp takırdamasına izin veriyorum, sonra uzanıp başparmağımı çiğ, kanayan harflerin derinliklerine bastırıyorum.

Nazik değil. Nazik değil. Sadece baskı ve acı.

Altımda sarsılıyor, boğazından kırık bir ses çıkıyor ama vazgeçmiyorum.

"Bunu hissettin mi, benim küçük cesedim?" Fısıldıyorum, sesim hırıltılı ve heyecana yakın bir şeyle titriyor. "Bu senin sonsuza dek benim olman."

Acıdan tıslıyor ama diğer kolumu kalçasının altından geçirip onu masadan aşağıya doğru çekiyorum, sonra omzuma atıp bir elimi yanına koyarak bacağını kaldırıyorum.

Kanlı elim boğazına geri dönüyor, onu sıktıkça kanla boyuyor, sonra delinmiş aletimin ucunu tüm gücümle rahim ağzına vurmaya başlıyorum. Masa kırılğan bacakları üzerinde şiddetle sallanıyor, ona yaptığım şeyin ağırlığını zar zor . Göğüsleri çılgınca zıplarken ve amı etrafımda kenetlenirken, elimde olmadan ona bakıyorum, her küçük ayrıntıyı alıyorum.

Aletimi dik bir açıyla en derinlerine soktuğumda çığlıkları akıl sağlığımı zedeliyor ve kendimi tutmaya çalışırken gözlerim yuvalarından fırlıyor.

İlk kez boşaldığında, hızımı yavaşlatıyorum, o beni ıslatırken girip çıkıyorum, mükemmel amcığı düzensiz nefeslerimizle aynı anda spazm geçiriyor.

Ağır bakışlarım altımda seğiren bedenini tarıyor. Saldırıya nasıl tepki verdiğini, kendini nasıl zorlukla bir arada tuttuğunu.

Nabızı parmak uçlarıma çarpıyor -bu yaşam nabzını ondan kolayca koparabilirim. Elimi çekiyorum ve bunu düşünmemeye çalışarak sinirli bir hırıltıyla sikimi onun zonklayan amından çıkarıyorum.

Saçlarından bir tutam tutarak onu oturmaya zorluyorum ve zayıf bacakları neredeyse yol verene kadar onu masadan sürüklüyorum. Ama onu yakalıyorum, kolumu arkadan beline doluyorum ve ileri doğru yürümeden önce onu kaldırıyorum.

Onu topun üzerine indiriyorum, ön tarafa yerleştiriyorum ve bacakları her iki taraftan işe yaramaz bir şekilde sarkıyor. Kendini toparlamaya ve yoğun kafasından uyanmaya çalışırken, tütüsünü yukarı itiyorum ve şeftali gibi kıcını bana gösteriyorum. Çürük balık ağlarını tutarak, yanaklarının üzerine gerilene kadar onları daha da ayırıyorum.

Bacaklarım topun her iki yanındayken, ucunu damlayan deliğine bastırıyorum, sonra iki elimle belini kavrayıp kıcını kaldırıyorum.

Tek bir acımasız , hiç acımadan tüm uzunluğumu içine sokuyorum ve o çığlık atıyor, sulu amcığı beni ısıırıyor.

işgal.

Ses odada ve bende yankılanıyor ama durmuyorum. Tüm hakimiyetimi kullanıyorum, amını sadistçe kullanırken onu zihinsel olarak kısıtlı tutuyorum. Sıkimi defalarca içine sokuyorum, hızlı ve acımasızca, amını acımasızca parçalıyorum.

Ve bu süreçte, her geçen saniye ve yaptığım her hamleyle akıl sağlığımın bozulduğunu hissediyorum. Parmaklarım etine daha sert giriyor, morluklar bırakıyor ve dişlerim çatlayacak kadar sert gıcırıyor.

Hiç düşünmeden elim dışarı fırlıyor ve parmaklarım topun paslı ağzından sarkan kalın demir zincirlerden birinin etrafına dolanıyor.

Boynuna sıkıca dolamadan önce ne yaptığımı anlamaya ya da irkilmeye ancak vakti oluyor. Bir, iki, üç kez.

Sonra sertçe çekiyorum.

Vücudu sarsılıyor, her kası geriliyor. Sırtı eğiliyor, boğazı bağlantılara karşı geriliyor, nefesi bir soluk ve bir inilti arasında bir yerde sıkışıyor. İki parmağımı emiyorum, onları delinmiş dilimin üzerinde döndürdükten sonra kış deliğinin derinliklerine, boğumuna kadar sokuyorum.

Tepki verecek zamanı yok, onu tekrar agresif bir şekilde becermeye başlıyorum, her iki deliği de mahvediyorum ve boğulmuş nefesler arasında boğulmuş çığlıklar atarken her şey bozuluyor gibi görünüyor.

Zihnim kayıyor, hastalanıyor, onun ölümünü düşünmeye başlıyorum. Çığlıkları susturmak ne kadar kolay olurdu. Cansızken ne kadar güzel görünürdü. Görüntü beni pençeliyor, gerçek olmak için yalvarıyor. Ama onu bastırmaya ve zihnimin en karanlık, çürüyen köşesine gömmeye çalışıyorum.

Yine de, eski bir dost gibi tekrar tekrar ortaya çıkmaya devam ediyor.

"Benim için gel, benim küçük cesedim." , başımı arkaya yatırıyorum, gözlerim sadece beyazları kalana kadar geriye yuvarlanıyor. "Ruhuna, soluduğun havaya ve varlığının lanet olası sonuna sahip olan canavar için gel."

Koyu kırmızı bakışlarım tekrar damlayan aletime ve içine dalan parmaklarıma kilitleniyor, elim zincirin etrafında sıkılıyor ve solunum yolunu tamamen kesiyor.

"Ben seni zevk ve ölüm arasındaki çizgide sürüklerken sen de beni ıslat. Ben senin amını sikmeye çalışırken sen de benim için biraz öl."

Tekrar sertçe boşaldığını hissettiğimde, harap olmuş amının pisliği ıslak çizgiler halinde topa sızıyor, yapmam gerektiği gibi durmuyorum bile.

Tekrar bayılıyorum ve vücudum kendi başına hareket ediyor, tamamen içgüdüsel ve otomatik pilota çalışıyor.

Yapmasını istemediğim şeyler yapıyor. Ya da belki yapıyorum. Artık anlayamıyorum.

Tek , eğer o beni durdurmazsa... kendimi durduramam.

Amcığı zonkluyor, boşalmasının sesi kulaklarımda yankılanıyor, beni daha da azdırıyor, daha da kötüleştiriyor ve ben onu ölümüne boğarken dikkatsizce ona vurmaya devam ediyorum.

"Düğmeye bas..." Bunu engelleyemeyeceğimi ve geri dönüşü olmayan noktayı geçtiğimi bilerek ısııyorum.

Gözlerim titrediği yere kayıyor, derisi hızla soluyor, hayatı her saniye kan kaybediyor. Taşaklarım sıkılaşıyor, serbest kalışım artıyor ama daha oraya varmadan onu öldüreceğim.

"Basın. Bas. Siktiğimin düğmesine. Ve beni durdur, küçük ceset!" Yüksek sesle bağıyorum, her kelimeyi sıkıca.

Başparmağı, hemen üzerinde titreyerek geziniyor. Beni test ediyormuş gibi alay ediyor. Ellerimde ölmesine bir saniye kaldığını bilmeyen umursamaz, aptal bir kız gibi ne bok olduğumun sınırlarını test ediyor.

"Aurelia!" Tekrar uyarıyorum, çaresizce.

Aurelia gevşemeye başlıyor, düğme cansız elinden kayıyor ve yere çarpma sesi bir uyarı atışı gibi içimde yankılanıyor.

İçimdeki her şey durdu. Bir şeyler değişiyor.

Sonra yerine oturur.

Sanki tenimi yakıyormuş gibi aniden zinciri bırakıyorum ve o anki nefesi havada yankılanıyor, vücudu titreyerek hayata geri dönüyor.

Daha önce duymaya ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir ses. Bir yaşam nefesi. Ve beni her şeyden daha çok etkiliyor.

Hiçbir uyarı olmadan, zorla boşaldım.

Aletimden fişkırıyor, kalın ve sıcak, onu en derin noktasına kadar dolduruyor ve gücü tüm vücudumu sanki lanet bir kamyon çarpmış gibi sarsıyor. Kaslarım tutuldu, her sinirim aydınlandı ve görüşüm bir anlığına beyazlaştı.

Dizlerimin bağı çözüldüğünde neredeyse çöküyordum, zar zor dik duruyordum, üzerine uzandım, göğsüm kaygan sırtına çarpıyordu.

Teni soğuk terle nemlenmiş, altımda titriyor, ikimizin de nefesi kesiliyor. Etrafımızdaki hava elektrik yüklü ve az önce yaşadığımız her şeyle

neredeyse geri her şeyi yaptık.

Alnımı boynunun dibine bastırıyorum, nefes almaya çalışıyorum, hala içimde kabaran kargaşayı yatıştırmaya çalışıyorum.

Sonra, nihayet yapabildiğimde, dudaklarımı kulağına götürüyorum.

"Sakin... bunu... bir daha... yapma," diye hırıliyorum nefeslerimin arasında, sesim kısık, öfke ve arzu arasında bir şeyle parçalanmış.

Başını çeviriyor, nefes nefese dudakları dudaklarıma değiyor ve cam gibi gözleri sanki olduğum her şeyi görüyormuş gibi bana kilitleniyor.

"Yapacağım..." diye fısıldıyor, sesi yumuşak ama sabit, titreyen eli yüzümü buluyor, parmakları boyalı çenemde geziniyor. "Çünkü artık biliyorum... zinciri her zaman bırakacaksın. Benim için."

Sözleri kaburgalarımın arasına bir bıçak gibi saplandı. Bakışlarımı indiriyorum, çenem gergin, ama gerçek çoktan içime kazınmış. O haklı.

Hiç durmadım. Bir kez bile. Yıllarca her şiddetli dürtüye, beni uçurumun kenarına sürükleyen her sapkın ihtiyaca boyun eğdim. Sanki çalıp sonsuza dek saklayabileceğim bir hediyeymiş gibi ciğerlerimden nefes aldım.

Ama onunki değil. Küçük cesedimle ilgili bir şey bana sessizlik yerine nefesi seçtirdi. Çürüme yerine et. Soğuğa karşı sıcaklığı. Ölüme karşı yaşamı.

Ve bu beni korkutuyor. Evet, beni.

Çünkü ben zaten ölmüş olanları siken lanet bir canavarım. Bir ruh yiyiciyim. Sadece nasıl alacağını bilen bir şey. Ama onunlayken, bu kırılgan ama meydan okuyan kız bana silahı uzatıyor ve sallamam için bana meydan okuyor, ben yapmadım.

Daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyor. O kelimenin anlamıyla benim. Ruhlarımız görünmeyen zincirlerle birbirine zincirlenmiş.

Ama her zaman olduğum kişi değilsem, şimdi neyim ben?

Yirmi İkinci Bölüm

Aurelia

Sabah oluyor ve uykulu gözlerim yavaş yavaş açılıyor. Hâlâ karanlık, sadece Wrath'ın kapısının altından sızan ışık ve tahtalarla kaplı pencerelerindeki belli belirsiz çatlaklar gündüz olduğunu ima ediyor.

Arkamdan bastırıldığını hissediyorum, güçlü, sıcak vücudu sırtıma dayanıyor. Saçlarıma doğru nefes alıp veriyor, kolları sahiplenici bir şekilde beni sarıyor.

Zihnim burada kaldığım son birkaç geceye ve ilk karşılaşmamızdan bu yana olan her şeye geri dönüyor. Neredeyse beni nasıl bitirdiğini, ama o zinciri bıraktığı anda çöken rahatlamamanın eşsiz olduğunu. Hayatta kaldığım için değil, durduğu için. Durdu çünkü olması gereken buydu. O an benim için her şeyi sağlamlaştırdı.

Buraya döndükten sonra bile sevişmeye devam ettik. Aslında bütün gece. Sonra dün gece, kızıışmış iki hayvan gibi duramadık.

Evet, kıpkırmızı gözlerinde görebildiğim anlar var o sınır, o dürtü sızıyor. Ama o zamandan beri beni öldürmeye hiç yaklaşmadı. En azından o kadar sert bir şekilde.

Bu adam dengesiz, sapkın bir canavar ve bu sabah bunu tüm benliğimde hissedebiliyorum. Kalçalarımın arasında, amım ve kıpkırmızı, dudaklarım susuzluktan çatlamış, derim morarmış ve parçalanmış ama duramıyorum, durmak istemiyorum. Onun tarafından mahvedilmeyi ve onun tarafından yeniden inşa edilmeyi seviyorum.

Artık ben de onun takıntılıyım.

Sonra Lake ve Elias'tan intikam almak vardı ve dürüst olmak gerekirse, her zaman ellerimi kana bulamak istediğimi ve buna ihtiyacım olduğunu düşündüm. Her ne kadar gözlerini oyarak birazını dökmüş olsam da, tuzaklar aklıma gelebilecek en akıl almaz ve mükemmel şeylerdi.

Wrath'ın benimle birlikte her şeye tanıklık etmek için orada olduğunu bilmek, anımı yaşamama izin vermesi her şey demektir. Daha iyi bir sonuç isteyemezdim.

Şimdi sadece bir tane daha var. Zye.

Wrath aniden derin bir nefes alıyor ve başını kaldırıyor. Yorgun gözleri kısa bir süre bana bakıyor, sanki hala burada olup olmadığını ya da belki de hala hayatta olup olmadığını kontrol ediyor, sonra başı tekrar yastığa gömülüyor.

Beni kendine doğru çekerken hafifçe gülümsüyorum, küçük bedenim onunkine mükemmel bir şekilde yerleşiyor. İri, dövme eli göğsümde ilerleyip boğazıma hafifçe dayanıyor, kolu göğüslerimin arasında ve ben sadece nefes alıyorum.

"Onlar senin... kardeşlerin miydi?" Wrath'ın derin, uykulu sesi sırtımda , sonunda sormak istediğini bildiğim soruyu soruyor, ama aramızdaki bu şeye o kadar sarılmıştık ki.

"Üvey kardeşler," diye yavaşça cevap veriyorum. "Sana zarar verdiler mi Allure?"

"Bana toplu tecavüz ettiler, sonra da beni nehre attılar. Öldüm." İtiraf ediyorum.

Başını tekrar kaldırıyor, şimdi dirseğine , yan profilime bakıyor.

"Kyro beni almadan önce," diye bitiriyorum.

Alçak sesle ve öfkeyle homurdanıyor, sonra da onları kendi başına yok etme şansı bulamadığı için pişman olmuş gibi yastığa geri yatıyor.

"Keşke bilseydim," diye . "Onları dişlerimle parçalara ayırırdım. Parça parça, çok hızlı bir şekilde lanet bir yamyama dönüştüm. O amcıkları haftalarca seve seve diş etlerimden sökerdim."

Beni daha yakına çekerken dudaklarımda hafif bir gülümseme belirliyor, sanki bana daha sıkı sarılması her şeyi bir şekilde daha iyi hale getirebilirmiş gibi.

"Doğru olanı yaptın, Gazap," diye fısıldıyorum. "Ölümleriyle buluşmaları için daha iyi bir yol düşünemezdim."

"Peki ya amını yumrukladığım gece giysilerindeki kan?" Gözlerimi deviriyorum ve uzun bir nefes alıyorum.

"Her şeyi erkek arkadaşımı öldürdüm."

Wrath bir an sessiz kalır, sanki kafasında her şeyi düşünüyor gibidir.

"Bunu yaşadığın için üzgünüm Aurelia," diyor sonunda ve gözlerim yaşarma tehdidiyle doluyor. "Keşke orada olup bunu durdurabilseydim."

Sessiz kaldığımda, dirseğinin üzerinde tekrar yükseliyor ve ben de altında dönüyorum, kırmızı gözleri yüzümü tarayıp her özelliğimi dikkatle izlerken dümdüz uzanıyorum.

"Aslında," diyor yavaşça, "bu benim kötülüğüm gibi gelebilir... ama öyle değil."

Kaşlarımda hafifçe çatılıyor, kafam karışıyor ve sıcak eli boynumun kenarına dolanıyor, başparmağı çenemde geziniyor.

"Çünkü sen böyle olmazdın. Bu hale gelemezdin. Karanlık sana çok , benim küçük cesedim. Seni ne kadar sevdiğimi hayal bile edemezsin."

kafayı ona ve sana takmış."

Gözümün kenarından bir damla yaş süzülüyor, şakağımdan geçip saçlarıma karışıyor, o devam ederken kalbim küt küt atıyor.

"Sakın değişme," diye emrediyor, parmağıyla göğsümü işaret ediyor, kırmızı bakışları titreyen dudağımda geziniyor. "Her kırık parçan, tenine kazınmış her yara izi... Bu halinle çok mükemmelsin. Bir daha kimse sana dokunmayacak ya da incitmeyecek. Sadece ben. O zaman seni koruyamadım ama şimdi ruhundan geriye kalanları hiçbir şeyin karartmasına izin vermeden önce dünyayı yakıp kül ederim."

Dudaklarımla buluşması için onu aşağı çekmeden önce sözlerindeki beklenmedik tatlılığı kabul ederek hafifçe başımı sallıyorum.

"Sen de değişme, benim koca canavarım. Çılgınlığın bana tahmin edebileceğinden çok daha fazla yardımcı oldu," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı usulca.

Çarpışır çarpışmaz onu geriye itiyorum ve üzerine çıkıyorum. Arkama yaslandığımda ayağa kalkıyor, öpüşmeyi hiç kesmiyor, elleri sert ve sahiplenici.

Tavandan iki zincir sarkıyor, soğuk metalleri loş ışıktaki parlıyor, ikimizin de içindeki karanlığı cezbediyor ve Wrath tek kelime etmeden kollarımı yukarı kaldırıp her bir zinciri bileklerime kilitliyor.

İşini bitirdiğinde elleri yavaşça kollarımdan aşağı iniyor, bana hayranlıkla bakıyor ve kalçalarımı kaldırdığımda sert aletini kaldırarak üzerine oturmamı teklif ediyor.

kayıyorum, kalın çevresi ağrıyan duvarlarıma baskı yapıyor ve acı ve zevkten bir inilti kaçıyor. Büyük, delikli aletin üzerinde zıplamaya başladığımda, her santimini alarak, Wrath'ın ağzı ve dişleri meme uçlarıma yapışıyor, elleri kıkırmı sıkıyor ve her itişte ona çarpmamı sağlıyor.

İnlemelerim daha yüksek sesle, daha çılgınca büyüyor, doruğa yaklaşırken vücudum her çekişte ve dalmada eğiliyor.

Ama sonra, hiçbir uyarı olmadan, kapı açılır.

Donup kalıyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor, saklanmaya çalışırken dudaklarımdan bir çığlık kopuyor ama zincirler hareket etmemi engelliyor, prangalara karşı zorlanırken bileklerim yanıyor.

Başımı çevirdiğimde, kalbim göğsümden çarparken, Hellion'un kapı aralığında durduğunu görüyorum, varlığı herhangi bir tehditten daha kötü ve soğuk bakışları tereddüt etmiyor.

Gazap sadece ona bakıyor ve Cehennem de bana bakıyor, beni gerçekten fark etmiyor ya da fark etmek istemiyor.

"Wrath, sakla beni!"

Kan kırmızısı gözleri sakın bir şekilde benimkilerle buluşuyor, sanki tüm bunlar onun için normalmiş gibi aniden ellerini her bir göğsümün üzerine bastırıyor ve sertçe sıkıyor. Beni terk eden nefesi tutamıyorum, amım onun horozunun etrafında sıkılıyor ve o da yanıt olarak hırlıyor.

Hell boğazını temizliyor, şimdi uzaklara bakıyor ve bu beni gerçekliğe geri çekiyor. "Ne. The. Lanet olsun," diyor, her kelimesi yavaş, bakışları şaşkınlığı açtı.

"Alınma, Hell. Ama biraz kalabilir miyiz? Şu anda onun sikine binmiş gibiyim," diye nefes nefese söylendim.

"Hayatta olmaz," diyor Noir, o ortaya çıkmadan önce sesimi net bir şekilde duyuyor.

Şok olmuş mavi gözleri ben ve Wrath arasında gidip geliyor, çenesi açık kalıyor.

"Noir! Çık dışarı!" Neden ipucunu anlamadıklarını merak ederek tıslıyorum.

İkisi de geri , kapıyı kapatıyor ve bizden başka bir yere bakmıyorlar, ve Noir bakışlarını .

Onlar gittikten sonra birbirimize bakıyoruz ve ben kahkahayı basıp başımı geriye atıyorum.

Sessiz kalıyor, sadece beni izliyor. Başımı kaldırdığımda yüzümde bir gülümseme beliriyor ve onun herkes için her zamanki boş, sessiz halini koruyacağını fark ediyorum, ama benim için? Bana duymak istediğim her şeyi söyleyecek. İster kendi tarzında kibar olsun, ister alaycı ve iğrenç sözleriyle tehdit etsin.

Ve bu beni biraz özel hissettiriyor.

Giyindikten sonra Hollows karavanından çıkıyorum ve Noir'in arkasından yürüyorum. Kalçasının arkasındaki kızgın oyma girdapları fark ediyorum, üzerinde kısa siyah bir elbise varken gururla takıyor ama bir şey söylemiyorum. Bu bana, onun ve Cehennem'in ilişkisinin benim ve Gazap'ınki kadar zehirli olduğunu fark ettiriyor. Ve bu tuhaf bir şekilde artık bizim normalimiz.

Neden onu takip ettiğimi bilmiyorum, muhtemelen onu pek görmediğim içindir. Duş almam lazım. durumdayım. Ama neyse ki, Wrath bana bir tane verdi.

kesik ve morlukları gizlemek için beni kumaşa boğuyor. "Uzakta geçirdiğin zaman nasıldı?" diye soruyorum ve o da yavaşlıyor.

"Evet, güzel. Yoruldum. Çok çılgıncaydı ama evde olduğum için mutluyum. Önce Havoc and Carnage adlı korku çılgınlığına gittik ve tanrım... çılgıncaydı."

Ormana doğru yan yana yürürken başımı sallıyorum. "Eee... Sen ve Wrath?"

"Ben ve Gazap," diye tekrarlıyorum tereddüt etmeden. "Bu nasıl oldu?"

Durmaksızın devam eden mutlak kaosu düşünürken derin bir nefes alıyorum.

"Israrcıydı." İtiraf ediyorum, ona bakıyorum ve o da bunu çok iyi biliyormuş gibi başını sallıyor.

"Yorgun ve farklı görünüyorsun. Güçlü bir farklılık, ama iyi misin?" diye soruyor, bakışları benimkileri arıyor, ablası gibi gerçekten endişeli.

Ben durduğumda o da durur ve birbirimize bakarız.

"Ben iyiyim," diye nazikçe gülümsüyorum. "Tüm bunlara alışmak biraz zaman aldı ama..."

Devam ederken etrafıma bakıyorum. "Sonunda evim gibi hissetmeye başladım." Gözlerim ona dönüyor. "Haklıymışsın. Kesinlikle insana bazı şeyler öğretiyor."

"Ya Wrath?" Sanki aramızda zoraki bir şey varmış gibi kollarını göğsünde kavuşturarak soruyor.

"Tamamen rızaya dayalı ve karşılıklı." Çenemi kaldırarak ilan ediyorum.

Tekrar yürümeye başlamadan önce cevaptan tatmin olmuş bir şekilde başını sallıyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Canavar'a gidiyoruz. Ama sen, sen dışarıda bekleyeceksin." "Canavar mı?" Yankıladım, kafam karışmıştı.

"Evet, burada çalışıyor, çoğunlukla Cirque gecelerinde, ama şu anda kilit altında. Buradaki herkes için tehlike arz ediyor," diyor ama gözleri benimkilerle buluşurken keskin. "Özgürce dolaşabilmesi için ona normal bir hayat öğretmeye çalışıyorum."

O devam ederken ben sessiz kalıyorum.

"Beni bir süredir görmedi." "Sen iyi bir insansın, Noir."

Bana bakmadan önce gülümsüyor.

"Sen de öylesin kardeşim," diyor üst kolunu benimkine doğru iterken, neredeyse dengemi kaybedecektim.

"Bu akşamki Karanlık Gece için hazır mısın?" diye soruyor, meraklı gözleri hâlâ her şeyi bilip bilmediğimi merak ettiğini söylüyor.

"Evet, dürüst olmak gerekirse tüm bu ürkütücü yaygaranın ne hakkında olduğunu görmek için heyecanlıyım," diye sırtıyorum ve o da kıkırdıyor.

Önümüzde, ağaçların arasına sıkışmış küçük binaya bakmadan önce, "Pekâlâ, görmek üzeresin," diye alay ediyor. "Tuhaflik'ın gerçekte ne olduğunu ve neden burada olduğunu anlamak üzeresin."

"Sahneye çıkacak mısın?"

"Olacağım, evet."

Sözleri içimde keskin bir heyecan uyandırıyor. Henüz onu dans ederken pek görmedim ve bunu düşünmek içimde bir şeyleri kıpırdatıyor. Nasıl hareket edeceğini ve seyirciye nasıl hükmedeceğini merak ediyorum. Bir de The Hollows var. Onların da bu gece ne gibi dehşet saçacaklarını görmek için sabırsızlanıyorum.

"Hollow'lar Karanlık Gece'de farklıdır, Ara. Her zamanki halleri değiller. Çok daha... kötüler," diye uyarıyor bana bakarken. "Her şeye hazırlıklı ol."

Söylediği her şeyi düşünerek yavaşça başımı sallıyorum. Wrath nasıl olduğundan daha kötü olabilir?

Yirmi Üçüncü Bölüm

Gazap

Mutfak masasında otururken Hell ve Soul'un karşısındayım, ikisi de aval aval bana bakıyor. Soul'un yeşil evcil kertenkelesi Toxin omzuna tünemiş, keskin pençeleri dövmele derisini deliyor ama Soul her zamanki gibi etkilenmiyor.

Kertenkelenin turuncu gözleri de bana bakıyor, Ruh'a benzeyen pembe dili arada bir dışarı fırlıyor ve ben tedirgin olmaya başlıyorum.

"Peki, bu nasıl oldu?" Buzlu su bardağımı dudaklarıma götürürken Hell soruyor.

Bir yudum aldıktan sonra bardağı sakince masaya indiriyorum, gözlerim hareketi takip ediyor ve dudaklarımı yalıyorum.

"Ne? Kimse sana kuşlar ve arılar hakkında bir şey öğretmedi mi, Hell?" Alçak sesle alay ediyorum, kıpkırmızı bakışlarım onun spiral gözüne doğru kayıyor.

Soul kıs kıs gülüyor ama Hell kim olduğumu bile anlamamış gibi boş boş bakıyor.

Eğildim, ön kollarımı tahtaya dayadım.

"Çok basit," diye . "Onu çok istedim. İstedığimi aldım."

"Bu umurumda bile değil," diyor Hell. "Asıl mesele onu beceriyor olman ama sen bunu yaparken o zincirler içinde ölü gibi sallanmıyor."

Soul'un gözleri irileşiyor, şimdi ne konuştuğumuzu anlıyor ve öne doğru eğilirken bakışlarım onunkilere kayıyor.

"Bekle. Yeni kızı mı beceriyorsun? Dün gece birini becerdiğini duyduğumu biliyordum. Yüksek sesle çığlık attırdın."

"Aurelia." Sandalyeme yığılmadan önce düzeltmeyi ona geri veriyorum.

"Oooooo," diye alay ediyor Soul, parmaklarını oynatıyor, yeşil gözleri muziplikle parlıyor. "Büyü bozuldu."

Bir kaşımı kaldırıyorum, bakışlarım keskin ve alaycı değil, sessiz bir nefesle koltuğumdan kaymadan önce, konuşmayı bitirdim.

"Yapacak işlerim var," diye mırıldanıyorum, dönüp uzaklaşıyorum, Karanlık Gece için bir şeyler hazırlamanın aciliyeti şimdiden zihnimi kemiriyor.

HOLLOW WRATH

Karanlık Gece'nin başlamasına yaklaşık bir saat var. Sahne arkasında olmalıydım, gelecek kaos için hazırlanmalıydım, ama bunun yerine Cirque'in gölgeli bir köşesinde, ağır bir perdenin arkasında saklanıyorum, aletimi Aurelia'nın boğazından çekemiyorum.

Dizlerinin üzerine çökmüş, dudakları saçlarını sıkıca kavramamı sağlayan bir açlıkla sikimin etrafına sarılmış. Acımasızca boğazıma kadar sokuyor ve perdenin diğer tarafından ayak sesleri geçerken boğazımda oluşan gırtlak seslerini tutmaya çalışıyorum.

Beni aşağı yukarı emerken ritmi cezalandırıcı ve gerilimin alçak, sıkı ve tüketici bir şekilde sarmalandığını hissediyorum. Ellerim titriyor. Görüşüm bulanıklaşıyor. Zevk artıyor, keskin ve ani, ta ki-

Döllerim delinmiş uçtan taşıp onun sıcak boğazından aşağı akıyor.

Onu orada tutarken göğsümden alçak bir hırıltı kopuyor, dibine kadar gömülüyorum, az önce benden çektiği pisliğin her son damlasını yutarken onu hafifçe boğuyorum.

Kontrol, manzara. Sarhoş edici.

Karanlık, ağırlaşmış gözlerle aşağıya bakıyorum, tutuşumu bıraktığımda göğsüm kabarıyor. Sakince ayağa kalkıyor, iki parmağıyla ağzının kenarlarını siliyor, sanki az önce birbirimizi mahvetmemişiz gibi tamamen sakin.

Bu gece bizden biri gibi giyinmiş, koyu renk, şık ve hükmedici, ama henüz katılmayacak. İzlemek ve öğrenmek için burada.

Ve gecenin kargaşası sona erdiğinde, kan kuruyup çılgınlık dindiğinde, onu tekrar yok etmeyi planlıyorum.

Kemerimi sıktıktan sonra perdeyi geri çekip Cirque'e bakıyorum ve kaç kişinin geldiğini görmek için alanı tarıyorum. Kalabalık artıyor ve her zamanki gibi onları neyin beklediğinden habersizler.

Birdenbire Blush yanımdan geçip bize doğru hızlı bir bakış fırlattı. İçeri girmeden önce sinsî bir sırıtışla Aurelia'ya göz kırpmıyor.

Sonra Aurelia'nın yumuşak ellerini karın kaslarımda hissediyorum. Kendini bana doğru bastırıyor, altın rengi gözleri kafamdaki her düşünceyi okuyormuş gibi benimkilere kilitleniyor.

"Tüm bunlardan sonra biraz eğlenmeye ne dersin?" diye mırıldanıyor, sanki bu bir fikirmiş gibi, sanki en başta başka bir seçeneği varmış gibi.

Blush'ın kaybolduğu perdeye doğru bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor, gözleri karanlık bir şeyle parlıyor.

"Blush aynı anda iki kıza hükmetmeyi sevdiğini söyledi. Bu doğru mu?"

Kaşlarım kalkıyor ve derin bir nefes alıyorum, düşünürken başka tarafa bakıyorum. Evet, daha önce iki kıızı aynı anda becerdim, birkaç kezden fazla, ama bu bir fetişle ilgili değil. Bu kontrolle ilgili ve bir yerine iki olduğunda güç farklı hissettiriyor. Daha yoğun ve acımasız.

Ama Oddity'de? Söylentiler orman yangını gibi yayılır ve fısıldanan bir hikaye ertesi gece müjdeye dönüşür.

"Bu gece ikimizi de siker misin? Birlikte?"

Gözlerim ona dikildi, hazırlıksız yakalandım. Fikirden değil ama beni paylaşmak istemesinden.

"Şimdi de amcıkta mı hoşlanıyorsun?" Sesi alçak, meraktan kabalaşmış bir şekilde soruyorum.

Genişçe gülümsüyor, bakışları vücudumun hatlarında geziniyor, ihtiyaçla yanıyor. Gözleri, yasaklanmış bir şeye giden bir haritayı takip ediyormuş gibi tenime kazınmış her mürekkepli girdabı izliyor.

"Hayır, ben hepinizden hoşlanıyorum ve senin sakin de buna dahil," diye mırıldanıyor, sesi günahla ipek gibi sarılmış. "Sadece merak ettim ve tıkladım."

Altın rengi gözleri tekrar benimkilere kayıyor, parlıyor.

"Seni farklı bir açıdan görmek isterdim - birini şiddetle becerirken. Ona ne kadar yüksek sesle çığlık attırabileceğini duymak istiyorum. Daha önce hiç sikilmemiş bir amcığı ne kadar . Sadece benim için."

Yavaş ve keskin bir şekilde nefes alıyorum, uyarılma güçlü ve ani bir şekilde artarken damarlarıma ısı . Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor, bir kolu boynumun arkasına dolanıyor, nefesi çeneme degecek kadar yaklaşıyor.

"Sadece bir kereliğine," diye fısıldıyor, dudakları dudaklarıma yakın. "Sadece bu kirli, karanlık fantezi. Ama hayır diyebilirsin elbette."

Bunu bir seçenekmiş gibi söylüyor ama gözlerindeki parıltı bana cevabı zaten bildiğini söylüyor.

"Oddity kızlarıyla -Gölge'nin kızlarıyla- yatmamam gerekiyor, kurallara aykırı," diye homurdanıyorum, gerçek içimden çakıl taşı gibi sıyrılıyor. Bu kuralı en son ne zaman çiğnediğimi hatırlıyorum - birkaç yıl önce, dürtülerimin sadakatin önüne geçmesine izin verdiğim için merhametimi kaybettiğim zaman.

Bir kez yavaşça başını sallıyor, gözlerindeki ışık hafifçe azalıyor ama beni korkutmaya yetiyor.

"Ama..." Başlıyorum, çünkü onun için her kuralı paramparça edebilirim. "Yırtacağım. Senin için. Sakın beni suçlamaya kalkma. Ben sadece seninim."

İki parmağımı göğsüne bastırıyorum. "Buraya."

Gülümsemesi geri dönüyor, yumuşak ama yakıcı ve bu sefer dudaklarıma doğru bastırıyor. Elim saçlarının arkasına kayıyor, o tellerin arasından ipek gibi geçiyor, sonra aniden sıkıca avuçluyorum ve başını geriye çekiyorum.

Nefes nefese kalıyor, dudakları aralanıyor, gözleri o tanıdık şok ve arzu karışımıyla irileşiyor.

"Ama karşılığında benim için bir şey yapmanı istiyorum..."

"Elbette," diye fısıldıyor tereddüt etmeden. "Ne oldu?"

"Sana ilaç vermek istiyorum..." Ağzının içine hırslıyorum ve nefesi sıkışıyor. "Kendi lanet adını bilmeyene kadar aklının yana kaymasına izin ver, sadece benimkini."

Duraklıyorum, devam etmeden önce kelimelerin yerleşmesine izin veriyorum. "Seni soğuğa götüreceğim - nefesin kristalleştiği ve zamanın varlığını unuttuğu karanlıkta kilitleyeceğim. Kalp atışların acınacak kadar yavaşlasın." Elim omurgasında geziniyor ve içinden geçen ürpertiye hissediyorum.

"Ve sen benim cansız küçük cesedimden başka bir şey olmadığında -güzel dudakların morarmış, sıcaklığın damarlarından çalınmış, seni acımasızca hayata geri döndüreceğim. Merhametten değil. Saplantımdan. Bedeninin kime olduğunu hatırlama ihtiyacından. Ruhunun bensiz ölemeyeceğini anladığı anın sahibi olmak istiyorum."

"Bu... bir kez olsun rıza mı istiyorsun?" diye mırıldanıyor ve kalp atışlarının göğsümde sertçe attığını neredeyse hissedebiliyorum.

"Bu riskli," diye alçak sesle homurdanıyorum, sesim kısıtlamayla sertleşiyor.

Saçını kavrayışım gevşemiyor. Aksine, ona kontrolün hâlâ kimde olduğunu hatırlatacak kadar sıkıyor.

Ama evet, bu... bu çarpık bir şekilde önemli. Ondan istediğim şey sadece baskınlık değil. Bu güven. Çok daha derin ve karanlık bir şeye adım atmak.

"Belki de sormanı istemedim. Belki de sadece yapmanı istedim, tıpkı olduğun gibi lanet olası bir kabus gibi. Her parçana güvendiğim için sürünerek geri dönmekten vazgeçemediğim gibi."

Cevap bir bıçak gibi içimi parçalıyor.

"Kahretsin, benim için o kadar mükemmelsin ki, benim küçük cesedim," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı, sonra sertçe ağzını talep ediyorum. Nazik değil. Olması gereken bu değildi. Sanki bana aitmiş gibi, sanki hak etmişim gibi nefesini çalıyorum.

Birden arkamda bir erkeğin boğazını temizlediğini duyuyorum ve bedenim kopan bir tel gibi geriliyor, dudaklarım onunkilerden ayrılıyor.

Kim olduğunu çok iyi biliyorum.

Aurelia altın rengi gözlerini ziyaretçiye dikmiş, yavaşça kendini aşağıya bırakırken, ben bütün kaslarım kilitlenmiş bir şekilde dik duruyorum.

Yan gözle bakıyorum, rahat adımlarla ilerlerken çenemi sıkıyorum ama küçük cesedime bakışında hiç de rahatlık . Kalın gözlükleri loş ışığı yakalıyor, arkalarında kıpırdayan zehri gizliyor ve göğsümde bir şey sıkılıyor, korkuya yakın bir şey.

Onunla tanışmasını istemedim. Şimdi olmaz. Bu şekilde olmaz. Asla olmaz.

Gözlerini kilitliyorlar, daralıyorlar, çatırdamak için kelimelere ihtiyaç duymayan sessiz bir açmazda geriliyorlar. Sonra Valen ani bir yapay cazibe patlamasıyla elini uzatıyor ve o kocaman, sahte, ürkütücü gülümsemesini yapıyor.

"Ben Valen. Wrath'ın vaftiz babasıyım," diye duyuruyor sanki önemli bir haber veriyormuş gibi.

Bakışlarım ona kayıyor ve eminim ki, işte orada. O lanet göz seğirmesi. Beni her zaman kızdıran bir tik. Birden fazla kez bıçaklamayı düşündüm. Heyecanlandığında daha da alevleniyor ve şu anda sanki söyleyecek bir şeyi varmış gibi dans ediyor.

Eli onunkiyle temkinli bir şekilde buluşuyor, parmakları avucuna zar zor değiyor, sanki derisinin altında ne olduğunu hissedebiliyormuş gibi. Sanki onun ne kadar kötü olduğunu ve o ellerle kaç kadının öldüğünü biliyormuş gibi.

Ama şimdi onları benim olana dokunmak için kullanıyor.

Bu düşünce midemi bulandırıyor ve zihnim karanlık ve şiddetli bir şekilde dönüyor. O kendini beğenmiş eli bileğinden kopardığımı hayal ediyorum, sadece kanarken hala o lanet gözünü seğirterek bakabiliyor mu diye görmek için.

"Aurelia," cevap veriyor eşit bir şekilde, çenesini yukarı kaldırmış, karşısında duran canavardan en ufak bir korkusu yokmuş gibi kendini tutuyor.

Valen'in bakışları kolunun üst kısmına kayıyor ve o anda üçümüzün arasında bir şeyler geriliyor, sonra da elini dokunuşu yakmış gibi geri çekiyor.

Sonra tek kelime etmeden bana bakıp başıyla küçük bir selam verdi. İkimizin de yanından geçip ana çadıra doğru yürüyor, sırtı dimdik, varlığı o gittikten sonra da devam ediyor.

Valen onun gidişini dikkatle izliyor, sanki onun hareketlerini ezberliyormuş gibi, sonra gözleri benimkilere kayıyor.

Dönüp vücudunu benimkine yaklaştırdığında çenem kilitleniyor, sanki geçmemesi gereken bir çizgiyi çoktan dürtmüş gibi.

"Şimdi anlaşıyor," diye mırıldanıyor, sanki çürümüş ve altında kalmış bir şeyi bir araya getiriyormuş gibi. Koyu renk gözleri açık bir küçümsemeyle üzerimde gezinirken çenemi kaldırıyorum. "Sen bir... kızla birliktesin."

Kelime dilinden pislik gibi damlıyor.

Göğsüm onun göğsüne değene kadar yavaş ve dikkatli adımlarla ilerliyorum, aramızdaki hava tehditle uğulduyor. Öfkeden kıpkırmızı olmuş gözlerim onunkilere kilitleniyor, sesim çıkmadan ondan uzak durması için onu uyarıyorum.

Tek kelimesine bile gibi kaşları kalkıyor, çenesi yukarı kalkıyor. Bunun hâlâ kontrolünde olan bir oyun olduğunu düşünüyor. Gözleri üzerimde geziniyor, inceliyor, hesaplıyor, sonra sakince elini kaldırıp omzumdaki görünmez bir şeyi fırçalıyor, bu hareket onu çileden çıkarıyor.

"Fark edebileceğinden çok daha fazla birbirimize benziyoruz evlat," diyor, sesi neredeyse babacan ama ölümcül bir şeyle damlıyor. "Bu uzun sürmeyecek... Kedicik gelir ve gider."

Bakışları keskinleşiyor, benimkilerle kilitleniyor. "Seni ben yarattım. Ve doğru şeyi yapacağından bir an bile şüphem yok... ve o yakında bir leş olacak."

Sıkı dişlerimin arasından öfkeleniyorum ama o irkilmiyor bile. Orada öylece duruyor, hâlâ zırh gibi sessiz ve kendini beğenmiş bir sakinlik içinde.

Birbirimize bakıyoruz, gözlerimizi kırpmadan, ikimiz için de çok küçük bir odada iki yırtıcı hayvan gibi.

Sonra hafifçe başını sallayarak dönüyor ve söylediklerimin hiçbir önemi yokmuş gibi uzaklaşıyor. Attığı her adımı izliyorum, ana çadırın içinde kaybolana kadar bakışlarım sırtına sabitleniyor.

Ancak o zaman ellerime bakıyorum, parmaklarım iki yana açılmış, hafif bir titreme, serbest bırakmadığım bir gazabın artçı sarsıntıları gibi içlerinden geçiyor.

Soul'un yanımdan geçtiğini fark edince öne atılıp kolunu tutuyorum.

Hemen duraklıyor, yeşil gözleri sanki izinsiz kutsal bir şeye dokunmuşum gibi elimin onu kavradığı yere kayıyor.

Bırakıyorum, işaret etmeye başlıyorum ve gözleri parmaklarıma kayıyor.

Bu gece yakınımda kal. Planlarım var.

Kaşları çatılıyor, ama dönüp gösteriye hazırlanmak için yürümeden önce tek bir sessiz baş selamı veriyor.

Aurelia beni paylaşmak mı istiyor? Güzel. Ama bakalım onu paylaştığımda küçük ıslak amcığı nasıl tepki verecek. Bu boktan oyunu iki kişi oynayabilir. Ayrıca, Soul'un orada olması aptalca bir şey yapmamı engelleyebilir.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Aurelia

Yanıp sönen kameralar yok. Ucuz maskeler ya da yağlı ellerde patlamış mısır yok. Bunun yerine, her biri inciden oyulmuş heykeller gibi zarif, sessiz ve sakin, özel dikim takım elbiseleri ve yere kadar uzanan elbiseleriyle sıra sıra dizilmiş tertemiz figürler oturuyor.

Elmaslar boğazlarda parıldıyor ve kol düğmeleri ışıkların altında küçük bıçaklar gibi parlıyor.

Ama onların durgunluğu beni tedirgin ediyor. Bu gecenin tüm atmosferi içimde uğulduyor.

Gözlerim kalabalığı tararken, doğrudan bana bakan birini yakalıyor. Wrath'ın vaftiz babası olduğunu iddia eden o garip adam. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, karanlık ve kırpmadan, sanki beni içten dışa doğru inceliyor. Bakışlarını tutuyorum, kaçmayı reddediyorum, ona korkuyu görme tatminini yaşatmayı reddediyorum.

Garip.

Onunla ilk karşılaştığımda, sanki onu tanıyormuşum ve yüzünü daha önce bir yerlerde görmüşüm gibi garip bir hisse kapıldım. Belki koruyucu ailemin yanındayken, belki de Kyro'nun evinde.

Ama ağzını açtığı anda bağlantı koptu. Sesi, yüzeye çıkmaya çalışan anılarla uyuşmuyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, son birkaç yılda çok fazla şey oldu ve bazıları bulanık gibi geliyor.

Madam kırmızı ve beyaz ışıkla yıkanan orta ringde tek başına durduğunda, dikkatimi ona veriyorum. Eski elbisesi kan renginde, kumaşı dökülmüş şarap gibi arkasından akıyor. Fazla hareket etmiyor, buna ihtiyacı da yok, varlığı bir anda çadırı dolduruyor.

"Bayanlar ve baylar," diyor, sesi çadırın içinde duman gibi kıvrılarak, "Karanlık Gece'ye hoş geldiniz. En kutsal geleneğimiz. Bu gece korku köşelerde saklanmayacak," diye mırıldanıyor. "Merkez sahneyi alacak. Konuşacak ve kan akıtacak."

Kalabalık merakla kıpırdanıyor ve şimdi birkaç küçük gülümseme görüyorum. "Adaletle tanık olmaya geldiniz. Ham, sulandırılmamış ve nihai."

"Bu gece, hainler, bir zamanlar güvendiğiniz hainler, çadırımızın altında sonlarını bulacaklar."

Ardından kibar alkışlar geliyor ama kısa ve tarikatvari.

"Ama bunu sadece intikam olarak algılamayın," diye devam ediyor Madam, sesi derinleşerek. "Hayır, bu daha saf bir şey. Bu Gölgelelerin arındırılmasıdır. Biz sadece cezalandırmıyoruz, temizliyoruz. Saygının derisini soyuyoruz ve altındaki gerçek, seğiren gerçeği gösteriyoruz."

Kollarını yavaş ve zarif bir şekilde kaldırır.

"Tuhaflik sadece bir sahne değildir. Bir sunaktır. Ve içinde, tüm sahtelik yanar. Geriye acı kalır... ve berraklık. Bu gece, ölüm sessizce kapıyı çalmayacak. Çılgılık atarak kendini bu sahneye sürükleyecek. Tanıdığınız bir yüz takınacak. Ve bir zamanlar merhamet dilenen bir boğazdan son nefes de kopana kadar durmayacak."

Onu tekrar hissettiğimde göğsüm sıkışıyor - kaburgalarımın altında sürünen o soğuk şeyi. Ama kalabalık? Öne doğru eğilmişler, büyülenmişler. Bunun bir intikam gecesi olduğu daha da netleşmeye başlıyor, bu da kendi intikam yolculuğumda olduğum için ilgimi çekiyor ama aynı zamanda tanık olmak üzere olduğum şey beni dehşete düşürüyor.

"Siz, onur konuklarımız, bu gece kimin acı çekeceğini seçtiniz," diyor şeytani gülümsemesi kırık cam kadar keskin. "Ve biz, Tuhaflik Sirki, bunu yerine . Hile ya da oyun değil. Ama ürkütücü bir gösteri. Katliam sanata dönüşecek."

Madam sesini alçaltıyor, sanki kutsal bir şey paylaşıyormuş gibi.

"Ama unutmayın," diye fısıldıyor mikrofonu tüyler ürpertici bir şekilde, "Karanlık Gece bir kez başladı mı... hiçbir ruh onun pençesinden kurtulamaz."

Devam etmeden önce seyirciler arasında birkaç kıs kıs gülüşme olur.

"Bizler parıltılara bürünmüş avcılarız. Bizler yüz boyalarıyla maskelenmiş canavarlarız. Ve burası... burası bizim kutsal alanımız..."

Kolları önünde uzanıyor ve kalabalığı süpürüyor. "Oddity'de delilikten çekinmeyiz, onu taçlandırırız."

"Burada çarpıklığa hayranlık duyulur ve kırılanlar özgürdür. Delilik bir kusur değil, bir güçtür, gücümüzün bir hilesidir. Dünyanın yanlış olarak gördüğü şeye biz doğru diye taparız. Çünkü kaos bir lanet değil, bir çağrıdır. Sadece güçlüler akıllarını kaybetmeye cesaret edebilir."

Tribünün etrafına göz gezdiriyor, kara gözleriyle her bir yüzü inceliyor.

"Akla hayale gelmeyecek şeylere tanık olacaksınız. Korkunun gerçek güzelliğine. Yaşam ve ölüm arasındaki çizginin her an kesilmeye hazır bir ipten başka bir şey olmadığı, daha öncekilere benzemeyen bir performans."

Bitirmeden önce nefes alıyor ve kollarını indiriyor.

"Bu yüzden lütfen... arkanıza yaslanın, şimdilik rahatlayın ve her mide bulandırıcı anın tadını çıkarın

-Ne de olsa böyle bir gece hayatta sadece bir kez gelir."

Her şey bir saniyeliğine zifiri karanlığa bürünüyor ve birkaç hafif alkıştan sonra ışıklar bir anda Big Top'a doluyor, titreme ya da birikme yok, sadece parlaklık var.

Ortadaki halkanın üzerinde, çadırın tepelerinden gerilmiş dört gergin telin üzerinde mükemmel bir dengede duran, platform gibi kalın ve siyah, devasa bir metal çember olduğunu fark ettiğim anda başım öne eğiliyor.

Sallanmıyor ve gıcırdamıyor bile. Sadece orada süzülüyor.

Ringin etrafında eşit aralıklarla dizilmiş mankenler var. On iki tane. Her biri kollarını açmış, başlarını eğmiş, ağızları sessiz bir dehşet çığlığıyla açılmış, boyalı porselen yüzlerinde iki büküm poz vermiş.

Onları daha önce gördüğümü fark ettiğimde nefesim kesiliyor. Ormanın derinliklerinde, Gazap'ın Parçalanmış İni'nin altında, duvarlar boyunca ganimet gibi

Aynı hastalıklı, yontulmuş yüzler ve aynı çarpık kirpikler.

En yakındaki manken titriyor, çok az titriyor ve çenesinin altından ince bir kan damlası sızıyor.

Onlar manken değil. Düşündüğüm gibi gerçek insanlar. Sert kabuklara mühürlenmiş ve cansız bebekler gibi poz verilmiş, unutulmaz güzellikte yapılmışlar.

Halkanın her iki ucundan sarkan iki uzun siyah ip, yaklaşmakta olan şeyi hissediyormuş gibi hafifçe sallanıyor. Sonra, alçak, rahatsız edici bir melodi çadırın içinden süzülüyor. Notaları sinirlerimi bozacak kadar yanlış bükülmüş.

Birden gölgelerin arasından karşılıklı iki dansçı beliriyor ve ben bunların Noir ve Pearl olduğunu anlıyorum.

Her zamanki Oddity kostümelerini giymiş, yalınayak süzülüyorlar. Vücutları sıvı gibi, kemiksiz bir şey gibi hareket ediyor ve her adım bir sürünme, her hareket bir seğirme.

bakarken gözleri boş ve bomboştur. İkisi de yavaşça ringin etrafında dönerken kalabalık öne doğru eğilir.

Sonra unutulmaz müziğin ritmiyle dansları başlıyor; kollar arkaya doğru bükülüyor, boyunlar keskin açılarla kıvrılıyor, bacaklar sanki tamamen insan değilmiş gibi yana doğru kıvrılıyor.

Her hareket imkansız, yanlış ama çok güzel görünüyor.

İpeklere ulaştıklarında, müzik yüksek, sağır edici bir nota tutarken, malzemeyi ellerinde tutarak duraklarlar.

Sonra mükemmel bir senkronizasyon içinde sıçrayıp ipeklere tırmanıyorlar, metal halkanın karşılıklı uçlarına tırmanıyorlar, uzuvları zarif, tuhaf şekillerde açılıyor.

İpek, etraflarında kıvrılıyor ve tepeye yaklaşıp kadar yükseldikçe onları yumuşak sargılarla bağlıyor.

Bir an havada heykel gibi asılı kalırlar. Sonra ritim düşer.

Ve bir anda çözülürler.

Her ikisi de senkronize bir şekilde alçalıyor, yanlara spiral çiziyor, vücutları havayı çok hızlı, tehlikeli bir şekilde kesiyor ve kalabalık nefes nefese kalıyor, nefesleri boğazlarında düğümleniyor. Tüm gözler siyah ipek ve etten oluşan bulanıklığı takip ediyor ta ki-

Durdular.

Yarıya kadar donmuş ve bir sessizlik ritmi var. Sonra birlikte dans etmeye başlarlar.

Vücutları hareket ediyor ve akıyor, havada duman gibi süzülüyor. Kas ve hareketten oluşan bir başyapıt, unutulmaz ve büyüleyici ve ben başka yere bakamıyorum.

Tekrar tırmanıyorlar, akıcı bir kolaylıkla yükseliyorlar, siyah ipek arkalarından geliyor, ama bu sefer durmuyorlar. Metal halkaya ulaşıyorlar ve üzerine tırmanıyorlar, ayak parmaklarının üzerinde mükemmel bir şekilde dengeleniyorlar, balerinler gibi dengede duruyorlar.

Bir kedi zarafetiyle mankenlere doğru ilerliyorlar. Sonra, ikisi de yüksek sesle, cılgınca bir kahkaha atıyor.

Çadırın içinde patlıyor, branda duvarlarda yankılanıyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan her biri bir mankenin üzerine atılıp onu yere düşürüyor.

Cesetler işe yaramaz oyuncak askerler gibi düşüyor, hızlı, ağır ama insan. Çılgılık yok, sadece çarpmanın acımasız çitirtisi var.

kabukları yarılr geniş açılır, porselen parçalanır, ve ıslak bir şey yere sıçrar. Kan, et, bağırsaklar ve parçalanmış uzuvlar.

Kendimi irkilmekten, gözlerimin açılmasından ve omuzlarımın gerilmesinden alıkoyamıyorum. Bu doğal bir tepki.

Ama kalabalık alkışlıyor, hatta bazıları ayağa kalkıyor. Buna bayıldılar.

Noir ve Pearl saat gibi hareket ederek, aşağıdaki zemin kırmızıya ve enkaza boyanana kadar mankenleri teker teker devirirken gülüyorlar. Son iki manken de yere çakılıp son bir kan patlaması yaşandığında, Noir ve Pearl kollarını açmış, vücutları kemerli bir şekilde ringin tepesinde hareketsiz duruyor. ürkütücü, aynalı pozlar.

Sonra yavaşça ve zarifçe eğilirler. Gösterileri sona erdi.

Kalabalık kükrüyor, alkışlarla ayağa kalkıyor, ses sağır edici, az önce ortaya çıkan mutlak katliamdan rahatsız değil.

Noir ve Pearl dönüp ipeklerden aşağı iniyor, akıcı spiraller çizerek kayıyorlar, vücutları gevşek, neredeyse kemiksiz. Yere ulaştıklarında, çatlaklardan kayan hayaletler gibi yutularak ringin kenarındaki gölgelerin içinde kaybolurlar.

Sonra ışıklar bir anda kesildi. Artık kalabalığı göremiyorum.

Sadece onları duyabiliyorum, hâlâ alkışlıyor ve gülüyorlar. Ben de biraz alkışlıyorum. Az önce tanık olduğum şey karşısında hâlâ şaşkın ve biraz da dehşet içindeyim ama kız kardeşimi alkışlıyorum. Olağanüstü biriydi.

Işıklar tekrar , bu sefer beyaz değil, kırmızıdır.

Her şey sıırıslıkm görünüyor, sanki çadırın kendisi kanıyor.

İşte o zaman onları görüyorum, The Hollows, gömleksiz bir şekilde ortaya çıkıyorlar, parlayan spiral gözleri loş ışığı kesiyor. Ringin içine bir şey itiyorlar, tekerlek sesleri ürkütücü sessizliği kesiyor.

Top. Şu lanet top.

Wrath'ın beni becerdiği aynı şey, sanki bir tür sunakmış gibi. Midemin döndüğünü hissediyorum ve ona dokunmalarını, sanki başka bir dekormuş gibi yuvarlamalarını izlerken içten içe ürperiyorum.

Topu ringin kenarına kurmaya başlarlar, topun ağzını gökyüzüne doğru eğerek ayarlarlar, sonra yukarıdan bir zincir tavandan iner, ancak üzerinde bir adam asılıdır.

Çıplak, açıkta ve olabilecek en kötü şekilde savunmasız.

İlk başta, ne kadar gevşek olduğu için öldüğünü düşünüyorum, ama sonra midesinin hızlı ve sık bir şekilde yükselip alçaldığını fark ediyorum.

Yaşıyor ve onu yavaşça indiriyorlar, gevşek vücudu santim santim topun içinde kaybolurken zincir iniyor. Önce bacaklar, sonra gövde, kollar yanlara doğru sürükleniyor. Gördüğüm son şey yüzü, gözleri kocaman, dudakları panikle seğiriyor, ama gitmeden önce hiçbir ses çıkmıyor, bütün olarak yutuluyor.

Soul, topun yan tarafını tutup dramatik bir eğimle çadırın tepesine doğru doğrultmadan önce tüylerinizi diken diken edecek türden yüksek sesli, uzun bir kıkırdama çıkarıyor.

Sonra onu yakar ve sigorta tıslar, herkes geri çekilirken kıvılcımlar kablo boyunca dans eder.

Bang!

Top patlayarak zemini sarsar ve vücudu bir füze gibi fırlar, havada çırpınır, kan kırmızısı ışıklar karşısında gevşek ve çıplaktır.

Sonra Wrath bir düğmeye basar ve-

Bum!

Uçuşun ortasında ceset patlar ve kulakları sağır eden bir patlama çadırı sarsar. Bağırsaklar, kemikler ve etler mide bulandırıcı bir konfeti gibi sirkin dört bir yanına saçılıyor. Ses göğsümü parçalıyor ve kulaklarımı çınlatıyor.

Kan , kalıntılarının parçaları yere, tuvale ve konuklara çarpıyor.

Yüzüme ılık, ıslak ve ağır bir şey çarptığı anda onu hemen siliyorum, nefesimi tutuyorum, çenemi sıkıyorum.

Etrafımdaki kalabalık kahkahalarla gürlüyor, bazıları alkışlıyor, bazıları tezahürat yapıyor, sadist gülümsemeleri kırmızıyla çizgili.

Bu tam bir çılgınlık.

Ardından, çıplak ve çaresiz bir kadın aynı şekilde topun içine indirilir. Felç olmuş, ağır ağır nefes alıyor, korkusu hissediliyor. Kadın topun içine girdikten sonra Soul fitili ateşler ve kadın havaya fırlatılır, ancak uçuşun ortasında patlar, vücudu parçalanır, kan ve et seyircilerin üzerine yağar.

Kendimi hasta hissediyorum.

Bu bittiğinde ve her şey yeniden sakinleşir gibi olduğunda, gerçek hayattaki kuklalar olan üç kadın, ayrı ayrı aydınlatılmış cam kutular içinde sahnenin ortasına getirildiğinde endişem zirveye çıkıyor.

Vücutları doğal olmayan şekillerde eğrilmiş ve bükülmüş, sanki o şekilde doldurulmuşlar, görünmez iplerle bağlanmış kuklalar gibi. Ve içlerinden en az birinin o gece Dismembered Den'den olduğunu fark ettim.

Sadece sarsılarak hareket ediyorlar, uzuvları grotesk açılarla kilitlenmiş ve düğmeli gözleri kalabalığı tarıyor gibi görünüyor.

Başka tarafa bakamıyorum ama midemde bir düğümün daha sıkılaştığını hissediyorum.

Kuklalardan biri boğuk bir soluk çıkarıyor ama camın gıcirtısıyla boğuluyor. Çoktan insani sınırların ötesinde eğilmiş, kolları gerilmiş ve sırtı yanlış şekillerde kavislenmiş.

Kutu sıkışmaya başlar, cam farklı açılardan yavaşça gelir ve sıkılaştığı her santimde kemikleri kırılır ve çatlar.

Hava almak için çırpınırken vücudu imkansız pozisyonlara girmeye başlar. Omurgasının keskin bir şekilde kırılması sessizliği dolduruyor, ardından bacağı korkunç bir pozisyonda bükülürken mide bulandırıcı bir çatırtı geliyor.

Sonra bir ezilir, vücudu camdaki boşluklardan dışarı fırlar, yere dökülür, vücudu parçalanmış ve tanınmaz hale gelmiştir.

Seyirciler sıradan bir gösteriden başka bir şey değilmiş gibi kahkahalar atıp tezahürat yaparak alkış kafamı çevirip kendimi toparlamak zorunda kalıyorum.

...

Her biri bir öncekinden daha dehşet verici olan performansları ardı ardına izledikten sonra, her çarpık eylemde midemin çalkalandığını hissedebiliyorum. Ancak bu kanlı gösteriler sonsuza dek sürecekmış gibi hissettirdikten sonra kaos durulmaya başlıyor.

Son gösteri sahneden ayrılır, çarpık bedenleri Hollow'lar tarafından sürüklenerek götürülür ve kalabalık bir sonraki gösteriyi beklemek üzere sessizleşmeye başlar.

Ve sonra, aniden, spot ışığı ringin ortasına geri döner.

Madam öne doğru adım atıyor, silueti duman ve kan sisinin arasından sıyrılıyor. Kargaşanın ortasında duruyor, kan kırmızısı elbisesi etrafından akıyor, katliamdan etkilenmiyor.

Çadır hareketsizdir ve tüm gözler ona kilitlenirken mırıltılar kesilir.

Aniden, The Hollows, Noir, Blush ve Oddity'deki diğer tüm sanatçılarla birlikte içeri girer. Yer değiştirerek Madam'ın etrafında bir çember oluşturuyorlar, boş yüzleri herhangi bir duyguyu gizliyor, ancak gerginlik hissediliyor.

Kalabalık artık sessiz ve boğucu atmosfer aniden boğucu hale geliyor.

Madam'ın sırtışı tedirgin edici bir şekilde genişler ve gözleri hınzır bir parıltıyla kararır.

"Gösteriyi beğendiğinize inanıyorum."

Sözleri alaycı bir üslupla uzayıp gidiyor ve seyirciler ne olacağından emin olamadan tedirginleşirken sessizlik derinleşiyor.

"Ah, ama şimdi... şimdi," diye devam ediyor, sesi değişiyor, sakinlik yerini daha karanlık bir şeye bırakıyor, "Karanlık Gece'nin büyük finaline ulaştık. Henüz tam olarak bitmedi."

Elini geniş, neredeyse teatral bir hareketle kalabalığa doğru uzatıyor ve sırtışı sanki her anın tadını çıkarıyormuş gibi daha da genişliyor.

"Bu hepimizin beklediği kısım. Büyük gösteri. Bu gecenin gerçek doğasını nihayet anladığınızda, çığlıklarınızın zevkle attığınız çığlıkların korosuna katılacağı an," sesi daha da soğuklaşıyor.

"Bu son eylem mutluluğunuzun, nefes alışlarınızın ve yakında... her şeyin sonunu işaret edecek."

Kalabalıktan ve benden bir ürperti geçiyor ama kimse konuşmaya cesaret edemiyor. Sanatçılar yaklaşıyor, silahları kan kırmızısı ışıkların altında parlıyor, yüzleri boş ama uğursuz.

"Tuhaflik her zaman bir amaca hizmet etti, değil mi? Buraya ölüme tanıklık etmek, başkalarının acılarından zevk almak, onların sefaletinden ziyafet çekmek için geldiğini sanıyordun. Ama bir şeyi unuttun... Neden tüm Gölgeleler arasından seçildin ve sana o Siyah Bilet verildi?"

Sesi keskinleşiyor, Sirk'i bir bıçak gibi kesiyor.

"Buraya intikam görmek için geldiğinizi sanıyordunuz, değil mi? Ama asıl yargılanan sizsiniz. Ellerinizdeki kan sandığınızdan çok daha eski."

Madam bir adım öne çıkıyor.

"Bu son perde sizin eğlenmeniz için değil," diye alay ediyor. "Bu bir hesaplaşma. Yalanlarınızın, günahlarınızın, ihanetlerinizin misillemesi." Sırtışı vahşi bir zevkle genişliyor. "Burası... burası hayatlarınızın tam olarak ödendiği yer. Tam burada, Oddity'de."

Kalabalık geriliyor ve ben gözlerim fal taşı gibi açılmış, neler olduğunu merak ederek bekliyorum. Bilmece gibi konuşuyor gibiydi.

"Karanlık Gece'de güvende olduğunuza, suçlarınızın bu gecenin maskesinin ardında saklanabileceğine inandınız," diye fısıldıyor Madam, sesi kötülükle damlıyor. "Ama hiç kimse... hiç kimse Karanlık Gece'den kaçamaz. Sen bile!"

Farkına vardığım şey beni soğuk bir dalga gibi çarparken nefesim boğazımda düğümleniyor. Ama ben daha anlayamadan Madam mikrofona yüksek sesle, alaycı bir kahkaha atıyor ve başını fazlasıyla tehditkâr bir şekilde geriye atıyor.

Kalabalık, aptallıklarıyla onu takip ediyor, kahkahaları akılsız bir çılgınlık içinde yükseliyor, ortaya çıkmak üzere olan tehlikenin farkında değiller.

Gözlerim, avına yaklaşan kurtlar gibi seyirciye yaklaşan sanatçılara kayıyor. Şimdi anlaşılıyor ki... bu sadece bir gösteri değil. Bu, dahil olan herkes için lanet bir kan banyosu olacak.

Madam'ın kahkahası tüyler ürpertici bir sessizliğe dönüşür ve o anda gerilim paramparça olur. Oyuncular hızlı hareket eder, silahlar serbest kalır ve her şey patlak verir.

Her şeyin ortasında ürkütücü bir şekilde hareketsiz duran ve sanki her şeyi biliyormuş gibi bana bakan Wrath ile göz göze geldiğimde Karanlık Gece'nin çılgınlığı etrafımı sarıyor

tam olarak ne geliyor. Dünya bulanıklaşıyor, diğer her şey kayboluyor ve bir an için sadece ikimiz kalıyoruz.

Dudaklarımda sinsi bir sırıtış kıvrılıyor ve gözleri kararıyor, ilkel bir şeyle keskinleşiyor. Duruşundaki değişimden bunu anlayabiliyorum.

Bu gece beni kovalayacak.

Gözlerim, kapılardan dışarı fırlayan kalabalığın içindeki Blush'a kayıyor, kaçmak için koltukların üzerinde çırpınan bir vücut çılgınlığı.

Çoktan harekete geçtim, elim Blush'ın bileğini yakalayana kadar ilerliyorum. Onu çıkışlardan birine doğru çekerken, hazırlıksız yakalanarak tökezledi.

"Aurelia, ne yapıyorsun?" diye nefes alıyor ama ben durmuyorum.

Tekrar Wrath'a bakıyorum, ama şimdi Soul'la birlikte duruyor, ikisi de soğuk ve hesapçı gözlerle bize bakıyor.

"Bu gece çok eğleneceğiz kızım," diyorum Blush'a kocaman bir gülümseme atarak, içimdeki heyecanla.

Çok geçmeden karnavalın içine itiliyoruz ve panik içindeki kalabalık kilitli kapılara doğru ilerliyor. Kaos ve korku sarhoş ediciyken, olabildiğince çabuk yavaşlıyoruz, ikimiz de çılgınlığın ortaya çıkışını izliyoruz.

"Al bunu," diyor Blush, bana kocaman bir manchette uzatırken sesi kargaşa içinde neredeyse neşeli.

"Peki ya sen?" Tekrar ileriye bakmadan önce soruyorum ve işte o zaman onları fark ediyorum.

İşçiler kapıların altından silahları kaydırıyor, bıçakları, baltaları ve ellerine ne geçerse kötü adamlara fırlatıyorlar. Kaşlarım çatılıyor, şaşkınlığım içimde kıvrılıyor.

" ne lan..." Nefesimin altında mırıldanıyorum.

"Bu topyekün bir savaş Aurelia," diyor Blush, sırıtışı genişliyor, pembe gözleri sanki bunu bekliyormuş gibi heyecanla parlıyor. "Ve Oddity her zaman kazanır."

Birdenbire, Oddity Cirque ekibi silahlarını çekerek çadırdan dışarı fırlar. Artık gösteri için değil, öldürmek için buradalar. Kalabalık her yöne dağılıyor, çığlıklar ıslak çatlak zemine vuran ağır botların sesine karışıyor.

Blush hiç tereddüt etmeden uzanıyor ve yanından geçen birinin elindeki baltayı kapıyor.

Ve sonra duyuyorum... solumdan bir motosiklet geliyor ve neredeyse Wrath olacağını düşünüyorum, ama motor kalabalığının arasından geçerken,

Karnavalın çılgınlığını yarıp geçerken, gözlerim onu yakalıyor.

Hell'in siyah beyaz bisikletinin üzerine tünemiş Noir'ı görüyorum. Birbirlerine cepheden bakıyorlar, çarpık bir yıkım ilişkisi. Noir'ın elinde bir çivi tabancası var ve motosiklet son hızla kalabalığın arasından geçerken ateş etmeye başlıyor.

Çiviler eti parçalıyor, insanlar yere yığılırken mide bulandırıcı bir güçle gümbürdüyor, ıglıkları gecenin içinde yankılanıyor. Ve tüm bunların arasında, dudaklarından yüksek sesli, manik bir kahkaha patlıyor ve ses içimde karanlık bir eğlence dalgası yaratıyor.

Elimde olmadan onunla birlikte gülüyorum ve bu çılgınlık karşısında başımı sallıyorum.

Hepsi.

Hiçbir uyarı olmadan, bir metal parçası ya da onun kadar keskin bir şey yanağıma değiyor, acısı hemen hissediliyor. Bir an donup kalıyorum, parmaklarım içgüdüsel olarak yaraya dokunuyor, sonra parmak ularımdaki kana bakıyorum.

"Hey, orospu çocuğu! Dikkat !" Blush bağırıyor, sesi keskin ve öfke dolu fke.

Wrath'ın vaftiz babasının yakınlarda durduğunu görmek için tam zamanında kafamı kaldırıyorum,

Yüzünde kana bulanmış bir sırtış vardı.

Az önce neredeyse kafatasımı olan herif o mu?

Kırmızıya bulanmış ellerini kaldırdığında öfke ateşinin yeniden yükseldiğini hissedebiliyorum, öfke içimi kemiriyor, bıçak hâlâ elinde parıldıyor.

"Th!" diyor, kelimenin üzerine alaycılık damlıyor.

Dişlerim birbirine çarpıyor ve altın rengi gözlerim kaşlarımı çatarak daralıyor, bedenim onu oracıkta parçalama arzusuyla geriliyor.

Ancak daha fazla dşnemeden, sirkin etrafından dolaşan iki motosikletin daha kusursuz kkremesini duyuyorum, motorları avlanmaya gelen canavarlar gibi devirleniyor.

Nefesim kesiliyor, paniğim artıyor ve tereddüt etmeden Blush'ın elini tekrar tutarak onu benimle koşmaya zorluyorum.

Bedenlerimiz kalabalığın çılgınlığı arasında savrulurken isterik ve vahşi şekilde gülüyoruz. Düşünemeyecek kadar hızlı hareket ediyoruz, kalabalığın içinde vahşi bir yol açıyoruz, insanların arasından geçerken kollarımız ve bacaklarımız yere düşüyor, şiddetimizin ardından kanları üzerimize sıçrıyor.

Wrath ve Soul'un ceset arasında ilerlediklerini hissedebiliyorum, renkli gözleri bize kilitlenmiş ama bizi yakalayamıyorlar.

Henüz değil.

Ben ve Blush koşmaya devam ediyoruz, kendimizi ormanın kenarında bulana kadar yoldaki insanları öldürüyoruz.

Yirmi Beşinci Bölüm

Aurelia

Ben ve Blush ağaçların arasından geçiyoruz, motorların gürültüsü arkamıza yaklaşıırken dudaklarımızdan soluksuz kahkahalar dökülüyor. Gazap ve Ruh hızla yaklaşıyor. Motorlarının alçak homurtusunu duyabiliyorum, tıpkı peşimizde hırlayan yırtıcılar gibi. Her gürleyen devir göğsümde bir adrenalin sarsıntısı yaratıyor.

Ormanın derinliklerinde küçük bir açıklığa, bir tür kamp ateşi alanına giriyoruz. Blush tökezliyor, botları köklere takılıyor ve nefes nefese gülerek yere yığılıyor. Kayarak duruyorum, onu kaldırmak için uzanırken ben de kıkırdıyorum ama zamanımız kalmadı.

Wrath ve Soul'un motorları ağaçların arasından fırlayıp ıslak zemine sertçe çarparken, lastikler gıcırdayarak çamuru çiğnerken orman gürültüyle patlıyor. Durmuyorlar, sadece etrafımızda dönüyorlar, ses sağır edici.

Kir, çamur ve ölü yapraklar baş döndürücü bir fırtınayla etrafımızda savrulup açıklığı pis, dönen bir kasırgaya dönüştürürken irkiliyor, kollarımızı yüzümüze siper edip birbirimize sokuluyoruz.

Motorlarından inerken botları yere çarparak durduklarında kükreme azalana kadar kalbim çok sert çarpıyor

Nefesimin altında ciyaklayarak Blush'ın elini daha sıkı kavıyorum, tekrar kaçmaya hazırım.

Ama işe yaramıyor çünkü ikimiz de yakalandık, saçlarımız sertçe geriye çekildi, hiçbir şey değilmişiz gibi çamurun içinde dizlerimize kadar sürüklendik.

Yavaşça çömelmeden önce gözlerim üstümdeki Wrath'ınkilere kilitlendiğinde nefesim kesiliyor, kırmızı bakışları benimkilerle Blush'ınkiler arasında hiçbir ifade olmadan gidip geliyor, sanki bir sonraki adımın ne olacağına çoktan karar vermiş gibi.

Ben ve Blush derin nefesler alıyoruz, göğüs göğüse, adrenalin pompalanıyor ve sessiz bir bakış paylaşıyoruz. Neler olacağını bilmiyor. Ona hiç söylemedim. Onu hiç uyarmadım.

Wrath'ın eli aniden kalkıyor, parmakları ikimizin de saçlarına dolanıyor ve bizi birbirimize bakmaya zorluyor.

Bunu düşünmemiştim. Ona dokunmamı, onu öpmemi isteyecekti. Bunun için imza atmadım. Ve Wrath'ı tanıyorsam, bunu biliyordur. Bunu bilerek yapıyor, beni zorluyor, kıvrınmamı izleyecek kadar rahatsız ediyor.

Dudaklarım kızarıyor ve ben de onun dudaklarına bakıyorum, tereddüt havaya karışıyor, ta ki Wrath bizi ileri itip başka seçenek bırakmayana kadar. Ağzlarımız birbirine çarpıyor ve elleri yüzümü nazikçe buluyor, etrafımızdaki diğer her şeyle tezat oluşturan yumuşak, kadınsı bir dokunuş.

Dudaklarımızı ayırıyoruz ve dillerimiz buluşuyor, yavaş, ıslak, konuşulmamış. Dudakları dolgun ve sıcak, dili tam ortasından delinmiş. Tadı tatlı, sanki bütün gece pamuk şeker yemiş gibi.

Blush ağzımın içinde sanki tadımı gerçekten seviyormuş gibi inliyor, dili açlıktan ölüyormuş gibi her köşeyi keşfediyor. Yani, Wrath'ı öpmek gibi değil, zaten bunu beklemiyordum, ama sıcak. Gerçekten çok ateşli. Daha önce hiç bir kızı öpmemiştim.

Kendimizi kaybetmeye başladığımızda Wrath ve Soul'un bizi izlediğini hissedebiliyorum, kalçalarımın arasındaki sıcaklık hızla artıyor. Sonra Wrath aniden Blush'ın saçlarını bırakıyor ve kolunu tutup bacaklarımın arasına götürüyor. Parmakları kumaşın üzerinden amıma değdiğinde hafifçe irkiliyorum.

Bir saniye sonra Wrath saçlarımı bırakıyor ve elinin arkamdan altına girdiğini hissediyorum. Parmakları filelerimi kavırıyor ve sert bir çekişle parçalanıyorlar, külotum hemen ardından serbest kalıyor, sanki hiç orada olmamaları gerekiyormuş gibi atılıyorlar.

Blush'ın elini ileri doğru zorlamaya devam ediyor ve parmakları sonunda tekrar amıma girdiğinde, klitorisimi ovmaya başlıyor, şaşırtıcı bir hassasiyetle daire çiziyor ve dudaklarına karşı nefes alıyorum, durduramıyorum.

Sonra Soul, Gazap'ı taklit ederek eğiliyor. Blush'ın file çoraplarını ve külotunu bir kâğıt gibi yırtıyor, elimi kalçalarının arasına götürmeden önce onu gece havasına maruz bırakıyor.

Parmaklarım klitorisini bulana kadar kaygan dudaklarının arasından kayıyor ve fark ediyorum, delinmiş. Bastırıyorum, bu his alışılmadık, garip ama durmuyorum. Bunu yaptığım anda inliyor ve beni daha sert ovuyor, ritmimiz senkronize olurken gerginlik ikimizin de içinde sıkıca sarılıyor.

Wrath ayağa kalkıyor ve kemerinin çözüldüğünü duyuyorum, şimdi daha ağır nefes alıyor, açıkça sinirli ve ateşli. Saçlarımızdan tekrar tutuyor, öpüşmemizi kesiyor ve gözlerimizi açtığımızda, delinmiş aleti aramızda, büyük, sağlam ve hazırda duruyor, ucundan sızıyor.

Blush'la bakışıyoruz ve sanki o soruyor ama ben cevap vermiyorum çünkü bunu planlayan tek kişi bendim.

Öne doğru eğilip dilimi Wrath'ın ağır şaftı boyunca gezdiriyorum ve Blush'ı doğru zorlamadan önce tıslıyor. Dili dölün üzerinde geziniyor-

bulaşmış ucu ve horozu bu hisle seğiriyor, içinden bir homurtu yükseliyor.

Blush ve ben onun kalın sikini ıslak ağızlarımızla birlikte boğuyor, sırayla sertçe emiyor ve boğazına kadar sokuyoruz. Kolay gitmiyoruz, onu sınırlarına kadar zorluyoruz, kontrolünü kaybetmesini istiyoruz.

Sırayla yapmamıza izin veriyor, ağır, kırmızı gözleriyle bize bakıyor ama elinin saçlarımda sıkılaşmasından zorlandığını anlayabiliyorum ve homurtuları da bunu doğruluyor.

Blush ve ben onu çalıştırırken birbirimizin amlarını ovuşturmayı bırakmıyoruz ve inlediğimizde, ortak tükürüğümüz sikini kaplarken titreşimler onun içinde dalgalanıyor.

Wrath'a tekrar baktığımda, Soul'a verdiği küçük işareti yakalıyorum ve hızla hareket ediyor; elleri kalçalarımı kavıyor, beni ve Blush'ı yan yana sürüklüyor, sonra her birimize iki parmağını sokuyor, derin, hızlı, acımasızca büküyor. İkimiz de ani müdahaleyle dizlerimizin üzerine sıcıyoruz, nefes nefese kalıyoruz, ama sonra inliyoruz, ne kadar iyi hissettirdiği, ne kadar hassas olduğu, ne kadar şiddetli dokunmayı bildiği altında çaresiz kalıyoruz.

"Böyle sürtük küçük ıslak pussies," Soul arkadan homurdanıyor, daha derine iniyor, o noktaya mükemmel bir şekilde vuruyor. "Birbirinizi sırlıslıkla ettiniz."

Soul bizi içeriden mahvederken, Wrath nefes alamayan ağızlarımızın kontrolünü tamamen ele geçiriyor, boğazlarımızı sikerken aramızda geçiş yapıyor, öğürmemizi, tükürmemizi, boğulmamızı sağlıyor - durmuyor.

Sonunda boşaldığında, ikimizin de kafasını aynı anda geri çekiyor, ama Blush'ın açık ağzını , vücudu sallanırken onu dolduruyor, duruşundaki hafif bir bocalama serbest bırakılmasının gücüne ihanet ediyor.

Sonra Blush'ın yüzünü benimkine doğru çekiyor, ağzı benimkinin hemen üzerinde durana kadar onu saçlarından tutup yukarı çekiyor. Sanki söylenmemiş bir emre itaat ediyormuşum gibi içgüdüsel olarak ağzımı açıyorum ve Blush, Wrath'ın ılık dölünü ağzıma tükürüyor. Wrath izlerken homurdanıyor ve ben Blush'la tekrar öpüşmeden önce yavaş bir gülümsemeyle yutkunuyorum, dağınık, nefessiz, daha fazlasına ihtiyaç duyarak.

Birdenbire saçlarımdan geriye doğru çekildim ve yere çakıldım. Soul bacaklarımın arasından kayıyor ve Wrath'a bakıyorum; bana küçük bir baş selamı veriyor. İhtiyacım olan tek şey buydu.

Soul üzerime eğiliyor, elleri çoktan korsemın üzerinde, çaresiz, kaba - kurdeleyi tam ortadan yırtıyor, göğsümü çıplak bırakmak için kumaşı soyuyor. Dirseklerimin üzerine kalkarken nefesim hızlanıyor, göğsüm yükseliyor, onun

Bakışları benimkilere kilitlendi, beni açarken parmakları kalçalarımın sertçe gömüldü.

Ağzını üzerime indirip amıma kadar yaladığında içimden keskin bir soluk kopuyor, kaşlarım birbirine yapışıyor, bu his bana yabancı geliyor, neredeyse fazla geliyor. İşte o zaman görüyorum, tam yukarı doğru fiske vururken, dili yarılmış, iki taraftan delinmiş ve her hareket iki dilin senkronize çalışması gibi hissettiriyor, üzerimde sürükleniyor, boğazımın derinliklerinden kontrol edemediğim sesler çıkarıyor.

Dili müstehcen bir hassasiyetle hareket ediyor, her bir yarısı bağımsız çalışıyor, daha önce yüzlerce kez yapmışlar gibi kıvrımlarımın karşı taraflarını izliyorlar. Metal piercingler klitorisimin üzerinde gezinirken parlıyor, ağzının sıcaklığı onu takip etmeden önce bir saniyeliğine serinliyor.

Ezici - keskin ve yumuşak, ıslak ve pürüzlü, yarık sanki amımın her santimini tadıyormuş gibi titreşiyor ve kıvrılıyor. Bir tarafı içime bastırırken diğer tarafı durmaksızın daireler çiziyor, sanki orgazmı parça parça çekip çıkarmaya çalışıyor ve işe yarıyor - kalçalarım sarsılıyor, uyluklarım onun tutuşuna karşı titriyor, onları geniş tutuyor ve o doğal olmayan dilin benimle oynama şeklinden kaçmama izin vermiyor.

İnlemelerim sert ve kırık bir şekilde yükselirken, kaşlarım geriliyor, her santimimde havai fişekler gibi karıncalanmalar oluyor ve hızla aşağı uzanıyorum, parmaklarım onun beyaz, sarı saçlarına dolanıyor, sıkıca kavriyorum.

Bana karşı usulca kıkırdıyor, sesi alçak, kendini beğenmiş, nefesi sırsıklam tenimde sıcaktan kavruluyor, sanki o dilin kadınlara ne yaptığını çok iyi biliyor.

Yavaşlamıyor, sadece daha da sertleşiyor. Bölünmüş dil canlı gibi hareket ediyor, bir yarısı kedi deliğimin içine kayarken diğeri zonklayan klitorisimi kırbaçlıyor, piercingler ara vermeden, merhamet etmeden tam olarak vuruyor.

Başını çeviriyor, daha derine aç yapıyor ve aniden her iki yarısı da amımın derinliklerinde, kıvranıyor, alay ediyor, beni beceriyor, her fiske omurgamı büken ve nefesimi kesen bir sarsıntı ve hala beni tutuyor, ben kaybetmeye başladığımda parmakları uyluklarımı zedeliyor, ağzına karşı nabız , ısı çok hızlı, çok keskin, çok fazla artıyor.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum, parmaklarım saçlarına sertçe giriyor, amım ağzına çarpıyor, doruğa ulaşıyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan içime çarpıyor, kör edici ve şiddetli, vücudum tamamen parçalanmadan önce kilitleniyor, sırtım kemerli, ağzım sessiz bir şekilde açık

Yüzüne doğru sertçe boşalırken çığlık attım.

Seğiriyorum ve sarsılıyorum, şey ıslak, aşırı uyarılmış, mahvolmuş ve hala dili hareket ediyor - şimdi yavaş, alay ediyor, sanki beni yarattığı karmaşanın tadını çıkarıyor.

Soul sonunda geri çekildiğinde, gözümü kırpiyorum ve Wrath'ı üstümde görüyorum, bir kolu Blush'ın beline sarılmış, onu yerden kaldırıyor. Zaten yarı mahvolmuş görünüyor - terli, titriyor, dudakları ayrılmış - ama bu Wrath'ın onu döndürmesini ve tam üstümde dört ayak üzerinde konumlandırmasını engellemiyor, amı yüzümden sadece birkaç santim uzakta duruyor.

Bana bakarken sertçe yutkunuyorum, tek kaşını kaldırmış, beni sınıyor. Sonra çömeliş iki parmağını dudaklarıma bastırıyor. Tereddüt etmeden açıyorum, parmaklarını emiyorum, Allık'ın tadına bakıyorum.

Aşağıda, Blush'ın kollarının hareket ettiğini hissediyorum - sonra dirsekleri uyluklarımın arkasına bastırıyor, bacaklarımı daha geniş açmaya zorluyor, beni sanki ona aitmişim gibi açıyor.

Wrath'ın kaygan parmakları ağzımdan çıkıp doğruca Blush'ın göt deliğine giriyor ve keskin, kırık bir inilti çıkarıyor. Neredeyse aynı , Soul'un parmaklarını benimkilerin derinliklerine soktuğunu hissediyorum ve vücudum kıpırdıyor, ben daha yakalayamadan bir nefes kaçıyor.

Gazap beklemiyor; parmakları boğum boğum olduğunda Blush'ın arkasına geçip mükemmel bir kontrolle pozisyon alıyor. Sabitlendiğim yerden, kalın sikini kızın sıırsıklam girişine bastırırken tam bir görüş açısına sahibim ve onu içeri zorlarken her santimini izliyorum.

Mücadele ediyor, vücudu geriliyor, boğazından boğuk bir çığlık kopuyor ama Wrath yavaşlamıyor, durmuyor. Kendini derinlere itiyor, hiç tereddüt etmeden ileri atılıyor, amı yüzümün sadece birkaç santim yukarısında kenetlenip damlarken onu tamamen yarıyor.

Soul parmaklarını içimde sert ve derin bir şekilde çalıştırmaya başladığında, Blush ağzını klitorisime indiriyor ve ağıltan ölüyormuş gibi emiyor.

Üstümde, Wrath bir saniye bile kaybetmiyor; ona öyle sert çarpıyor ki, etin ete çarpma sesi ormanda çatırdıyor ve bir uyarı gibi yankılanıyor.

Her şeyi görebiliyorum, taşakları çarpıyor, amcığı her acımasız itişte onu yutuyor, dudakları delikli sikinin etrafında genişçe gerilmiş, her çiviye alıyor, spermi kalınlaşıyor, dağınık, her vuruşta onu daha derine götürürken yüzüme damlıyor.

Blush aniden klitorisimden çekiliyor, nefesi kesiliyor, ama hareket edemediğn boğulduğunu duyuyorum -Ruh'un eli boğazına sıkıca sarılmış, onu yerinde tutuyor.

Parmakları içimde hiç durmuyor, hızlı, acımasız, doğru noktaya vuruyor ve Wrath'ın onu arkadan yok ettiğini, Soul'un beni parmaklarken onu boğduğunu görünce göğsümde şiddetli bir şey yanıyor.

Orgazmımın kontrolüm dışında hızla yükseldiğini hissedebiliyorum. Elim Blush'ın bacaklarının arasından yukarı fırlıyor, vücudu benimkinin üzerinde titrerken şişmiş, delinmiş klitorisini bir amaç uğruna okşuyor.

Gazap durmuyor, daha sert, daha acımasız sikiyor, her darbede kızıdan bir çığlık yükseliyor, nefesi kesiliyor.

"Gel de bırakayım," diye homurdanıyor Soul, sesi şehvetle gergin. "İyi bir lezbiyen ol ve kardeşimin sikine sertçe boşal."

Ben paramparça olurken, aynı anda Allık da paramparça oluyor ve yüzüme fişkırıyor. Beklenmedik bir şekilde gözlerime, açık, çığlık atan ağzıma giriyor. Soul ve Wrath onu mahvetmeye devam ediyor, bırakmıyor, her şey için sağıldığından emin oluyorlar. Zamanı geldiğinde herkes yavaşlıyor ve o nefese kalıyor.

Alttan gülüyorum, nefesim kesiliyor.

İnanılmazdı ve değdi.

Yirmi Altıncı Bölüm

Gazap

Aurelia bana doğru kıpırdandığında boşluğa bakıyorum, dün gece fena halde hırpalandıktan sonra nihayet uyanmış. Dönüp yan gözle bana bakıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme oynuyor. Kolum zaten arkadan sıkıca sarılmışken, kışını horozuma geri itiyor ve boğazımda alçaktan homurdanıyorum.

Kollarımda dönüp bana bakıyor, yerleşiyor ve rahatladığında ona bakıyorum. İşte o zaman yanağındaki taze kesiği fark ettim. Elimi kaldırıyorum ve başparmağımı hafifçe üzerinde gezdiriyorum.

"Burada ne oldu?" diye sordum. İç çekiyor, gözlerini indiriyor.

"Vaftiz baban dün gece bana bir şey fırlatmaya karar verdi," diye itiraf ediyor.

Başımı hafifçe kaldırıyorum, kaşlarım çatılıyor, öfkem yüzeyin altında kaynıyor.

"Endişelenme. Belli ki benden hoşlanmıyor."

Homurdanıyorum, başımı tekrar eğiyorum.

"O kimseyi sevmez. O bir pislik. Ve onu öldüreceğim." Şimdi bana bakıyor.

"musunuz?" diye soruyor usulca.

Arkasındaki siyah duvarlara bakıyorum, cevap verirken üzerlerine boyanmış kırmızı yazımı okuyorum.

"Sahip olduğum tek ebeveyn o. Benimkiler burada, Oddity'de öldürüldü." Gözlerimi tekrar onunkilere dikiyorum.

"Zaten o da bana böyle söylüyor. Ama ona tam olarak güvenmiyorum. O lanet olası bir psikopat."

Sessiz bir anlayışla başını sallıyor ve parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdirmek için elimi kaldırıyorum.

"Şimdilik ondan uzak dur. Çok uzun süre dayanamaz." Belli belirsiz gülümsüyor.

"Benim için ailene zarar vermemelisin."

Kaşlarım çatıldı ve bir dirseğimin üzerinde ona doğru eğildim.

"Senin için lanet herkesi öldüreceğim , , Allure. Bunu asla unutma .

Ayrıca, o aileden değil."

Ben devam ederken yüzümü tarıyor.

"Bunların hiçbiri, bu kan, bu toplum, bu boktan sirk, şimdi yanımda olmazsan tek bir şey ifade etmez, küçük ceset. Sen git, ben de hepsini yakıp yıkayım ve parçalanırken gülümseyeyim."

"Gülümsüyor musun?" diye alay ediyor, ben de hırlıyorum, onu daha yakına çekiyorum, vücutlarımız birbirine yapışıyor, teninin sıcaklığı benimkini yakıyor.

Ağır bir sessizliğe gömülüyoruz, nefeslerimiz aramızdaki boşlukta birbirine karışıyor, dudaklarımız sadece bir dokunuşla ayrılıyor.

"Bana kendinden bahset Wrath," diye fısıldıyor, bakışları beni okumaya, yüzeyin altında saklı olanı çözmeye çalışıyormuş gibi benimkini araştırıyor. "Benim hakkında yeterince şey biliyorsun."

"Öyle mi?" Soruyorum, sesim alçak, soru meraktan çok bir meydan okuma. Başımı yastığa koyarak hafifçe kayıyorum ama bakmıyorum.

"Sanırım oldukça fazla şey biliyorsun," diyor usulca, yüzüne bir gölge düşüyor. "Ama geçmişimin çoğu iyi değil."

Onu inceliyorum, gözlerindeki kırılmalılık titreşimini, gömmeye çalıştığı anıların hayaletlerini ve sanki kendi yansımaıma bakıyormuşum gibi.

"Benimki de değil, küçük ceset," diye mırıldanıyorum.

"Sen de mi yaralandın?" Sesi çekingen, sanki sormaya korkuyor ama kendini tutamıyor. "Bu yüzden mi pek fazla insanla konuşmuyorsun?"

Sessiz kalıyorum, ne söyleyeceğimden emin değilim, kelimelerim boğazımda düğümleniyor.

Kendini yavaşça kaldırıyor, ben sırtüstü dönerken o da üstüme tırmanıyor. Sıcak, küçük vücudu benimkine baskı yapıyor ve ellerim kıcının ve kalçalarının kıvrımlarında geziniyor.

Çenesini göğsümde kavuşturduğu ellerinin üzerine koyuyor, dudakları hafifçe dudaklarıma değiyor.

"Bana en kötü yanlarını ver, Gazap. Kabusların sanki ilk orada yaşıyorlarmış gibi tenime sızsın. Hâlâ boğazını tırmalayan her sessiz çığlığı tatmama izin ver. Seni yaratan harabeyi, kemiklerindeki yıkımı hissetmeme izin ver." Nefes alıyor, ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor, gözleri çırpınarak kapanıyor. "Bırak seninle birlikte içinde boğulayım."

Göğsüm onun altında yavaş ve ağır bir şekilde yükseliyor ve aşağı bakmadan önce bir süre tavana bakıyorum.

"Ne istediğini bilmiyorsun," diye mırıldanıyorum. "En kötü sessiz kalmıyor, yayılıyor. Bulaştırıyorlar."

"Bırak o zaman. Senin filtrelenmiş bir versiyonunu istemiyorum. Herkesin kaçtığı şeyi istiyorum."

Elim saçlarını bulup yavaşça okşarken dudaklarıma küçük bir seğirme dokunuyor, derin bir iç çekiyorum.

"Sanki bunun için doğmuşsun gibi her pis parçamı içine çekiyorsun, küçük ceset. Sanki beni bu lanet kâbusa dönüştüren çürümeyi arzuluyorsun. Kaosuma sendeleyerek girdiğin andan beri çılgılık atma ihtiyacı hissetmiyorum, çünkü şimdi onu senin içinde yakıyorum." İtiraf ediyorum. "Zaten benimle birlikte her şeyin içinde boğuluyorsun. *Her zaman öyleydin.*"

Ben öne eğilip burnumu onunkine bastırmadan önce gözleri yumuşuyor. "Gazapla boğulmak nasıl bir duygu?" Acımasızca ısıırıyorum.

Kıkırdıyor, başını sallıyor, sonra gözleri duvarlarda , mürekkep ve çizik karmaşasına takılıyor.

"Ve tüm bu kelimeler?" diye soruyor, başını eğiyor, gözleri tekrar benimkilere kayıyor.

"Söyleyecek çok şeyiniz olduğunda ve bunları söyleyecek kimseniz olmadığında, işte böyle olur," diye mırıldanıyorum, çenem seğiriyor. "Bu sadece kanayan bir kaos. Saçmalık. Çürümekten iyidir."

İfadelerden birine bakıyor, gülümsemesi azalıyor.

"Yani yardımcı oluyor mu?" diye alçak sesle soruyor.

Bir nefes verdim, gözlerim ağırlaştı. "Söylenmemiş sözlerin ağırlığını hafifletir belki ve onun yerine başka birine oyma dürtüsünü durdurur."

Gözleri benimkilere kayıyor ve gülümsemesi geri geliyor, sonra öne eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve üzerimden iniyor.

"Duş alacağım, sonra da Cirque'e gideceğim," diyor kapüşonumu kapıp çıplak bedeninin üzerine çekerken. "Sonra görüşür müyüz?"

Başımla onaylıyorum, kapıya doğru yürürken gözlerim kışının kıvrımlarında sabitleniyor.

"Biraz uyu ya da başka bir şey yap," diyor omzunun üzerinden yumuşak bir sırtışıla, dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatmadan önce.

Sessizlik onun ardından ağır ve boğucu bir şekilde yükseliyor.

Ve tek düşünebildiğim Valen. Ona bir daha elini sürerse ne yapacağımı. Vaftiz babası olsun ya da olmasın, onun kırılğan bedenini kuru kemik gibi kırıp ete dönüştüreceğim.

Yirmi Yedinci Bölüm

Aurelia

Blush ve Noir ile antrenman yaparken, pointlerimde duruyorum, üzerimdeki altın kasnağı tutuyorum, bir balerin gibi duruyorum.

Noir arkamdan, elleri kalçalarımnda sabit bir şekilde, "Evet kızım, anlıyorsun," diyor.

Geç oldu ama Noir'in Dark Night'taki inanılmaz performansından sonra formumu mükemmelleştirmeye kararlı bir şekilde çok zorluyorum.

O bıraktığında, kendimi alçaltıyorum ve çemberi bırakıyorum.

"Sizi bilmem ama ben açlıktan ölüyorum," diyor Blush, sözleriyle birlikte esniyor. Dün gece de neler yaptığını, işlerin ne kadar çığırından çıktığını ama bunun arkadaşlığımızda hiçbir şeyi değiştirmedğini ya da işleri garipleştirmedğini düşünüyorum. Blush sadece harika vakit geçirdiğini söyledi ve bana teşekkür etti.

"Neden siz ikiniz geri dönmüyorsunuz?" Teklif ediyorum. "Sadece yarım saat daha kalacağım."

"Emin misin?" Noir kaşlarını kaldırarak soruyor. "Bu gece gerçekten çok çalıştın."

"İyiyim, söz veriyorum," diye başımı sallıyorum. "Uzun sürmez."

Bakışlırlar ve sonunda anlaşılarak Sirk'i sessizce arkalarında bırakırlar.

Çadır sessizliğe gömülürken ben de antrenmana dönüyorum. Spot ışıklarının altında dans ederken, kafamdaki müziğin bana rehberlik etmesine izin vererek bir amaç doğrultusunda hareket ediyorum. Her hareket kasıtlı, ayak parmaklarım her fırsatta sivri, her uzvumdan zarafet akıyor.

Birden arkamda bir kadın boğazını temizliyor ve yavaşça arkamı dönmeden önce donup kalıyorum.

"Madam," diyorum nefes nefese. "Bu saatte burada ne işiniz var?"

"Sevgilim, burası benim Sirk'im. İstedğim kadar geç saate kadar kalabilirim" diye cevap veriyor.

Sakince.

Başımı sallıyorum ve karanlık bakışları

üzerimde geziniyor. "Bale mi?" diye soruyor,

ayakkabılarımı işaret ederek.

Aşağı bakıyorum. "Deniyorum," diye iç geçiriyorum, sonra tekrar gözleriyle buluşuyorum. Sadece bakıyor.

"Buraya daha önce hiç balerin gelmemiştii." "Hiç mi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Başını bir kez sallıyor ama bakışlarında beni yerimde sabitleyen bir şey var. Tuhaf hissettiriyor.

"Aurelia," diye nefes aldı sonunda, "burada daha fazla kalabileceğini sanmıyorum."

Ona bakarken içim daralıyor.

"Ne?" Kaşlarım çatık, kalbim küt küt atarak soruyorum.

"Sen değilsin, gerçekten değil. Ama şu anda senin için güvenli olduğuna inanmıyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

", ne dedin?"

"Geçmişini öğrendim ve..."

"Bununla başa çıkıyorum Madam," diye kestim sözünü. "Koruyucu ailem... sadece bir tane kaldı ve Wrath..."

Başını bir kez sertçe sallar.

"Koruyucu aileden bahsetmiyorum Aurelia. Asıl soyundan bahsediyorum."

Şaşkınlıkla başımı geri çekiyorum, yüzüm buruşuyor.

"Orijinal kan bağım mı?"

"Evet." Bir adım öne çıkıyor, gözleri ilk kez benim için gerçekten endişelendiğini gösteriyor ve bu içinde garip bir ürperti yaratıyor.

"Annen..."

Aniden duruyor, bakışları omzumun üzerinden geçiyor, gözleri hafifçe açılıyor ve kalbimin tamamen durduğunu hissediyorum.

Ben bir şey yapamadan, arkamdan ağzıma bir şey kapatıldı. Zehirli bir şeyle ıslatılmış bir bez.

Savaşmaya çalışıyorum ama her şey bir renk bulanıklığına dönüşmeye başlıyor.

Madam sanki distorsiyonun bir parçasıymış gibi önümde dönüyor ve her şey kararmadan hemen önce kulağımın dibinde bir ses duyuyorum.

Sessiz bir kurşun sıkılıyor ve Madam yere düşüyor. Sonra karanlığa düşüyorum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Gazap

Köşeden izliyorum, her şey bulanık ama gördüğüm tüm rüyalarından daha net ve Oddity Cirque'de olduğumu biliyorum. Kırmızı ve beyaz kumaşlar bunu ele veriyor.

Kırmızı gözlerim odayı tarıyor ve farklı olduğunu fark ediyorum. Günümüzden değil; daha temiz, daha yeni. Kumaş yırtık ya da yıpranmış değil ve hava el değmemiş gibi.

Kıvrıkcık kahverengi saçlı bir çocuk tökezleyerek perdeye doğru itiliyor ve ben kırmızı gözlerimle onu takip ediyorum. Sonra Valen, bileklerine ip bağlanmış ve omzuna ölü bir ağırlık gibi asılmış bir kadınla onun arkasından içeri giriyor.

Çocuğun yanından hışımla geçip masayı sert bir hareketle süpürüyor ve her şey yere dökülüyor. Çocuk bu olay karşısında irkiliyor ama Valen sıradan bir şeymiş gibi kadını tahtaya çarpıyor.

Daha fazlasını görmek için yavaşça yaklaşımaya başlıyorum. Kadının uzun siyah saçları, genç yüz hatları var. Mavi gözleri keskin, korkudan daha karanlık bir şeyle dolu - kırık bir şey. Gözyaşları yüzünü çiziyor ama karşı . Onu tanıyamıyorum.

Sonra çocuğa tekrar bakıyorum ve içimdeki her şey duruyor.

Benim. Bunu biliyorum. Hafızam bulanık olsa da gözlerindeki bakışı biliyorum. Benim bakışımı.

"Buraya gel evlat. Bu gece öğreneceksin," diyor Valen, sesi düz ve talepkâr.

Her şeyi yeniden hissediyorum, o korkuyu ve tereddüdü. Genç ben hareket etmiyor.

Kaç yaşındayım ben? Belki dokuz, belki on. Söyleyemiyorum bile. Daha genç de olabilirim. Valen dönüyor, bakışları içimi yakıyor ve eli fırlayıp gürültülü bir çatırtıyla yüzümün yan tarafına çarpıyor. Bir adım öne çıktım.

Düşünüyor, göğsü sıkışıyor, her şey kendi içinde sıkışıyor.

Ben geri çekilmeden önce genç-ben'in kolunu tutuyor ve beni kadına doğru çekiyor, hiçbir şey yokmuş gibi beni bacaklarının arasına yerleştiriyor.

"Şimdi yap . Sana söylediğim gibi. Sana öğrettiğim gibi."

Midem düğümleniyor ve gözyaşlarımdan tehdit hissediyorum, acıdan değil ama gençliğimin donmasını izlerken tüm bunların ağırlığından.

Valen uzun siyah elbisesinin kenarını kaldırarak onu bir nesne, bir hediye gibi ortaya çıkarıyor ve masanın aşağısına doğru çekiyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış, öylece bakıyor,

Dudakları titreyerek, korkmuş bir şekilde genç bana bakıyordu.

Tekrar hareket etmediğimde Valen'in eli başımın yan tarafına çarpıyor.

"Yap şunu!" diye bağıyor ve ses bir silah sesi gibi boşlukta yankılanarak içimde yankılanıyor.

Bundan sonra olan her şey içimde bir şeyleri derinden sarsıyor.

Kendimi bu işe zorlanan bir çocuk olarak görüyordum, o kadar gençtim ki. Çok daha yaşlı bir kadına bunu yapmak.

Boğazım düğümleniyor, göğsüm daralıyor ve olanları izlerken gözlerim doluyor, hiçbirini durduracak gücüm yok.

Genç ben ağlıyor ve o çılglık atıyor ama Valen'in umurunda değil. Yüzüne sertçe vuruyor, sonra da devam etmem için bana bağıyor.

Yaklaşırken bulanıklaşıyorum, gözlerim çocuğun yüzüne kilitlenmiş, yüzüm dehşetle çarpılmış.

Gözyaşları arasında bir şeyler bağırmaya başlıyor, garip ve keskin bir şey, başka bir dilde bir ilahi gibi, sanki beni lanetlemeye ya da uyarmaya ya da belki de kendini kurtarmaya çalışıyor.

"Susturun onu!" Valen kükrüyor, sesi her şeyi bir bıçak gibi kesiyor. Bana bir kez daha vurarak başımı yana çeviriyor, öfkesi dalga dalga yayılıyor. "Bunu yaparken ellerini boğazına sar ve sıkıca kavra. Yardımı olur."

Bunu yaparken kendimi izlerken boyalı yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor. Dişlerim sıkılı, kollarım gergin, onu boğarken titriyorum. Sonunda gevşemeden önce sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor.

Ama o zaman bile, devam etmek zorundayım. O ölmüş olsa bile. İşim bitene kadar. Valen sonuçtan memnun olana kadar.

O an geldiğinde, genç-ben' elleri nihayet boğazından düşer. Derin mor çürükler derisine gömülmüş. Gözleri hâlâ açık, camsı ve cansız, hiçbir şeye bakmıyor.

İçi boşaltılmış. Gitti. Ve çocuk, ben, orada öylece duruyorum, donmuş, titriyorum. Gözyaşları yüzünden akıyor, az önce yaptığı şeyden dehşete düşmüş.

İşte o an fark ettim ki, kendimi gerçekten kaybettiğim an bu olmalıydı.

Düşünmeden dövmeli elimi ona doğru kaldırıyorum, içgüdülerim beni geçiriyor. Yüzüne dokunmak, ona her şeyin yolunda olduğunu, bunların hiçbirinin onun hatası olmadığını söylemek istiyorum. Ama elim hava gibi içinden geçip gidiyor.

Başka bir teselli etmeye çalışan bir hayalet gibi.

"İyi iş çıkardın evlat," diyor Valen genç benin arkasında, sesi sakın, sanki bunlar normalmiş gibi.

Sert bakışlarımı ona çevirirken midem bulanıyor, boğazımda safra birikiyor.

"Ailenin ölümünden sorumlu olan kadını öldürdün. Seninle gurur duyuyorum."

Kaşlarım çatılıyor, kafam karışıyor, neden bahsettiğini anlamaya çalışıyorum, ta ki aniden uzaktan küçük bir çocuk ağlaması yankılanana kadar. Başımı kaldırıyorum ve onlar da kaldırıyor, hepimiz sese, kapıya doğru dönüyoruz.

Valen hiçbir uyarıda bulunmadan genç beni omzundan tutup çekerek çıkışa doğru sürüklüyor.

Onların aceleci adımlarına uyarak arkalarından yaklaşıyorum, çığlıklar giderek daha yüksek ve keskin hale geliyor.

Bir perdeyi geri çekerek Sirk'in başka bir bölümüne giriyorlar ve ben de arkalarından içeri giriyorum.

"Bakalım burada neyimiz varmış?" diye homurdanıyor Valen, sesi sessiz ve .

Etrafa bakıyorum ve buranın bir odası olduğunu fark ediyorum. Eski beşiklerin üzerinde solmuş cep telefonları asılı, soluk ay ışığı tuvaldeki yarıklardan süzülüyor.

Gençliğimin etrafında dolaşıyorum ve Valen'in bir beşiğin üzerinde durduğunu ve içinde oturan küçük bir çocuk olduğunu görüyorum, belki iki yaşında.

"Sana da ihtiyacımız olmayacak," diyor ve bileğinin bir hareketiyle bıçağını çıkarıyor.

"Hayır!" diye bağıriyorum, ben ve genç ben aynı anda panik içinde öne doğru adım atıyoruz, sesler üst üste biniyor, dehşet senkronize bir şekilde içimizi parçalıyor.

Valen duraksıyor, yan gözle genç beni süzüyor, bıçağı çocuğun boğazının üzerinde duruyor. Genç beni izliyorum, göğsünde korku sıkışıyor, ama öne doğru adım atmadan önce şişmiş gözlerini titreyen avuçlarıyla siliyor.

"Yani, neden onu öldürmek zorundayız? Bir bebek için mi? Belki birileri onu ister..."

Genç benin sesi titriyor, bir ağzından kaçıyor.

"Onu istemek mi? Bu çocuğu kim ister ki? Annesi pislikti, bu çocuk öyle olacak." Valen kelimeleri tükürüyor, gözleri bebekten hiç ayrılmıyor. "Ayrıca, o... dişi."

"Lütfen Valen Amca," diye yalvarıyor genç ben usulca, kelimeler boğazındaki sıkışıklıktan güçlkle kaçıyor. "Lütfen onu öldürme."

Valen uzun bir süre sessiz kalıyor, çocuğa bakıyor, ifadesi okunamıyor. Nefesimi tutuyorum, gözlerim ona kilitlenmiş, bekliyorum.

Sonra, tek kelime etmeden bıçağını kapatıp cebine sokuyor ve ben titrek bir nefes veriyorum, küçük bir rahatlama titreşimi, ama uzun sürmüyor.

Beşiğe doğru eğiliyor, homurdanarak çocuğu kucağına alıyor ve ona yaslanacak şekilde ayarlıyor. "Sadece şanslıydın," diye hırlıyor Valen, sesi alçak ve tehlikeli. Genç bana doğru bakıyor. "Bunu sadece bu gece beni ve aileni gururlandırdığın için yapacağım."

Genç benden sadece belli belirsiz bir baş sallama, sessiz bir cevap geldi.

Yaklaşıyorum, çocuğa doğru çekiliyorum, kalbim hala çarpıyor.

Valen onu kollarının arasına aldığı anda, gür siyah saçları ve mavi gözleri olduğunu fark ediyorum ama battaniyesi yere düştüğünde gözlerim takılıyor.

Kumaşın üzerine işlenmiş ismi görür görmez boğazım düğümleniyor.

Yu

kar İçime boğucu bir panik dalgası yayılıyor ve etrafımdaki dünya

1.

bulanıklaşıyor, kendimi sabitlemeye çalıştıkça dönüyorum, nefesim sık ve hızlı.

Gazap -

"Aurelia!" Terden sıırıslıklam olmuş bir halde yatakta doğrulduğumda adı boğazımdan yırtılıyor.

Arkamı dönüyorum, elim yanımda her zaman olduğu yere gidiyor ama orası boş. Soğuk çarşaf lar sistemime bir şok gibi çarpıyor ve düşünmeden yataktan kalkıp kapıya doğru koşuyorum.

Menteşelerin gıcirtısını zar zor duyarak kapıyı çekip açıyorum ve karavana doğru fırlıyorum. Hell, Noir ve Soul mutfak masasında oturuyorlardı ama etrafımdaki her şey bulanıktı, zihnim tek bir şeye odaklanmıştı. Onu görmek.

"Wrath?" Noir sesleniyor, sesinde şaşkınlık var ama durmuyorum, ona bakmıyorum bile.

Gecenin içine daldım, bir güç gibi hareket ediyorum, içimde bir şeylerin ters gittiğine dair bir his var. Cirque hemen ileride, gölgeler yolu yutuyor ve onun orada olduğunu biliyorum. Antrenman yaptığını söylemişti ama o rüyadan beri her şey yanlış geliyor.

Yavaşlamıyorum. Otomatik pilottayım, her adımım acil, çadırın arka girişine girmeden önce ayaklarım çatlak zemine çarpıyor.

Şimdi herkesin arkamdan geldiğini duyabiliyorum, adımları hızlı, sesleri panikle karışık. Kalbim göğsüme çarpıyor, ama ana binaya girdiğimde

Çadır, boş, sessiz ve ürkütücü.

Kırmızı gözlerim karanlık alanı tarıyor, geniş ve çılgınca, herhangi bir hareket belirtisi . Ondan herhangi bir iz.

Sonra, göz ucuyla, koltukların arasında bir şey ya da biri görüyorum, buruşmuş ve kıpırdamıyor. İleri atılıyorum ve yaklaştığımda onun cansız bedeninin yanında diz çöküyorum. Bu Madam'dı ve kan, yayılan bir leke gibi etrafında birikiyor, koyu ve toprağa karışıyor.

Hell şu anda tam arkamda, yüzünde saf bir şok ifadesi var.

"Anne?!" diye bağılıyor.

Hızla ileri atılır, onun yanına çömelir ve zayıf bileğini eline alıp başparmağını bastırır.

"Soluk, ama orada," diye mırıldanıyor nefesinin altında, ama bakışları benimkine kayınca sesi titriyor.

"Noir! Git Billy'yi getir!" Hell omzunun üzerinden emrediyor.

Nabzım boğazımda, başım dönüyor. Aurelia hangi cehennemde? Başımı tekrar omzumun üzerinden geçiriyorum, gözlerim dalıyor ve gölgelerde onu arıyorum.

"Kimin böyle aptalca bir şey yapabileceği hakkında bir fikrin var mı?" Cehennem öfkeyle ve bu beni geri getiriyor.

Ben daha cevap vermeden Madam boğuk bir sesle konuşuyor, dudaklarından kan .

"Valen," diye soluk soluğa adını söylüyor ve vücudumdaki her şey donuyor.

"O aldı... O..." Tekrar nefes alıyor ama sözlerini bitiremiyor, vücudu gevşerken sözleri kesiliyor.

"O mu aldı?" Acilen soruyorum, sesim titriyor ama başka bir şey söyleyemeden bayılıyor.

Hiç düşünmeden ayağa fırladım, adım atarken ellerim titriyordu.

Cehennem beni takip ediyor, ama hareket etmeyi bırakamıyorum, kafese lanet bir hayvan gibiyim.

"Aurelia..." Onun adını fısıldıyorum.

Hell'in eli omzumu kavıyor, beni durduruyor, sesi sakın ama sert.

"Gölgeler," diyor bana kuralları hatırlatarak.

"Gölgelerin canı cehennem!" Öfkeleniyorum, sesim alçak ve tehlikeli. "O şerefsizlerin tek bir tanesi bile onu geri almak için yapmam gereken şeyi yapmamı engelleyemez."

"Gazap," diyor Hell tekrar, sesi artık bir uyarı niteliğinde. "Seni kaybetmeyeceğim."

Ona doğru dönüyorum, gözlerim vahşi, neredeyse çılgınca, göğsüm kabarıyor.

"Peki o olsaydı ne yapardın?" Dişlerimi sıkarak, kalan kontrolümü zar zor koruyarak bağıyorum. "Noir olsaydı ne yapardın?"

Hell'in gözleri sabit kalıyor ama yüz ifadesinden anlayabiliyorum, haklı olduğumu biliyor. Eğer Noir olsaydı, burayı yerle bir ederdi. Tıpkı benim Aurelia için yapacağım gibi.

Billy içeri girip Madam'ın yanına koşarken ağır ayak sesleri gerginliği bozar ve saniyeler içinde Soul ile birlikte Madam'ın cansız bedenini kaldırırlar.

Ama Hell ve ben sadece birbirimize bakıyoruz. İkimiz de tek kelime etmedik.

...

Bisikletime doğru ilerlerken arkamda Hell'in sesini duyuyorum, çoktan telefona sarılmış, Gölgeler'le konuşuyor. Yanında durduğumda, ellerim kolların üzerinde, yanımda duruyor, telefonu hoparlörde.

Hell, "Valen Madam'ı vurdu ve Tuhaflık'ın kızlarından birini aldı," diye duyurdu.

"Madam hayatta mı?" diye soruyor diğer uçtaki ses ve ben gidonu öyle bir kavıyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor.

"Evet, ama zar zor. ."

"Olmayabilir..." diye tekrarlıyor ses, yavaş ve sabit, sanki hiç önemi yokmuş gibi ve bu kemiriyor, zamanın akıp gittiği her saniye boşa geçiyor.

"Peki hangi üyeyi aldı?"

Hell boğazını temizliyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor, ikimiz de bunun nereye varacağını çok iyi biliyoruz.

"Üye değil ama burada çalışıyor."

"O zaman Madam ölmezse Valen'i öldürme yetkiniz yok. O bir Gölgeler üyesi... Ve çok sadık. Peki ya kız? O bizim sorunumuz değil. Sen karışma."

Çenemi öyle bir sıkıyorum ki dişlerim kırılma tehlikesi geçiriyor, sözleri yüzüme bir tokat gibi çarpıyor. Bu amcıklar kim olduklarını sanıyorlar? Döktüğüm onca kan. İnsanlara ve kendime çektiğim onca acı. Onlar için.

Öfkem alev alev yanıyor ve vücudumdaki tüm kasları taşla çeviriyor.

"Wrath'ın bunu kabul edeceğinden emin değilim. Bu onun kızı," diyor Hell. gerçek.

"Wrath'ın kendisine söyleneni yapması gerekiyor," diye tersliyor ses. "Geçmişte yeterince uyarı aldı. Merhametini çoktan kaybetti. Daha fazla uyarı ya da izin yok."

Kararımı çoktan . Söyleyecekleri ya da yapacakları hiçbir şey beni durduramaz.

Tehlikedeyken ve bana ihtiyacı varken olmaz.

Telefonu Hell'in elinden alıyorum, keskin çatırtısı havayı yarıyor ve ağzıma götürüyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

Boğazım sanki kendi üzerine kapanıyormuş gibi hissediyorum, her nefesim düzensiz, keskin, sanki hava beni boğuyormuş gibi.

"Seni aptal orospu çocuğu..." Homurdanıyorum, kelimeleri zar zor oluşturabiliyorum, sesim gergin, sanki camın üzerinde sürüklenmiş gibi.

Benim sesimi bile hak etmiyorlar. Ama bu lanet olası ayrıcalıkla ilgili değil. Bu benden bir uyarı.

Telefonun diğer ucunda sessizlik var. Kafamın içindeki çılgınlığı daha da yükselten türden bir sessizlik.

"Valen'i parça parça doğrayacağım," diye boğuluyorum, kelimeler dilimde asit gibi. "Bunu anlıyor musun?"

"Wrath, bunu yapmaya yetkili değilsin," diye cevap veriyor ve bu soğuk ve düz, sanki başka bir emirmiş gibi, sanki hiçbir şey değilmiş gibi, sanki o benim için hiçbir şey değilmiş gibi.

"Yetkili mi?" Tıslıyorum, nefesim artık daha hızlı geliyor, öfkem artıyor, içimde orman yangını gibi yanıyor. "Konu ona gelince bana ne yapabileceğimi . O benim. O bana ait. Sana değil, hiç kimseye değil."

Diğer uçtan nefes alışını duyabiliyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Ve bu beni daha da delirtiyor, daha da çaresizleştiriyor çünkü neyin tehlikede olduğunu biliyorum.

Dönüyorum, gözlerim çılgınca, Sirk'in kararmış dış hatlarını tarıyor.

Nabzım kulaklarımda davul gibi. Ellerim titriyor, vücudum

"Biliyor musun?" Neredeyse dengesiz bir sakinlikle söylüyorum. "Benimle uğraştığında ne olacağını sana göstereceğim. Bakalım burası için gelen lanet olası gazapla ne kadar iyi başa çıkabileceksiniz. Siz sikikler Oddity olmadan bir hiçsiniz."

Telefonunu göğsüne sokmadan önce Hell'e ikinci bir bakış bile atmadım. Öfkenin vücudumda şiddetli ve kontrol edilemez bir şekilde attığını hissediyorum. Daha düşünmeden harekete geçtim bile, bir ateş variline doğru fırladım, kalbim geri sayım gibi kulaklarımda çarpıyor.

Alevlere uzanıyorum, yanmayı görmezden geliyorum, parmaklarım bir tahta parçasının etrafını sarıyor, hala parlıyor, hala çatırdıyor, bedenim öfke ve yıkıma neden olma ihtiyacı ile çarpıyor.

Arkamı dönüyorum, ateş ellerimde tutuşuyor, ileri atılmadan önce ısısı tenimi ısıyor. İçimde biriken öfke, göğsümü yırtan gırtlaktan yüksek sesli bir kükreme ile tek bir vahşi böğürtüde açığa çıkıyor, alevleri Oddity Cirque'e doğru fırlatıyorum.

Tüm güçten titriyor, ateş canlı bir şey gibi havayı yarıyor ve kumaşla çarpıştığında anında tutuşuyor.

Kızıl alevler hızla yayılır, brandayı pençeleyerek acımasız bir dansla yutar. Çadır bir fırına dönüşür, alevler aç yılanlar gibi ve yollarına çıkan her şeyi tüketir.

Burası benim evimdi, çocukluğumdu, ama onsuz bir daha asla olmayacak. Hiçbir şey olmayacak. Şimdi lanet bir yalan gibi görünüyor.

Orada öylece donmuş bir şekilde duruyorum, bildiğim her şeyi tüketirken gözlerim alevlere sabitlenmiş. Isı yoğunlaşıyor, yaklaşıyor ama ben hareket etmiyorum. Göğsüm her nefeste yükselip alçalıyor, ateş gözlerime yansıyor, vahşi ve acımasız.

Hell görüş alanıma girerek beni öfke sarmalından çıkardı ve önümde durarak küçük, bilmiş bir baş selamı verdi.

İfadesi sakın, varlığı beni topraklıyor.

"Şimdi git ve onu getir," diyor, sesi sabit, eli omzumda.

"Bu iş bizde, kardeşim. Gölgeler fark ettiklerinde yola çıkmış olacaklar."

"Biliyorum. Bu yüzden yaptım," diye itiraf ediyorum, kırmızı gözlerim onunkilere kilitleniyor. "Şimdi her şeyi yeniden düşünmek zorunda kalacaklar."

Hell bir adım öne çıkıyor, elleri iki omzumu buluyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Her zaman Gazabınızın felaket olacağını söylerlerdi," diye devam ediyor. "Ama şimdi kafanı karıştırmasına izin verme. Odaklanın ve tam olarak ne olduğunuzu hatırlayın. Dışarıdaki her canavarı öldüremeyebiliriz, ama bizi inşa edenleri? Onlara bunu hiç yapmamış olmayı dileteceğiz."

Başını bisikletime doğru sallayarak gitmemi işaret ediyor.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Aurelia

, sanki bir fırının içine atılmış gibi hissediyorum.

Hava kalın, çok kalın ve her nefes boğazımdan aşağı süzülürken yakıyor. Ter derime yapışıyor, kaburgalarımın arasında birikiyor ve yanlarımdan aşağı kayıyor. Siyah saçlarım yüzüme yapışıyor ve hareket etmeye çalıştığımda bir şey sırtıma sürtünüyor.

Gözlerimi kırptırıyorum, görüşüm tepedeki tek bir ampulün loş turuncu ışığında yüzüyor, sanki benimle birlikte ölüyormuş gibi zayıfça titriyor.

Sonra bir kafeste olduğumu fark ettim.

Kalın, paslı parmaklıklar etrafımı çevreliyor ve altımdaki zemin ızgaralı çelikten oluşuyor, yerden kaynar gibi ısı fışkırıyor.

Etrafıma baktığımda, borular etrafımdaki duvarlarda inliyor, buhar tıslıyor. Hava yanan yağ ve demir kokuyor ve burada bir de şömine yakma cüretini .

Yarı çıplığım, siyah tek parça elbisem yırtık ve nemli, üzerime yapışıyor. Bale ayakkabılarım hala ayağımda, terden sırlıslık olmuştur ve sanki içleri sıvıyla dolmuş gibi hissediyorum.

Dizlerim yakıcı metale çok uzun süre bastırdıkları için acıyor. Yer değiştirmeye çalışıyorum ama parmaklıklara çarpmadan dönecek yer bile yok. Gerçekler ortaya göğsümde panik dalgaları oluşuyor, bu sadece sıcak değil. Burası lanet olası bir kazan dairesi.

Parçaları birleştirmeye başladığımda kafamda alarm zilleri çalıyor. Biri beni kaçırdı. Yüzüme bir şey itildi ve eğitimden sonra bayıldım.

Kahretsin. Madam. Vuruldu.

Sarsılıyorum, başımı çok hızlı kaldırıyorum ve kafatasım yukarıdaki alçak metal çatıya çarpıp beni tekrar yere düşürüyor. Bir inilti beni terk ediyor, acı keskin, başım zonkluyor.

Lanet olsun. Hangi cehennemdeyim ben?

Nasıl çıkacağım? Beni kim ve neden kaçırdı? Zye mi?

Zye miydi?

Kahretsin, Zye miydi?

Daha fazla dönmeden, kapının kilidini açan sürgünün ağır metalik sesini duyuyorum.

Kapı gıcırdayarak açılırken dirseklerimin üzerinde güçlükle kalkmayı başarıyorum, bedenim ağırlaşıyor.

İki bacak ortaya çıkıyor ve botları görüyorum. Erkek.

Kapıyı arkasından kapatır ve sürgüyü tekrar çevirir, sonra çömelir

Hızl

1. Bana bakan yüzünü gördüğümde kanım donuyor. Wrath'ın vaftiz babası.

"Hey, Arabella," diyor yavaşça, sanki kelimelerin tadını  ıkartıyormuş gibi. Kullandığı isim karşısında gerildim.

Gerçek adımı nereden biliyor?

"Muhtemelen neden burada olduğunuzu merak ediyorsunuzdur.

A ıklayabilirim."

Neredeyse neşeli bir sesle devam ediyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en rahatsız edici şey.

"Gördün mü, sen bana aitsin. Her zaman

 yleydin." Kaşlarım geriliyor, midem bulanıyor.

"şimdi ne düşündüğünü biliyorum," diye kıkırdıyor sanki tüm bunlar bir tür şakaymış gibi. "Bu adam bana nasıl sahip olabilir?"

Doğrudan kolumu işaret ediyor, ben de aşağı bakıyorum.

"Sadece sana vurulan değıl," diye mırıldanıyor ve gözlerim onunkilere kayıyor. "Hani şu cesurca kesip  ıkardığın?"

Dişlerim gıcırıyor ama sessiz ve ifadesiz kalıyorum.

"Aslında tüm hayatın boyunca seni çok dikkatli bir şekilde izlemek zorunda kaldım.

Görüyorsunuz..."

şimdi oturuyor, rahatına bakıyor.

"Sen bebekken, Wrath anneni öldürdü ve cesedini becerdi."

Tüm vücudum geriliyor ve gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissediyorum.

"Ama merak etme, senin için yalvardı" diye gülümsüyor ve gözümü kırptığımda yanağımdan bir damla yaş süzülüyor.

"Tabii ki o yaşta bebek sahibi olamazdım..." Koyu renk gözleri tiksintiyle üzerimde geziniyor. " zellikle de bir kadın."

Hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi tembelce omuz silkiyor. "Yani, seni ele verdim."

Sonra eğıliyor, yüzü değışiyor, daha soğuk bir şey yerleşiyor.

"Ama acı  ekmemeni sağılayamazdım. Hayır. Hayatının geri kalanında acı  ekmene ihtiya ım vardı. Bu yüzden seni Iris'e verdim, sana nasıl davranacağını iyi biliyordum."

Dudaklarım aralanıyor ama konuşamıyorum. Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve yanıyor. Tek yapabildiğim hızla göz kırpma, yanağımdan aşağı sıcak ve istenmeyen bir gözyaşı daha kayıyor.

"Neden?" Fısıldıyorum, sesim zar zor . "Neden acı çekmemi istedin?"

"Çünkü annen yaptı. Bu sadece adil bir oyun." Daha yakına kayıyor, nefesinin sıcaklığı neredeyse tenimi okşuyor. "Bak, annen... o bir cadıydı."

Gözlerim kocaman açılıyor, şok bir yumruk gibi çarpıyor yüzüme. "Aslında Oddity'yi o kurdu."

Başımı sertçe sallıyorum, sanki yeterince sallarsam hepsi yok olacaktı gibi. "Özür dilerim, ne dedin?"

Aniden elini parmaklıklara vuruyor ve ben donup kalıyorum, vücudumdaki tüm kaslar kilitleniyor.

"Kapat. Kapa çeneni. Siktir. Kapa çeneni." diye ısıyor, yüzü gerilmiş, çenesi seğiriyor.

Geri adım atıp keskin bir sarsıntıyla boynunu kırarken, bir gözü patlamak üzere olan bir sigorta gibi seğirirken, iri gözlerle ona bakıyorum.

"Oddity'yi annen kurdu," diye homurdanıyor ve bunu söylemek çaba gerektiriyormuş gibi boğazını temizliyor. "Aslında iyi bir şey yapıyordu... Ama Oddity'yi şimdiki gibi kullanmıyorlardı. Hayır. İnsan kurban etme işine derinlemesine dalmıştı - yüksek, karanlık bir vudu gücü saçmalığı."

Sanki her şey çok saçmaymış gibi bir kahkaha atıyor.

"Biliyor musun, Wrath'ın annesi ve babası o zamanlar Oddity'de yaşıyordu," diyor aniden sessizleşerek, sanki bir şey hatırlıyormuş gibi. "O benim en iyi arkadaşımdı."

Gözümü bile kırpamayacak kadar sersemlemiş bir halde öylece bakarken, bu yanlış bir etki yaratıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Ama annen? O aklını kaçırdı. Bir geceyi herkes için bir tasfiyeye dönüştürmenin harika bir fikir olacağını düşündü. Ölümleriyle sonuçlandı."

Sanki her şeyi bir araya getirmem gerekiyormuş gibi bana bakıyor. Sanki her şey çok açılmış gibi. Ama burada bir kafesin içinde yarı çıplak oturuyorum, ter üzerime yapışıyor, kalbim küt küt atıyor ve hayatımda hiç bu kadar kafam karışmamıştı.

"Peki ya Gazap?" Sessizce soruyorum, çok sessiz. Tepkisi anında oldu.

Patlıyor, yumruklarını kafese tekrar tekrar vuruyor, metal sanki cıvatalarından kopacakmış gibi takırdıyor. Sertçe irkiliyorum, ellerim kulaklarıma gidiyor, kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki kaosu bastırıyor.

"Sana söylemiştim!" diye bağıyor, tükürükler uçuşuyor. "O senin ölü anneni sikti!" Sesi artık çiğ, parmağı bana saplanıyor, öfkeden titriyor. "Ve bunu yapmaya devam edecek kadar hoşuna gitti."

Bağırsaklara tekme yemiş gibiyim, kelimeler acımasızca çarpıyor.

Farkına varmak bana öyle sert çarpıyor ki nefes alamıyorum. Bakışlarım düşüyor, gözlerim cam gibi oluyor, çenem titriyor, göğsüm çok hızlı yükseliyor. Öfke içimde dalgalanıyor, yüzeyin altında kaynıyor.

"Ama merak etme Arabella. Seni tutmayacağım," diye alay ediyor ama ona bakmıyorum bile.

Zihnim karmakarışık - çok fazla dönüyor, hiçbiri yerine oturmuyor.

"Öldüğünde," diye alaycı bir ifadeyle parmaklarını kaldırdı, "ölü kalma konusunda gerçekten iyiydin. Hakkını vermeliyim." Ses tonu rahat, neredeyse eğleniyor, sanki komik bir şeyi anımsıyormuş gibi.

"Kyro'nun malikanesine gidene kadar seni tekrar görmemişim."

Bakışlarım onunkilere kayıyor, keskin ve şaşkın, ama şimdi onunla Oddity'de tanıştığımda neden onu tanıdığımı biliyorum.

"Sadece alışveriş için oradaydım," diye omuz silkiyor, sanki önemli bir şey değilmiş gibi. "Bir kızdan çabucak kurtulmak istedi. Ve sen de oradaydın. Zayıf. Kafeslenmiştin. Açlıktan ölmek üzere olan bir köpek gibi," diye sırtıyor ve sanki iğrenç bir şakaymış gibi şu anki muhafazamın parmaklıklarına vuruyor. "Aslında tıpkı buna benziyordun."

Sözleri midemi bulandırıyor ve gözlerimi başka tarafa çeviriyorum.

"Her neyse, seni damgalattırdım. Seni sahiplendi," diyor, sesi şimdi daha karanlık. "Geri dönüp ona borcumu ödemeyi planlıyordum. Ama o seni taşıdı. Sonra kaka- Kyro öldü."

Aniden yumruğunu ısıyor, vahşi ve hayvani bir şekilde ve kaşlarım çatılıyor, sanki tamamen rahatsız olmuş gibi ona bakıyorum. Daha önce de delilerle tanışmıştım, deliliğin içinde yaşadım ama o? O farklı bir ligde. Tamamen başka bir tür bozuk. Onu yetiştiren canavar buysa, Wrath'ın kafasının bu kadar karışık olmasına şaşmamalı.

"Seni öldürmeliydim," diye tükürüyor, sesi zehirli. "O zaman garip bir kaderle Wrath'la karşılaşıp kafasını tüm o kabarık saçmalıklarla dolduramaz ve onu zayıf düşürmezdin."

Sesi kafatasımı tırmalayarak atıp tutmaya devam ederken duvardaki anlamsız bir noktaya bakıyorum.

"Ama bu işi bitirmeyi çok ama çok isteyen biri var," diye alay ediyor ve benim ağlamaklı gözlerim onunkilere kayıyor.

"Çünkü eğer yapmazsam? Oğlumun bunun için beni affetme ihtimali daha yüksek. Sensiz daha iyi olur."

Ayağa kalkmaya başladığında, içimdeki panik bir şalter gibi atıyor. "Ama merak etme güzel Arabella, seni izliyor olacağım."

"Bekle-Valen."

Arkasına bile bakmıyor, sadece kapıya doğru yürüyor ve çekip açıyor. Sonra onları gördüm. Başka bir adamın ayakkabıları, çok temiz, çok cilalı, ağır çekimde ölüm gibi görüntüye giriyor ve içimde bir şeylerin kırıldığını hissediyorum. Nefes nefese kalıyorum, göğsüm sıkışıyor, kilitlenmiş her anı ve çılgılık bir anda geri geliyor.

Otuzuncu Bölüm

Cehennem

Karnaval alanında durmuş, kızıl alevler içindeki Oddity'ye bakıyorum. Tahtalar çatırdıyor ve patlıyor, korlar cehennemden gelen yanan konfetiler gibi karanlık gökyüzüne uçuyor. Dudaklarımdan bir sigara sarkıyor, Noir koluma sıkıca yapışırken duman kıvrılıyor.

"Umarım onu bulur," diyor sessizce yanımda, sesi ince, hafif bir burun çekişi kaçıyor ve ben ona bakıyorum.

"Bu konuda hiç umut yok, güzel kızım. Bu iş onda," diyorum, sağlam ve emin bir şekilde, çünkü ağabeyimi tanıyorum.

"Oddity'yi yaktığına inanamıyorum," diye mırıldanıyor, gözlerini enkaza .

"Yapabilirim," diye cevap verdim. "Fazla seçeneği kalmadı, Dolly. Bir delinin çaresizliği işte böyle bir şey -tamamen saplantılı olduğu kız için."

İşte o zaman karanlığı yaran farları fark ediyorum, keskin ışınlar üzerimizde geziniyor. Yan gözle karnaval alanına giren lüks arabaları görüyorum.

"Arkamda kal Noir," diyorum sakince, çoktan yüzümü onlara dönmüştüm.

Soul tek kelime etmeden yanıma yaklaşıyor ve göz ucuyla bir hareket yakalıyorum -Oddity ekibi kanamaya hazır gölgeler gibi arkamızda yerlerini alıyor.

Sigaramı son bir nefes sonra yere atıyorum, ellerimi ceplerime sokarken duman boğazımı yakıyor. Arabanın kapıları sanki çok zamanları varmış gibi yavaşça açılıyor.

Üç Gölge öne doğru adım atıyor, gözlerimizin içine doğru yanan uzun farlar yüzlerini bulanıklaştırıyor. İçlerinden biri durdu, başını eğdi, arkamızdaki Sirk'e baktı, artık ateş ve yıkıntıdan başka bir şey yoktu.

"Bu da ne böyle?" diye soruyor, deri eldivenli eliyle alevleri işaret ederek.

"Neye benziyor lan bu?" Soul ısırarak karşılık veriyor, sesi kül gibi kuru. Ona yan gözle bakıyorum ama artık çok geç.

"Wrath'ın cenazesine benziyor, aynen öyle" diye cevap veriyor adam soğukkanlılıkla.

Ruh düşünmeden ilerliyor, içinden kısık bir ses çıkıyor, tamamen içgüdüsel. Kolumu uzatıyorum, saldırmadan hemen önce onu engelliyorum, vücudum gergin.

Soul keskin bir hırıltıyla geri çekilir, kafesteki bir hayvan gibi volta atar.

"Doğru hatırlıyorsam, Gazap'ın merhameti yoktur," diyor bir başka Gölge, sesi yağ gibi kaygan. "Sadece bir üyeyi öldürmekle kalmadı, Oddity'yi de yerle bir etti. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Duraklıyor, gözleri sanki hükmü çoktan vermiş gibi parlıyor. "Bu bize başka seçenek bırakmıyor."

"Peki ya Madam ne olacak, hm?" Soul, kadının kanı ellerinde hâlâ tazeyken tersliyor. "Hiçbir şey ifade etmiyor mu? Burayı bizimle birlikte inşa etti."

"Öldü mü?" diye soruyor içlerinden biri, sanki listedeki sıradan bir onay işaretiymiş gibi kaşlarını kaldırarak.

"Bunun ne önemi var ki?" Alçak sesle homurdanıyorum ve her kafa bana doğru dönüyor. "Valen'in cezası nerede?"

"Medeni bir şekilde halledilebilir. Henüz merhamete gitmedi ve resmi olarak görüşülmedi. Hâlâ ona ulaşmaya çalışıyoruz," diyor içlerinden biri, sanki bu bir şeyi mazur gösteriyormuş gibi.

Soul yanımda sertçe alay ediyor ve ben de onu tutmak için tekrar yan gözle bakıyorum. "Bu ayrı bir konu," diye giriyor bir başkası. "Asıl sorun Bu," diyerek etrafımızdaki kaosu işaret ediyor. "Cehennem geçen ay merhametini kaybetti. Gazap da merhametini kaybetti. Burada neler döndüğünü merak etmeye başladım."

"Fark eder mi?" Tersliyorum. "Buradaki hiçbirimiz Hollow Wrath'ı öldürmene seyirci kalmayacağız. O Oddity. O Hollow'lar." Bir parmağımı kaldırıyorum, çenem gergin, kelimelerimi ısıyorum. "Ve senin bize ihtiyacın var."

Biri nihayet konuşmadan önce, sessizlikten rahatsız olmuş bir şekilde birbirlerine bakarlar.

"Kural kuraldır. İnandığımız ve her zaman işe yarayan şeylere karşı çıkamayız. Eğer geriye doğru gitmeye başlarsak, bu toplum düzensizliğe düşecektir."

"Siktir et," diye ısıtır Soul. "Benimkini alabilir."

Bir anda ona bakmak için başımı çeviriyorum.

"Gazap'a merhametimi gösterin. Siz bir sürü sadık olmayan, sıkık herif olabilirsiniz ama ben değilim." Soul yumruğunu sert, gömleksiz göğsüne vuruyor. "Kardeşlerim için seve seve ölürüm."

Bunu söylediğinde ona kardeşim demekten gurur duyuyorum. Gölge kafa kısa bir baş sallamadan önce birbirlerine bakıyorlar.

"Tamam, bunu kabul edebiliriz," diye onaylıyor biri ve omuzlarımın biraz olsun gevşediğini hissediyorum. "Ama..."

Hepimiz duraklıyoruz, gözlerimiz .

"Bu yine de buranın bir enkaz olduğu gerçeğini düzeltmiyor.

İşlerin devam etmesi gerekiyor."

Omuzlarımı dikleştirerek çenemi

kaldırıyorum. "Ne öneriyorsun?"

Tam o sırada arkalarından bir araba kapısının açıldığını duyuyorum ve gözüm o tarafa kayıyor.

yol.

Tanımadığım bir adam öne çıkıyor, şık takım elbisesi neredeyse hiç kırışmamış,

Keskin mavi bakışları mürettebatın arasından geçerek hâlâ arkamda duran Noir'e yöneliyor.

Bakışlarını bir an için fazla uzun tutuyor, yüzünden tuhaf bir şey geçiyor - belki de tanıma. Sonra gözleri benimkilere kayıyor.

"Oğlumu ve ekibini getiriyorum," diyor. "Oddity'nin yeniden inşasına yardım edecekler. Madam dışarıdayken işlerin yürümesini sağlayacaklar."

Soul yanımda hırılayarak bir adım öne çıktı. "Peki sen kimsin?"

Oğlun kim lan senin?"

Birden başka bir arabanın kapısı çarparak açılıyor ama lanet farlar bir bok göremeyeceğim kadar parlak. Tek duyabildiğim, her adımı hesaplanmış, çakıllara vuran botların yavaş ve ağır gümbürtüleri.

Ama o yeterince ileri adım atar atmaz, boğazımda alçak bir hırıltı hissediyorum ve Soul'un sarmal bir yay gibi yanımda gerildiğini hissediyorum.

Harabe. Nocturnique'den.

Uzun, geniş ve gömleksiz duran adamın parlayan turuncu gözleri geceyi ateş ışığı gibi aydınlatıyor. Tüm vücudu siyah, turuncu ve mor çizgilerle kaplı; boyalı ya da mürekkepli, kim bilir. Yüzü ürkütücü, pürüzlü bir boyayla karartılmış, dişleri altından görünüyor. Siyah saçları geriye doğru kaymış, sert turuncu çizgiler kafatasını yalayan alevler gibi akıyor.

The Hollows'un yıkanmış bir versiyonu gibi.

"Evet, hayır. Hiç sanmıyorum," diye homurdanıyor Soul, gözlerini bir saniye bile Ruin'den ayırmadan.

Ruin başını eğiyor, yavaş ve kasıtlı bir şekilde, o kor-turuncu gözlerini avını ölçüyormuş gibi Soul'un önünde gezdiriyor.

"Hiçbirinizin itiraz edecek durumda olduğunu sanmıyorum, Soul," diyor Ruin'in babası ve hepimizin bakışları ona yöneliyor.

"Şimdi Wrath'ın kızımı buraya getirdiğinden emin ol."

"Kızım?" Noir arkamdan yaklaşp sesi küçük ama keskin bir şekilde "Kızım" diyor.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum ama benim de kafam en az onun kadar karışık. Hem Ruin hem de babası ona boş ve okunamaz bir şekilde bakarken Noir aval aval bakıyor, mavi gözleri aralarında gidip geliyor, sanki hayatı boyunca gömülü kalmış bir yapbozu birleştirmeye çalışıyormuş gibi.

Burada ne haltlar dönüyor? Bu Ruin'in Noir ve Aurelia'nın kardeşi olduğu anlamına mı geliyor?

Açıklama bile yapmazlar. Ruin ve babası kısa bir bakış atarlar, aralarında sessiz bir iletişim geçer, sonra dönüp arabaya doğru yürürler, sanki bunların hiçbirinin önemi yokmuş gibi.

Ruin omzunun üzerinden doğrudan Soul'a son bir bakış fırlatıyor. Ben de Soul'a bakıyorum, çenesinin nasıl sıkıldığını ve yumruklarının sanki patlamaya bir saniye kala fark ediyorum.

Geçmişleri berbat ve nefret dolu. O kadarını biliyorum.

"Hey! Kızım derken ne demek istediniz?" Noir arkalarından bağılıyor, sesindeki hayal kırıklığı çatlıyor.

Onu görmezden geliyorlar, sonra Gölgeler bana bir kez başlarını sallıyorlar ve hepsi de hiçbir şey olmamış gibi arkalarını dönüp gitmeye başlıyorlar.

"İrtibatta olacağız," diye mırıldanıyor biri.

Şık arabalarına doluşmalarını ve sanki kucağımıza canlı bir el bombası bırakıp çekip gitmemişler gibi karnavalıdan geri geri çıkmalarını izlerken çenem geriliyor, kaslarım geriliyor.

Bölüm Otuz Bir

Gazap

Valen'in bilinen ölüm noktalarına doğru hızla ilerlerken telefonum cebimde şiddetli bir şekilde titriyor. Keskin bir dönüşle kenara çekiyorum, lastikler çakıl püskürtüyor, telefonu çıkarırken çoktan atmaya başlamıştı.

Adı ekranda yanıp sönüyor.

Düşünmeden cevap veriyorum, kulağıma bastırıyorum. Selamlama yok, sadece metalin uzaktan gelen çınlaması, belli belirsiz tıslama ve onun ağır, ölçülü nefes alıp verşi var.

"Onun senin için doğru kişi olmadığını söylemişim, Wrath," diyor Valen, sesi derin ve ölümcül. "O asla senin olmamalıydı. O küçük sürtük seni lanetledi. Seni kendi kanına karşı döndürdü."

Gaz lambası göğsümden zehir gibi süzülüyor ama dişlerimi sıkıp onu aşağı itiyorum. Parmaklarım burnumun köprüsüne öyle sert giriyor ki kemiğimi kıracaktım gibi geliyor.

"Nerede o, Valen?" Onun saçmalıklarından bıkmış bir şekilde hırlıyorum.

"Olması gereken yerde," diye yanıtlıyor alaycı bir yumuşaklıkla. "Cehennemde yanıyor."

Başım , kan buza dönüşüyor ve midem şiddetle bulanıyor.

"Yemin ederim," diye homurdanıyorum, "eğer onun tek bir saç teline dokunursan

."

"Oh, hayır," araya girdi. "Ben bunu yapmazdım. Senin için değil. Ben sadece onu hak eden birine verdi... olduğu birine."

Tüm bedenim beyaz bir öfkeyle uğulduyor, görüşümü bulanıklaştırıyor, her kasımı gerilmiş bir tel gibi sıkıyor. Ama bitirmesine izin vermiyorum. Onun *cehennemi yakan* sloganını düşünmeye başlıyorum ve her şeyi bir araya getiren daha zayıf arka plan yankılarını yakalıyorum.

Nerede olduğunu biliyorum.

"Beni affet-" diye yeniden başlıyor.

Tıklayın.

. Daha fazla lanet kelime yok. Daha fazla şans yok.

Motoru çalıştırıyorum, motor göğsümdeki öfke gibi kükrüyor ve onun olduğu yere doğru yola çıkıyorum, çünkü Valen onu başkasının ellerine, Zye'nin ellerine bıraktıysa, o lanet elleri kesmek üzereyim.

Otuz İkinci Bölüm

Aurelia

Bedenim duvara o kadar sert çarpıyor ki omurgamda bir şeylerin kaydığını hissediyorum. Başım duvara sertçe çarptığında mide bulandırıcı bir gümbürtü yankılanıyor ve ben keskin ve kırık bir nefes çekiyorum. Zye beliriyor ve ellerini başımın yanına koyarak beni hapsediyor. Yüzü benimkinden birkaç santim uzakta, viski nefesi tenimi yağ gibi kaplıyor.

"Senin ölmen gerekiyordu," diye hırlıyor.

"Evet, ama ben yapmadım." Sesim ince ama onu tutuyorum, korkuyu kavıyorum, taşmasını engelliyorum. Yalvarmayacağım. Asla yalvarmayacağım. Onun için değil.

Öylece bakıyor, çenesi gergin, öfkeyle titriyor.

"Bu arada kardeşimin gözbebekleri için teşekkürler." Dudakları zar zor kıpırdıyor. "Çok düşüncelisin."

Donup kalıyorum, nabzım boğazımda atıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm," diye homurdanıyorum.

Gülümsemesi acımasız, gözlerinin arkası ölü ve aniden geri adım atıyor, bakışlarını üzerimde gezdiriyor, sanki katmanları soymaya başlamış gibi.

"Lanet ... Arabella'nın artık bir omurgası var."

Kollarını yavaşça sıvamaya başladı ve ben zaten biliyordum. Tam olarak ne olacağını biliyorum. Her zaman böyle yapardı. Önce kolları sıvardı.

Gözlerim şömineye, sonra çekice, demire kayıyor ama hepsi çok uzakta.

Ama yine de bir koşu yapıyorum.

İki adım yaklaşmadan kolu savruluyor ve elinin tersi yüzümde bir kırbaç gibi şaklıyor.

Beyaz kafatasımda patlıyor ve yere sertçe çarpıyorum, yanağım ve çenem acıdan parçalanıyor, dünya dönüp duruyor. Çoktan atladı, saçlarımı öyle sert çekiyor ki sanırım kökünden koparmaya çalışıyor. Yüzümü kendine doğru kaldırıyor, dişlerindeki çatlakları sayabileceğim kadar yakın.

"Seni neden öldürdüm biliyor musun Arabella?" diye tıslıyor. "Çünkü çok takıntılıydım ama senin amcığın beni hayal kırıklığına uğrattı."

Çenemden aşağı kan damlıyor. Zar zor görebiliyorum, zar zor nefes alabiliyorum ama gözlerimi onunkilere dikiyorum ve kilitleniyorum. Korkuyla değil. Sadece nefretle.

"Hayır," diyorum nefeslerimin arasında, yüzüm zonkluyor. "Bok gibiydin. Sen zayıfsın."

Birden yüzüme tükürdü, öfkem içime işledi ve hamle yaptım. Başparmaklarım gözbebeklerini buluyor ve yüksek sesli bir çığlık atıyorum, ama o geri çekiliyor, başımı iki eliyle kavıyor ve sert betona çarpıyor.

Darbe içimi parçalıyor, görüşüm kararıyor ama işi bitmemiş. Bacağını kaldırıyor ve ayağını karnıma saplıyor. Nefesim kesiliyor ve inliyorum, yanıma düşerken vücudum kıvrılıyor.

"Çirkin," diye ediyor.

Tekmele.

"Küçük."

Tekmele.

"Sıçan."

Ağzımdan kan akıyor, boğazımda sıcak bir şekilde yükseliyor. Midem acı içinde kıvrılıyor, bedenim yerde kıvranıyor. Bu canavar tarafından tekrar ölebilirmişim gibi hissediyorum.

Birden saçlarımdan bir tutam tutup beni ayağa kaldırıyor ama ayakta duramıyorum, bacaklarım jöle gibi, onun yerine beni kafa derimden tutup sürüklüyor.

"Annem seni hiç sevmeydi. O lanetli küçük bedenini defalarca kurban etmek istedi."

Sonra, bir kolum dışı doğru uzatılmış halde duvara yaslanmaya zorlandım. Avucuma bir çivi çakıp beni duvara çivilediğinde değildim. Çığlık atıyorum, vücudum titriyor, ama hareket edemiyorum - koca gövdesi beni sabit tutuyor.

"Şansına, yapmamak için para alıyordu." Her vuruşta kelimeleri tükürüyor.

Her vuruş bembeyaz bir acı veriyor ama durmuyor. Bir geçtiğinde, geldiğinde kıvranarak savaşımaya çalışıyorum ama çivi batır batmaz haykırıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

"Hepimiz senin ne bok olduğunu biliyorduk."

Her iki tırnak da sonuna kadar girdiğinde, kanım durmadan yere damlıyor, o uzaklaşırken zar zor ayakta durabiliyorum. Tamamen çıplak kalana kadar kıyafetlerimi parça parça ayırmaya başladığında başım öne eğiliyor.

Zorlukla nefes alabilen gözlerimi açtığımda, karnımda oluşmaya başlayan koyu mor çürükleri, ağzımdan akan, tükürükle karışan ve çenemden aşağı damlayan kanı görüyorum.

Odaklanmakta zorlanıyorum, sersemlemiş gözlerimi kaldırdığımda Zye'nin şöminenin yanında durduğunu ve sıcak, turuncu uçlu demiri kaldırdığını görüyorum. Bana doğru dönerken hareketleri yavaş, ateşin parıltısı gözlerine yansıyor. Görüşüm gidip geliyor ama yine de bana doğru attığı her kıvrımlı adımın farkındayım.

"Vücudunu ve amını yanmış ve güzel göstereceğim," diye alay ediyor, sesinden hastalıklı bir memnuniyet damlıyor.

Sopa kalçama değdiğinde çığlık atıp geri çekiliyorum ama henüz bana dokunmuyor. Sadece benimle oynuyor, her zaman yaptığı gibi bana işkence ediyor, her zaman ne kadar güçsüz olduğumu bilmemi sağlıyor.

"Bu anılarımı canlandırıyor Arabella," diye mırıldanıyor, sopayı tenimde gezdirirken sesi alçak çıkıyor.

Ondan yayılan ısıyı hissediyorum, acısı beni kırmakla tehdit ediyor, ama asla tam olarak dokunmuyor. Vücudumun her santimi onun oyunu yüzünden yanıyor ve yüzeyin hemen altında oluşan kabarcıklı yanığı hissedebiliyorum.

Ama sonra aniden durur. Telefonunun zil sesi odadaki yoğun gerilimi kesiyor.

Duvara çivilenmiş, acıdan boğuluyor, vücudum parçalanmış ve yanıklarla kaplıyken tamamen kayıtsız bir şekilde telefona başka bir lanet aramamış gibi cevap veriyor.

Görüşüm tekrar bulanıklaşıyor, her şey etrafımda dönüyor, ama odaklanıyorum, bakışlarımı ellerime zorluyorum, tırnaklar derimin derinliklerine gömülü. Beni yerimde tutuyorlar, duvara bağlı kalmamı sağlıyorlar ama sonsuza kadar burada kalamayacağımı biliyorum.

Buradan çıkmam gerek. Bu benim şansım.

Konsantre oluyorum, düşüncelerimi daha önce katlandığım acılara, Wrath ile hayatta kalma şeklime, beni öldürmesi gereken her şeyi yaşama şeklime çeviriyorum.

Bu anıları zihnimin ön saflarına itiyorum, çılgınlığın içinde bir kararlılık izi. Tüm çivileri çekiyorum, çığlık atma dürtüsüyle savaşırken dişlerim birbirine çarpıyor.

Ellerim titriyor ama sesimi çıkarmıyorum. Etimi yırtarken dikkatli ve yavaş davranıyorum, her santimde keskin bir acı içime işliyor. Sanki kemiklerim parçalanıyormuş gibi hissediyorum ama durmuyorum. Ta ki bir elim kurtulana, tırnaklarım mide bulandırıcı bir patlamayla derimden çıkana kadar.

Sonra diğeriini çekiyorum, bir yırtıkla gevşerken vücudum sarsılıyor, kanım yere dökölüyor. Tökezleyerek ilerliyorum, hareketlerim titrek. Başımı eğik tutmaya zorluyorum, kanlı ağzımı elimin arkasına bastırıp acımın kalıntılarını tenimden siliyorum.

Zye hâlâ şöminenin yanında duruyor, çok rahat. Beni duymuyor. Hareket ettiğimi görmüyor, her adımım lanet bir katilin kurbanına yaklaşması gibi. Parmak uçlarımda bir balerin gibi hareket ediyorum, sessiz, hızlı, her hareketi kontrollü, sessiz bir öfkeyle dolu.

Yaklaştığımda tüm gücümü kullanıp onu ileri doğru itiyorum ve tüm vücut ağırlığımı kullanarak onu şömineye çarpıyorum. Sert bir şekilde yere düşüyor, yuvarlanmadan önce kafası mide bulandırıcı bir çatırtıyla kenara çarpıyor. Orada durup nefes nefese onu izlerken ateşin sıcaklığı tenimi yalıyor.

Çığlıkları duvarlardan sekerek odayı gırtlaktan gelen, acı verici bir sesle doldurur, ancak kendini alevlerin arasından çekmeyi başarır, titrek bacakları üzerinde tökezler, yüzü çoktan erimeye başlamıştır, derisi kıvrılır ve köpürür.

Eli yanmış ama iyileşmesi için ona bir saniye bile vermiyorum. Yakıcı acıyı bastırıyorum, her hareketim çaresizlik ve öfkeyle dolu. Omzumu tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde çarpıyorum, vuruşumun gücü dengesini bozuyor.

Kendini sabitlemek için şöminenin kenarına tutunuyor ama olan olmuş. Geri çekilip gömleğinin alev almasını, alevlerin vücudunu yalamasını izliyorum. Geriye uzanıyor, yanan kumaşı pençeliyor, hareketleri düzensiz, panik içinde, yangın daha hızlı yayılıyor, onu bir cehennem gibi tüketiyor.

Çığlıkları duymak istediğim her şeydi. Hissettiği acının her zerresi. Bunu hak ediyor, hepsini.

Ama Zye savaşmadan asla pes etmez. Kıyafetleri çoktan alevler içinde kaldı, derisi grotesk parçalar halinde eriyor ama yine de bana doğru saldırıyor, canlı canlı yanıyor, gözleri öfkeden çılgına dönmüş durumda.

Beni altında ezmeye, kendisiyle birlikte alevlerin içine çekmeye hazır bir şekilde hamle yaparken irkilmiyorum.

Tökezleyerek geri çekiliyorum, bacaklarım beni bırakıyor ve mide bulandırıcı bir gümbürtüyle duvara çarpıyorum. Ellerim yüzüme doğru uçuyor, yaralarımın acısı beni bir sonraki hamleye hazırlarken, aniden kulakları sağır eden bir patlama sesi duyuyorum.

Bir çarpışma ve ardından keskin bir silah sesi.

Bang!

Pusun içinden göz kırpıyorum, kafa karışıklığı duyularımı bulandırıyor ve ses kaybolduğunda titreyen ellerimi indiriyorum, Zye'nin bedeninin yere yığıldığını, cansız olduğunu, çığlıklarının susturulduğunu izlerken nefesim kesiliyor.

Kendimi zorlukla dik tutabiliyorum, dünya dönüyor, düşüncelerim parçalanmış, aniden Wrath orada, elleri yüzümü bulurken nazik ama sert.

Sesi boğuk bir bulanıklığa dönüşüyor, kelimeler etrafımdaki kaosun içinde kayboluyor. Hissedebildiğim tek şey yanaklarımdan süzülen gözyaşları, sıcak ve çılgınca.

Zaman yavaşlıyor, etrafımızdaki her şey bozuluyor, ta ki deri ceketi omuzlarıma sarılıp beni sıcaklığıyla kucaklayana kadar.

Vücudum bükülüyor, ham duygular içimi parçalıyor ve titreyen bir hıçkırıkla ona doğru düşüyorum. Gazap beni göğsüne çekiyor, kolları beni kavırıyor, başımın tepesine bir öpücük kondururken beni bir arada tutuyor.

"Buradayım, benim küçük cesedim. Buradayım."

Otuz Üçüncü Bölüm

Aurelia

Oddity'ye geri döndüğümde, o daha bana yardım edemedi keskin bir tıslamayla Wrath'ın bisikletinden yavaşça kayıyorum. Gözlerim mekandan geriye kalanlara takılıyor - artık sadece için için yanan bir kül yığını, dumanlar gündoğumu gökyüzüne doğru kıvrılıyor, tıpkı eski hayaletlerin nihayet ayrılması gibi.

Arkamda attan indiğini duyuyorum ve ona yan gözle bakıyorum, sonra hızla dönüyorum, kanlı, harap ellerim önümde uzanmış, parmaklarım sertleşmiş, derim çığlık atarken karavanıma doğru yürüyorum.

Beni hastaneye götürmeyi teklif etti, ısrar etmedi ama ben bunu reddettim. Steril ışıklara ve lanet yabancılara ihtiyacım yok. Sadece sığınağıma girip kaybolmak istiyorum. Yaralarım iyileşecek. Asıl çalışılması gereken benim ruhum.

Karavana yaklaşırken omzumun üzerinden bakıyorum ve tabii ki hâlâ beni takip ediyor.

Tanrı aşkına.

kolu bastırıp içeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum, aslında kilitleneceğinden değil. Doğruca mutfığa yöneliyorum, odaklanmaya çalışıyorum, yalnızmışım gibi davranmaya çalışıyorum.

Ama kapı gıcırdayarak açılıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Tabii ya.

Arkadan aramızdaki boşluğu kapatıyor ve vücudum geriliyor, kağıt havlu alırken omuzlarım kıvrılıyor.

Acı sert ve keskin bir şekilde vuruyor ve bir iniltiyle onları bırakıyorum. "İşte, izin ver..." diyor arkamdan usulca.

"Hayır," diye homurdanıyorum, acıyı bastırıp onları kendim yakalıyorum. "Yardıma ihtiyacım yok."

"Küçük ceset," diyor yavaşça, sanki yumuşatmaya çalışıyormuş gibi, sanki hala çarpık bir iltifat terimiymiş gibi.

"Bana öyle deme," diye tıslıyorum, dönüyorum ama gözleriyle buluşmayı reddediyorum. "Bir daha asla."

geçip gidiyorum, o da bana izin veriyor, öylece duruyor, sessiz, , yerinde donmuş bir gölge gibi.

Banyoya ulaşıyorum, kapıyı iterek kapatıyorum ve kilidi çeviriyorum. Gözlerimi sıkarak kapatırken sırtımı ona yaslıyorum. Gözyaşları geliyor

hızlı, sıcak ve öfkeli, ama onları geri boğuyorum, çenem sıkılı, ciğerlerim yanıyor.
Nefes al. Sadece nefes al.

Kendimi lavaboya doğru sürüklüyorum, titreyen ellerimle kenarı kavriyorum
ve kendimi aynaya bakmaya zorluyorum.

Bana neyin baktığını zar zor fark ediyorum.

Duştan sonra, ondan kalan her izi üzerimden temizledikten, yanan her
yarayı temizleyip sardıktan sonra, üzerime bir havlu sarıyorum ve banyodan
çıkiyorum.

Sessiz. Çok sessiz.

Gözlerim odayı tarıyor, nabzım atıyor. Yatak odasına girdiğimde nefesim
boğazımda düğümleniyor. Zincirler hâlâ orada, tavana bağlı, sallanıyor,
kımıldamadan duruyor. Notlar hala zalim bir ödöl gibi üzerlerine bantlanmış.

Midem düğümleniyor. Öfke ve keder birbirini dikenli tel gibi sarıyor.

Sonra onu gördüm.

Wrath yatağın kenarında oturuyor, başı ellerinin arasında, sanki hep
oradaymış gibi. Bekliyor. Sessizce kendi boktan kafasının içinde debeleniyor.

Tek kelime etmedim. Sadece bir nefes alıyorum ve gardıroba yöneliyorum,
giyinmeye ihtiyacım var, normal bir şeye ihtiyacım var-herhangi bir şeye.

Ama gözlerinin bana dikildiğini hissediyorum.

"Biraz yalnız kalabilir miyim?" Askıdan bol bir gömlek çıkararak
mırıldanıyorum. "Mahremiyet mi?" diye homurdanıyor, şimdi başını
tamamen kaldırarak. "Allure, daha önce
göt deliğinin içinde. Ne demek mahremiyet?"

Onun bu iğrenç ve patavatsız cevabı karşısında gözlerimi deviriyorum ve
büyük beden gömleğimi başımdan geçirerek vücudumdan aşağıya düşmesine izin
veriyorum.

Yeterince örttüğünde, havluyu çekip çıkarıyorum ve ıslak bir gümbürtüyle
yere çarpmasına izin veriyorum.

"Gidebilir misin o zaman?" Eşofmanlarımı giyerken
mırıldanıyorum. "Hayır," diye homurdanıyor, son kez.

Gözlerimi kısarak arkamı dönüyorum. "Seni burada istemiyorum."

Bir kez omuz silkiyor, aynı sinir bozucu sakinlikle. " şeyi değıştirmez."

Bir adım daha yaklaşıyorum, öfke boğazımı alevlendiriyor. "Ne yani, ölü annemi sikince her şeyin yoluna gireceğini mi sanıyorsun? Sanki olduğumuz gibi mi kalacağız?"

Çenesi geriliyor, kırmızı gözleri benimkilere kilitlenmiş, kıpırdamıyor.

"Düşündüğün bu muydu, ha?" Kollarımı kavuşturup meydan okuyarak bastırıyorum.

Onu.

"Hayır," diyor alçak sesle.

Geri adım atmadan önce "Hayır," diye yankıladım. "İyi, güzel. Çünkü ben gidiyorum

yarın."

"Hiç sanmıyorum," diye karşılık veriyor, kelimeler hırıltı gibi çıkıyor.

Gözlerim kısılıyor, ona hançer gibi saplanıyor ama geri adım atmıyorum.

"Burada kalmayacağım ve beni buna zorlayamazsın." Bu sefer daha yüksek sesle söylüyorum ama göğsümdeki gerginlik sesimi sabit tutmamı zorlaştırıyor.

Bir adım daha atıyor ve bedenim kaskatı kesiliyor, içgüdüsel olarak gelmekte olduğunu bildiğim darbeye hazırlanıyorum.

"Ne istersem yaparım, Allure. O kadar kolay gitmene izin vermeyeceğim. Sen benimsin."

İçimde bir öfke dalgası kabarıyor ve kendimi tutmaya çalışırken görüşüm ama gözyaşlarım yüzümü yakarak dökülüyor.

"Herkesin olmaktan bıktım!" Çığlık atıyorum, sesim çığ ve çaresiz, çok uzun zamandır tuttuğum kırılğanlığın tırtıklı bir çatlağı.

Dudağım titriyor ve tüm vücudum sarsılıyor, içimdeki gerilim kırılıyor Bedava.

"Bunların hepsi senin suçun," diye bağıriyorum, parmağım titreyerek onu gösteriyorum,

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. "Yaptığın şeyi yapmamış , bu kâbusu yaşıyor olmazdım. Sahip olduğum her şey senin yüzünden mahvoldu! Annemi öldürdün, her şeyi mahvetmeyi seçtin!"

Kırmızı gözleri parlıyor ve alçak sesle hırlıyor, sesinde öfke ve acı birbirine karışıyor. "Seçmek mi?" diye hırlıyor. "Ben lanet olası bir çocuktum. Seçme şansım olduğunu mu sanıyorsun?"

"Ne olmuş yani?!" Sözcükler içimden yırtılarak karşılık verdim.

Bir an için yüz ifadesinde bir şeylerin değiştiğini görüyorum; acı, pişmanlık, gerçek bir şey. Gözlerini hızla kaçırıyor ama suçluluk duygusunun bir bıçak gibi saplandığını hissediyorum. Geri mi alsam yoksa daha derine mi sapsam emin değilim.

Bir kez başını sallıyor, gözleri artık benimkilerden kaçıyor.

"Seni bekleyeceğim Aurelia," diyor sessizce, sesi daha sakın ama kesinlik dolu.

Ben daha tepki vermeden bana doğru geldiğini hissediyorum ve sırtım duvara çarpana kadar bir adım geri, sonra bir adım daha atıyorum. Vücudu üzerime geliyor ve beni hareketsiz kalmaya zorluyor.

Çenemi hafifçe eğerek yüzümü onunkiyle buluşacak şekilde kaldırıyor, ama ben gözlerimi sıkıca kapalı tutuyorum.

"İncindiğini biliyorum güzelim. Ve ne yazık ki sebebi benim," diye mırıldanıyor, başparmağıyla düştüğünü bile bilmediğim bir damla gözyaşını siliyor. "Çok şey yaşadın, çok çabuk. Asla hak etmediğin şeyler."

Sözleri göğsümün etrafında dolanıyor, beni boğuyor ve bir anlığına, yapamayacağımı bilsem de teslim olmak, onun içine düşmek istemenin o tanıdık sızısını hissediyorum.

Başparmağı çatlamış alt dudağıma değdiğinde, gözlerim irkilerek açılıyor ve onunla kilitleniyor.

"Senin için orada olmak istiyorum," diye mırıldanıyor, sesi sert ama kararlı. "Gerçekten istiyorum. Ama ne zaman kendi alanına ihtiyacın olduğunu ve ne zaman sorun olduğumu bilecek kadar büyüğüm."

Sözler beni beklediğimden daha sert vuruyor ve dürüstlüğü'nün acısını göğsümün derinliklerinde hissediyorum. Eğiliyor, ağzımın köşesine yumuşak, kalıcı bir öpücük konduruyor, dudakları tenime zar zor değiyor.

"Zaten çok kırılgan olan ilişkimizi bozmamızı istemiyorum," diye fısıldıyor. "Seni kaybedemem, benim küçük cesedim. Bugün olmaz. Asla."

Ona ulaşmak, seslenmek istiyorum ama hareket edemiyorum ve o çoktan geri adım atıyor, o sıcaklık, o güvenlik yavaşça benden uzaklaşıyor.

Kapı arkasından tıkırdayarak kapanıyor ve ardından gelen sessizlik boğucu oluyor. Orada öylece durup bıraktığı boşluğa bakıyorum.

Otuz Dördüncü Bölüm

Aurelia

Oddity'ye döneli yaklaşık bir hafta oldu ama karavanımın güvenliğinden ayrılmadım. Saklanıyorum, düşüncelerimin gölgelerine gömülüyorum, özellikle de Wrath'tan.

Bazen gece geç saatlerde dışarıda botlarının sesini duyuyorum, pencerenin hemen ötesinden gelen belli belirsiz sesini. Pencereden dışarı bakmaya cesaret edersem, sanki koruması gereken kırılğan bir şeymişim gibi beni izleyen, bekleyen kırmızı gözlerini yakalıyorum. Ama sadece nefes almak için zamana ihtiyacım vardı, herhangi bir karar vermeden önce kendimi toparlamak için.

"Neler yaşadığını anlamıyorum Aurelia. Pek değil," diyor yumuşak bir sesle, sesi sessiz ama kesin. "Yani, hepimiz kendi farklı cehennemimizi yaşadık, ama..."

Yavaşça, neredeyse dalgınca başımı sallıyorum ve o haklı - buradaki herkesin kendi şeytanları, yaraları var.

"Sana ne yapacağını söylemek istemiyorum, ama bunu görebiliyorum, biliyorsun," diye devam ediyor, sesi şimdi daha yumuşak, sanki beni kırmamaya çalışıyormuş gibi. "Ne kadar mücadele ettiğini görüyorum. Ne kadar mutsuz olduğunu. Onu özölüyor." "

"Tanrım, teşekkürler," diye zayıf bir şaka yapıyorum, sesim boş çıkıyor.

"Ne demek istediğini biliyorsun," diyor ve omzuyla beni hafifçe dürtüyor. "Sadece... bunu bir düşün, tamam mı? Wrath da kendi cehennemini yaşadı. Bence siz ikiniz gerçekten birbiriniz için yaratılmışsınız, berbat, çarpık bir şekilde."

Sözleri havada asılı kalıyor, çok ağır, çok doğru. Haklı olduğunu biliyorum. Onu özölüyor. Bana hissettirdiklerini özölüyor, sanki tamamen kırılmamışım gibi, sanki hala uğruna savaşmaya değer bir şeyler varmış gibi. Onunlayken, bir anlığına da olsa, beni rahatsız eden karanlığı untabiliyordum. Ama bu o kadar basit değil, değil mi? Asla değil.

"Öyle olduğunu biliyorum," diye mırıldanıyorum, sesim kırılıyor, keskin bir suçluluk duygusu beni pençeliyor. "Ama... Ben sadece... Bir şeylerin değişmesinden korkuyorum. Bizi olduğumuz gibi seviyordum, ama şimdi... artık eskisi gibi olup olmayacağımızı bilmiyorum."

Noir başını eğiyor, yüzünde sorgulayan bir ifade beliriyor ve daha fazla açıklama bekliyor. "Neden olmasın?"

"Bilmiyorum," diye sessizce cevap veriyorum, bakışlarıyla buluşamıyorum. "Şimdi tuhaf mı olacak? Birlikte olduğumuz gibi mi? Yardım edemem ama öyle hissediyorum

garip ya da başka bir şey olabilir."

Beni incelerken ifadesi yumuşuyor.

"Sen tuhaflaştırmadığın sürece tuhaf olmak zorunda değil," diyor nazikçe, sesi rahatlatıcı bir fısıltı gibi. "Şöyle düşün Aurelia. Buraya ilk geldiğinde, Wrath bir gizem değildi. Ne yaptığını biliyordun, neler yapabileceğini de biliyordun. Ama onu istedin. Blush sana onun hakkında her şeyi anlattıktan sonra bile çekip gitmedin. Geçmişinin seni onunla birlikte olmaktan alıkoymasına izin vermedin. Peki şimdi neden seni durdurmasına izin veresin ki?"

"Çünkü o benim annem," diyorum sonunda.

Yavaşça başını sallıyor, gözleri empatiyle yumuşuyor, bakışlarındaki anlayış netleşiyor. "Anlıyorum," diyor sessizce. "Gerçekten anlıyorum. Bu berbat bir şey. Ama o zamanlar seçimleri yüzünden böyle bir canavara dönüşmemişti. O bir çocuktur Aurelia. Kontrol sahibi olmayan bir çocuktur, tıpkı senin gibi. Bunun şimdi kim olduğunu belirlemesine izin veremezsin. Onu olduğu kişi için, senin için olduğu kişi için yargılamaya çalış."

Sözleri içimi yakıyor ve ağırlığına dayanamayarak gözlerimi kaçırıyorum, çünkü o haklı.

"Bunu söylüyorum çünkü geçmişi değiştiremezsiniz," devam ediyor. "Olanları hiçbir şey değiştiremez. Kötü insanlar iyi insanlara kötü şeyler yaptı. Ama bunun sizi tanımlamasına izin vermek zorunda değilsiniz. Mutluluğu bulmanızı engellemesine izin vermek zorunda değilsiniz."

Eli benimkini buluyor, sıcak ve sabit, karanlıkta bir can simidi. Sözlerinin doğruluğunu hissediyorum.

"Kolay olacağını söylemiyorum," diye fısıldıyor. "Ama huzur bulmayı hak ediyorsun. Mutlu olmayı hak ediyorsun. Kimsenin ya da geçmişin bunu senden almasına izin verme."

"Ve Gazap... Gazap garip bir şekilde seni mutlu ediyor."

Hafifçe sırtıyorum, başımı sallıyorum ama bunu inkar edemiyorum.

"Oddity'deki insanlar artık ikinize *lanetli çift* diyorlar," diyor Noir ve gözlerim onunkilere kayıyor, kaşlarım çatılıyor.

"Ne?"

"Kaderin sizi bir araya getirdiğini düşünüyorlar," diye devam ediyor yüzünde alaycı bir gülümsemeyle. "Annen bir cadıydı. Wrath'ı olduğu şeye dönüşmesi için lanetlediğini söylüyorlar - bu onun cezasıydı. Ama sen... sen büyüü bozan. Laneti bozdun. Sen kadersin."

Başımı hafifçe eğiyorum, gözlerim kısılıyor. "Bu çok anlamlı ve çok batıl inançlı, Noir."

Ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırıyor, hâlâ sırtıyor. "Hey, ben sadece elçiyim. Dedikodu buralarda hızlı yayılır."

İkimiz de gülüyoruz ama ben düşüncelere dalınca gülümsemem çabucak kayboluyor. Annemin bir cadı olduğu ve Oddity'nin sahibi olduğu fikri hâlâ aklıma . Çılgınca, gerçeküstü. Ama ya hepsi doğruysa? Ya Wrath'ın zihnini çarpıtan sadece travma değilse? Ya daha fazlası varsa?

Sanırım asla gerçekten bilemeyeceğiz. Bazı gerçekler gömülü kalır.

Ama belki de şimdi önemli olan o zamanlar ne olduğu değildir. Bundan sonra ne yapacağımıdır. Bundan sonra ne yapacağımız.

Bölüm Otuz Beş

Gazap

The Dismembered Den'de berbat bir günün ardından, The Hollows Trailer'a doğru ilerliyorum, eldivenlerimi beni boğuyormuş gibi çekip çıkarıyorum, kapüşonumu kafatasımdaki ısıyı boğmaya çalışıyormuş gibi yırtıyorum.

Karanlık. Çok sessiz. Herkes kamp ateşinin başında, bir geceliğine normalmiş gibi davranıyor.

Botlarım merdivenlere sertçe çarpmadan önce ceketimi yırtıp sandalyenin üzerine fırlatıyorum.

Sadece suya, sıcaklığa ve biraz sessizliğe ihtiyacım var.

Banyo kapısını arkamdan çarparak kapattım, parmaklarım kemerimi tırmalamaya başlamıştı bile-

Sonra

duruyorum. O

burada.

Bakmama bile gerek yok, onu hissediyorum. Havadaki o paraziti, derimin altındaki o seğirmeyi. Onun varlığı, lanet bir kilisedeki çığlık gibi sessizliği yarıyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve anında çıplak olduğunu görüyorum.

Ben hırlarken kenarları kararıyor, derin, hayvani, vahşi, elim kot pantolonumdaki kalın şişkinliğe düşüyor.

Hareket etmiyorum. Hareket edemiyorum. Sessiz bir hayalet gibi süzülerek yanımdan geçiyor, sanki hep buraya aitmiş gibi, sanki onun için sirkleri ve lanet olası dünyaları yakacağımı bilmesi için bana bakmasına bile gerek yokmuş gibi.

Duşa girmesini izliyorum, saçları o mükemmel şeftali yanaklarının üzerinde mürekkep gibi kayıyor. Morarmış ve bandajlarla sarılmış. Kırılmış. Benimkiler.

Hâlâ acıyor. Bu beni hasta ediyor. Beni sertleştiriyor. Bir daha kimsenin ona elini süremeyeceğinden emin olmak için dünyanın derisini soymak istiyorum.

İyileşiyor, yavaş yavaş, ama yeterince hızlı değil. Onu çok özledim.

Ve bunu yapanları kıracak kişinin ben olmamasından nefret ediyorum.

Onları canlı canlı gömmeliydim. Onlara çığlık attırmalıydım. Asla unutmamak için isimlerini kaburgalarımın kazımalıydım.

Tek kelime ve zorunda da değil.

Çünkü bunun ne olduğunu biliyorum. Benim alanıma, içime girdi ve şimdi ona kime ait olduğunu hatırlatacağım.

Düğmeyi çevirirken ben burada değilmişim gibi davranıyor ve su anında üzerine püskürerek küçük bedenini ıslatıyor.

Sırılsıklam saçlarını öne doğru çekerken yan gözle bana bakıyor, sonra gözleri benimkilere ulaşana kadar geriye bakıyor.

Bu reddedemeyeceğim bir davet. Günler oldu ve onu bir kez bile görmedim ya da dokunmadım. Onun böyle karanlık bir yerde olduğunu bilmek cehennem gibiydi, ama biraz zamana ihtiyacı olduğunu ve hazır olduğunda beni görmeye geleceğini biliyordum.

Önce kemerim, sonra fermuarım çözülüyor ve kot pantolonum ayak bileklerime çarparak onu takip ediyor. Şaşkınlıkla ilerliyorum, biraz fazla hızlıyım, parmaklarım titriyor ve bu onun hızla bana dönmesine neden oluyor.

Ben içeri giriyorum, o da geri çekiliyor, ben onu soğuk fayanslara bastırırken mavi gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Vücutlarımızın birbirine değmesinden ve sırtındaki soğukluktan bir nefes kaçıyor. Meme uçları hemen sertleşiyor ve karın kaslarımın üzerinde kayıyor.

Yüzümü onunkine doğru eğdiğimde, burunlarımız birbirine değene kadar başı geriye eğiliyor ve alnım onunkine dayanıyor. Titreyen ellerim kıvrımlı vücudunun yanlarında yavaşça ilerliyor ve nefesi kesiliyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, gözleri benimkileri arıyor ve çenem geriliyor. "Söylediklerimle bir sürtük gibi davrandım, öyle demek istemedim. Senin hatan olmadığını biliyorum. Sadece kafam çok... karıştı."

Gözlerimi kapatıyorum, ellerim beline dolanırken derin derin nefes alıyorum.

"Sakın buna cüret etme, Allure. Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum, onca insan arasından benden özür dilemeye çalıştığı için hayal kırıklığına uğramış hissediyorum.

"Küçük ceset," diye nefes alıyor ve gözlerim açılıyor.

"Değişmemizi istemiyorum. Hepsi bu." Sesi çatallaşıyor, gözleri cam gibi oluyor. "Ben bizim..."

Elim boğazına gidiyor, parmaklarım bir mengene gibi kenetleniyor ve nefesi kesilene kadar sıkıyorum.

"Bu sana değişim gibi mi görünüyor, benim küçük cesedim?" Titreyen ağzına karşı hırlıyorum. "Güvenli bir şeye dönüşebileceğimi mi sanıyorsun? Ben lanet bir canavar olarak doğdum."

Gözyaşları yanlara doğru kayarken, zaten çok şey kaybetmiş bir kızın şeklini izleyerek bana, içime bakıyor.

"Bu," diye tıslıyorum, kavrayışımı onun dünyasının kenarlarını bulanıklaştıracak kadar sıkılaştırarak, "bu her zaman olacağım şeydi. Nerede başladığı ya da ilk kibriti kimin yaktığı önemli değil. İlk nefesimi aldığım andan itibaren yanmaya hazırdım."

Burnum onun kine sürtünüyor, dudaklarım bir tehdit ya da dua gibi sürtünüyor ve gözleri kapanıyor.

"Çok yazık," diye mırıldanıyorum, şimdi daha yumuşak, acı, "enkazın sevdiğin biri olması gerekiyordu. Benim enkazım senin içine akmak zorundaydı."

Ben içtenlikle devam ederken yoğun bir göz teması kuruyoruz.

"Seni kıran ben olmak istemiyorum Aurelia," diye hırlıyorum. "Ama olacağım. Her parçanı paramparça edeceğim ve yine de beni terk etmemen için sana yalvaracağım."

Alt dudağımı ısııyorum, sadece ondan en küçük sesi, bir nefesi, bir teslimiyeti çıkaracak kadar.

"Nasıl doğru sevilir bilmiyorum. Ama nasıl böyle olunacağını biliyorum. Biz olmayı. Yoktan var ettiğimiz boktan mucize."

"Sen bir mucize değilsin," diye fısıldıyor, nefesi kesilmiş bir halde. "Sen bir cezasın."

"Aynen öyle," diye törpülüyorum, boğazındaki sıkıca kavrayışım tekrar nefes almasına izin verecek kadar gevşiyor. "Peki ya sen? Sen cezalandırılmak için yalvaran aptal küçük ölü şeysin."

"Ben zaten kırılmıştım," diye soluk soluğa söylenirken ben ona daha fazla bastırıyorum ve gerilim artıyor. "Senin karanlığın çatlaklardan sorunsuzca içeri sızdı."

Bir hırıltıyla başımı omzuna bırakıyorum, ellerim aşağı kayarken nefesim etinde buharlaşıyor, kendimi tutamayıp titriyorum.

"Huzur istemiyorum Aurelia," diye mırıldanıyorum. "Sırf benimle kalabilmek için cehennemin dibini kazmaya çalışır gibi sırtımı tırmalamanı istiyorum."

Sessiz, paramparça bir kıkırdama çıkarıyor, parmakları saçlarıma dolanırken daha fazla gözyaşı döküyor.

"O zaman beni cehenneme götür, Gazap. Ama beni orada bırakma."

Ağzım onun çenesini, narin boynunu buluyor, delinmiş dilim onun tatlılığında geziniyor.

"İstesem de seni bırakamazdım," diyorum kulağına karşı. "Dikenli tellerle birbirimize dikildik. Beni koparırsan sen de kanarsın."

Nefes nefese kalıyor, içimde erirken vücudu titriyor. Başımı kaldırıyorum, yüzüm onunkinden sadece birkaç santim uzakta ve bakışları ağızma düşmeden önce titreyen elleri yüzümü buluyor.

Dudaklarımı onunkilere çarpıyorum ve dillerimiz çarpışıyor, vahşi ve çaresiz, anlık, vahşi bir bağlantı. Onu uyluklarının arkasından kavrayıp hızla yerden kaldırıyorum ve ellerimle vücudunu sertçe kavrayarak fayanslara çarpıyorum.

Onu daha yakına çekiyorum, sikimi kavrayıp tek bir acımasız hamleyle kendimi onun içine sokarken amının sıcaklığını hissediyorum, kendimi derinlere gömüyorum.

Ağızımın içinde inliyor, her şiddetli itiş onu soğuk fayanslara daha çok bastırıyor, bacakları her cezalandırıcı hareketle daha geniş açılıyor.

"İhtiyacın olan şey buydu, seni küçük sürtük ceset. Değil mi?" "Evet!" diye bağılıyor ve ben sadece onun çözülmesini izliyorum.

Tam olarak olması gereken yerde. Yakalandı. *Gazabımın içinde.*

Otuz Altıncı Bölüm

Gazap

Tek kırmızı gözümle köşeden bakarken, kızlarla birlikte gülüp şakalaşmasını izliyorum. Karanlık beni örtüyor ve izlediğimden haberi yok. Işıktan çıktığı anda neler olacağına dair hiçbir fikri yok.

Ama oynadığımız oyunun heyecanı da bu. Ben ve o. Ben veriyorum, o alıyor ya da tam tersi, o gece kimin yetkili olduğuna bağlı.

Vedalaştığını fark ettiğimde, her hareketini izliyorum - kışının sallanışını, uzun siyah saçlarının sırtının altından geçerek yanaklarında zıplamasını. Homurdanıyorum, siyah ve kırmızı dönen maskemi aşağı çekmeden önce sikimi kavıyorum, kapüşonumu yukarı çekiyorum.

Sürünmeye başlıyorum, ağaçların arasından hızla geçiyorum, gözlerim onu hiç bırakmıyor. Karanlıkta yeterince derine indiğinde, peşinden gitmeden önce biraz ilerlemesine izin . Yaklaştığım anda arkadan saldırıyorum, elimi ağzının üzerine kapatıyorum ve iğneyi boynunun yan tarafına batırıyorum.

"Şşşt... uslu kız," fısıldıyorum kulağına, alçak sesle ve alaycı bir şekilde, böylece benim olduğumu anlıyor, sonra da bayılıyor.

Etrafıma bakıyorum, nefesim soğuk havada buğulanıyor, nabzım mutluluğa çok yakın hissettiren bir telaşla çarpıyor, o bana ölü bir ağırlık gibi çöküyor, vücudu gevşiyor, sıcaklığı azalıyor.

Onu ağaçların arasına doğru sürüklüyorum, topukları ıslak çamurda sıyrılıyor, sanki seferinde dünyadan siliniyormuş gibi uzun çizgiler bırakıyor ve bu beni heyecanlandırıyor, beni tüketiyor.

Açıklığa, her şeyin başladığı yere ulaştığımda, bir dizimin çöküp ceset torbasının fermuarını yarıya kadar açıyorum, onu çoktan kıldığımı bilsem de değerli, kutsal bir şeymiş gibi nazikçe plastiğin üzerine bırakıyorum. Onu özenle yerleştiriyorum, kolları yanlarında, bacakları düz, başı öylece eğik, soluk teni ay tarafından loş bir şekilde aydınlatılmış, göz kapakları çırpınmıyor, dudakları hala bir şey bekliyormuş gibi hafifçe ayrılmış.

Benim mükemmel küçük cesedime benziyor. Sessiz. Sessiz. Benim.

Uzanıyorum, parmaklarımın arkası yanağına değiyor -şimdi ılık, tam olarak gitmemiş, ama tadına bakacak kadar yakın- ve içimden bir ürperti geçiyor.

Eğiliyorum, dudaklarım alnını zar zor sıyrıyor ve bir şeyi, bir sözü ya da belki bir laneti mühürlüyormuşum gibi oraya yumuşak bir öpücük konduruyorum. Sonra yavaşça fermuarını çekiyorum, sesin tadını çıkarıyorum.

Kalın sapı onu tekrar sürüklemeye başlıyorum, gözcü gibi yaklaşan ağaçların arasından, çanta hışırdayarak ve köklere ve taşlara çarparak. Durmuyorum, bir kez bile sikişmiyorum, sikim kotuma baskı yapsa bile, acı verici bir şekilde sertleşiyor, Den'e doğru attığım her adım daha da kötüleştiriyor çünkü beni neyin beklediğini biliyorum.

Parçalanmış İn ağaçların arasından nihayet görüldüğünde nabzım hızlanıyor. Kapıyı açıyorum, menteşeler memnuniyetle inliyor, sonra eğiliyorum, kollarım güçlü, onu kolaylıkla kaldırıyorum, vücudu omzumdaki çantanın içinde hafifçe katlanıyor, sanki ağırlıksızmış, oraya aitmiş gibi.

Onu doğruca yeraltına götürüyorum, koşarak aşağı inip arka odaya doğru ilerlerken botlarım merdivenlerde yankılanıyor. Kapıyı açtığım anda soğuk hava çarpıyor yüzüme, keskin ve ısıricı, tam da olması gerektiği gibi. Arkamdan kapatıyorum, yumuşak bir tıkırtıyla kilitliyorum, ses soğuk tarafından yutuluyor.

Onu metal masaya doğru yönlendiriyorum, sert yüzey parmak uçlarımda altında soğuk. Çantayı hassasiyetle yere bırakıyorum, nefesim her hızlı nefes verişimde küçük, sisli bulutlar halinde çıkıyor. Fermuarı yavaşça indirip onu ortaya çıkarıyorum. Kıpırdamıyor, teni kül rengi, yaşamı tükenmiş. Vücudu bir zamanlar olduğu gibi içi boş bir kabuktan ibaret.

Dikkatli ellerle çantayı çıkarmaya başlıyorum, ikinci bir deri gibi soyarak çıplak halini ortaya çıkarıyorum, soğuk hava tenini ısırıyor. Onu tamamen çıplak kalana kadar metodik bir şekilde soyuyorum, odanın keskin, steril soğuğuna karşı hareketsizliği neredeyse tedirgin edici.

Benim için ölü gibi yatarken vahşi gözlerim onun üzerinde geziniyor, yutuyor ve her ayrıntıyı alıyor. Teni ve güzel dudakları mavi, meme uçları mor, ağzından nefes çıkmıyor ya da amcığında sıcaklık yok.

Onu kenara doğru sürüklüyorum, istediğim gibi konumlandırıyorum, kolları ve bacakları masanın her iki tarafından aşağıya doğru sarkıyor.

Kemerimi hızla yırtıp açıyorum ve elimi boxer'ımın içine sokuyorum. Ağır, zonklayan horozumu tutuyorum, bir kez sarsarken benden kaçan bir inilti.

eğildiğimde diğer elim buz gibi soğuk amını buluyor, titrete nefesim kulağına değiyor, kendimi zor tutuyorum.

İrkilmek yok. Tepki yok... Sadece durgunluk. *Biz.*

"Anlaştığımız gibi, benim küçük cesedim." Soğuk yanağına nazik bir öpücük önce söylüyorum. "Bu halinle çok güzelsin ama seni hayata geri döndürmeye söz verdim ve bunu yapacağım."

Sonsöz

Aurelia

Gece vakti ve bir grup insan karavan parkında bir ateşin etrafında toplanmışız. Akşam gökyüzü Oddity'nin üzerindeki havai fişeklerle çatırdıyor, renk patlamaları geceyi aydınlatıyor, her patlama karanlık tuval üzerinde ışıltılı bir vuruş.

Wrath'bisikletinde oturuyorum, vücudu sırtıma yaslanmış, güçlü kolları beni sıkıca sarmış, sahiplenici bir sıcaklık beni topraklıyor.

Havai fişekler canlı tonlarda patlıyor ama gözlerimi ayıramıyorum. Tam üzerimizde bir kıvılcım yağmuru dans ederken, parmaklarının benimkilere dokunduğunu hissediyorum ve bakışlarım düşüyor.

Parmağıma taktığı yüzüğü görüyorum ve nefesim göğsümde kesiliyor.

"Bu da ne, Gazap?" Sesim soluksuz, gözlerim kocaman ve cam gibiydi.

Siyah bant basit ama büyüleyici, pürüzsüz ve soğuk, içinden kırmızı, kristalize ateş gibi görünen çizgiler geçiyor, sanki alevin kendisi yakalanmış ve metale bağlanmış gibi.

Wrath burnunu boynumun yan tarafına sokup nefesini tenime değdirirken tam oturuyor.

"Bu alev taşı," diye mırıldanıyor kulağıma alçak sesle. "Her zaman hatırlamanı istiyorum, küçük ceset. Kendi ellerimin sıcaklığı ya da ruhunda yanan alevler dışında hiçbir ateş ya da zarar senin güzel bedenine dokunmayacak."

Başımı çeviriyorum, gözlerim onunkilere takılıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum dudaklarımda küçük bir titremeyle. "Çok güzel"

Alnıma nazik bir öpücük kondurmadan önce bir kez başını sallıyor ve gözlerimin kapanmasına neden oluyor.

Beni kendine daha sıkı çekiyor, havai fişeklerin gökyüzünde patlamasını izlerken boyalı dudakları başımın üstünü okşuyor. Renkler titriyor ve soluyor, etrafımızdaki insanların üzerine gölgeler düşürüyor.

Bakışlarım, her biri kendi dünyasında kaybolmuş olan grubun arasında gezinirken, her ikisi de yukarıdaki gösteriden büyülenmiş olan Soul ve Blush'a takılıyor. Sonra gözlerim Hell ve Noir'a takılıyor, yerde birlikte kıvrılmışlar, başını ona yaslamış, bir bütünün iki yarısı gibi birbirlerine uyuyorlar.

Oddity'ye girdiğimden beri ne kadar yol kat ettiğimi düşünmeden edemiyorum. O zamanlar buranın yolumun üzerindeki tuhaf bir duraktan başka bir şey olacağını hiç düşünmemiştim. Cehennem beni Noir için buraya getirdiğinde, burayı evim gibi hissetmeyi hiç beklemiyordum. Ve Wrath ile tanıştığında, bunun bu karanlık, tüketen saplantıya dönüşeceğini hayal etmemiştim.

Ama işte buradayım, kendi yolumda bütünümlü, kırılmamış ama özür dilemeyecek kadar kusurluyum. Deliliğin sadece kabul edilmediği, alkışlandığı bir yerde gerçek benliğimi kucaklamayı öğrendim.

Wrath'ın göğsüne doğru bastırıyorum, bana doğru nefes alışını hissediyorum. Tepemde patlayan havai fişekler içimdeki ateşi, değişimin, canlı ve vahşi bir şeyin kıvılcımını yansıtıyor.

Bu yer, bu insanlar, özellikle de Wrath hayatımdaki her şeyi değiştirdi. Tüm bu kaosun ortasında huzur bulabileceğimi hiç düşünmemiştim ama bir şekilde buldum.

Tam burada, Oddity'de, kargaşanın içinde sığınağımı buldum.

İçindekiler

TETİKLEYİCİ VE İÇERİK UYARILARI

Çalma

Listesi

Önsözü

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Üçüncü Dördüncü

Beşinci Altıncı

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Onaltı Yedinci

Sekizinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Onbeşinci

Dokuzuncu

Onuncu Onbirinci

Oniki Onüçüncü

Ondördüncü

Flashback

On Yedi Bölüm On

Sekiz Bölüm Bir On

Dokuz Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Dokuz Bölüm Yirmi

Yirmi Yirmi Yirmi

Bölüm Üç İki Yirmi

Yirmi Yirmi Yirmi

Yirmi Sekiz Yirmi Dört

Beş Altı Yedi Otuz

Bölüm Otuz Bir Otuz
İki Otuz Otuz Otuz Otuz
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm AltıÜç Dört Beş
Sonsöz

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

